

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

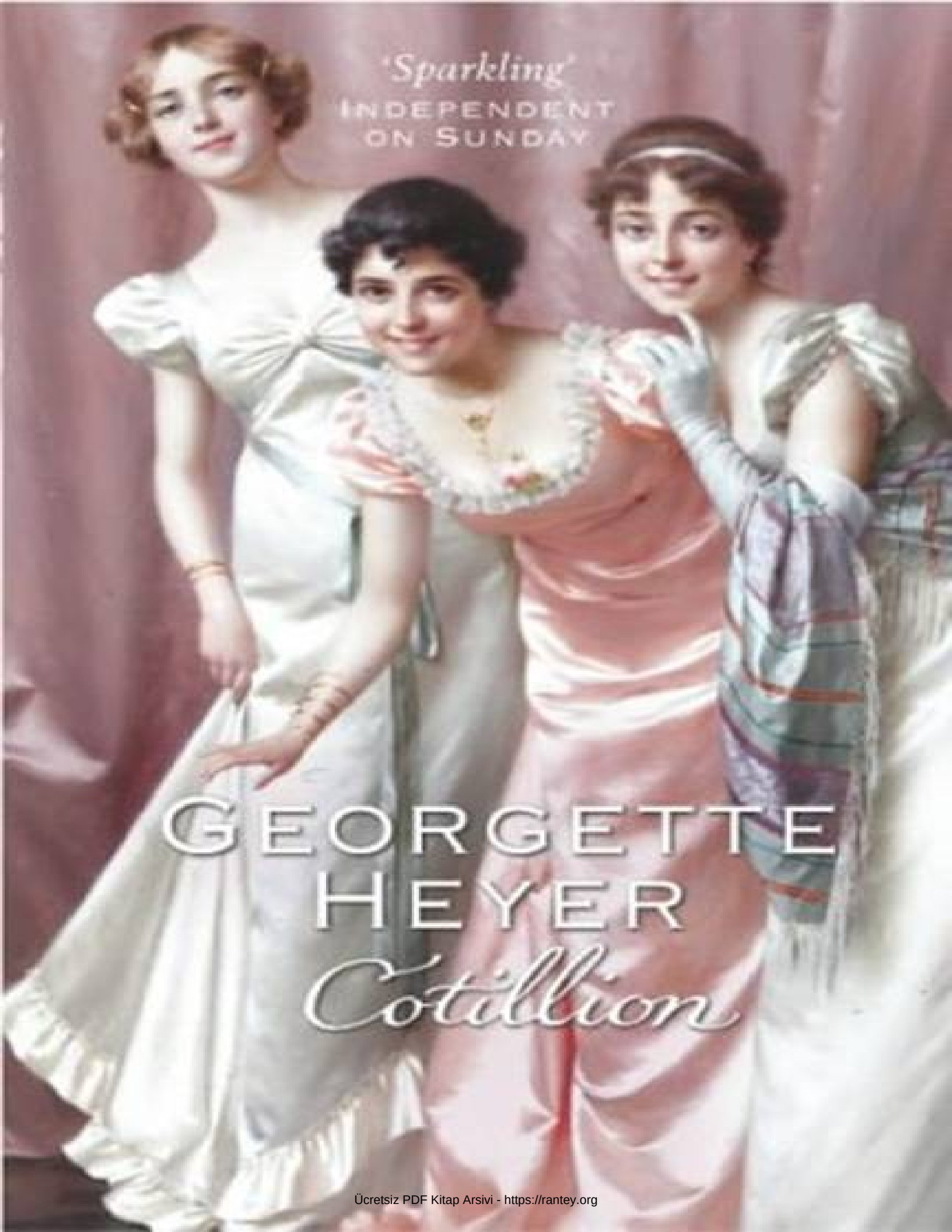
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An illustration of three women in 19th-century attire. The woman on the left wears a white dress with a large bow at the waist. The woman in the center wears a pink dress with a ruffled collar and a necklace. The woman on the right wears a white dress with a blue shawl draped over her shoulders. They are all smiling and looking towards the viewer.

'Sparkling'
INDEPENDENT
ON SUNDAY

GEORGETTE
HEYER
Cotillion

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kotilyon

Georgette Heyer

1953

Gerald'a

Bölüm I

Salon, Arnside House'un diğer odaları gibi geniş ve yüksekti ve muhtemelen yirmi yıl kadar önce, o zamanın ilk şıklık tarzına göre döşenmişti. Ancak bu tarzın modası geçmişti ve odada yırtık pırtık bir halı ya da yamalı perdeler gibi bir sefalet belirtisi olmamasına rağmen, parlak brokarlar solmuş, panelli duvarların boyası çatlamış ve yaldızlı resim çerçeveleri çoktan kararmıştı. Sıradan bir ziyaretçi için evin sahibi Bay Penicuik'in kötü günler geçirdiği düşünülebilirdi; ancak Şubat ayının sonlarında, kış akşamı saat altı buçukta salonda toplanan üç beyefendiden ikisi bu hataya düşme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Fen ülkesini kurutarak büyük bir servet kazanmış olan Büyük Matthew Amca'nın İngiltere'nin en sıcak adamlarından biri olduğunu ve doğrudan kendi rahatına hizmet etmeyen herhangi bir şeye para harcamaktan köklü bir nefret duyduğunu biliyorlardı. Üçüncü beyefendi bu konuda hiç düşündüğünü belli etmiyordu. Kuzeni Lord Biddenden gibi benekli bir aynaya onaylamayan bir gözlük doğrultmadı; küçük kuzeni Saygıdeğer ve Muhterem Hugh Rattray gibi ocakta yanan küçük odun ateşinin yetersizliği hakkında sert bir yorumda bulunmadı. Lord Biddenden' de kardeşine belirttiği gibi, misafirlerin zevklerinden çok ev sahibinin sindirim güçlükleri göz önünde bulundurularak seçilen ve beş gibi modaya uygun olmayan bir saatte servis edilen akşam yemeği boyunca, kuzeni Hugh ona kolayca anlaşılabilir ve neredeyse aynı kolaylıkla yanıtlanabilecek bir dizi nazik ve basit sözler söylememiş olsaydı, bozulmayacak bir sessizlik sürdürmüştü. Salona girdikten sonra şöminenin bir tarafındaki sandalyeye oturmuş, mendilinin bir köşesini çiğniyor ve gözlerini

büyük kuzenine boş bir ifadeyle baktı. Lord Biddenden bu bakışın zihin boşluğundan başka bir şeye işaret etmediğini biliyordu ama yine de bunu rahatsız edici buldu ve endişeyle mırıldandı: "Keşke şu aptal adam öyle bakmasa!"

Ağabeyi ciddiyetle, "Sana bir zararı yok," dedi. Yine de masalardan birinden bir gravür kitabı aldı ve Lord Dolphinton'a vererek resimlere bakmasını, onları çok güzel ve ilginç bulacağını söyledi. Ne yapması gerektiğinin annesi tarafından pek de nazik olmayan bir şekilde söylenmesine alışkın olan Lord Dolphinton kitabı minnetle aldı ve sayfaları çevirmeye başladı.

Lord Biddenden hâlâ o yakınan ses tonuyla, "Matthew Amca'nın onu davet etmesine neyin sebep olduğunu anlayamıyorum! Onun bu işle ilgilenebileceğini düşünmek çok saçma!" Ağabeyinin sinir bozucu azarlayıcı bakışlarından başka bir cevap alamadı ve sabırsız bir haykırıyla masaya doğru yürüdü ve üzerine dizilmiş bir iki süreli yayını savurmaya başladı. "Claud'un burada olmaması son derece kışkırtıcı!" dedi, o gün belki de yedinci kez. "Onu rahatça yerleşmiş görmekten çok memnun olurdum!" Bu gözlemi de aynı cesaret kırıcı sessizlikle karşılanınca, Lord Hazretleri büyük bir hiddetle şöyle dedi "Claud'un iddialarını dikkate almayabilirsiniz ama ben kardeşlerimi unutacak biri değilim, bunu belirtmek isterim! Sana ne söyleyeyim, Hugh: Sen soğuk kalpli bir adamsın ve eğer yüzünün sana iyi bir servet kazandıracağına güveniyorsan, hayal kırıklığına uğrayabilirsin ve tüm zahmetlerim boşa gitmiş olur!"

"Ne sorunu?" diye sordu Rektör, kardeşinin suçlamasına biraz renk katan vurgularla.

"Eğer aileye olan borcunuzu benim temsil etmem olmasaydı, bu akşam burada olamazdınız!"

Peder Hugh geniş omuzlarını silkti ve bastırarak cevap verdi: "Bütün bu olanlar bana çok uygunsuz geliyor. Eğer zavallı Kitty'ye bir teklifte bulunacak olursam, bu merhametimden ve onun yetiştirilme tarzının ve karakterinin emir kulu bir adam için uygun bir eş olacağına olan inancımdan olacaktır."

Lord Biddenden, "Humbug!" diye karşılık verdi. "Eğer Matthew Amca kızı mirasçısı yaparsa, kıza yılda yirmi bin pound kadar miras kalacağını söyleyebilirim! Burayı yaptırdığından beri servetinin onda birini bile harcamış olamaz ve bu servetin nasıl biriktiğini düşününce -Sevgili Hugh, sana biraz hitap etmen için yalvarıyorum! Eğer bekar bir adam olsaydım-! Ama, işte! Sitem etmek doğru değil ve eminim ki kardeşlerimden hiçbirine servetini çok görececek bir adam değilim!"

"Yirmi dört saate yakın bir süredir Arnside'dayız," dedi Hugh, "ve büyük amcam henüz niyetini bize açıklamadı."

Lord Biddenden sinirli bir tavırla, "Ne olduklarını çok iyi biliyoruz," diye cevap verdi. "Ve eğer neden henüz konuşmadığını tahmin edemiyorsanız, sandığımdan daha büyük bir aptalsınız! Elbette Jack'in Arnside'a geleceğini umuyordu! Ve Freddy'nin de," diye ekledi yapmacık bir tavırla. "Freddy burada Dolphinton'dan daha fazla bir anlam ifade etmiyor, ama sanırım ihtiyar onun dıKlanmamasını isterdi. Hayır, hayır, Jack'in yokluğu onun dilini tutmasına neden oldu! Ve söylemeliyim ki, Hugh, bunu hiç beklemiyordum ve bunun şaşırtıcı bir şans olduğunu düşünmeliyim! Emin ol, eğer fırsat olsaydı, kız onu seçerdi!"

"Neden böyle söylediğinizi bilmiyorum," diye sertçe cevap verdi Rektör. "Doğrusu, bu kadar az değer verdiğiniz bir hanımefendiye teklifte bulunmam için neden bu kadar istekli olduğunuzu anlayamıyorum! Onun, kuzenim Jack gibi insanların iğrendiği, iyi yetişmiş genç bir kadın olduğuna inanmasaydım-"

"Evet, bu da senin saçmalıklarından biri!" diye araya girdi lord hazretleri. "Yakışıklı bir adam olabilirsin, Hugh, ama Jack gibi açık-saçık biri değilsin!"

Hugh daha da sert bir sesle, "Sizin deyiminizle, açıktan açığa bir yabancı olmak gibi bir niyetim yok," dedi. "Onun yokluğunun ya da varlığının özel bir önemi olduğunu da düşünmüyorum."

Biddenden, *Gentleman's Magazine*'in bir nüshasını yere fırlatarak, "Oh, öyle zannetme!" diye haykırdı. "Sevgili kardeşim, sana geçimini sağladığı için amcamın seni diğer büyük yeğenlerinden üstün tuttuğunu sanıyorsan büyük bir yanılğı içindesin! Böyle saçma sapan konuşmana şaşıyorum, gerçekten! Jack her zaman amcamın favorisi olmuştur, sen de biliyorsun! O

Kitty'nin onu seçmesi anlamına geliyor, buna emin olun ve işte bu yüzden şeytani bir mizah anlayışı var! Geri kalanlarımızdan herhangi birini davet etmiş olmasına hayret ediyorum, gerçekten!"

Zaman zaman akrabalarının söylediklerine kulak vererek onları rahatsız eden Lord Dolphinton, burada gözlerini dizlerinin üzerindeki kitaptan kaldırdı ve araya girdi: "Amcam seni davet etmediğini söyledi, George. Neden geldiğini bilmediğini söyledi. Dedi ki-"

"Saçmalık! Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz!" dedi Lord Biddenden.

Lord Dolphinton'ın kavrayışı güçlü değildi, fikirleri kolayca özümseyen bir kavrayış da değildi; ama bir kez bir izlenim edildi mi inatçıydı. "Öyle dedi!" diye ısrar etti. "Dün gece siz geldiğinizde söyledim. Bu sabah yine söyledim. Söyledi-"

", bu kadarı yeter!" dedi kuzeni sinanırcasına.

Lord Dolphinton bu kadar kolay susturulamazdı. "Öğle yemeğine oturduğumuzda söyledi," diye devam etti, kemikli bir parmağıyla olayları sayarak. "Yemekte de söyledi. Koyun etini sevmiyorsan gelmene gerek olmadığını, çünkü seni davet etmediğini söyledi. Ben sizin gibi zeki değilim ama insanlar bana bir ya da iki kez bir Çey söylediğinde hatırlayabiliyorum." Bu basit güç beyanının kuzenini kelimelerden yoksun bıraktığını gözlemledi ve hafif bir memnuniyetle tekrar kitabına çekildi.

Lord Biddenden kardeĞiyle konuĞur gibi bakıĞtı; ama Hugh bunun çok doğru olduğunu söylemekle yetindi ve bunu öyle küçümseyici bir sesle söyledi ki, Biddenden Göyle demek zorunda kaldı "Ne olursa olsun, Dolphinton'ın geldiĞi kadar benim de gelmemin bir anlamı var! Aptal!"

"Ben bir kontum," dedi Lord Dolphinton, aniden konuşmaya yeniden dahil olarak. "Sen bir kont değilsin. Hugh bir Earl değil. Freddy değil-"

"Hayır, tek Kont sensin," diye araya girdi Hugh yatıştırıcı bir sesle. "George sadece bir Baron," dedi Dolphinton.

Lord Biddenden ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı ve nefesinin altından yoksul İrlandalı asiller hakkında bir şeyler söyledi. Dolphinton'a kuzenlerden daha az tahammül ediyordu ve bu söz, üstelik

duyarlılıklarını yaraladı. Dehadan çok gururu olan bir adamdı; kendini önemli bir ailenin reisi olarak görmeyi seviyordu ve durumunu iyileştirmek için hırslıydı. İrlandalı unvanları hakkında ne kadar kötü düşünürse düşünsün, Dolphinton'ı acı çekmeden asla göremezdi. Adil bir takdirin, konumlarını tersine çevirmiş olması gerektiğini düşünüyordu. Dolphinton'la unvanından başka bir şey değişmek istemediğinden değil, Dolphinton'ın ipotekli İrlanda arazilerine karşılık kendi rahat mirasını vermek istemediğinden değil, öyle olduğunu düşünmek için iyi bir nedeni vardı. Dolphinton da tek çocuktı ve bu kuzenine uygun düşmezdi. Lord Biddenden'in içgüdülerini ataerkildi. Kardeşlerini kendi çatısı altında görmekten ve rehberlik konusunda kendisine bağlı olduklarını hissetmekten hoşlanıyordu; onların ilerlemesini de en az kendisi kadar istiyordu. Koşulların, ilk geçimini Hugh'ya bağışlamasını olanaksız kılması onun için büyük bir üzüntü kaynağı olmuştu. Hugh'nun velinimetini Matthew Penicuik değil, kendisi olmalıydı ve Hugh'nun Papaz Evi'ne bakan valetudinarian'ı beklentilerini fazlasıyla karşıladığı için asla affedemezdi. Hugh'nun Biddenden Malikânesi'ne yürüme mesafesindeki varlığının ne mutluluğuna ne de özsaygısına katkıda bulunmayabileceği düşüncesinin onu rahatsız etmesine izin vermedi, çünkü güçlü bir edep duygusuna sahip bir adamdı ve tüm kardeşlerine karşı şefkat duymanın görevi olduğunu biliyordu. Ama melankolik gerçek şuydu ki, Hugh'ya canı sıkılmadan onunla asla uzun süre birlikte olamazdı. Adil bir adamdı ve Hugh'yu kendisinden bir baş daha uzun ve çok daha zayıf olduğu için suçlamıyordu; ama Hugh'nun, giysisinin ona büyüklerine karşı kınayıcı bir tavır takınma hakkı verdiğini düşündüğü için suçlanması gerektiğini düşünüyordu. Lord Biddenden üzüntüyle ikinci kardeşi Claud'u düşündü ve keşke şu anda Fransa'daki İşgal Ordusu'nda alayıyla birlikte görev yapmasaydı dedi. Claud'un bir servet kazanmasına yardım etmekten memnun olurdu, çünkü onu severdi ve çok uzak olmayan bir tarihte, terfisini satın almak için ona yardım etmek zorunda kalacağını da öngörüyordu. Yüzbaşı Rattray, evinin reisine karşı saygılı olsa da pahalıydı.

Bu düKünceler Lord Dolphinton'ın baKını tekrar kaldırıp beyninde yavaK yavaK filizlenmeye baKlayan düKünceleri dile getirmesiyle bozuldu. "Kont olmak istemezdim," dedi ağır bir sesle. "Ya da Vikont.

Freddy Vikont olacak. Olmak istemezdim. Baron olmak istemezdim ama bu da çok fazla bir şey değil. George-"

"Evet, evet, hepimiz benim bir Baron olduğumu biliyoruz! Asalet derecelerini saymanıza gerek yok!" dedi Biddenden, öfkeli bir ses tonuyla. "Hiçbir dereceden asil olmasanız daha iyi! Kafana hangi kurtçuk girmiş bilmiyorum ama en azından bunu anladım!"

Hugh, "Bu kadar kabaca konuşmanı gerektirecek bir durum yok," dedi. "Ne olmak ister misin, Foster?"

Lord Dolphinton iç çekti. "İşte böyle," dedi kederle. "Asker olmak istemezdim. Ya da bir papaz. Ya da bir doktor. Ya da-"

Kuzenin yapmak istemediği meslekler listesinin uzun olacağını anlayan Rektör araya girdi ve ciddi bir tavırla şöyle dedi "Neden Kont olmak istemiyorsun, Foster?"

Dolphinton basitçe, "," dedi.

Neyse ki, büyük kuzeni apoplectic olma belirtileri gösterdiğinden, yapmak zorunda hissedebileceği herhangi bir başka açıklama, büyük amcasının ve ev sahibinin sahneye gelmesiyle kontrol altına alındı.

Akşam yemeğinden sonra gutlu ayağındaki sargıları çıkarttırmak ve yerine yenilerini taktırmak için yatak odasına çekilen Bay Penicuik etkileyici bir giriş yaptı. Kâhyası, gümüş bir tabağın üzerinde bir kutu hap ve yarısı kötü görünümlü bir karışımla dolu bir bardak taşıyarak ondan önce geldi; Bay Penicuik'in kendisi, bir yanında yiğit bir uşak, diğer yanında uşağı tarafından desteklenerek topallaya topallaya içeri girdi; bir hizmetçi de ağır bir baston, birkaç minder ve bir şal taşıyarak arkadan geldi. Hem Lord Biddenden hem de kardeşi yardımsever bir tavırla hasta akrabalarına doğru ilerlediler ve acıları yüzünden lanetlendiler. Uşak, Lord Dolphinton'a sitem dolu bir fısıltıyla, Efendi'nin sandalyesini işgal ettiğini söyledi. Çok telaşlanan Dolphinton kendini ateşten biraz uzaktaki rahatsız bir koltuğa attı. Bay Penicuik çeşitli inilti, yakarışlar ve itirazlarla en sevdiği sandalyesine oturtuldu, gutlu ayağı şefkatle bir minder üzerine yatırıldı, tabureye yerleştirildi, sırtına bir minder daha kondu ve yeğeni

Hugh şalı omuzlarına attı, bunu yaparken de pek akıllıca olmayan bir şekilde rahat olup olmadığını sordu.

"Hayır, rahat değilim ve benim midem ve gut hastalığım sizde olsaydı, bana böyle aptalca bir soru sormazdınız!" diye karşılık verdi Bay Penicuik. "Stobhill, içkim nerede? Haplarım nerede? Bana iyi gelmiyorlar, ama parasını ödedim ve israf etmeyeceğim! Sopam nerede? Ulaşabileceğim bir yere koy, kızım, ve orada ağzın açık durma! Aptallar sürüsü! dolanıp durma, Spiddle! Etrafımda dolaşanlara tahammül edemem! Ve zili duymadan gitme, çünkü büyük olasılıkla erken yatacağım ve sen her yerde aranırken bekletilmek istemiyorum. Hepiniz gidin! Hayır, bekleyin! Enfiye kutum nerede?"

Stobhill özür dileyerek, "Sanırım yemek masasından kalkarken cebinize koydunuz, efendim," dedi.

Bay Penicuik elini cebine götürmek için kahramanca bir çaba sarf ederek, "Tekrar çıkarmadan önce oturmama izin verseydin daha aptalca olurdu!" dedi ve acı dolu bir inilti daha çıkardı. Lord Biddenden'in zarif bir emaye kutuya konmuş Özel Seçkisi teklifi nankörce reddedildi. Bay Penicuik yıllardır Nut Brown kullandığını ve kimsenin yeni karışımını istemediğini söyledi. İki yandaşının yardımıyla kutusunu cebinden çıkarmayı başardı, odanın bir mezar kadar soğuk olduğunu söyledi ve uşağı daha iyi bir ateş yakmadığı için şiddetle kınadı. Hizmetinde yeni olan uşak, aptalca bir şekilde Bay Penicuik'e salonda sadece küçük bir ateş yakılması emrini kendisinin verdiğini hatırlattı. "Adam aptalın teki!" dedi Bay Penicuik. "Küçük ateşin canı cehenneme! Burada kendim oturacaksam olmaz, ahmak!" Hizmetçilere el salladı ve genç akrabalarına başıyla selam verdi. "Genelde burada oturmam," diye onları bilgilendirdi. "Kütüphaneden başka hiçbir yerde oturmam ama sizlerin buraya doluşmasını istemedim." Sonra odaya şöyle bir göz gezdirdi, yenilenmesi gerektiğini ama on iki ay boyunca bir daha giremeyeceği bir oda için parasını çarçur etmeyeceğini söyledi ve iki hapla bir likör yuttu. Ardından, kendisini ferahlattığı anlaşılan bir tutam enfiye aldı ve şöyle dedi: "Hepinize buraya bir amaç için geldiğinizi söyledim ve eğer içinizden bazıları kendi çıkarlarına uygun olanı yapmayı seçmezse onlardan elimi çekerim. Onlara bir günlük verdim ve bu da sona erdi.

O! Hepinizi burada tutmayacağım, beni evimden ve evimden yiyerek, birkaç lanet olası jackanapes'in rahatlığına uymak için. Dikkat edin, şansları olmayacak demiyorum! Bunu hak etmiyorlar ama Kitty'nin seçmesi gerektiğini söyledim ve ben sözümün eriyim."

"Sanırım, efendim," dedi Biddenden, "niyetiniz hakkında bazı ipuçlarımız var. Hatırlayacaksınız, aramızdan biri kendi kusuru olmaksızın aramızda değil."

Bay Penicuik, "Kardeşiniz Claud'dan bahsediyorsanız, burada olmamasına sevindim," diye cevap verdi. "Oğlanla bir alıp veremediğim yok ama askerlere tahammül edemiyorum. İsterse Kitty'ye bir teklifte bulunabilir, ama Kitty'nin ona söyleyecek bir şeyi olmayacağını şimdiden söyleyebilirim. Neden söylesin ki? Yıllardır onu görmedi! Şimdi, hepiniz sessiz olun ve söyleyeceklerimi dinleyin. Bu konuyu uzun zamandır ve benim için doğru olanın ne olduğuna karar verdim. ğimdi size bunu açık bir Ğekilde anlatacağım. Dolphinton, beni anlıyor musun?"

Ellerini dizlerinin arasında gevşekçe kavuşturmuş, yüzünde son derece kederli bir ifadeyle oturan Lord Dolphinton ayağa kalktı ve başını salladı.

Bay Penicuik alçak sesle, "Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Hugh'a. "Annesi istediğini söyleyebilir, ama ben her zaman onun üst işlerine dokunduğunu düşünmüşümdür! Yine de o da en az sizin kadar benim büyüğüm ve aranızda hiçbir ayırım yapmayacağıma dair kendime söz verdim." Durdu ve tartışmadan ya da sözünün kesilmesinden korkmadan bir dinleyici topluluğuna hitap etmek üzere olan birinin tüm memnuniyetiyle toplanan topluluğā baktı. "Bu benim Vasiyetim hakkında," dedi. "Artık yaşlı bir adamım ve çok süre yaşayamayacağımı söyleyebilirim. Bu umurumda değil, çünkü günümü doldurdum ve hepinizin beni tabutumda görmekten memnun olacağınızdan Ğüphem yok." Burada tekrar durdu ve ilerlemiş yaşlılığın titreyen eliyle kendine bir tutam enfiye daha aldı. Ancak bu gösteri büyük yeğenlerinde çok az tepki uyandırdı. Hem Dolphinton'ın hem de Peder Hugh'nun gözleri ona dikilmiğti, ama Dolphinton'ın bakığları cansız, Hugh'nunkiler ise açıkça Ğüpheciydi. Biddenden gözlüğünü parlatmakla meşguldü. Aslında Bay Penicuik, yaşlanmış görüntüsü ve konuşmalarıyla, bilmeyenlerin edebileceği kadar yıllanmış biri değildi. Gerçekten de, ailesinin son temsilcisiydi.

Ziyaretçilerini bilgilendirmeyi çok severdi; ama ondan önce dört kız kardeşi dünyaya gelip gittiği için bu, görünmesini istediği kadar etkileyici bir durum değildi. "Ben soyumun sonuncusuyum," dedi üzüntüyle başını sallayarak. "Neslimden uzun yaşadım! Hiç evlenmedim; hiç kardeşim olmadı!"

Bu trajik vurgular Lord Dolphinton üzerinde etkili oldu. Endişeli gözlerini Hugh'ya çevirdi. Hugh ona güven verici bir tavırla gülümsedi ve renksiz bir sesle, "Kesinlikle öyle, efendim!" dedi.

Bay Penicuik, dinleyicilerinin tepkisiz kaldığını görünce acıklı tavrını bir kenara bıraktı ve her zamanki sertliğiyle şunları söyledi "Kız kardeşlerim öldüğünde çok gözyaşı dökmedim, çünkü dökmedim! Bunu büyükanneniz için söyleyeceğim, siz ikiniz! -O beni fazla rahatsız etmedi! Ama Dolphinton'ın büyükannesi -kızkardeşim Cornelia'ydı ve en aptal kadındı- neyse, boş verin onu! Rosie onların en iyisiydi. Kahretsin, Rosie'yi *severdim*, Jack'i de severim! Tükür ve onu hayal et! O alçak bu gece neden burada değil bilmiyorum!" Bu anımsama, sesine o huysuz tınıyı geri getirdi. Bir iki dakika sessizce oturdu, en sevdiği büyük yeğeninin kaçışını düşündü. Biddenden kardeşine acıyan bir bakış fırlattı ama Hugh gözlerini Bay Penicuik'in yüzüne dikmiş, kibarca onun konuşmasına devam etmesini bekliyordu. "Bunun bir anlamı yok!" Bay Penicuik sertçe konuştu. "Söyleyeceğim şey şu: paramı istediğim yere bırakmamam için hiçbir neden yok! Hiçbirinizin üzerinde zerre kadar hakkınız yok, o yüzden böyle düşünmeyin! Aynı zamanda, kendi akrabalarımı asla unutmadım. Kimse aileme karşı görevimi yapmadığımı söyleyemez. Hepinizin buraya gelmesine izin verdiğim zamanları düşünüyorum da.

-Yeğenim olmayan Dolphinton'ın annesine bir sürü öğüt vermenin yanı sıra, nevvı Dolphinton'ım öldüğünde dinlemiş olsaydı iyi ederdi - işte burada! Kendi kanıma karşı açıklayamayacağım bir his var içimde. George'da da var: Sende sevdiğim tek şey bu, George. Bu yüzden paramın sizden birine gitmesi gerektiğini düşündüm. Aynı zamanda Kitty var ve onun almasını istediğimi inkar etmeyeceğim ve eğer aileme karşı bir borcum olduğumu düşünmeseydim, parayı ona bırakırdım ve bu konuda daha fazla yaygara koparmazdım!" Biddenden'den Hugh'ya baktı ve ani bir kahkaha attı. "Onun benim kızım olup olmadığını sık sık kendinize sorduğunuzu sanıyorum, değil mi? Ama değil! Benim akrabam değil. O zavallı Tom Charing'in çocuğuydu.

ve sıkı, her ne kadar şüphelenmiş olsanız da. O Charing'lerin sonuncusu, ne yazık ki. Tom ve ben birlikte delikanlıydık, ama onun babası onu oldukça iyi durumda bıraktı, benimki ise beni yeterince tımbul bıraktı. Tom, Kitty daha ipleri eline almadan öldü ve birkaç huysuz kuzen dışında hiç Charing kalmadı, ben de kızı evlat edindim. İşle ilgili hiçbir şey yok ve seçtiği herhangi bir aileyle evlenmemesi için bir neden yok. Bu yüzden onu ve servetimi içinizden birinin almasına karar verdim."

"Söylemeliyim ki, efendim, bu tuhaf, tuhaf bir fikir!" Biddenden şöyle dedi. "Ve bir-"

"Tuhaf!" diye haykırdı Hugh, tiksinti dolu ses tonuyla. "Ben buna rezalet demeyi tercih ederdim!"

Bay Penicuik, "Pekala, delikanlı, eğer düşündüğün buysa, ona teklifte bulunma!" diye karşılık verdi.

"Lütfen sessiz ol, Hugh! Tüm mal varlığınızın talihli talibinize miras kalıp kalmayacağını sorabilir miyim efendim?"

"Kitty'ye, sağ salim evlendiğinde. Malımı mülkümü elden çıkarma taraftarı değilim." "Peki ya hiçbir teklif gelmezse?"

Bay Penicuik yine kıkırdamaya başladı. "Bundan korkmuyorum!"

Hugh ayağa kalktı ve büyük amcasının tepesinde dikildi. "Beni susturamayacaksınız! Bu planın tamamı, hassasiyeti olan her kadın için iğrenç olmalı. Lütfen, onu hangimizle evlenmeye zorlamak istiyorsun?"

Bay Penicuik, "Orada dikilip boynumu ağrıtmayın!" dedi. "Onu herhangi birinizle evlenmeye zorlamayacağım. İsim vermeyeyim ama mantıksız bir adam değilim ve aranızdan birini seçmesine izin vermeye hazırım. Aranızdan seçebileceği bir sürü kişi var!"

"Ama ya reddederse, efendim?" diye sordu Biddenden endişeyle.

Bay Penicuik, "O zaman paramı Foundling Hastanesi'ne ya da ona benzer bir yere bırakacağım!" diye cevap verdi. "O kadar çılgın olmayacak!"

"Kitty'nin kendine ait bir serveti olmadığını varsaymakta haksız mıyım, efendim?" diye sordu Hugh.

Bay Penicuik neşeyle, "Bir kuruş değil," dedi.

Hugh'nun gözleri parladı. "Ve siz onu zorlamadığınızı söylüyorsunuz! Size hayret ediyorum, efendim! Son derece şaşırdığımı söyleyebilirim! Serveti olmayan bir kadın, Kitty'nin içinde bulunduğu koşullarda, nasıl saygın bir evlilik yapabilir ki?"

Bay Penicuik, büyük yeğeninin asabiyeti arttıkça daha da sevecenleşerek, "Tabii ki alamaz," dedi.

"Hayır, kesinlikle!" diye haykırdı Lord Biddenden, bir porsiyonu olmayan bir kadınla evlenme düşüncesinden neredeyse ürpererek. "Gerçekten, Hugh, çok ileri gidiyorsun! Bu fantastik fikirleri nereden öğrendiğini bilmiyorum! İnsan daha önce hiç görücü usulü evlilik yapılmadığını söyleyebilir, ama bizim çevremizde böyle şeylerin her zaman yapıldığını çok iyi biliyor olmalısınız! Kendi kız kardeşlerin-"

"Kız kardeşlerimin kendileri için hoş olmayan evliliklere zorlandıklarını henüz öğrenemedim!"

Bay Penicuik enfiye kutusunu tekrar açtı. "İçinizden biriyle evlenmenin kızın hoşuna gitmeyeceğini düşündüren nedir?" diye sordu kibarca. "Belki sizden hoşlanmıyor, ama bu aranızdan birini seçmekten memnun olmayacağı anlamına gelmez. Başka erkek tanımıyor, o yüzden mutlaka vardır." Çok büyük bir tutam Fındık Kahvesi soluduğu için birkaç kez şiddetli bir şekilde hapşırды. Bu nöbetten kurtulduğunda şöyle dedi: "Size karşı açık olacağım! Charing'leri herkes tanır: iyi bir soy, her aileyle çiftleşmeye uygun! Mesele şu ki, Kitty'de Fransız kanı var."

Bu bilgi şirket tarafından çok iyi biliniyordu, ancak bunu zarar verici bir itirafta bulunan birinin havasıyla açıkladı. "İsim Evron'du. Ben de aile hakkında pek bir şey bilmiyordum. Göçmendiler ama soylu değillerdi, en azından öyleyseler bile Tom'un bana anlattığından fazlasıydı. Size sorun çıkarmayacaklar: Bunu gördüm! Kitty'nin amcası olduğunu söyleyen adam bir keresinde buraya gelmişti, yıllar önce! Oğullarını da yanında getirmişti. İki tane bodur okul *çocuğuydular*. Çok geçmeden onu sağ tarafa gönderdim: çok düzgün bir adam olduğunu düşünmüştüm! Beni kandırmaya çalışmasının bir yararı yoktu, ben de ona söyledim! Bir süngerdi, daha kötü olmasaydı öyleydi. Ancak, elimden geldiğince

İnanıyorum ki tekrar Fransa'ya gitti. Her halükârda ondan bir daha haber almadım. Ama Desiree - Kitty'nin annesi -" Sözüünü kesti ve Biddenden'in yüzünden Peder Hugh'un yüzüne kayan bakışları, ızgaradaki yanan kütüklere kaydı. Cümlesini bitirmedi ama bir süre durakladıktan sonra şöyle dedi: "Küçük, güzel bir kız Kitty, ama asla annesinin dengi olamayacak. Zavallı Tom'u çok fazla kayırıyor. Annesinin bakışlarından bir şeyler almış: Ara sıra görüyorum ama Des-Bayan Charing- Neyse, boş ver! Amacımız bu değil." Elini çan ipine doğru uzattı ve kuvvetlice çekti. "Onu içeri alacağım," dedi. "Ama dikkat et! Üçünüzden birini seçmesi için onu zorlamıyorum, seni seçemez George, çünkü sen zaten evlisin! Seni buraya ne getirdi bilmiyorum: Seni ben davet etmedim!"

Lord Dolphinton sözlerinin bu şekilde doğrulanmasından memnun, gözlerini büyük kuzenine çevirdi ve kısa ve öz konuştu: "Sana söylemiştim!"

Bölüm II

Birkaç dakika sonra Bayan Catherine Charing odaya girdi; yanında, seyrek gri saçları, güzel olmasa da sevimli bir yüzün iki yanında sallanan bukleler halinde kıvrılmış yaşlı bir kadın vardı. Şapkasının olmayışı kız kurusu olduğunu belli ediyordu; morun uygunsuz bir tonunda yüksek bir elbise giymişti ve kemikli bir elinde bir retikül taşıyordu. Bay Penicuik onu görür görmez gereksiz bir şiddetle haykırdı: "Sen değil, kadın, sen değil! Bugün senin yüzünden karnım doymadı mı sanıyorsun? Git buradan! Git buradan!"

Yaşlı kadın hafif bir gıdıklama sesi çıkardı, ancak korkmuş görünmesine rağmen bu alışılmadık selamlama karşısında şaşırılmış gibi görünmüyordu. Şöyle dedi: "Oh, Bay Penicuik! Böyle bir zamanda -böyle *hassas* bir durumda-!"

"Kitty!" diye araya girdi Bay Penicuik. "Şu Balığı odadan dışarı at!"

Yaşlı kadın itiraz eden bir çığlık attı; ancak Bayan Charing onu nazikçe ama acımasızca eşikten içeri itti ve şöyle dedi: "Sana nasıl olacağını *söylemiştim!*" Daha sonra kapıyı kapattı, geniş gözlü ve düşünceli bakışlarla misafirleri süzdü ve odanın ortasına doğru ilerledi.

"Aferin kızıma!" diye onayladı Bay Penicuik. "Otur!"

Lord Biddenden, "Şu sandalyeye otur!" diye ısrar etti.

"Burada rahat edeceksin, sevgili Kitty," dedi Peder Hugh, onun girmesiyle kalktığı sandalyeyi göstererek.

Lord Dolphinton daha fazla dayanamayarak yutkundu ve şöyle dedi: "Benimkini al! Rahat değil ama çok mutlu- Lütfen al!"

Bayan Charing taliplerine küçük, ilkel bir gülümseme armağan etti ve masanın yanındaki düz bir sandalyeye oturup ellerini kucağında kavuşturdu.

Bayan Charing oldukça ufak tefek bir esmerdi. Düzgün bir vücudu, çok güzel elleri ve ayakları vardı ve bir çift iri, koyu renkli göze çok şey borçlu olan bir yüz ifadesi vardı. İfadeleri samimi ve masumdu ve onları karşısındakinin yüzüne ciddiyetle (ve bazen rahatsız edici bir şekilde) sabitleme alışkanlığı vardı. Hafifçe kalkık bir burnu, kısa bir üst dudağı, kararlı bir çenesi ve velisinin ve mürebbiyesinin gözüne hoş görünen ağırbaşlı bir tarzda giydirilmiş bol miktarda esmer bukleleri vardı. Yüksek belli, uzun kollu ve dar bir volanı olan yeşil kumaştan yuvarlak bir elbise giymişti. Küçük altın bir madalyon bir kurdeleyle boğazına asılmıştı. Bu onun tek süsüydü. Modaya düşkün bir adam olan Lord Biddenden, birkaç ıvır zıvırın ve daha şık bir elbisenin onu daha iyi göstereceğini düşündüyse de, kardeşinin onun mütevazı görünümünü onaylayarak incelediği açıktı.

"Pekala Kitty," dedi Bay Penicuik, "bu üçüne niyetimin ne olduğunu söyledim, artık kendi adlarına konuKabilirler. Biddenden değil tabii ki: *Onu* kastetmiyorum, ama elinden gelse yeterince hızlı konuKacağından kuKkum yok. Onu buraya ne getirdi bilmiyorum!"

"Sanırım," dedi Bayan Charing, Lord hazretlerini düşünerek, "Hugh'u *yola* getirmek için geldi."

"Gerçekten mi, Kitty! Yemin ederim!" diye bağırdı Biddenden, gözle görülür bir şekilde bozulmuştu. "Dilini düzeltmeyi öğrenmenin zamanı geldi!"

Bayan Charing şaşırmış görünüyordu ve Hugh'ya sorgulayıcı bir bakış yöneltti. Hugh ciddi bir nezaketle şöyle dedi: "George'un kastettiği, bir kadın tarafından söylenen bu tür ifadelerin uygunsuz olduğudur, kuzen."

"Ho!" dedi Bay Penicuik. "Demek bunu demek istedi, öyle mi? Vay, vay! O zaman burnunu kendisini ilgilendirmeyen şeylerden uzak tuttuğu için ona teşekkür edeceğim! Dahası, kıza ağzı bozuk olmayı öğretmeni istemiyorum! Benim çatım altında yaşarken olmaz! O balıktan yeterince çektim!"

Hugh, mürebbiyenin adının her hecesini dikkatle telaffuz ederek, "Kuzenimin konuşmalarında Bayan Fishguard'ı örnek almaktansa -sanırım- Jack'i örnek almasının daha iyi olacağını söylemeliyim, efendim," diye karşılık verdi.

"Gammon!" dedi Bay Penicuik kabaca. "Jack'in örneğini takip etmiyor! Benim örneğim! Nasıl olacağını biliyordum: Bu gece gözüme uyku girmeyecek! Lanet olsun, beni senin kadar sinirlendiren bir adam tanımadım, Hugh, o kolalı yüzün ve cimri tavırlarınla! Eğer bunu kafama koymamış olsaydım, boş ver onu! Kararımı verdim ve sözümünden dönmeyeceğim! Asla dönmedim, dönmeyeceğim! Ama Kitty'nin hanginizi karar vermek için acele etmesine gerek yok, tavsiyemi dinlerse bekleyip görecek... İkisi de bunu hak etmiyor ve *beni* kaprisleriyle oyalayabileceklerini sanıyorlarsa çok yakında hatalarını anlayacaklar!"

Bay Penicuik bu zehir zemberek sözlerle zilin ipini bir kez daha ve öyle bir şiddetle çekiştirdi ki, tokmağın yankısı dinmeden sadece uşağın değil, uşağının da salonda belirmesi şaşırtıcı olmadı. Bay Penicuik kütüphaneye çekilmeye karar verdiğini açıkladı ve bir gün için akrabalarıyla yeterince görüştüğünü, ancak yarın onları tekrar göreceğini, tabii eğer -muhtemelen- doktordan başka kimseyi göremeyecek kadar hasta değilse. "*Onu* görmemin bana bir yararı olmayacak!" dedi. Sandalyesinden kaldırılırken keskin bir çığlık attı, uşağına küfretti ve Lord Biddenden'e kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Bütün gece uyusam ve bu lanet olası gut hastalığından bir sızı olmadan uyansam bile, yine de seni görmek istemem, George!" dedi.

Lord Biddenden onun desteklenerek odadan çıkarılmasını bekledikten sonra anlamlı bir bakışla şunları söyledi "Onu bu kötü ruh haline neyin soktuğunu anlamak zor değil elbette!"

"Seni davet etmedim," dedi Dolphinton, anlayışlı olduğunu göstererek.

"Ah, dilini tut!" diye haykırdı Biddenden, oldukça sinirlenmişti. "Amcam yaşlanmış olmalı! Daha kötü yönetilen bir iş-"

"Gerçekten de kötü yönetilmiş," dedi Hugh. "*Sizin* için değil ama kuzenimiz için son derece rahatsız edici bir incelik eksikliği var!"

"O bizim kuzenimiz değil!"

"Sevgili kardeşim, biz onu beşiğinden beri kuzenimiz olarak gördük."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum," dedi Biddenden, "ama amcamın ne dediğini duydun! O değil!"

Hugh sert bir sesle konuştu: "Kastettiğim bu değildi. Böyle bir şüphenin aklımdan hiç geçmediğini söyleyebildiğim için mutluyum."

Biddenden kısa bir kahkaha atarak, "Çok sert geliyor, Hugh!" dedi.

"Arkadaşını unutuyorsun!" dedi Hugh, sesine kızgınlık karışmasına izin vererek.

Bunu hatırlayan Lord Biddenden kızardı ve Kitty'ye özür dileyen bir bakış fırlattı. "Özür dilerim! Ama bu iş beni o kadar kıskırttı ki! Bu kadar aceleci davranmak-! Yine de sizi utandırmak istemedim ve eminim hepimiz o kadar rahat bir ilikçi içindeydik ki, en ufak bir mahcubiyet hissetmeniz için hiçbir neden yok!"

"Oh, hayır, yok!" Kitty ona güvence verdi. "Aslında bu benim de sık sık merak ettiğim bir Geydi, ama Hugh bana böyle bir Gey olamayacağına ikna olduğunu söyledi. Buna çok sevindiğimi itiraf etmeliyim."

"Vay canına!" dedi Lord Biddenden, şaşkınlıkla onaylamama arasında gidip gelerek. "Hugh sana söyledi, değil mi? Güzel konuşman buraya kadarmış, sevgili kardeşim! Gerçekten de hiç şüphe yok! Hepimizi kandırmaya çalışacaksın galiba! Hugh'yla böyle Geyler konuşmamalısın, sevgili Kitty, ama bu konuda başka bir Gey söylemeyeceğim! Onunla çok iyi anlaştığına Guphe yok ve böyle olduğunu bilmek beni çok mutlu ediyor!"

"Zavallı Fish'e sormanın yararsız olacağını biliyordum," dedi Kitty safça, "ben de Hugh'yla konuştum, çünkü o bir din adamı. Matthew Amca sana onun kızı *olmadığını* mi?"

Kitty konuşurken gözlerini Hugh'ya çevirdi ve Hugh biraz bastırarak cevap verdi: "Sen merhum Thomas Charing'in kızıydın, Kitty, ve onun Fransız bir hanımefendi olan karısının."

"Ah, annemin Fransız olduğunu biliyordum!" dedi Kitty. "Armand Amcamın Fransız kuzenlerimi bizi görmeye getirdiğı zamanı hatırlıyorum. Adları Camille ve Andre'ydi ve Claud onun bir *aristo* olduğunu söyleyip kafasını kestikten sonra Camille benim için bebeğimi onarmıştı, başka hiç kimse bunu yapamamıştı." Bayan Charing'in gözleri anılarla karardı; düşünceli bir ses tonuyla ekledi: "Bunun için onu *asla* affetmeyeceğim!"

Bu konuşma, ortalıkta görünmeyen Yüzbaşı Rattray'in bir varis kazanma şansı için pek de iyiye işaret değildi. Lord Biddenden üzüntüyle şöyle dedi: "Sevgili Kitty, bu yıllar önce olmuş olmalı!"

"Evet, ama unutmadım ve kuzenim Camille'e *her zaman* minnettar olacağım."

"Saçmalık!"

Hugh araya girerek şöyle dedi: "Asıl gülünç olan sensin George. Bununla birlikte, amcamın bu olayda, mevcut durumu kibar bir insan için tatsız hale getiren bir incelik eksikliği gösterdiği konusunda seninle aynı fikirdeyim. Sen ve Dolphinton başka bir daireye çekilirseniz kuzenimizin daha çok hoşuna gideceğine inanıyorum."

"Bunun *sizin* için daha uygun olacağını sanıyorum," diye karşılık verdi lord hazretleri, "ve sizi memnun etmekten büyük mutluluk duyarım, ama saat yedide yatacağımı sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz!"

"Yatağa gitmen için en ufak bir gereklilik yok. Gerçekten, George -!"

"Evet, var!" dedi lord hazretleri büyük bir sertlikle. "Amcamın kütüphanede çok rahat bir ateş yaktığına şüphe yok, ama evin başka bir odasında varsa bile ben henüz keşfedemedim!"

"Yatak odasında bir tane var tabii," dedi Kitty. "Ve eğer Fish'le oturmaya itirazın yoksa, okul odasında da bir ateğ var. Ama bundan pek hoşlanmayacağını söyleyebilirim."

"Hayır, yapmamalıyım!"

"Zavallı Dolph da bundan hoşlanmazdı. Ayrıca bir Gey söylemek istiyor," diye devam etti Kitty, Lord Dolphinton'ın kocaman ağzının kasıla kasıla açılıp kapanmasını hoşgörölü bir gözle izliyordu.

"Peki, Foster, ne ?" dedi Hugh cesaretle.

"George'la gitmeyeceğim!" diye açıkladı Dolphinton. "George'u sevmiyorum. Onu görmeye gelmedim. Burada olmamalıydı. Davet edilmedim!"

"Aman Tanrım, yine aynı noktaya geldik!" diye mırıldandı Biddenden. "Dolphinton, burada kalmaktansa kendini yatağa atsan daha iyi olur!"

"Hayır, olmayabilirim," diye karşılık verdi Dolphinton coşkuyla. "Ben evli bir adam değilim! Dahası, ben bir kontum."

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Umarım-"

"Önemli," dedi Dolphinton. "Bir kontla evlenmek iyi bir şey. Kontes ol."

Biddenden alaycı bir tavırla, "Bu bir beyanat!" dedi. "Oldukça iyi, Foster, söylemeliyim!"

"Bana bir teklifte bulunma nezaketini mi gösteriyorsun Dolph?" diye sordu Bayan Charing, hiç de rahatsız olmamıştı.

Lord Dolphinton birkaç kez başını salladı, anlayışından dolayı ona minnettardı. "Memnuniyetle!" dedi. "Cebim hiç de dolgun değil -hayır, bundan söz etmiyorum! Sadece size her zaman büyük saygı duyduğumu söyleyeyim! Evlenme teklifimi kabul etme onurunu bana bahşedin!"

"Vallahi!" diye atıldı Biddenden. "Gerçeği bilmeyen senin üç parça kılık değiştirmiş olduğunu söyler, Foster!"

Lord Dolphinton, hazırladığı konuşmanın ipin ucunu kaçırmış olmanın huzursuzluğuyla, her zamankinden daha mutsuz görünüyordu ve sırık kahverengi saçlarının köklerine kadar renklenmişti. Bayan Charing'e yalvaran bir bakış fırlattı.

Bir keresinde ayağa kalktı ve onun yanındaki sandalyeye oturdu, elini yatıştırıcı bir şekilde okşadı ve şöyle dedi: "Saçma! Çok güzel söyledin Dolph ve nasıl olduğunu çok iyi anlıyorum! Annen sana böyle yapmanı emrettiği için benim için teklifte bulundun, değil mi?"

Lord Hazretleri rahatlamış bir halde, "İşte bu," dedi. "Seni kızdırmak istemem, Kitty -seni gerçekten çok seviyorum!

"Aynen öyle! Mülkleriniz şok edici bir şekilde ipotekli ve cepleriniz oldukça boş, bu yüzden bana teklif ettiniz! Ama benimle gerçekten evlenmek istemiyorsunuz, değil mi?"

Lord Hazretleri iç çekti. "Yapacak bir şey yok!" dedi basitçe.

Bayan Charing teselli edici bir ses tonuyla, "Evet, var, çünkü teklifini kabul etmeyeceğim, Dolph," dedi. "Artık tekrar rahat edebilirsin!"

Alnındaki bulut kalktı, ama tekrar indi. "Hayır, yapmayacağım," dedi lord hazretleri perişan bir halde. "Bir evcil hayvan alacak. Çok kötü bir iş çıkarmış olmalıyım."

"Beni şaşırtan şey," dedi Biddenden, kardeşine dönerek, "Augusta Teyzemin, onun kendisi olmadan buraya gelmesine izin vermiş olması!"

"Ğstemedim," dedi Dolphinton, kendisine söylenmeyen sözlerin özünü anlayabilme yeteneğiyle akrabalarını bir kez daha Çağırarak. "Matthew Amca onun eşiğinden geçmesine izin vermeyeceğini söyledi. Yalnız gelmem gerektiğini söyledi. İtiraz etmedim, ama bana söylediği gibi yapmadığımı söyleyecek. Evet, yaptım! Senin için teklif ettim. Kont olduğumu söyledim. Onurlandırılmam gerektiğini söyledim. Buna inanmayacak, hepsi bu!"

"Kendinizi üzmeyin!" dedi Biddenden. "Biz üçümüz, kendinizi akla gelebilecek tüm coşku ve hitapla ifade ettiğinize tanıklık edecek tanıklarız!"

"Sence öyle mi yaptım?" dedi Dolphinton umutla.

"Ah, Tanrı bana sabır versin!" diye haykırdı kuzeni.

"Gerçekten de buna ihtiyacın var!" dedi Hugh sert bir sesle. "Rahat olabilirsin, sevgili Foster: Teyzemin sana söylediği gibi yaptın. Sanırım ben

Şunu söyleyebilirim ki, kuzenimizi hayır'ını evet'e çevirmesi için hiçbir ikna çabası ikna edemezdi."

"Olabilir," diye kabul etti Bayan Charing. "Ama ben kendi adıma konuşabilecek durumdayım, sana teşekkür ederim Hugh! Bana bir teklifte bulunmak ister misin?"

Görevini onurlu bir şekilde yerine getiren Lord Dolphinton, papaz kuzenine ilgiyle baktı; Lord Biddenden haykırdı: "Bu dayanılmaz bir şey!" diye haykırdı ve Hugh'nun yüzü biraz asıldı. Zoraki bir gülümsemeyle şöyle demeden önce tereddüt etti: "Bu durumun yarattığı bir gariplik var ki, baş başa sohbet edersek daha kolay üstesinden gelebileceğimizi sanıyorum."

"Evet, ama George ile zavallı Dolph'un ateğ olmayan bir odaya taçınmalarını bekleyemezsiniz!" diye itiraz etti Bayan Charing makul bir şekilde. "Bu gece daha fazla ateğ yakmak için Matthew Amca'ya bağvurmanın yararsız olacağını biliyor olmalısınız! Onu savurganlık gibi bir alıkanlığa iten hiçbir Key yoktur ve George ya da Dolph için ateğ yakmanın büyük bir kömür israfı olduğunu düşüncektir. Durumumuzun uygunsuzluğuna gelince, eğer ben böyle görmüyorsam, eminim sizin de görmenize gerek yoktur. Aslında, hiçbirinizle evlenmek için en ufak bir isteğim olmadığını söyleyebildiğim için çok mutluyum!"

"Büyük olasılıkla öyle değil, Kitty, ama kendini bu kadar öfkeli ifade etmen-ya da, diyebilirim ki, *hiç*! Eminim mükemmel bir kadın olan Bayan Fishguard'ın sana biraz daha terbiyeli olmayı öğretmemesine hayret ediyorum!" Lord Biddenden'in aklına Kitty'yle kavga etmenin düşündüğü projeyi pek ilerletmeyeceği geldi ve daha samimi bir tonda ekledi: "Ama itiraf etmeliyim ki, böyle bir durumun kendi içinde uygunluk sınırlarını aştığını düşünmek zorundayım! İnan bana Kitty, senin için üzülüyorum! Dengesiz bir ucubenin nesnesi haline getirildin."

"Evet, ama neyse ki hepinizi çok iyi tanıyorum, bu yüzden size doğruyu söylemekten çekinmem gerek yok," diye belirtti Kitty. "Matthew Amca'nın iğrenç servetini istemiyorum ve bana sırf yakışıklı olduğum için teklifte bulunan bir beyefendiyle evlenmeye gelince

bağımlılık, bütün gün söğüt giymeyi tercih ederim! Ve sana şunu söyleyeyim Hugh, senin böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim!"

Rektör, doğal olarak, bu ani saldırı karşısında biraz şaşırды ve ona hemen bir yanıt vermedi. Kadının söylediklerini dikkatle dinlemiş olan Lord Dolphinton, kendisinin de konuya açıklık getirebildiğini görünce memnun oldu. "Gelmemeliydim," dedi sert kuzenine. "Emir kulu bir adama göre değil. George da gelmemeliydi. Emir kulu değil ama davet de edilmedi."

"Bir servetin miras kalmasını istememek!" diye bağırdı Biddenden, böyle bir açıklamanın muazzamlığı Dolphinton'ın tartışmaya istenmeyen müdahalesini görmezden gelmesini mümkün kılıyordu. "Saçmalık! Ne dediğinin farkında değilsin!"

"Tam tersine," dedi Rektör kendini toparlayarak, "duyguları onu onurlandırıyor! Sevgili Kitty, bu olay üzerine senin ne düKündüğünü benden daha iyi kimse bilemez. Gerçekten de onları paylaştığıma inanmalısın! Büyük amcamın beni servetine ortak edeceği aklımın ucundan bile geçmemiŞ bir düŞünceciir: Niyetinin ne olduğu konusunda beynimi spekülasyonlarla meŞgul etmiŞ olsaydım, evlat edindiğı çocuğuna saygın bir bağımsızlık, mal varlığının geri kalanını da en sevdiğı büyük yeğeni olduğunu bildiğimiz aile üyesine miras bırakacağını düŞünürdüm. Sanırım hiçbirimiz böyle bir vasiyetin uygunluğunu sorgulayamazdık; hiçbirimiz, olay ne olursa olsun, o evlatlık çocuğu dünyaya muhtaç bırakacağını hayal edemezdik." Bayan Charing'in gözlerindeki ürkek bakışı gördü ve büyük bir nezaketle şöyle dedi "Sevgili Kitty, eğer biz ya da sen onun -demekten çekinmiyorum- *korkunç* emrine itaat etmeyi reddedersek, bize yapacağını söylediğı şey bu!"

"Yoksul mu?" diye tekrarladı Kitty, sanki bu sözcük bilinmiyormuş gibi.

Lord Biddenden bir sandalye çekip yanına oturdu ve Kitty'nin ellerinden birini tutup okşadı. "Evet Kitty, mesele özetle bu," dedi. "ğaÇırmıÇ görünmene ÇaÇırmadım! Tiksintiniz, duyarlı her insan tarafından paylaşılıyol olmalı. Acı gerçek şu ki, sen bağımsızlık içinde doğmadın; baban -tabii ki mükemmel bir aileden gelen bir adamdı- cimriydi; ama benim cömertliğim

Amcan seni evlat edinirken, üzerinde durmayacağımız koşullarda büyümüş olmalısın -hayatın tüm güzelliklerine yabancı, beş parasız bir yetim ve sana destek olacak bir koruyucun yok! Sevgili Kitty, bugün kendini Bayan Fishguard'ınki gibi bir durumda bulduğun için kendini şanslı bile sayabilirsin!"

Sesinin etkileyici bir şekilde alçalmasından, hayal gücünün onu hayal edebileceği en düşük derinlikleri ona tarif ettiği belliydi. Adamın ciddi tavrı etkisini gösterdi; kadın içgüdüsel olarak, son yıllarda kararlarına güvenmeye alıştığı Rektöre doğru baktı.

Hugh alçak bir sesle, "Bunun doğru olmadığını söyleyemem," diye karşılık verdi. "Gerçekten de, amcamın bugünkü davranışı ne olursa olsun, *benim* gözümde ne kadar uygunsuz olursa olsun, geçmişteki cömertliği için ona çok şey borçlu olduğunuzu kabul etmeliyim."

Elini Lord Biddenden'in sıcak ve dolgun ellerinden çekerek ayağa fırladı ve düşüncesizce şöyle dedi "Umarım nankörlük etmiyorumdur, ama *cömertlikten* söz ettiğinizde kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum!"

"Kitty, Kitty, bu kaba üslupla konuşma!" dedi Hugh.

"Hayır, hayır, ama anlamıyorsunuz!" diye bağırdı. "Onun servetinden söz ediyorsunuz ve büyük olduğunu biliyorsunuz! Herkes böyle söylüyor, ama *benim* bundan kuşkulananmam için bir neden yok! Beni evlat edinirken cömert bir dürtüye boyun eğdiyse, en azından bunca yıl boyunca bunun kefareti ödedi! Hayır, Hugh, susmayacağım! Zavallı Fish'e beni eğittiği için ondan ne kadar ücret aldığını sor! Beni *paçavralar* içinde giydirmemek için ne kadar çok ve sık mesai yaptığını sor ona! Belki tam olarak paçavra değil, ama şu anda giydiğim elbiseye bir bakın!"

Üç bey de ona itaat etti, ama belki de sadece Lord Biddenden onun şikâyetinin haklılığını fark etti. Hugh şöyle dedi: "Çok iyi görünüyorsun Kitty, seni temin ederim. Bir temizlik ve nezaket var-"

Kitty, yanakları kızarmış, gözleri parlayarak, "Ben temizlik ve görgü istemiyorum!" diye araya girdi. "Zarif elbiseler istiyorum, saçlarımı modaya uygun kestirmek istiyorum, toplantılara gitmek istiyorum ve

rutin partilere, tiyatroya ve operaya gitmek ve zavallı küçük bir kadın olmak *değil!*"

Yine sadece Biddenden onun duygularını anlayabiliyordu. "Çok anlaşılır!" dedi. "Hiç de şaşılacak bir şey değil. Burada o kadar kapalı kaldınız ki, belki de bir konsere bile gitmediniz!"

"Çok doğru," diye onayladı Hugh. "Amcama sık sık, sana bir dereceye kadar mantıklı bir eğlence hoşgörüsü tanınması gerektiğini söyledim, Kitty. Ne yazık ki alışkanlıklarının ve önyargılarının sabit olmasından korkuyorum! Sözlerimin onun gözünde bir değeri olduğunu söyleyemem."

"Aynen öyle!" dedi Biddenden. "Ve sen bu çatı altında kaldığın sürece de hep öyle olacak Kitty! Amcamın tekliflerinden ne kadar az hoşlansan da, uygun bir evliliğin getireceği bütün avantajları görmelisin. Çok saygın bir konuma sahip olacaksın; çok güzel bir müessesenin hanımı olacaksın, her şeyi istediğin gibi düzenleyebileceksin; öğrendiğin tasarruf alışkanlıklarıyla başlangıçta kendini çok rahat bir durumda bulacaksın; ve zamanla akla gelebilecek her türlü savurganlığa hükmedebileceksin."

Uzayan üst dudağından, bu gelecek taslağının Rektör'ün pek ilgisini çekmediği anlaşılıyordu. Dedi ki: "Kitty'ye hak veriyorum, zihninin tonu savurganlık peşinde koşmasına izin vermeyecek kadar iyi. Ben püriten değilim; amcamın uşak alışkanlıklarının ona dayattığı kısıtlamalardan kaçma arzusunu sonuna kadar anlıyorum-"

"Ah!" dedi Kitty hüznle, "savurgan olmayı o kadar çok isterdim ki!"

Hugh büyük bir kararlılıkla, "Seni kendinden daha iyi tanımama izin vereceksin, sevgili Kitty," diye karşılık verdi. "Dünyayı daha iyi tanımak çok doğal. Metropolis'i ziyaret etmek istiyorsun ve edeceksin de! *Ton* olarak bilinen kesimi oluşturan insanların zevklerini tatmak için can atıyorsunuz. Bunu yapmanız çok yerinde olur. Çok kısa bir süre içinde bu zevklerin çoğunu içi boş hileler olarak göreceğinizi tahmin ediyorum. Ama evlenmek üzere bana elinizi verecek olsaydınız, olduğundan daha fazla eğlence isteğinizin ara sıra tatmin edilmesine karşı çıkacağımı düşünmeyin.

bir taşra mahallesinde bulunabilir! Dans gibi masum bir eğlenceye düşman değilim; tiyatroya yaptığım ziyaretlerden çoğu zaman hiç de azımsanmayacak bir zevk almışımdır; ve her zaman *oyundan* nefret etsem de, hoş görülebilecek bir whist ya da quadrille oyunu oynayamayacak ya da özel bir loo-party'de kendi payıma düşeni yapamayacak kadar bağınaz değilim."

"Hugh," diye araya girdi Kitty, "George bana bu teklifi yapman için seni *zorlamış* olmalı!"

"Sizi temin ederim, şerefim üzerine söylüyorum, öyle değil!"

"Karın olmamı istemiyorsun! Beni sevmiyorsun!" dedi boğuk bir sesle ve gözlerinden yaşlar gelmeye başladı.

Sert bir şekilde cevap verdi: "Size olan saygım çok samimi. Büyük amcamı sık sık ziyaret etmemi imkânsız kılacak kadar uzak olmayan bir kiliseye atandığımdan beri, sizi gözlemlemek için bolca fırsatım oldu ve saygıma saygı da eklendi. Karakterinizde herhangi bir erkeğe en uygun eş olmanızı engelleyecek hiçbir şey olmadığına inanıyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ben mi?" diye haykırdı. "Sen beni her zaman ciddiyetsizliğimden dolayı azarlarken, dilimi senin hoşuna gidecek şekilde kullanmadığım her seferinde kaşlarını çatarken ve bana kaderimden hoşnutsuz olmamam gerektiğini söylerken? Nasıl böyle konuşabiliyorsunuz?"

Onun elini tuttu ve gülümseyerek şöyle dedi: "Bunlar gençliğin hataları, Kitty. Sana yol göstermeye çalıştığımı kabul ediyorum: niyetim asla *azarlamak* değildi!"

"Eğer seni George zorlamıyorsa, Matthew Amca zorluyor olmalı!" diyerek elini çekti.

"Evet, bakıma," diye yanıtladı. "Sizin için nedenlerini anlamak zor _"

"Hayır, sizi temin ederim!"

"Evet," dedi kararlılıkla. "Bilmelisin Kitty, ne kadar acı verici olursa olsun, George'un sadece gerçeği söylediğini anlamalısın. Senin bütün bağımlılığın amcama bağlı; o ölürse, seni bekâr bırakırsa,

Bizden biriyle nişanlanmadığınıza göre durumunuz gerçekten vahim olmalı. Sizi yaralamaktan çekiniyorum, ama şunu söylemeliyim ki, dünya böyle bir yer olduğu için, saygın bir evliliğin güçsüz ve yetim bir kadın için elde edilmesi zordur. Dünyada tek başınıza kalsaydınız, geçiminizi sağlamak için ne yapabilirdiniz? George, Bayan Fishguard'ın sahip olduğu gibi bir konumdan söz etti, ama kesinlikle düşünmeden! Bayan Fishguard mükemmel bir kadındır, ancak bugün ilk çevrelerde iş arayan bir mürebbiyenin öğrencilerine kazandırması beklenen başarılarından yoksundur. Bilgisi derin değil; piyanodaki performansı üstün değil; Su Renkleri konusunda becerisi yok; Fransız dili üzerinde çok az ustalığı var; İtalyanca üzerinde hiç yok."

Yüzünü başka tarafa çevirdi, yanaklarına utanç dolu bir kızarıklık yayıldı. "Başarılarımın eksik olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Amcam senin eğitimindeki eksiklikleri giderecek hocalar sağlamayı ihmal ettiğine göre, böyle olmak zorunda," diye sakince cevap verdi. "Biliyorsun sevgili Kitty, okuldan ayrılmış olsan bile sana ne kadar sık eğitimine devam etmeni tavsiye ettiğimi biliyorsun."

Kitty heyecanlanmadan, "Evet," diye onayladı.

"Çalışmalarını yönlendirmek ve seninle birlikte okumak bana büyük zevk verir," dedi. "Sanırım iyi bir akademisyen olduğumu söyleyebilirim ve eminim ki senin gibi zeki bir öğrencinin zevkine rehberlik etmek ve bilgisini genişletmek, sevgili kuzenim, hoş bir görev olmalı."

Kardeşinin ölçülü konuşmalarını giderek artan bir hoşnutsuzlukla dinleyen Lord Biddenden sabırsızlığını daha fazla dizginleyemedi. "Gerçekten mi, Hugh!" diye söylendi. "Zavallı kıza iyi bir teklif yaptığını söylemeliyim! Seninle evlenmesine daha en başından karşı çıkmasına yetecek kadar!"

"Kitty beni anlıyor," dedi Hugh, oldukça kibirli bir tavırla.

"Evet, sanırım ," dedi Kitty. "Ve George tamamen haklı! Bir bilgine dönmekten hiç hoşlanmam ve Hugh, senin evleneceğin türden bir kız olduğumu hiç düşünmüyorum. Ve Şimdi düşünüyorum da, ekmeğimi kazanabileceğim *tek bir* yol var! Hizmetçi olarak bir iş bulabilirim. Bu konuda talimat almaya ihtiyacım yok. I

On altı yaşımdan beri bu evin yönetimini elimde tutuyorum ve zavallı Fish'i hiç de uygun olmadığı görevlerden kurtarabiliyorum! Sanırım herkes beni işe almaktan çok mutlu olacaktır, çünkü bildiğim bir şey varsa o da en sıkı tasarruftur!"

"Kitty, saçma sapan konuğma!" diye yalvardı Lord Biddenden hiddetle.

Rektör düzgün bir eliyle susturucu bir hareket yaptı. "EĞer gençliğin Kitty, seni böyle bir görev için uygunsuz kılmıyorsa, doğumun ve soyun kesinlikle uygunsuz . Üstelik bu görevi uygun bulacağını da pek sanmıyorum."

"Hayır, yapmamalıyım," dedi açık yüreklilikle. "Ama ben de seninle evli olmayı uygun bulmam, Hugh."

"İşte! Sana ne demiştım?" diye araya girdi Biddenden.

"Üzgünüm," dedi Hugh, ciddi ama nazik bir sesle. "Kendi adıma, sana karım diyebildiğim için kendimi mutlu saymalıyım."

"Böyle söylemen büyük incelik," diye karşılık verdi Kitty, "ama eğer doğruyu söylüyorsan, bugüne kadar neden bu konuda bana en ufak bir kuşku bile vermediğini anlayamıyorum!"

Kızarma sırası ondaydı, ama gözlerinin onunkilerden ayrılmasına izin vermedi ve bir an bile tereddüt etmeden cevap verdi: "Ancak bu düşünce sık sık aklıma geliyor. Yaygın deyiimiyle *aşık* olmak benim doğamda yok, ama size karşı uzun zamandır en içten saygı ve sevgiyi hissediyorum. Gençsiniz: henüz yirminci yaşıınıza basmadınız; kendimi ilan etme zamanının henüz gelmediğine inandım. Bazen ailenin başka bir üyesine karşı, size hitap etmemi gereksiz kılacak kadar kararlı bir tarafgirliğiniz olduğundan da şüphelenmişim. Arnside'a üç kuzenimi de burada bir arada bulma umuduyla gelmişim. Sadece Dolphinton'ı buldum ve bu şartlar altında sana evlenme teklifimi kabul etmen ve Garsfield Rectory'de güvenli ve onurlu bir sığınak bulabileceğine inanman için yalvarmakta tereddüt etmiyorum Kitty."

"Öyleyse, Matthew Amca'nın serveti uğruna değil, beş parasız bir yaratığa karşı duyduğunuz şövalyelik duygusuyla bana teklifte bulundunuz.

Herkes tarafından reddedilmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Kitty nefes nefese. "*Dolph*'la evlenmeyi tercih ederim!"

Bu endişe verici sözler üzerine, bir süredir elinde rahatça bulduğu bir kâğıt bıçağının kabzasını emmekte olan Lord Dolphinton bir sarsıntıyla doğruldu ve bıçağı aniden sinirlenen parmaklarından düşürdü. "Eh?" diye seslendi. "Ama yapmayacağını söylemiştin! Bunu çok net hatırlıyorum! Tekrar rahat edebileceğimi söylemiştin!"

"Öyle olsun, çünkü ben ciddiydim!" dedi Kitty öfkeyle. "*En ufak bir* tarafgirlik beslediğim kimse yok ve sizin iğrenç ailenizden *kimseyle* evlenmek istemiyorum! Bence Hugh bir budala, Claud zalim bir yapıya sahip, Dolph ve Freddy *aptalın* teki ve Jack'e gelince, buraya gelecek kadar ahmak olmadığı için gerçekten minnettarım, çünkü ondan hepinizin toplamından daha çok nefret ediyorum! İyi geceler!"

Kapı arkasından çarptı ve Lord Dolphinton'ın gergin bir şekilde kalkmasına neden oldu. Biddenden şöyle dedi: "Lanet olası, uzun soluklu dönemlerinle ve kızı eğitmekle ilgili güzel konuşmalarınla bu işi berbat ettin, Hugh! Sağduyudan daha azına sahip olduğun sürece bursunun sana ne yararı olacak! Jack'i yetiştirmek de nereden çıktı? Tabii ki yıllardır ona aşık olduğunu hayal ediyor!"

Hugh soğuk bir tavırla, "Böyle çocukça ahmaklıkları geride bırakmasının zamanı geldi," dedi. "Jack'in mantıklı ve prensip sahibi bir kadına tavsiye edebileceği pek bir şey yok."

"Eğer böyle düşünüyorsan, sevgili kardeşim, sana burnunu papaz evinin dışına çıkarmanı ve biraz dünyayı gezmeni tavsiye ederim!" diye cevap verdi Biddenden kısa bir kahkaha atarak. "Ve bana onun kumar oynamasından ve çapkınlıklarından bahsetme, dilinin ucunda olduğunu biliyorum, Jack istediğin her şey olabilir ama o çok yakışıklı bir adam ve ağaçların tepesinde dedikleri gibi dışarıdan biri! Tabii ki Kitty'nin ona karşı bir *ilgisi* var!"

"Hayır, dinlemedi," diye araya girdi, bu konuşmayı alnında Çığkın bir ifadeyle izleyen Dolphinton. "Dinliyor olamaz! Onu hepimizden daha çok sevmediğini söyledi. Ve düşününce," diye ekledi Lord Hazretleri, ani bir düşünceye kapılarak, "haklı olmadığından emin değilim!" Lord başını salladı, içgörüsünden memnun bir şekilde

bozulmamış bir sevecenlikle: "Onu pek görmüyorum, bu da en sevmediğim kişinin sen olduğunu düşünmemi açıklıyor, George."

Lord Biddenden, birkaç saniye boyunca ona aciz bir şekilde baktıktan sonra, zil ipine doğru yürüdü ve onu şiddetle salladı. "O cimri, yaşlı kemik torbası içkilerimiz için hiçbir emir vermediğine göre, hizmetçiye bu odaya biraz *konyak* getirmesini söyleyecek kadar cüretkâr olacağım!" diye acı acı ilan etti.

Bölüm III

O akşam saat yediden biraz önce, Bayan Charing'in iki kuzeninin teklifini kabul etmek üzere salona girdiği sırada, kiralık bir posta arabası ve bir çift, Arnside House'dan bir milden biraz daha uzakta, dört yolun birleştiği yerde bulunan küçük ama mükemmel bir pansiyon olan Blue Boar'ın önünde durdu. inen genç beyefendinin *Ton*'un bir pambesi olduğu, her ne kadar modayla ilgili her konuda son derece hoş bir yargıya sahip olsa da, uzun kuyruklu süper ince mavi ceket ve narin sarı pantolonu ile taşraya seyahat etmesini yasakladığı için, anlayışlı kişiler tarafından hemen fark edilmiş olmalıydı, Metropolis'te onu gerçek bir Lale ya da Bond Sokağı Beyefendisi olarak gösteren püsküllü Hessian çizimleri, en seçkin terzilere patronluk taslayan sıradan bir Dash'ten başkası kendisini bu kadar zarif bir şekilde biçimlendirilmiş bir binici ceket, bu kadar eşsiz bir pantolon ya da bu kadar parlak sunamazdı. Züppeliğini tartışmasız bir şekilde ortaya koyan bu beyaz üst kısımlar, ipekle astarlanmış, birkaç omuzlukla süslenmiş ve göğsünde sedeften çift sıra büyük düğmelerle sabitlenmiş çok uzun ve hacimli bir sürücü ceketinin kıvrımları tarafından gizlenmişti. Rus yağıyla özenle yağlanmış ve Titus gibi kırılmış kahverengi saçlarının üzerine, rüküşlkle kesinlik arasında tam bir açıyla yerleştirilmiş yüksek taçlı bir kunduz şapkası takıyordu; ellerinde York taba rengi eldivenler vardı; bir kolunun altında bir malakka bastonu taşıyordu. Hana girdiğinde ve biraz aldatıcı olan sürücü paltosunu çıkardığında, orta boylu ve zarif yürüyüşlü, ince bir genç beyefendi olduğu görüldü. Yüz ifadesi rahatsız edici değildi ama sevimliydi; tavırlarında belli bir belirsizlik vardı. Paltosunu, şapkasını, bastonunu ve eldivenlerini ev sahibinin ellerine bıraktığında, yüzünde hafif bir endişe ifadesi vardı, ancak aynaya derinlemesine bir bakış, gömleğinin yüksek noktalarının onu tatmin eder etmez-

Yakası buruşmamıştı ve bakire bir kravatın karmaşıklığı bir dokunuşun düzeltebileceğinden daha fazla dağılmamıştı, endişeli bakış kayboldu ve dikkatini başka konulara çevirebildi.

Onu varlıklı bir moda adamına yakışır bir hürmetle ve nankenler ve fırırlı gömlekler giydiği günlerden beri onu tanıyan ve tüm kusurlarını bilen birinin hoşgörölü şefkatinin bir karışımıyla karşılayan ev sahibi ikinci kez konuştu: "Şey, efendim, bu hoş bir sürpriz, eminim! Sizi buralarda görmeyeli epey bir zaman oldu! Arnside'a doğru yola çıkacağınıza hiç şüphem yok."

"Evet," diye onayladı yolcu. "Neredeyse kendimi yiyip bitiriyordum, dahası! Büyük amcam çok erken kalkıyor, Pluckley. şanslıyım ki bir mil geride hatırladım! Yemeği burada yesek iyi olur."

Blue Boar'ın kibarlar dünyasına yemek verme gibi bir alışkanlığı yoktu ama ev sahibi, kuzeyli bir kadın olan yardımcısının kayda değer bir ev kadını olduğunu bildiğinden, bu duyuruyu soğukkanlılıkla karşıladı. "Haksız olduğunuzu söylemeyeceğim efendim," dedi ayrıcalıklı bir göz kırpışla. "Bay Penicuik'in çok saygıdeğer bir beyefendi olduğuna eminim, ama benim liberal diyebileceğim bir masa tutmadığını ve Bay Stobhill'den duyduğuma göre, şişenin olması gerektiği gibi dönmesine izin vermediğini söylüyorlar. Şimdi, eğer kahve odasına girerseniz, efendim, iyi bir ateş bulacaksınız ve sizden başka kimsenin içeri girme olasılığı yok. Size Londra'nın bu yakasında bulabileceğiniz en yumuşak şeriden bir bardak getirme cesaretini göstereceğim ve siz onu içerken kaburgam da tadımlık olarak size biraz mantar böreği atacak - çünkü biliyorsunuz ki burada Fransız tekmelemelerine ihtiyacımız yok, Sıradan bir şekilde değil ve böreklerin dışında sadece bir koyun eti yılanı ve unutmadığınıza emin olduğum kaz ve hindi turtalarımızdan biri ve biraz kıvrılmış morina balığı ve eğer isterseniz lor pudingi var."

Bu mütevazı yemek beğenilince Bay Pluckley geri çekildi ve kısa bir süre içinde kahve odasında örtüler serildi ve konuklar mükemmel bir akşam yemeğine oturdular; ev sahibinin tarif ettiği çıplak iskelet, hamurda istiridye, biraz Flaman çorbası ve garnitür olarak biraz dana kızartması ve şalgamlı haşlanmış dil ile takviye edildi. Özellikle başarılı bir koşunun parçası olan bir şişe bordo, yemeği yıkadı; ve bütünü

Biraz konyak, genç moda beyefendisi dehşete düşmüş bir ürpertiyle liman teklifini elinin tersiyle itti.

Bu canlandırıcı içkiyi yudumlarken, yerel dedikodularla onu eğlendirmek için kahve odasında oyalanan ev sahibi, açılan bir kapının sesiyle yanından uzaklaştı. Bay Pluckley konuğuna, kendisini rahatsız edecek kaba saba bir insan olmamasına dikkat edeceğini söyleyerek oradan ayrıldı. Bir ses mırıltısı karışık bir şekilde kahve odasına kadar ulaştı ve bir dakika sonra Bay Pluckley yeniden ortaya çıktı, çok şaşırmış görünüyordu ve şöyle dedi: "Evet, efendim, akşamın bu saatinde, kar yağmaya başlamışken ve yanında ne bir hizmetçi ne de başka bir şey olmadan yürüyerek gelirken kim olabileceğini hiç düşünmemiştim! Bu Bayan Charing, efendim!"

"Eh?" dedi söğüt gibi beyefendi, hafifçe irkilerek.

Ev sahibi kapıyı araladı ve Bayan Charing, güzel olmasa da kullanışlı bir pelerinle eşikte göründü ve orada durdu. Kukuletasının ipleri çenesinin altından sıkıca bağlanmıştı ve ortaya çıkan yünlü kumaştan firfır, burnu soğuktan pembeleşmiş bir yüzü uygunsuz bir şekilde çerçevesliyordu. Bayan Charing'in görünüşünde romantik bir şey yoktu, ama girişi bir Siddons'ı utandırmazdı. "Sen!" dedi nefret dolu bir ses tonuyla. "Bunu bilmeliydim!"

Saygıdeğer Frederick Standen'in kafası biraz karışmıştı. Ona öyle geliyordu ki, Bayan Charing onu gördüğüne hem şaşırmış hem de hoşnutsuz olmuştu. Açıkça söyledi. "Saçmalama Kitty, ben davet edildim!"

"Senin için daha iyisini düşünmüştüm!" dedi Bayan Charing trajik bir şekilde.

"Öyle mi?" dedi Bay Standen, rüzgârla mücadele ederek. Ürkmüş bir tavşaninkine hiç benzemeyen bakışları masanın üzerine dikildi; bir ışık parıltısı algıladığını sandı. "Evet, ama amcamın ne olduğunu biliyorsun!" dedi. "Saat beşte yemek yer, ya da ben buraya son geldiğimde öyleydi! Yolda bir lokma kapmaktan başka bir şey yapmaz."

"*Bu mu!*" dedi Bayan Charing, küçümseyerek. "Nerede yemek yediğin umurumda değil Freddy, ama Arnside'a gelmiş olman bana senin hakkında çok kötü bir fikir veriyor, haberin olsun! Başka bir şey düşündüğümünden değil, çünkü sen de Dolph kadar kötüsün, daha da kötüsü!"

Bay Standen konuyu düşündükten sonra tekrar konuşmaya karar verdi. "Hayır, gerçekten Kitty! Çok sert konuşuyorsun!" dedi. "Zavallı adam tavan arasında bir tuhaf!" Aklına Bay Pluckley'nin ilgisini çekmekten vazgeçmek geldi. Bunu kısaca ve basitçe belirtti ve Bay Pluckley üzüntüyle geri çekildi.

Mürebbiyesiyle romantik romanlardan hoşlanan Bayan Charing, kapının yanında (zulme uğramış bir erdem heykeli) kalma fikriyle oynadı ama ateşin cazibesine yenik düştü. Ateşin yanındaki koltuğa oturarak pelerininin iplerini çözdü, firfırlı buklelerindeki başlığı geriye itti ve uyuşmuş ellerini ateşe doğru uzattı.

"Sana ne olduğunu söyleyeyim!" diye teklif etti Bay Standen. "Üşümüşsün! Seni sinirlendiriyor! Biraz konyak iç!"

Bayan Charing daveti küçümseyerek reddetti. "Londra'dan buraya kadar zahmet edip gelmenize hiç gerek yoktu. Sizi temin ederim ki zamanınızı boşa harcadınız!"

"Bu beni şaşırtmadı," diye karşılık verdi Freddy. "Ben daha çok bir uğultu olduğunu düşünmüştüm. Matthew Amca oldukça şişman mı?"

"Hayır, değil! Dr. Fen wick mide rahatsızlığının manyetizma ve ılık birayla tedavi edilebileceğini söyledi ama bu ona sadece büyük zarar verdi. En azından öyle olduğunu ve ayrıca hepimizin onu öldürmek için bir komplo içinde olduğumuzu söyledi."

"Gut hastalığı da mı kötü?" diye sordu Bay

Standen endişeyle. "Çok kötü!"

"Biliyor musun, sanırım gelmekle hata ettim," diye itiraf etti Bay Standen. "Geceyi burada geçirip sabah Londra'ya dönmeyeceğimden hiç emin değilim. Mesele ki, yaşlı beyefendi benden pek hoşlanmıyor ve gut hastalığı onu rahatsız ediyorsa, onunla görüşmemeyi tercih ederim. Ayrıca, erkeğimi getirmeme izin vermiyor ve ben de bunu çok garip buluyorum! Sorun boyunbağları değil elbette: Icklesham'ın onları bana vermekten fazlasını yapmasına asla izin vermem! Sorun botlarım. Burada son kaldığımda onları temizleyen adam bir tanesinin üzerinde kocaman bir başparmak izi bırakmıştı! Dalga geçmiyorum, Kitty! Sana söyleyeyim, beni çok kötü etkiledi."

"Artık Londra'ya dönsen iyi olur," dedi Kitty. "Buraya gelmekle *büyük* bir hata yaptın! Aslında içinde bulunduğun koşulları düğündüğümde böyle bir Gey yapmıG olmana çok GaGırdım!"

"Çok iyi," diye itiraz etti Bay Standen, "ama geceleri seyahat etmeyi sevmiyorum. Ayrıca, burası bir posta evi değil ve bir değışikliğe ihtiyacım var. Evet, şimdi düşündüm de, benim koşullarım bir şeye ne diyebilir ki?"

"Adını hatırlayamadığım kadar zenginsiniz!" dedi Bayan Charing hiddetle.

"Sanırım Altın Top'u kastediyorsun," dedi Freddy. "Ve ben değilim."

"Hayır, öyle değil! Tarihten birini kastediyorum - en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum, çünkü bir kişinin aşırı zengin olduğunu belirtmek istediğinizde *onun* kadar zengin olduğunu söylersiniz!"

"Ben bilmiyorum!" dedi Freddy. " hiç duymadım! Etrafta dolaGıp tarih dıGı insanlar hakkında konuGursam kendime güzel bir pasta yaparım! Herkes senin güneşte kaldığını düşünür Kitty!"

"Güneş mi? Kar yağıyor!" diye bağırdı Bayan Charing.

"Bu durumda, bu gece Londra'ya dönersem mahvolurum," dedi Freddy. "Kastettiğim bu değildi, ama boş ver! Üstelik ben o kadar da zengin değilim."

Bayan Charing ona küçümseyen bir bakış fırlatarak, "Bir mirasçıya teklif etmek zorunda kalmayacak kadar zenginsiniz!" dedi.

Freddy sabırla, "Bir varis için teklifte bulunmayacağım," dedi. Aklına bir fikir geldi; biraz da endiGeyle ekledi: "Kitty, sende bu bulaGıcı Gıkayet yok, değil mi? Ne olduğunu bilmiyorum ama bana söylediklerine göre çok yaygınmış. Kızkardeşim Meg bir gecedir bu yüzden yataktaydı."

"Freddy!" diye haykırdı Bayan Charing, sabit gözlerle ona bakarak.

"Matthew Amca'nın seni neden çağırıldığını bilmiyor musun?"

"Bana söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu söyledi. Bir uğultu olduğunu sandım!" "Ama eğer geldiysen neden dün gelmedin?" Kitty sordu. "Şehir dışındaydım," diye açıkladı Bay Standen.

"Ah, Freddy, sana haksızlık ettim!" dedi Kitty, gerçekten pişmanlık duyarak. "Ama George, Hugh ve Dolph'un hepsi biliyordu ve tabii ki senin de bilmen gerektiğini düğündüm!"

"Ha?" diye irkildi Freddy. "Bana Arnside'da olduklarını söylemeye mi çalışıyorsun?"

"Evet, evet, dünden beri oradalar ve bu çok korkunç, Freddy!"

"Tanrım, ben de öyle düğünüyorum!" diye kabul etti, çok etkilenmişti. "Seninle karğılağmamığ olsaydım, onlara çarpa çarpa yürüyecektim! Biliyor musun Kitty, yağlı beyefendinin üzengileri çok tuhaf olmalı! Tabii paspasın üzerinde değilse, ki bu da pek mümkün görünmüyor. Demek istediğim, Arnside'da böyle bir şey istediğine göre kafayı yemiş olmalı! Hugh'un zeki bir adam olmadığını söylemiyorum, belki öyledir; ama can sıkıcı biri olduğunu da inkar edemezsiniz!"

"Evet, öyle!" diye onayladı Bayan Charing coşkuyla. "Ve daha da kötüsü, Freddy tam bir *aziz* sıkıcısı!"

"Şeytani!" diye katıldı Freddy. "Köye son gidişinde bana ne dedi biliyor musun? Sırf beni Great-Go'dan uzaklaşırken gördü diye, oyun oynamanın kötülükleri hakkında ahlak dersi vermeye başladı! Benim sıradan bir bacak olduğumu düşünüyor gibiydi, ki ona da söylediğim gibi, böyle düşünmek çok aptalca bir şey, çünkü birincisi hiç de öyle değil, ikincisi de bacak olmak için çok zeki bir adam olmanız gerekir! Onu Arnside'a getiren nedir?"

"Matthew Amca," diye yanıtladı Kitty. "Vasiyetini hazırlıyor!" "Öyle mi? Sonunda ayrılmak için haber aldığını söylemiyorsun, değil mi?"

"Elbette öyle bir Geyi yok, ama öyle düğünmeyi tercih ediyor!" dedi Kitty.

Freddy nazıkçe, "Kendini bu kadar sıkmana gerek yok," dedi. "Son on yıldır bunu her zaman söylüyorum! Para keselerini kime bırakıyor?"

" dahilinde!"

"Ne, Jack'e bir şey yok mu?" diye haykırdı Freddy. "Eğer bu Hollandalıları yenmezse! Bunu duyduğuma çok sevindim Kitty! Seni tebrik ederim!"

"Evet," dedi Bayan Charing, "ama büyük yeğenlerinden biriyle evlenmem şartıyla... İşte Freddy, Arnside'a bu yüzden davet edildin! Benim için teklifte bulunacaksın!"

Bu sözün etkisi, kadının arzu edebileceği kadar büyük, hatta muhtemelen daha da büyük oldu. İnce bedenini zarif bir şekilde şöminenin diğer tarafındaki sandalyeye yerleştirmiş olan Bay Standen aniden dikleşti. Sevimli yüzünde derin bir dehşet ifadesi belirdi; gözleri endişe verici bir şekilde yerinden fırlama eğilimi gösterdi ve gıcırdamaya yakın bir sesle "Ne?"

Bayan Charing romantik olmayan bir kıkırdamayla ihanete uğradı.

Bay Standen ona kuşkuyla baktı. "Şimdi beni dinle Kitty!" dedi sertçe. "Eğer beni kızartmaya çalışıyorsan -Hayır, Tanrım! Demek buydu! Bu kadarını tahmin edebilirdim! Peki, eğer ona bunun için bir numara yapmazsam-!"

"Kim?" diye sordu Kitty.

"Jack," dedi Bay Standen. "Dikkat et, ben de bunun kesik dumanlı bir şey olduğunu düşünmüştüm! Aslında gelmeyeceğime dair kendime söz vermişim. Demek istediğim, Jack'in içkilerinden birine düşecek kadar acemi değilim! Ama biliyorsun Kit, bu şeytani bir iş! Seninle karşılaşmamış olsaydım, kendimi mahvolmuş bulacaktım! Beni uyaraabilirdin, sevgili kızım!"

Bayan Charing buna aldırmadı ama gözlerini büyük bir ciddiyetle onun yüzüne dikti ve sordu: "Jack sana gelmeni mi söyledi?"

"İşte bu . Dün gece Limmer'da karşılaştık. Beğenmediğim bir palto giyiyordu. Scott'a diktirdiğini söyledi. Yazık! Onu bir asker gibi göstermiş."

"Jack'in boş ver!" diye araya girdi Kitty. "Sana ne söyledi?"

"Evet, bu kadar. Weston'ın payından bıktığını söyledi, bu da bana onun biraz daha iyi olduğunu düşündürdü. Sana soruyorum Kit, bir adam böyle bir şey söylediğinde tek düşünebileceğin bu!"

"Benim hakkımda ne söyledi?" diye sordu Kitty.

"Senin hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana yaşlı beyefendiden bir celp alıp almadığımı sordu. Olduğunu söyledim, o da kesinlikle uzak durmamamı söyledi. Bu yüzden gelmemeye karar verdim. Ağzını bıçak açmıyordu ama gözleriyle nasıl güldüğünü bilirsiniz!"

Bay Westruther'ın gözleriyle nasıl güldüğünü düşünmek bile Bayan Charing'in derin bir iç çekmesine neden oldu. "Evet," dedi hüzünle. Bir an için hayallere dalacak gibi oldu, ama bu eriyen ruh hali uzun sürmedi. Bay Standen bir kez daha onun delici bakışlarının hedefi oldu. "*Jack* neden çağrıldığını biliyor muydu?" diye sordu.

"Carlton House'a Charley'nin barınağına gittiğini biliyordu!" dedi Freddy. "Bu yüzden burada değil tabii ki."

Bayan Charing kaskatı kesildi. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi soğuk bir sesle.

"Buna hiç şüphe yok!" diye cevap verdi Freddy. "İtiraf etmeliyim ki, bunu yapmak çok kötü bir şey! Rüzgarda ne olduğunu bana söyleyebilirdi. Yine de Jack'in işi bitti!"

Bayan Charing bu aşağılayıcı konuşmayı yeterince uysalca kabul etti, ama çenesini biraz kaldırarak şöyle dedi "Kendi adıma, gelmediği için çok memnunum. Böyle bir emre itaat etseydi onun hakkında çok kötü düşünürdüm."

"Bundan korkmana gerek yok," dedi Freddy. "Büyük olasılıkla sırtını kaldırmıştır."

"Evet, belki de öyleydi!" dedi Kitty parlayarak. "Çok gururlu, değil mi Freddy?"

"Ona tam olarak gururlu demezdim. Arada sırada yüksek iplere tırmanır, ama sizin gibi dik kafalılardan değildir."

Bayan Charing birkaç dakika sessizce düşündü. Sonunda, "Gelmesini istemezdim," dedi, "ama Matthew Amca gelmediği için çok sinirlendi. Bu çok saçma bir Çey ama Matthew Amca'nın benim başka biriyle evlenmem konusunda en ufak bir düşüncesi olmadığına inanıyorum. Arnside'a sadece Dolph ve Rattray'ler geldiğinde ateş gibi kızmıştı."

"Kim olsa öyle olurdu," diye katıldı Freddy. "Yaşlı beyefendiyi onları davet etmeye iten şeyin ne olduğunu düşünemiyorum!" Alçakgönüllülükle ekledi: "Ya da beni, bu konuda."

"Hiçbirinizi diğëerinden üstün tutmaması gerektiğı gibi saçma sapan bir fikre kapılmış. Ve onun ne olduğunu biliyorsun, Freddy! Bir kere bir şey söyledi mi asla geri almaz! Jack'in gelmeyeceğı aklına bile gelmemiş olabilir! Dolph'la evleneceğimi söylersem bu onun işine gelir!"

"Dolph'un sana teklif ettiğini söylemeyecek misin?" dedi Freddy kuşkuyla.

"Evet, öyle yaptı. O kadar kızgın olmasaydım kendimden geçerdim. Zavallı Dolph! Çok perişan görünüyordu ve tabii ki bunu sadece o iğrenç kadın onu zorladığı için yaptığını biliyordum!"

Freddy başını birkaç kez sallayarak, "Şimdi her şeyi anlıyorum!" dedi. "Her şey ortada! Sana gelmemeye karar verdiğimi söylemişim, değil mi? Fikrimi değıştiren Dolphinton Teyze oldu! Bu sabah onunla tanışmamış olsaydım, gelmezdim!"

Kitty çok şaşırılmış görünüyordu. "Leydi Dolphinton seni buraya mı getirdi? Hayır, bunu nasıl yapsın? Bunu istemiş olamaz!"

"İşte bu . Bunu hiç istemezdim. Bond Sokağı'ndaydım, tam ki Hookham Kütüphanesi'nden çıktı ve orada durup bana baktı. Selamımı verdim elbette, yapacak başka bir şey yoktu! Kötü bir andı diyebilirim, çünkü yeni bir yelek giyiyordum ve bunun çok şık bir düşünce olmadığından emin değilim. Ama öyle değildi. Hayır," diye ekledi konuyu düşünerek, "bu konuda kendimi pek rahat hissetmiyorum. Weston bana gösterdiğinde hoşuma gitti ama giyer giymez

"Oh, Freddy, paltolar ve yelekler hakkında konuşmayı kes!" diye yalvardı Bayan Charing, sabrı tükenmişti. "Leydi Dolphinton ne dedi?"

"*Demek Arnside'a gitmedin!*" dedi. Bunu söylemek gerçekten aptalcaydı, çünkü Bond Sokağı'nın ortasındaydım. Ben de 'Hayır, gitmedim' dedim; o da bana gitmek isteyip istemediğimi sordu, ben de gitmemeyi tercih ettiğimi söyledim. O zaman bir tür oyun oynadığını düşündüm, çünkü beni kandırmaya çalışın bir gülümseme takındı ve gitmememin akıllıca olacağını, çünkü bunun bir uğultu olduğunu söyledi. Jack'in de gidip gitmediğini öğrenmek için şeytanca endişeli görünüyordu. Gitmediğini söylediğimde krema kabındaki kedi gibi baktı. İçbükey takım elbiseyle oynamak, ben de öyle düşünmüştüm! Pekala,

Haydi Kit, tarihten bir sürü ölü insan hakkında konuşan zeki adamlardan biri olmayabilirim, ama bir adam şehirde olup da bir balonun kokusunu edemez! Mantıklı! Ben de rüzgarda ne olduğunu kendim görmek için geldim. Elbette bir hataydı ama şans eseri bir zarar gelmedi. Yine de Jack beni ters köşeye yatırdı, bunu ona söyleyeceğim! Seninle tanışmamış olsaydım başım büyük belaya girecekti!"

"Hayır, ," dedi Kitty. "Matthew Amca seni benim için teklifte bulunmaya zorlayamaz!"

Bay Standen kuşkulu görünüyordu. "Sence yapamaz mı? Haklı olduğunuzdan emin değilim. Gerçek şu ki, yaşlı beyefendiden ölesiye korkuyorum! Hep korktum! Temiz çıkmak için çabalamazdım diyemem, ama garip bir şekilde mahvolurdum. Hayır, düşündükçe sizinle karşılaşmamın ne kadar şanslı bir durum olduğunu daha iyi anlıyorum. İçeri girdiğinizde bana tuhaf bir başlangıç gibi geldi ama iyi ki girmişsiniz, hem de çok!" Bu düşünce, bir süredir zihninin gerisinde oldukça bulanık bir şekilde yüzen bir sorunun daha somut bir şekil almasına neden oldu. Aniden şöyle dedi: "Düşündüm *de*, bu tuhaf bir başlangıç! Seni buraya getiren nedir, Kit? Seni gücendirmek istemem ama pek de öyle değil, biliyorsun!"

Dudağı titredi. Sesinde bir tutuklukla cevap verdi: "Kaçıyorum!"

Bay Standen memnun bir ifadeyle, "Ah, !" dedi.

Kitty ellerini kucağında kavuşturarak, "Buna bir an daha dayanamam!" dedi.

"Çok anlaşılır," dedi Freddy sempatik bir şekilde. "Şimdiye kadar kaldığım en rahatsız ev! Çok da kötü bir aşçı. Yaşlı beyefendinin mide sorunu yaşamasına şaşırmadım. Kaçmakta çok haklı."

"Ondan değildi! Sadece Matthew Amca beni o korkunç duruma soktuğunda ve Dolph benim için teklifte bulunduğunda ve sonra Hugh *-Hugh!*- Keşke hiç doğmasaydım!"

Bay Standen bunu takdir etmekte hiç zorlanmadı. Büyük bir duygusallıkla şöyle dedi: "Jüpiter adına, evet! Şaşılacak bir şey değil. Senin yerinde olsaydım Hugh'yu almazdım, Kit. Onu çok sıkıcı bulursunuz. Yakışıklı bir adam elbette, ama

Bana sorarsan çok usumru sırtlı. Daha kötü yay yapan birini hiç görmedim. Bir keresinde ona öğretmeyi teklif ettim, ama tek yaptığı burnunun ucuyla bakmak ve bunun çok nazik bir davranış olduğunu, ama bana zahmet vermeyeceğini söylemek oldu. Aslında öyle değildi. Sadece herkes onun kuzenim olduğunu bildiği için yaptım."

"Doğadaki en sert şey o!" dedi Kitty. "Ama bu umurumda değildi! Sadece benimle evleneceğini söyledi, çünkü evlenmezsem dünyada yoksul kalacaktım ve bu tamamen şövalyelikten kaynaklanıyor, beni sevdiği ya da Matthew Amca'nın servetine konmak istediği için değil!"

Kadının gözlerinin yağla dolduğunu fark eden Bay Standen, sadece tehdidi bile kendisini son derece rahatsız eden bir sahneyi önlemek için takdire Çayan bir girişimde bulundu. "*Bunun* için ağlamana gerek yok!" dedi. "Hiç böyle bir hikâye duymamıştım! Bir torba kaçak içki, işte bu! Tanrım, Hugh'nun böyle bir Kaptan Sharp olduğunu düşünmek!"

"George da öyle dedi. Hugh beni eğitmek istiyor ve kendi ekmeğini kazanmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylüyor ve hepsi de sizden biriyle evlenmekten *memnun* olacağını düşünüyor gibiydi ve ben odadan kaçtım ve sonra Fish bunun romantik olduğunu söylemekten başka ne yapmalıydı! *Romantik*! Bu çok fazlaydı, Freddy! Onlara günlerini *göstermeye* karar verdim; temizlik parasını çaldım ve buraya geldim, çünkü Ashford treninin burada durduğunu biliyorum ve Ashford'dan Londra'ya gidebilirim, biliyorsun."

"Oh!" dedi Freddy. "Çok iyi bir fikir, sanırım. En azından -kötülemek istemem ama- orada ne yapacaksınız?"

"Kitty'nin yüzü kızarmıŒ, yanaklarından iri yağ damlaları süzölmeye baŒlamıŒtı. "Bunu düŒünemeyecek kadar kızgındım, ama yolda yürürken aklıma geldi ve ne yapacağımı ya da nerede kalacağımı bilmiyorum, çünkü dünyada tek bir arkadaşım bile yok ve Hugh'nun söylediği her söz *doğruydı*!"

"Hayır, hayır!" dedi Freddy güçsüzce.

Bayan Charing, mendilini boşuna aradıktan sonra pelerininin bir köşesiyle yüzünü silmeye baŒladı.

Bay Standen'in dehşeti yerini şaşkın bir onaylamamaya bıraktı. "Al Kitty, hayır diyorum!" diye itiraz etti. "Benimkini al!"

Bayan Charing kendisine uzatılan narin mendili yüksek sesle hıçkırarak kabul etti ve küçük burnunu kararlılıkla sümkürdü. Bay Standen, portmantosunda birkaç mendil olduğunu düşünerek kendini teselli etme işine verdi. "Ağlamanın bir anlamı yok," dedi. "Bir vardiya ya da başka bir şey düşün! Buna mecburuz!"

Bu iyi niyetli öneri Kitty'nin gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu. "Düşünüp , ama yapabileceğim hiçbir şey yok! Arnside'a dönmektense ölmeyi tercih ederim!"

Tam bu sırada bir kesinti oldu. Doğal olarak merak içinde kıvranan ev sahibi, kahve odasına yeniden girmek için bir bahane bulmuştu. Elinde dumanı tüten bir kâse romlu punçla içeri girdi ve masanın üzerine koyarak şöyle dedi "Punçunuz, efendim. Saat dokuz demiştiniz, değil mi efendim? Tam dokuzda, efendim!"

Bay Standen bir Gey söylediğini hatırlayamıyordu ve tam yumruğu reddetmek üzereydi ki, kendini güçlendirmesinin tam zamanı olduğunu fark etti. Kitty'nin ağlamayı bıraktığını ve yüzünü başka tarafa çevirdiğini görünce şükretti. Ona bir bardak ratafia ikram etme cesaretini gösterdi. Kitty sessizce başını salladı ve ev sahibi iki bardağı kasenin yanına koyarak şöyle dedi: "Belki de Bayan soğuğu uzak tutmak için bir yudum punç içmek ister. Kar oldukça hızlı yağıyor, ama serpiştirmiyor, efendim. Umarım Bay Penicuik'ten kötü haber yoktur, efendim?"

Bayan Charing'in Blue Boar'daki alışılmadık varlığını açıklamak için aceleyle bir hikâye uyduran Freddy, şimdi hatırı sayılır bir hitapla duruma el koydu. "Tanrım, hayır! Öyle bir şey yok!" dedi neşeyle. "Aptal bir arabacı emirleri unutmuş, hepsi bu! Bayan Charing'i bir saat önce getirmiş olmalıydı. Ziyarete gelmişti: Arnside'a yürüyerek dönmek zorunda kaldı. Kar yağmaya başladı, o da sığınacak bir yer aramak zorunda kaldı."

Ev sahibi, bekâr bir genç kızın akşam karanlığında evinden yaya ve refakatçisiz çıkmasına izin verecek kadar edepten uzaklaşmış bir ev sahibinin yer aldığı ve şu anda kahve odasının dışındaki geçitte duran mütevazı halı çantasını hesaba katmayan bir hikâyeyi kötü bulduysa da Kitty'nin en azından bu hikâyede bulabileceği bir hata yoktu. Bay Pluckley oradan ayrılır ayrılmaz

Freddy'ye hayranlıkla bakmak ve nazik ofisleri için ona teşekkür etmek için döndü. "Bu kadar zeki olabileceğinizi hiç düşünmemiştim!" dedi ona.

Bay Standen kızardı ve reddetti. "Hepsini önceden uydurdum," diye açıkladı. "Aklınıza gelmezdi herhalde, ama adamın işinize burnunu sokmaya başlaması kaçınılmazdı. Tek başına dışarı çıkmamalıydın, biliyorsun. Balık'ı da yanında getirmeliydin."

"Ama Freddy, Fish'i getirseydim Londra'ya kaçamayacağımı anlamalısın! O buna asla razı olmaz!"

"Londra'ya kaçmamalıyım," dedi Freddy. "Bunu düşünüyordum ve olmayacak. Yazık, ama işte!"

Bayan Charing son bir umut kırıntısıyla, "Kendimi geçindirmek için yapabileceğim bir şeyler olabileceğini düşünmüyor musunuz?" diye sordu. "Elbette açlıktan ölmek istemem ama sence ölmeli miyim? *Gerçekten* mi Freddy?"

Kaçınılmaz düşüncelerini kendine saklayan Bay Standen, mertçe yalan söyledi. "Bundan eminim!" dedi.

"Oda hizmetçisi olursam olmaz!" dedi Kitty, birden ilham gelmişti. "Hugh hizmetçi olmak için çok genç olduğumu söylüyor, ama oda hizmetçisi olabilirim!"

Bay Standen onu sert bir şekilde yeryüzüne geri getirdi. "Bunun bir anlamı yok. Arnside'da da kalabilirsin. Aslında daha iyi."

"Evet, sanırım yapabilirim," dedi umutsuzca. "Ama kaçmayı o kadar çok isterdim ki! Nankörlük etmemeye çalışıyorum, ama ah, Freddy, Matthew Amca'ya ev içleri yapmak, ona kitap okumak, korkunç içkilerini dökmek, ondan ve Fish'ten bağka kimseyle konuşmamak nasıl bir Çey bir bilsen! Keşke beni hiç evlat edinmeseydi!"

"Şeytani bir şey olmalı," diye başını salladı Bay Standen, bardaklardan birine punç doldururken. "Seni neden evlat edindiğini düşünemiyorum. Sık sık kafamı karıştırırdı."

"Evet, benim de kafamı karıştırırdı ama Fish onun anneme karşı kalıcı bir tutku beslediğini düşünüyor."

"Onun düşüneceği türden bir şey," dedi Freddy. "Bana sorarsanız, kendisinden başka hiç kimseye karşı kalıcı bir tutku beslemedi. Yani, ona bir bakın!"

"Evet, ama haklı olabileceğini hissediyorum," diye ısrar etti Kitty. "Benim onun kadar güzel olmadığımı söylediği zamanlar dığında ondan neredeyse hiç bahsetmiyor, ama onun bir resmi var. Masasında saklıyor ve ben küçük bir kızken bir keresinde bana göstermiğti."

"Ben inanmazdım!" dedi Freddy, görünüşe göre ikna olmuştu.

"Hayır, ama öyle olduğunu sanıyorum. Çünkü George, biliyorsun, beni Matthew Amca'nın kızı sanıyordu. Hugh hiç öyle bir şey yapmadığını söyledi ama ben öyle olduğuna dair güçlü bir fikre sahibim!"

"Hiç sanmıyorum," dedi Freddy. "George olabilir, çünkü o bir budala. Dolph da düşünebilir ama başka kimse düşünmez. Aslında Dolph da yapmaz, çünkü o hiçbir şey düşünmez. Eğer sen amcamın kızı olsaydın, bu kadar kaba davranmazdı. Parasını da bizden birine bırakmak istemezdi."

"Hayır. Büyük yeğenlerinden biriyle evlenmemi isteyebilir ama reddedersem beni beş parasız bırakmaz, değil mi?"

"Bunu yapmak istememişti, değil mi?" diye haykırdı Freddy, şok olmuştu.

Kadın başını salladı ve mendiline sulu bir koku çekti. "Evet, öyle ve tabii ki eğer fakir kalacaksam uygun bir ilişki kurmayı asla umamayacağımı görüyorum. Bu beni korkunç derecede aşağılık hissettiriyor!"

Freddy kararlı bir tavırla, "Senin ihtiyacın olan Ėey, Kit, içine biraz yürek katacak bir damla Ėey," dedi. "Eğer biraz ratafia içmek istemiyorsan - seni suçladığımı söyleyemem - bundan bir yudum alsan iyi olur. Doğru bir şey değil ama kim bilebilir ki?"

Bayan Charing yarısı dolu bardağı aldı ve dikkatle yudumladı. İçkinin keskinliği boğazına takılmaya meyilliydi ama tatlılığı ve limon suyunun eşsiz tadı onu rahatlattı. "Hoşuma gitti," dedi.

"Evet, ama gidip de amcama ya da Balık'a benimle punç içtiğini söyleme," diye uyardı onu.

Bunu yapmayacağına dair ona güvence verdi ve şimdi oldukça sıcak olduğu ve yerleşimi rahatsız edici bulduğu için masada ona katıldı ve orada oturdu,

içkisini yudumluyor ve mutsuz durumu üzerine kara kara düşünüyordu. Kendi düşünceleriyle boğuşan Freddy, dalgın bir şekilde iki kadehi de doldurdu. Kaşları çatılmaya başlamıştı. Sessizliği aniden talep ederek bozdu: "Eğer bizden biriyle evlenmezsen, hazır olan miras kime kalacak, Kit?"

Kitty, "Matthew Amca her şeyi Foundling Hastanesi'ne bırakacağını söylüyor," diye cevap verdi. "Hepsini!"

"Öyle, değil mi? Bana öyle geliyor ki tavan arasında tuhaf davranan tek kişi Dolph değil!" dedi Bay Standen. Bardağındaki altın renkli sıvının üzerindeki mum ıGığının oyununa sabit bir Çekilde baktı. "Acaba Jack bunu biliyor mu?" dedi düşünceli bir ses tonuyla.

"Öyle olduğuna emin olabilirsin, çünkü Matthew Amca'nın George ve Hugh'a Jack'e anlattığından fazlasını anlatmayacağından eminim. Ve bunun ona ağır gelmediğini düşünmek beni fazlasıyla mutlu ediyor!"

"Acaba derin bir oyun mu oynuyor?" dedi Bay Standen, kendi düşüncelerini sürdürerek. "Aklından ne geçtiğini bilemeyiz: kötü bir rom dokunuşu, Jack! Yine de rüzgarda bir servet ıslık çalacağını düşünmemeliydim. Daha ziyade yaşlı beyefendinin yumuşak rulolarını kendi ruloları saydı. Hazırı israf eden böyle bir adam hiç tanımadım! Kendi kurnazca oynadı." Bayan Charing'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve kısa ve öz bir şekilde ekledi: "Oyunbaz. Tulip of the Turf. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor ama babam sonunun kötü olacağını söylüyor. Çok tüylü, babacığım!" Bayan Charing ona düşmanca bakarken, o bir an Lord Legerwood'un sezgileri üzerinde durdu. Biraz daha punç ferahladıktan sonra şöyle dedi: "Sahtekârlık yapıyor olabilir. Elinin zorlanmasını umursamıyor. Dolph ya da Hugh'u kabul etmeyeceğini biliyor olmalı. Zengin bir eş için takılmadığımı bilmeli. Yaşlı beyefendiyi Point Non-Plus'a yönlendirmek istiyor." Kadehini boşalttı ve yere koydu. Alnındaki çatık kaşları daha da derin düşünceler kapladı. "Yine aynı zaman gelmiş olabilir. Her zamanki gibi taze. Hazıra ihtiyacım yok. Evlenmek istemiyorum. İsteddiği zaman mendili bırakır."

"*Bırakmak* mı?" diye kekeledi Kitty. "Yani -ne zaman olursa olsun onu alacağımı mı sanıyor- *Ah!*"

Kafası çok karışmış olan Bay Standen özür diledi. "Kendi kendime düşünüyordum!" diye açıkladı.

Kadın buna aldırmış etmedi, ama hiddetle şöyle dedi: "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, hayır! Onu suçlayamam, Kit! Yakışıklı bir adam, biliyorsun - Korintli bir şeytan - asla durmaz! Belki bilmiyorsun, ama gerçek şu ki, ona bir sürü şapka takıldı! Yüksekten uçanlar da var. Tuhaf yaratıklar, dişiler," diye düşündü Bay Standen, başını sallayarak. "Hepsinin peşinden koşması için adamın tırmıkçı olması gerekir. Gerçekten aptalca, çünkü akla yatkın... Neyse, boşverin bunu!"

"Aman Tanrım, Freddy, sanki Jack'in Çok edici bir çapkın olduğunun farkında değilmiyim gibi!" dedi Kitty gerçek dıGı, ama istekli bir sesle. "Londra'daki en güzel kadınlarla flört ettiğinden en ufak bir Güphem yok! Bu da Matthew Amca'nın bana teklifte bulunmak istediğini düşünmesini özellikle aptalca ve eğlendirici kılıyor! Aslında, neden böyle bir şey yapacağını düşünsün ki? Beni okullu bir kızdan başka bir şey olarak gördüğünü öğrensem çok şaşırırdım!"

"Evet, ben de öyle olmalıyım," diye onayladı masanın diğer tarafındaki Eyüp'ün yorganı.

Bayan Charing bir ağız dolusu punç daha yuttu. Damarlarında hafif bir parıltı yayılıyor, onu ele geçirmiş olan melankoliyi dağıtıyordu. Mutluluğa yeniden kavuştuğunu söylemek çok fazla olurdu ama artık umutsuzluğa kapılmıyordu. Birkaç dakika önce çözümsüz gibi görünen zorlukların üstesinden bir anda kolayca gelebilecekmiş gibi görünen beynine belli bir coşku yayıldı. Sandalyesinde dimdik oturmuş, dümdüz önüne bakıyor, bir elinin parmakları bilinçsizce bardağını sıkıyordu. Bay Standen, karşısına çıkan ikinci sorunla boğuşmak için rahat bırakılmaktan memnun, düşünceli bir şekilde sınav bardağının kenarını burnunun köprüsünde aşağı yukarı .

"Freddy!" dedi Bayan Charing aniden, anlamlı gözlerini ona doğru çevirerek.

Hafifçe irkildi ve elindeki sınav bardağını yere bıraktı. "Başka bir şey düşünüyordum!" diye kendini mazur gösterdi.

"Freddy, benimle evlenmek istemediğinden oldukça , değil mi?"

Adam biraz telaşlanmış görünüyordu, çünkü kadın onu tedirgin eden bir acelecilikle konuşuyordu. "Evet," dedi. Özür dileyerek ekledi: "Sana çok düşkünüm Kit, hep öyleydim! Sorun şu ki, evlenecek bir adam değilim!"

"O halde Freddy, benimle nişanlanma nezaketini gösterir misin?" dedi Bayan Charing soluk soluğa.

Bölüm IV

Bay Standen sersemlemiş bir halde, yüzüne yalvarırcasına dikilmiş kara gözlere baktı. Dehşete kapılmış bakışları dalgalanarak, hâlâ Bayan Charing'in elinde tuttuğu bardağa kaydı. Yüzüne belli bir rahatlama geldi; yarısı boş bardağı kaldırdı ve Bayan Charing'in ulaşamayacağı bir yere koydu. "Bunu sana hiç vermemeliydim!" dedi kendini suçlayan bir ses tonuyla.

"Hayır, hayır, Freddy, gerçekten *sarhoş* değilim!"

"Tanrım, hayır, Kit! Öyle bir şey değil! Sadece birazcık hareket halindeyim! Biraz kahve çağır! Yakında seni düzeltereğim!"

"İstemiyorum! Tamamen ayığım, sana söz veriyorum! Oh, Freddy, lütfen beni dinle!"

Bay Standen, her ne kadar seçkin bir bilgin olmasa da, toplumsal kullanımla ilgili her konuda bir çivi kadar bilgiliydi. Dünyadan elini eteğini çekmiş insanlara laf anlatmanın yararsız olduğunu iyi biliyordu. Bayan Charing düşüncesizce elini uzatmış ve onu son derece endişelendirecek bir şekilde ceketinin kolunu kavramıştı, ama o buna dikkatini çekmekten kaçındı. Yatıştırıcı bir şekilde şöyle dedi: "Elbette! Yeryüzündeki en büyük zevkle!"

Onu rahatlatmak için, kadın onu serbest bıraktı. Kolunu dikkatlice düzeltti ve onarılamayacak bir hasar görmediğini düşünmeye başladı.

"Arnside'a dönemem ve dönmeyeceğim!" diye açıkladı Kitty. "En azından bir süreliğine dönmek zorundayım sanırım, ama orada kalıp da uysal uysal birisinin benimle evlenmesini beklemeyeceğim! Öyle ya da böyle Londra'ya gitmek istiyorum! On yedi yaşımdan beri gitmek için can atıyorum. Amca

Matthew izin vermiyor. Bunun büyük bir para kaybı olacağını ve düşünülmemesi gerektiğini söylüyor. Onunla bu konuda tartışmak faydasız, hatta faydasızdan da öte, çünkü en son Fish'le bir haftalığına, sadece etrafı görmek için gitmeme izin vermesi için yalvardığımda, yatağa girdi ve iki hafta boyunca orada kaldı; Spiddle'a ve zavallı Fish'e bir şeyler fırlatmaktan başka bir şey yapmadı ve odasına her girdiğimde beni en çok etkileyen biçimde inledi! Koynunda bir yılan beslediğini, ne kadar çabuk ölüp gömüleceğinin umurunda olmadığını, ayrıca hoppa, bencil ve Londra'ya gitmek için çok genç olduğumu söyledi. Elbette Fish olmadan gitmeme izin veremezdi ve bu da Arnside'da her şeyi istediği gibi düzenleyecek kimsenin kalmayacağı anlamına gelirdi, çünkü biliyorsunuz bir kahya tutmaz."

"Çok zor bir dava," dedi Freddy kibarca. "Ama bu davayla hiçbir ilgisi yok. _"

"Öyle, Freddy, öyle!" diye ısrar etti Kitty. "Bir düşünsene! Benim için teklifte bulunsan ve ben de teklifini kabul etsem, Lord ve Leydi Legerwood beni görmek isterler, değil mi?"

"Seni gördüm," dedi Freddy, bir uyarıda bulunarak.

"Şey, evet, ama son zamanlarda değil. Beni tanıdıklarıyla tanıştırmak isterler! Freddy, annenin beni Mount Street'te onunla kalmaya davet edeceğini düşünmüyor musun? Sadece bir aylığına?"

Bay Standen bir saman çöpü fark ederek ona tutundu. "Bak ne diyeceğim, Kit! Annemden seni davet etmesini iste. Bana düğkündür, beni memnun etmek için bunu yapacaktır. Nişanlanmaya gerek yok!"

Bir an için gözleri parladı; sonra tekrar bulutlandı ve içini çekerek başını salladı. "İşe yaramaz. Tereyağlı ıstakozlardan beri Matthew Amca sadece birkaç aylık ömrü kaldığına inanıyor! Korkunç bir kolik geçirdi, biliyorsun ve hiçbir şey onu bunun sadece akşam yemeğinde yediği ıstakozlardan kaynaklandığına ikna edemiyor! Kalbinin çok zayıf olduğunu ve Dr. Fenwick'in bir budala olduğunu söylüyor. Bu yüzden vasiyetiyle ilgili bu kadar telaş var. Ölmeden önce benim geçimimi sağlamaya kararlı, bu yüzden, görüyorsunuz, hala nişanlı olmasaydım Londra'ya gitmeme asla izin veremezdi. Yarım maaşlı bir subayla kaçmamdan şüphelenecektir."

Freddy bu çalkantılı konuşmanın özünü acı içinde takip ederek, "Bunu anlamıyorum," diye itiraz etti.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Kitty, "ama ne zaman Londra'ya gidip gidemeyeceğimi sorsam hep böyle söyler. Askerlerden hiç hoşlanmaz ve milisler bu civardayken köye kadar yürümeme bile zor izin verirdi. Ama seninle nişanlanmış olsaydım, Freddy, bu yüzden gitmeme izin vermeyi reddedemezdi. Çünkü Leydi Legerwood beni Mount Street'e davet etme nezaketini gösterirse, bu ona araba ücretinden bir kuruş fazla masraf çıkarmaz. Ayrıca, Arnside'da işlerin olması gerektiğİ gibi gideceğinden emin olabilmesi için Fish'in de gitmesine en ufak bir gereklilik olamaz."

"Evet, ama-"

"Ve Freddy, bir düşünsene! Eğer sizden biriyle nişanlanırsam, gelin kıyafetlerim için bana yüz pound vereceğini söyledi! Yüz pound, Freddy!"

"Biliyor musun Kit," dedi Bay Standen, bir an için dikkati dağıldı, "garsonlara kötü davranan tiplerden değilse ne olayım! Bir Plum senin gelin kıyafetlerinin yarısını bile alamaz! Meg evlendiğinde babamın ne kadar kör olduğunu unuttum ama-"

"Yüz sterlinden fazla mı?" dedi Kitty dehşetle. "Bana çok büyük bir meblağ gibi görünüyor. Ama kız kardeşinin durumu çok farklıydı! Yani, o sizin en büyüğünüz ve sanırım babanız onun en iyi gelin giysilerine sahip olmasını istiyordu. Gerçekten, sanırım yüz sterlinle çok iyi idare edebilirim! Büyük elbiseler, mücevherler ya da pahalı kürkler istemiyorum. Sadece bir ya da iki tane güzel elbise istiyorum. Freddy, güzel olmadığımı biliyorum, ama sence de biraz daha modaya uygun olsam fena olmaz mıyım?"

Bu çağrı, seçkin zevki tüm *tonlarca* kıskanılan birinde anında bir tepki uyandırdı. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Freddy sempatiyle. "Küçük bir kasaba bronzuna ihtiyacın var! Sana yeni bir dokunuş katar!"

"Evet, bu!" dedi hevesle. "Anlayacağımı biliyordum!"

"Evet, anlıyorum ve dahası, sizi memnun etmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım. Bunu söylemek çok garip ama evlilik değil, sevgili kızım! Uyuşmamalıyız! Emin ol olmamalıyız! Ayrıca, ben evlenmek istemiyorum."

Bir kahkaha patlattı. "Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Elbette uymamalıyız! Gerçekten nişanlanacağımızı kastetmemiştim! Sadece aldatmaca!"

"Oh!" dedi Freddy, rahatlamıştı. Bir an için konuyu düşündü ve bir kusur fark etti. "Hayır, bu olmaz. Kendimizi sepetin içinde bulacağız. Nişanı atıp sonra da evlenmemek olmaz."

"Evet, yapabiliriz! İnsanların sık sık biliyorum!"

Freddy öfkeyle, "Aman Tanrım, Kitty, benden böyle bir Çey yapmamı isteyemezsin!" diye bağırdı.

"Ama neden ki? Sizi temin ederim ki bir evcil hayvan almayacağım ya da ona bakmayacağım!"

Freddy beklenmedik bir sertlikle, "Bunu yapmayacağım, hepsi bu!" dedi. "ğok edici kötü *ton*! Bu konuda tartışmaya bağlama, Kit, çünkü bunun bir yararı yok! Tanrım, ne güzel bir figür kesmeliyim!"

Belli ki çok etkilenmişti. Kitty sakın bir tavırla: "Oh, çok iyi! Ağlayıp . Buna hiçbir itirazım !"

"Evet, ama bu beni bir apartman dairesine benzetir!" diye itiraz etti Freddy.

"Hayır, hayır! Herkes benden çok iyi kurtulduğunuzu söyleyecektir! Ayrıca, her şeye rağmen bu kadar heyecan yaratmayacağını söyleyebilirim."

"Evet, olur. *Gazeteye* ilan verin-arkadaşlar tebrik ediyor-elbise partisi-düğün hediyeleri!"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti Kitty. "*Gazeteye* bir haber göndermemiz gerektiğini sanmıyorum."

"Yapmamamız gerektiğinden kesinlikle eminim!" dedi Freddy duyguyla.

"Nişanı gizli tutmamız için kolayca bir bahane bulabilirsin. Ne de olsa sadece bir ay sürecek!"

Gözlerini kırptırdı. "Ama bir ay boyunca nişanlı kalmanın bir anlamı yok!" "Freddy," dedi ciddiyetle, "bir ay içinde *her şey* olabilir!"

"Evet, olabileceğini biliyorum. Mesele şu ki, ben o hiçbir şeyi umursamayanlardan değilim ve bir şey olmasını istemiyorum. Hayır, bir şey daha var! Bütün kasabaya rezil olmak istemiyorum, ki olmalıyım da. Herkes benim iç etek giymediğimi biliyor!"

"Nişanlandığınızı kimse bilmeyecek," diye onu ikna etti. "Yani, ailemiz dışında kimse, çünkü bunu resmi bir şekilde duyurmayacağız."

"Dinle, Kit!" dedi Freddy makul bir sesle. "Kimse bilmeyecekse, bunun bir anlamı yok!"

Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık belirdi. "Evet, var, çünkü Matthew Amca'yı kandırmak zorundayız. Ve sanırım kimseye, hiç kimseye bunun bir Çaka olduğunu söylemeyeceğiz, çünkü belki babanın hoşuna gitmez ve Matthew Amca gerçeği duyabilir!"

"Bunu anlayamıyorum," dedi Bay Standen. "Evin dışında hiç kıpırdamaz! Ona kim söyleyecek?"

"Gerçeği bilseydi Jack yapardı!" diye parladı Kitty.

"Şey, eğer biz-" Parlak bir çözüm aklına gelince sözünü kesti. "İşte bu!" dedi. "Bunu daha önce düşünmemiş olmama şaşıyorum. Senin de düşünmemiş olmana şaşıyorum. Jack'ten bunu senin için yapmasını iste! Eminim yapardı: Zamanında bir sürü derme çatma şey yapmıştır. Kasabada konuşulmayı da sever. Sıradan havalı bir el!"

"Jack'e sor!" diye tekrarladı, çok telaşlı bir sesle. "Jack'e sormam, Jack'ten benim için bir mektup bile istemem!"

Her zaman pratik olan Freddy, "yapsan da bir faydası olmaz," dedi. "O bir Parlamento Üyesi değil!"

"Jack'ten nefret ediyorum!" dedi Kitty, göğsü kabararak.

Freddy şaşırmıştı. "Ondan hoşlandığını sanıyordum. Bir fikrim vardı-"

"Ben öyle düşünmüyorum! Bence o George'dan bile çok daha kötü! Aslında, seni Freddy, onu kabul etmeni senin güvenine bizim hakkında

Nişan!"

Bay Standen'in içinde tehlikeli bir zeminde yürüdüğüne dair belli belirsiz bir his vardı. Bayan Charing'in neden birdenbire bu kadar telaşlandığını , ama aklında henüz kendisine açıklamadığı bir plan olduğundan kuşkulanıyordu. Teklifi ona saçma, hatta akıl almaz gelmişti; Bay Westruther'a sırrını açmasından korkulmaması gerektiğini söyledi. "Sır verecek bir şey yok," dedi. "Ortada bir nişan yok."

Bayan Charing boşuna tartıştı. Son derece rahatsız ve biraz da telaşlıydı ama inatla reddetmeye devam etti.

"Benim için ne kadar *küçük* bir şey bu!" dedi Kitty.

"Hayır, değil. Kendime böyle bir pasta yapmaya küçük bir şey diyemezsin!"

"Yapmayacaksınız: kimsenin sizin bir pasta yaptığınızı düşünmesi için en ufak bir neden yok!"

"Onlar da böyle düşüneceklerdir. Dahası, bunu yaşlı beyefendinin yumuşak rulolarına elimi sürmek için yaptığımı söyleyecekler."

"Hayır, çünkü nişandan bir şey çıkmayınca yanıldıklarını anlayacaklar!"

"Böyle bir şey algılamayacaklar. Anlayacakları tek şey bana iki katı bahşiş verdiğin olacak! Göster kendini, Kit-"

"Freddy, beni Arnside'da kalmaya mahkum edemezsin.
-bir drudge!"

"Hayır, elbette yapmazdım, ama-"

"Ya da Hugh ile evlenmek için!"

"Hayır, ama-"

"Ama Freddy, Dolph'un teklifini kabul etmemi

bekleyemezsin!" "Hayır, ama-"

"Ve Claud iğrenç bir insan olmasının yanı sıra şey teklif etmedi!"

"Hayır, öyle mi?" dedi Freddy, ilgiyle. "Onu ilk katıldığından beri görmedim, ama haklı olduğunu söyleyebilirim. Doğruyu söylemek gerekirse, Rattray'lerin hiçbirini yarıdan fazla sevmedim. Mesela George'u ele alalım! Onun ne-"

"George'u alamam, çünkü o zaten evli," dedi Kitty, bu konuğmayı acımasızca keserek. "Claud kadar iğrenç olmasının yanı sıra! Freddy, seni buna zorlamayacağımı biliyorsun!"

"Evet, hepsi çok iyi, ama-"

"Eğer bu tek fırsat, bana sunulabilecek tek fırsat elimden alınırsa," dedi Kitty dramatik bir şekilde, "tüm umutlar sona erer!"

"Evet, ama yani - Hayır, kes şunu Kitty -!"

"Ve her zaman kuzenlerimin en iyisi olduğuna inandığım *sen* olacaksın - en azından sen aslında benim kuzenim değilsin, çünkü dünyada tamamen yalnızım, ama seni her zaman kuzenim olarak gördüm - benim arzularımın üzerine amansızca kapıları çarpan sen olacaksın!"

"Ne yaptın?" diye sordu Freddy.

"Beni sefalet dolu bir hayata ve yoksul bir yaşlılığa mahkum etti!"

"Hayır, bu çok sert oldu!" diye itiraz etti Freddy. "Ben asla-"

"Senden bana yardım etmeni istememeliydim," dedi Kitty vicdan azabıyla.

"Bana öyle geldi ki, belki de burada, sefil varlığımdan kaçmak için bana bir şans sunulmuştur! Bunun işe yaramayacağını görüyorum! Özür dilerim, Freddy: Lütfen bunu bir daha düşünme!"

Bu asil sözlerin ardından Bayan Charing masadan kalktı ve sırtını odaya dönerek ateşin önünde durdu. Boğuk bir hıçkırık, bir burnunu çekme, Bay Standen'in kötü muamele görmüş mendilinin çırpınışı, onun gözyaşlarını bastırmak için gösterdiği cesur çabaya tanıklık ediyordu. Bay Standen onun eğik omuzlarına dehşetle baktı. "Kit! Hayır, Kit, Tanrı aşkına -!" dedi.

"Bunu bir daha düşünme!" diye yalvardı Bayan Charing, cesur ama umutsuzdu. "Dünyada yalnız olduğumu biliyorum, bunu hep biliyordum! Bu

başvurabileceğim bir kişi olduğunu düşünmekle aptallık etmişim! Hiç kimse yok!"

Dehşete kapılan Bay Standen şöyle dedi: "Hayır, hayır, sizi temin ederim-! Elimden gelen her şey-! Ama görmelisin sevgili kızım, bu imkansız!"

On dakika sonra Bayan Charing'in yüzü yeniden gülmeye başlamıştı ve ona bu aşırı nezaketi için içtenlikle teşekkür ediyordu. "Belki de Arnside'a dönmeliyiz," diye önerdi. "Söylemeliyim ki Freddy, nişanlandığımızı öğrendiğinde Hugh'un yüzünü görmeyi çok isterim!"

Bay Standen kuzenini güvercin yapma ihtimalinin onu önündeki tuzaklarla uzlaştırmak için bir yol olduğunu kabul etti; ama Kitty'nin sözleri bir süredir aklını kurcalayan soruyu yeniden aklına getirdi. "Seni Arnside'a geri götürürken ortalığı nasıl toz duman edeceğim?" diye sordu. "Eğer kimse bunun bir aldatmaca olduğunu bilmeyecekse, bu akşam burada benimle birlikte olduğunuzun bilinmesine izin vermeyeceğim. George ve Hugh bunun bir soygun olduğunu tahmin edeceklerdir."

"Oh, en ufak bir zorluk bile olmayacak!" diye iyimser bir tavırla belirtti. "Kukuletamı yüzüme iyice çekeceğim ve eğer arabayı kapıda durdurup beni indirirseniz, çalılıkların arasından geçip yan kapıya, oradan da arka merdivenlerden çıkıp kendi yatak odama gidebilirim. Fish'e kapımı kilitlememi söyledim, çünkü kimseyi görmek istemiyordum, çok sinirliydim; ve emin olun ki hiç kimse şu anda yatağında yatmadığıma dair en ufak bir fikre sahip değil. Postacıya parasını verirseniz, ahırda dedikodu yapamaz. Endişelenecek bir şey yok!"

"Evet, ama postacıya para ödemek istemiyorum!" diye itiraz etti Freddy. "Gördüğünüz gibi şezlongu bütün yolculuk için kiraladım."

"Oh, postacı bu gece için onu Yeşil Ejderha'ya götürmeli!" dedi Kitty, bu sorunu özetleyerek. "Bunu kolayca başarabilirsin! Ve eve girdiğinde beni görmeye geldiğini söylemelisin, çünkü bence Freddy, Matthew Amca'yla yüzleGene kadar onunla karıştırmazsan daha başarılı oluruz."

Bay Standen bu konuda tamamen hemfikir; artık her şey hazır görünüyordu ve şöminenin rafındaki saatin ibreleri dokuzu yirmi geçeyi gösteriyordu.

Arnside'a doğru kısa yolculuğa hemen çıkmaları iyi olurdu. Son içkiler de atıldı, araba hazırlandı ve Bayan Charing bir kez daha kalın pelerinine sarındı. Yolcular arabaya bindiler, basamaklar çıktılar ve kapı kapandı; iki güçlü atın bir milden biraz daha fazla yol alması için geçen dakikalar boyunca Bayan Charing isteksiz beyine oynaması gereken rolde koçluk yaptı. Arnside'ın kapısında indirildi ve postacının şaşkın bakışları arasında gecenin karanlığında gözden kayboldu. Bayan Charing'in, Bay Penicuik'in evinin kıskançlıkla korunan bahçesine girmek için kendi yöntemleri vardı; Bay Standen, pansiyon bekçisinin, alacakaranlıkta dış dünyaya karşı her zaman kilitli olan kapıları açmak için dışarı çıkmasını beklemek zorundaydı. Arnside'a gelen ziyaretçiler nadir olduğundan ve akşam ziyaretçileri duyulmadığından, bu kişinin uyandırılabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Bay Standen evin ön kapısında durduğunda Bayan Charing'in yan kapıya ulaşmış olması gerektiğini, hatta yatak odasında bile olabileceğini düşündü.

Kâhya Stobhill, Bay Standen'ı gördüğüne en az pansiyon görevlisi kadar şaşırmıştı, ama (o da pansiyon görevlisi gibi) onun tuhaf davranışlarına hoşgörülle bakıyor gibiydi. Gerçekten de, az sonra meslektaşı Bay Spiddle'a da gözlemlediği gibi, böylesine çılgın bir genç beyefendinin bundan sonra ne yapacağını kimse bilemezdi. Bay Penicuik'in büyük yeğenlerini Arnside'a getiren görevin ne olduğunu gayet iyi biliyordu; ama Bay Standen, Bayan Charing'in kendisini kabul edip etmeyeceğini en soğukkanlı şekilde sorduğunda, edep duygusu rencide oldu ve biraz sert bir ifadeyle şöyle dedi "Görmeniz gereken kişi Efendi, efendim."

"Ne, hâlâ ayakta mı?" diye sordu Freddy endişeyle.

"Bu konuda bir şey söyleyemeyeceğimden eminim efendim. Yarım saat önce odasına çıkmasına yardım ettik, ama sanırım henüz uyumadı. Lord Dolphinton, Lord Biddenden ve Peder'in bulunduğu salona geçerseniz, Efendi'nin sizi görüp görmeyeceğini sormak için yanına gideceğim."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Freddy. "Akşamın bu saatinde yapılacak en saçma şey! Ayrıca, Bayan Charing'i görmek istiyorum."

"Bayan yemekten hemen sonra odasına çıktı, Bay Freddy!" dedi Stobhill, daha da onaylamaz bir tavırla.

"Evet, öyle olduğunu biliyorum ama-" Freddy şaşkın bir bakışla karşılaşarak durakladı. Bir an için dengesi bozuldu ama hemen toparlandı. "Demek istediğim, kuzenlerim buradaysa, tabii ki o yaptı! Herkes yapar! Git ve ona burada olduğumu söyle, onunla birkaç kelime konuşma şerefine nail olmak için yalvarıyorum."

Daha sonra salona doğru ilerledi ve Stobhill hiç de cesaretlendirici olmayan bir sesle "Mesajınızı hanımefendiye ileticeğim, efendim," diyerek ona kapıyı açtı.

Ateşin bir tarafında Rattray kardeşler cribbage oynuyorlardı; diğer tarafta ise Lord Dolphinton hiçbir şey yapmıyordu. Cribbage tahtasını bulan ve ağabeyinin can sıkıntısını hafifletmek gibi fedakâr bir niyetle oyunu başlatan Hugh'un yüzünde kararlı bir neşe ifadesi vardı; cribbage'in kendisi için Hugh'la konuşarak geçen bir akşamdan daha az çekilmez olduğu Lord Biddenden ise açıkça sabırsızlanıyor, attıklarını neredeyse rastgele atıyor ve puanların toplanması sırasında esniyordu. Sandalyesi kapıya bakıyordu ve Freddy'yi ilk gören de o oldu. "Ah, şeytan!" diye bağırdı.

Hugh omzunun üzerinden bakmak için döndü ve bir an için gözlerinin kanıtından şüphe eder gibi oldu. Yanaklarına hafif bir kızarıklık geldi; aceleyle söyleyeceği bir sözü engellemek istercesine sert dudaklarını büzdü ve sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. Bu arada Lord Dolphinton, kuzenlerinden birinin daha Arnside'a gelmiş olduğu gerçeğini özümsemişti. Oldukça memnun görünüyordu ve yardımsever bir tavırla şöyle dedi: "İşte Freddy! Merhaba, Freddy! Burada mısınız?"

"Merhaba, eski dostum!" diye cevap verdi Bay Standen iyi huylu bir şekilde. Ateşe yaklaştı, diğer kuzenlerine nazikçe başını salladı ve kadehini iskambil masasına doğru kaldırdı. "Çok mu iyisin, George?" diye sordu, hafif bir şaşkınlıkla. "Hayatımda seni daha önce hiç cribbage oynarken görmedim! Yani, demek istediğim -*Kribbage*!"

"Hayır, !" diye cevap verdi Biddenden hiddetle. "Bu Hugh!"

"Öyle mi diyorsun?" dedi Freddy, kadehini Hugh'un yakışıklı yüzüne doğrultarak. "Hugh fiske dolu mu? Senin böyle bir şey yapacağını düşünmezdim, Hugh!"

"Tanrı'nın seni yarattığından daha aptalmışsın gibi davranma Freddy!" dedi Hugh soğuk bir sesle. "George'un sarhoş olduğumu ima etmek istemediğini çok iyi biliyorsun -eğer anladığım kadarıyla, kullanmayı seçtiğin sözün anlamı buysa."

"Seni kasvete sürükleyen bir şey mi var?" diye sordu Freddy şefkatle. "Biraz keyifsiz misin? Herhalde yemekte bir şey yediniz de mideniz bulanıyor. Amcam çok kötü bir aşçıdır: Elimden gelse burada yemek yemem."

"Teşekkür , hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi Hugh. "Sizi Arnside'a neyin getirdiğini öğrenebilir miyiz?"

Lord Biddenden sabırsızlıkla kıpırdandı. "Oh, bizim yararımız için hava atma!" diye yalvardı. "Onun neden burada olduğu bir mızrak sapı kadar açık!"

"Sana karGı çıkmaktan çekiniyorum George, ama Freddy'nin buraya hangi amaçla davet edildiğini bilmediğini düşünmeye daha yatkınım."

Şöminenin üzerindeki benekli aynadan kendisini seyretmek için dönen Bay Standen, boyun örtüsünün çok küçük bir ayarlamaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Bu hassas operasyon gerçekleştirilinceye kadar ona soru yöneltmenin yararsız olduğu açıktı. Hugh ayağını yere vurarak dudağını küçümser bir tavırla büktü; kendisi de züppeliğe büyük bir eğilim duyan Biddenden ise, başlangıçta hayranlığını uyandıran kravatın ustalıkla düzeltilmesini isteksiz bir takdirle izledi. Kuzeni Freddy'nin zihinsel yeteneği hakkında en ufak bir fikri yoktu, ama Freddy'nin benimsediği her yeni modayı gizlice not eder ve çoğu zaman taklit ederdi; 'nin bu tür konulardaki kararlarının saygıya değer olduğunu bir an bile inkar etmezdi. "Bu paltoyu Schultz mu yaptı?" diye sordu.

"Weston, George: Başka bir Snyder'ın paltolarımı kesmesine asla izin verme! Eğer spor yapmak isteseydim-"

"Soruma henüz cevap vermedin!" diye araya girdi Hugh. "Seni buraya ne getirdi?"

"Şezlong kiraladım," dedi Freddy. "Kendim gitmeyi düşündüm ama memeler için çok uzak. Hava da kötü."

"Ne demek istediğimi açıklayarak seni memnun etmeyeceğim," dedi Hugh küçümseyerek. "Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Kendi arabamla geldim," diye teklif etti Lord Dolphinton. "İki kez at değiştirdik ve ayaklarımı sıcak tutmak için sıcak bir ve omuzlarıma da bir şalım vardı. Geri döndüğümde arabaya bir sıcak tuğla daha koyduracağım. Stobhill'e bununla ilgilenmesini söyleyeceğim. Annem yapmam gerekenin bu olduğunu söyledi, ben de yapacağım. Stobhill bu işi nasıl yapacağını bilir."

"Sanırım bu görevin onun güçlerini fazla zorlamasına gerek yok!" dedi Biddenden sert bir sesle.

"Bazı insanlar," dedi Dolphinton, "tuğlaları tam olarak ısıtmazlar." Bir an düşündü ve ekledi: "Bazıları onları çok fazla ısıtıyor."

"İşin aslı şu ki, ihtiyar," dedi Freddy, işin ruhuna girerek, "bunu yapmak son derece zor bir şey. Sen bu işi Stobhill'e bırak!"

Dolphinton çok memnun, "Ben de öyle yapacağım," dedi. "Geldiğine sevindim Freddy. Akıllı adam. Kitty için teklifte bulunacak mısın?"

"bu," diye yanıtladı Freddy.

"Biliyor musun?" dedi Dolphinton. "Umarım seni alır. Hugh'u almaz. Beni de almaz. George teklif etmedi. Edemezdi, çünkü o evli. Neden geldiğini düşünemiyorum. Davet edilmemişti, biliyorsun."

Hugh yumuşak sesini biraz daha kalınlaştırarak şöyle dedi: "Buna inanmalı mıyız Freddy? Gerçekten de bu amaçla mı geldin? İtiraf etmeliyim ki, bunu senin için düşünmemiştim!"

"Madem öyle," dedi Freddy, "bunu senin için düşünmemiştim! Seni hiç tüylü biri sanmamıştım. O bantların beni yanılttı galiba: Olacak şey değil!"

"Talihsiz genç kuzenimize isminin korumasını teklif etmekteki amacım, sizi temin ederim ki, paralı askerlik değildir."

Lord Dolphinton, "Kuzenimiz değil," diye itiraz etti. "George öyle olmadığını söyledi. Amcamın bize öyle söylediğini anlattı. Hepsini ben de takip etmedim ama George öyle söyledi."

Kimse bu sözlere aldırmış etmedi. Biddenden biraz sert bir sesle şöyle dedi: "Bu senin için yeni bir çıkış Freddy! Ne zamandan beri zengin bir eş peşinde koşuyorsun?"

Freddy kurnazca bir tavırla, "Birden aklıma evlenmek geldi," diye açıkladı. "Bir varisim olmalı!"

"Baban hayatının baharında olduğuna göre," dedi Biddenden ağır bir alayla, "senden başka iki oğlu daha var-"

Freddy, "Evlenmek için çok genç," diye işaret etti. "Şuna bakın! Charlie Oxford'da okuyor ve Edmund daha Eton'a bile gitmedi!"

"Şimdi size zamanınızı boşa harcadığınızı söyleyebilirim! Eğer kız Jack'ten başkasıyla evlenmek istiyorsa, bana deli diyebilirsiniz!"

"İşte burada yanılıyorsun!" dedi Freddy, otoriter bir sesle. "Bu Jack değil: onu yarıdan fazla sevmiyor gibi görünüyor."

Biddenden homurdandı. "Hiç şüphem yok, çok hevesli. Onun peşinden koşmadığına beni inandırmakta zorlanacaksınız! Seninle evlenmeyi bir an bile aklından geçirmesine gelince! Bu lanet olası soğuk eve geldiğimden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim!"

"Sana bir maymun vereyim, o beni alsın!" diye teklif etti Freddy.

"Aklını kaçırmış olmalısın! Sizi bir unvan uğruna kabul edeceğini düşünüyorsanız, büyük bir yanılgı içindesiniz! Dolphinton'ı çoktan reddetti ve o, size bildirmeye çok hazır olacağı gibi, bir Kont!"

Bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Lord Dolphinton, kendisi için doğal olan askıya alınmış canlılık durumuna geri dönme belirtileri göstererek, bir klaryon çağrısına yanıt verir gibi karşılık verdi. "Ailedeki tek Earl," dedi. "Hoşuna gideceğini düşündüm. Kontes olmak iyi bir şey. Kendim görmüyorum ama annem öyle diyor. Biliyor olmalı, çünkü o bir Kontes. Oldukça iyi görünüyor. Freddy'nin teklifi iyi değil. Sadece Vikont ol Barondan daha iyi ama George zaten sayılmaz. Neden geldiğini düşünemiyorum."

"Eğer bir kez daha davet edilmediğimi söylerseniz," diye çıkıştı Biddenden, "sonuçlarından sorumlu olmayacağım!"

Freddy makul bir sesle, "Peki, onu ne için yola çıkarmak istedin?" dedi. "Kendi adını yakalayacağını ! Her Gey yolunda ve sıkı, Dolph: George'a aldırma! O bir gudgeon."

"Eğer söz edeceksek," diye karşı çıktı Biddenden, "bu odada Dolphinton'dan bile daha büyüğü var!"

Freddy, "Peki, neden şansınızı biraz zorlamıyorsunuz?" diye önerdi. "Sana güzel bahisler oynayacağım!"

"Bu konuşmanın tarzı oldukça uygunsuz," diye araya girdi Rektör. "Bu gece büyük amcam tarafından kabul edilme beklentisi içinde değilsen Freddy, hepimizin yatağa çekilmesini öneriyorum. George'un böyle bir konuyu tartışırken kullandığı özgürlüğü yadırgamakla birlikte, kuzenimizin bu konudaki duyguları ne olursa olsun, amcamın Jack'in Arnside'dan gelmemesine çok üzüldüğünü ve yarın geç de olsa ortaya çıkma şansını bekleyeceğine inandığımı da eklemek isterim."

"Bunu yapmanın yararı yok," diye yanıtladı Freddy. "Gelmek niyetinde değil." "Ona güvendiğine hiç şüphe yok!"

"Hayır, ona güvenmiyorum, ama oynadığı güzel oyunu gördüm. Bu ay ve daha fazlası için yem atıyorum," dedi Freddy içtenlikle.

Hugh iğrenmiş, Biddenden ise meraklanmış görünüyordu. Ancak ikisi de konuşmadan kapı açıldı ve Freddy hariç herkesi şaşırtan bir şekilde Bayan Charing odaya girdi.

Hâlâ gecenin erken saatlerinde giydiği oldukça sıkıcı elbiseyi giyyordu, ama saçlarını kırmızı bir kurdeleyle bağlayarak durumu onurlandırmıştı. Yüzündeki tüm keder izleri silinmişti ve Bay Standen'ı ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle karşıladı. "Freddy, seni gördüğüme ne kadar sevindim!" diye haykırarak elini ona uzattı. "Senden tamamen ümidimi kesmiştim!"

Bay Standen kendine has üslubuyla elinin üzerine eğilerek şöyle dedi: "Binlerce kez özür dilerim! Şehir dışındaydım! Amcamın mektubunu okur okumaz geldim."

Bayan Charing çok etkilenmiş görünüyordu. "Hemen geldiniz! Bu kadar geç ve kar yağarken! Oh, Freddy!"

"İşte bu," diye kabul etti Freddy. "Bu adamların beni atlatmasına izin vermenin bir anlamı yok. Elimi kabul etme onurunu bana bahşetmen için sana yalvarmaya geldim."

Elini bir kez daha ona uzattı; Bayan Charing iç çekerek ve alçakgönüllülükle kısılmış gözlerle şöyle dedi "Oh, Freddy, sana nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum!"

Bay Standen, bu doğaçlamaya hazırlıksızdı. "At şunu, Kit!" diye başladı.

Kitty telaşla, "Çünkü senin duygularını yanlış anladığıma inanmaya başlamıştım!" dedi. "Şimdi öyle olmadığını görüyorum! Matthew Amca'nın serveti uğruna benimle evlenmek eminim!"

"Mesele şu ki," dedi Freddy, iğaretinin farkına vararak, "amcamın buna izin vereceğini hiç düşünmemiştim. Ona yaklaşmanın yararsız olduğunu düşündüm. Mektubunu okur okumaz bir araba çağırdım ve hemen geldim! Sabah onunla konuşmama izin vereceğinize inanıyorum."

"Oh, evet, Freddy! Bu beni çok mutlu edecek!" dedi Kitty duygulanarak.

Üç çift gözün şaşkın bakışları altında Bay Standen, nadir görülen bir zarafetle Bayan Charing'in elini öptü ve ona çok minnettar olduğunu söyledi.

Bölüm V

Genç bir hanımın, mevki ve servet sahibi bir adamla nişanlandığı haberini karşılamasını bekleyebileceği onay ve tebrikler Bayan Charing'den esirgenmişti. Sadece Lord Dolphinton memnun olmuştu; onun da memnuniyetinin temelinde, en titiz ebeveynin bile başka bir adamla nişanlı olan bir hanımla evlenmesini bekleyemeyeceğinin farkına varmasının yattığı kısa sürede anlaşıldığından, tebriklerinin pek de memnuniyet verici olduğu söylenemezdi.

Lord Biddenden'in üzüntüsü, büyük ölçüde nefesinin altında söylediği yarım cümlelerle ifade buluyordu.

Kitty'yi memnun etmek için çok az şey yaptığı için Hugh'ya da bir o kadar kızgındı.

Hugh ne kadar öfke ya da utanç duyarsa duysun, Kitty'ye ciddi bir ses tonuyla şöyle demekle yetindi: "Bunu senin hakkında düşünmemiştim. PiÇman olacağına inandığım bir adım atmadan önce iyi düĞünmeni rica ediyorum. Başka bir şey söylemeyeceğim. George, ben yatmaya gidiyorum. Sanırım sen de, Foster, çekilmeye hazırsın."

Ama Lord Dolphinton, kuzeni Freddy'de bir müttefik kokusu alarak inat etti. Kimsenin buyruğıyla yatağı gitmesine gerek olmadığını söyledi ve büyük bir cesaretle, mutlu çiftin şerefine içeceğini ekleyecek kadar ileri gitti. Hugh akşamın erken saatlerinde onu ikinci bir bardak konyak ve su doldurmaktan vazgeçirdiğı için, bu duyuru bir bağımsızlık ilanıyla eşdeğerti ve Lord Dolphinton'ı korkuttuğı kadar, din adamı kuzenine ne kadar hayranlık bilen herkesi de şaşırttı. Ancak Rektör bu meydan okumayı reddetti ve topluluğı iyi geceler dilemeden önce uzun ve azarlayıcı bir bakışla döneğleri ödüllendirmekle yetindi. Bu zafer Dolphinton'ı o kadar sevindirdi ki, ağzı açık kaldı ve zaferini öyle bir inatla tekrarladı ki, Lord Biddenden çok geçmeden odadan kovuldu.

Dolphinton memnuniyetle, "Hoşuna gitmedi, çünkü Hugh'ya haddini bildirdim," dedi. "Aptal adam! Buraya gelmemeliydi."

Lord hazretleri geceyi geçirmek için her türlü işareti gösterdiğinden, nişanlısından daha fazla rehberlik isteyen Freddy, onu yatağı gitmeye ikna etmek için tüm ikna güçlerini kullanmak zorunda kaldı. Ama Freddy bu amacına ulaşır ulaşmaz, Bayan Fishguard duygu, merak ve kendisine eşlik etme kararlılığıyla salona geldi.

Bayan Fishguard'ın baş başa bir görüşme yapıldığına inanmak için bir nedeni olduğı herhangi bir odaya girme yöntemi, önce kapının arkasından kemerli bir gülümsemeyle bakıp, "Davetsiz mi geldim?" demekti: "Davetsiz mi geldim?" der, sonra da cevap beklemeden, sanki hasta bir insanı rahatsız etmekten korkuyormuş gibi, parmak uçlarında yere basardı. Bu alışkanlık kısmen çekingenlikten, kısmen de konumunu asla küçümsememe kararlılığından kaynaklanıyordu ve işverenlerini kızdırmaktan asla geri kalmıyordu. Ancak Kitty'nin de çok iyi gibi, Bayan Fishguard'ın

Bir mürebbiyenin payına düşen aşağılama ve küçümsemeleri anımsayınca, kızgınlığını gizledi, hoş bir gülümseme takındı ve nişanlandığını açıkladı.

Saygıdeğer Freddy'nin gecenin geç bir saatinde gelip Bayan Charing'i istediği ve Bayan'ın da yatağından kalkıp giyinerek hemen salona gittiği haberi ev halkına hızla yayıldığından, bu duyuru pek de beklenmedik bir şey değildi. Ancak Bayan Fishguard bu haberi ellerini havaya kaldırarak ve coşkulu haykırırlarla karşıladı. Bay Standen'in geç gelişi ve başarılı giysisi ona o kadar romantik gelmişti ki, ilham gelmeyince en sevdiği şairlerden birinin sözlerini alıntılar yapmak zorunda kalmıştı. Freddy'ye reverans yaparken heyecandan titreyerek şöyle dedi: "Oh, Bay Frederick! İnsana şunu hatırlatıyor: 'Fren için durmadı, taş için de durmadı, Eske nehrini yüzerek geçti, geçit olmayan yerde! "

"Eh?" dedi Freddy, irkilerek.

"Oh, evet, Bay Frederick, kesinlikle hatırlıyorsunuzdur? "Aşkta geri kalmış ve savaşta alçak biri için, Cesur Lochinvar'ın güzel Ellen'ıyla evlenmekti! "

" miydi peki?" dedi Freddy, zayıf ama peşinden giden bir sesle.

Şiire nişanlısından daha aşına olan Bayan Charing, pratik bir ruh haliyle, rahibenin aklında Rahip Hugh Rattray'in mi yoksa Lord Dolphinton'un mu olduğunu sormak üzereydi ki, Bayan Fishguard bir duyarlılık fışkırmalarıyla şöyle dedi " 'Aşk Sol yolu gibi kabarır, ama gelgiti gibi çekilir! "

Bay Standen, Bayan Charing'e yönelttiği acılı sorgu bakışına karşılık olarak sadece boş bir bakışla karşılaşınca kibarca şöyle dedi "Aynen öyle, hanımefendi!"

"Ah!" diye bağırdı Bayan Fishguard, ellerini bir deri bir kemik kalmış göğsünün üzerinde kavuşturarak ve duygudan kızarak, "Aynı şey, ama gerçek hayatta! Bir düşünün, Bay Frederick!" "Eline bir dokunuş, kulağına bir söz, Salonun kapısına vardıklarında, atlı yaklaşmıştı; Güzel leydiyi öyle hafifçe kucağına aldı, Öyle hafifçe eyerine fırladı ki! Ve sonra, bilirsiniz, güzel Ellen'la birlikte atını sürüp gitti ve 'Netherby'nin kayıp gelinini hiç görmediler! Aşkta bu kadar cesur, savaşta bu kadar gözü pek. "Genç Lochinvar gibi bir yiğit duydunuz mu hiç? "

Freddy onaylamayarak, "Bana kesik bir gevşek vida gibi geliyor," dedi.

Bayan Fishguard oldukça korkmuK görünüyordu; Kitty yatıKtırıcı bir ses tonuyla araya girdi: "*Marmion*'dan geliyor, Freddy!" ve Bay Standen rahatlamış bir şekilde "Ah, *Marmion*!" dedi ve bir an sonra ekleyerek etkisini azalttı: "Kimdi o?"

Bayan Fishguard öğrencisini sevgiyle kucaklayarak, "Sevgili Kitty, senin iyiliğini düşünen birinin seni mutlu etmesine izin ver!" dedi. Bayan Fishguard bileğinden sarkan mendilini aramak zorunda kaldı, çünkü duygulanarak gözleri yaşardı. Gözyaşlarını sildi ve ince burnunun ucunu silerek kalınlaşmış bir tonda ekledi: "Saygıdeğer vasiğinizin niyetini ilk öğrendiğimden beri içimi kemiren endişeyi şimdi size açıklamaktan çekinmiyorum! Hassasiyetim dudaklarımı açmamı yasakladı, ama bir soru beynime takılmadan edemedi. İkimizin de saygı duyduğu o şairin sözleriyle, aşkım, düşünce karşısında titredim: 'Bakirenin kaderi ne olacak? Bakirenin eşi kim olacak?' Seçiminizin bir başkasından ziyade sevgili Bay Frederick'ten yana olduğunu öğrendiğim için ne kadar müteşekkir olduğumu söylerken kendimi bir sıcaklıkla ifade edersem, "kalbi sağlam ve eli güçlü" olduğuna ikna oldum! Bay Frederick, sizi en içten duygularıyla kutluyorum! 'Durgun inzivalarda ve çiçekli yalnızlıklarda' yetişmiş birinin elini uzattınız ve iddia etmeye cüret ediyorum ki, seçiminizden asla pişmanlık duymayacaksınız! Şairin sözlerini yankılayacak kadar yaşayacaksınız: "Aile içi mutluluk, tek mutluluğun-! Sevgili Kitty, aklım başımdan gitti!"

Bayan Charing destekleyici bir tavırla onun omzunu sıvazladı. "Evet, evet, sevgili Fish! Ama dua et de gözyaşlarını sil! Seni temin ederim ki ağlaman için en ufak bir neden yok!"

Bayan Fishguard, solmuş silip mendile son bir kez kokladıktan sonra, genç sorumlusu için sulu bir gülümseme ve hararetli bir el sıkışma bahşedecek ve şunları söyleyecek kadar toparlandı: " 'Küçük bir hitapla silinen gözyaşını, Belki bir gülümseme takip eder! "

Bu noktada, nişanlısının başöğretmeninin konuşma tarzını giderek artan bir dehşetle dinleyen Bay Stand en özür diledi

Kendisi. Gecenin bu kadar erken bir saatinde kanepesini aramak âdeti değildi, ama Bayan Charing'le yapacağı herhangi bir konuşmanın Yazı Koşulları diye bilinen bir sınıftan alıntılarla noktalanaacağı sonucuna çabucak varmıştı ve saat on birden önce yatmanın tercih edilebilir bir kader olduğuna karar verdi. Kitty'nin elini öptü, sonra da Bayan Fishguard'ın gözlerindeki beklenti dolu bakıştan etkilenerek yanağını öptü. Bayan Charing bu kucaklaşmayı soğukkanlılıkla karşıladı, sadece fısıldamak için eline geçen fırsatı değerlendirdi: "Kahvaltıdan sonra! Birlikte danışmadan sakın Matthew Amca'ya gitme!"

Bay Standen'in dünyayı sarsma yeteneğinden kuşkulananlar olabilirdi, ama hiçbirisi onun sosyal hitaptan yoksun olduğunu söyleyecek kadar cesur değildi. Başıyla selamlaması Kitty'ye onu çok iyi anladığını, Bayan Fishguard'a ise saygısının derinliğini gösteriyordu. Bu hanımefendiye yönelttiği ikinci bir selam, salondan çıkar çıkmaz onun centilmence davranışına bir övgü almasını sağlayacak kadar güzeldi. "Ne kadar nazıksın, aşkım!" diye iç geçirdi. "Belki de 'cennette küçümsenmediğine' inandığı için 'burada pek fark edilmeyen' birinin duygularına bu kadar zarif bir saygı!"

Bayan Charing bunu kabul etti ve ateşin sönmeye yüz tuttuğunu görünce kendi koltuğunu aramak niyetinde olduğunu açıkladı. Bayan Fishguard ona üst kattaki yatak odasına kadar eşlik etti, bu konuyu konuşmaya o kadar kararlıydı ki Kitty düşünceli bir tavırla ona bir şal almasını hatırlattı, Bay Penicuk'in cimriliği yüzünden kendi yatak odasından başka bir odada ateş yakılmasını hiç hoş karşılamazdı. Buna göre, Bayan Fishguard önce kendi dairesini aradı; Kitty ise odasının kutup sıcaklığıyla karşılaşınca aceleyle giysilerini çıkarıp eski moda dört direkli yatağa yuvarlandı. Bayan Fishguard ona tekrar katıldığında, yatak büyük bir ısıtma tavaşı taşıyan bir hizmetçi tarafından henüz ısıtılmıştı, şimdi de üzerinde rengi belli olmayan ve oldukça püsküllü görünen büyük bir şal vardı. Kitty'nin çarşafların arasına girdiğini, geceliğinin çözüldüğünü ve kasketinin elinde olduğunu tam zamanında gördü ve hafif bir itirazda bulundu. Kitty şapkayı başına geçirip iplerini çenesinin altından bağlarken ona aldırmadı; gerçekten de itirazları pek inandırıcı değildi. Yorganı omuzlarına çekti ve yastıklarına yaslanarak şöyle dedi "Sence kalmalı mısın, Fish? Eminim çok iyi olacaksın."

soğuktan telef oldu! Eğer bir gün kendi evimin hanımı olursam, *her* odada kocaman ateşler yakacağım!"

Bayan Fishguard bu söz karşısında doğal olarak irkilmedi. "*Eğer?*" diye yineledi. "Ama, aşkım-!"

Kitty kendini toparlayarak, "Ah, evet, tabii, kesinlikle!" dedi. "Mesele Gu ki, ilk anda bana garip geldi!"

Bayan Fishguard bunu kolayca anlayabilirdi. Kitty'nin elini konuşur gibi sıkı: "Durumunda bir değişiklik oldu canım, ama *doğal* bir değişiklik."

Kitty istemsiz bir homurtu çıkardı. "Freddy'yle evlenmek üzere nişanlanmak bana hiç de doğal bir şeymiş gibi gelmiyor!" dedi açık yüreklilikle.

Bayan Fishguard bu açık sözlülüğü için onu azarlamaktan kaçındı. Dedi ki: "Çok uygun bir bağlantı! Binlerce sevimli özelliği var - eminim çok seçkin tavırları vardır! Tam bir beyefendi! Ama, ah, aşkım, Stobhill kulağıma bir ipucu verdiğinde -o kadar uygunsuzdu ki, ama insan onu terslemekten pek hoşlanmıyordu, çünkü iyi niyetli olduğunu söyleyebilirim!

-Kendimi düşecek gibi hissettim! En ufak bir tahminde bile bulunmadığımı, hiç beklemediğimi, kısacası neredeyse kasılacak kadar şaşırdığımı söyleyecek kadar cüretkârsam beni bağışla sevgili Kitty! Bu konularda olağanüstü bir çabukluğa sahip olduğumu iddia etmiyorum: Sevgili Bay Frederick'in ilgisinde bir titizlik olduğu hiç aklıma gelmemişi!"

"Hayır," diye onayladı Kitty, Bay Penicuik'in akrabaları arasında Bay Standen son yıllarda Arnside'ı en seyrek ziyaret eden olduğu için, Bayan Fishguard'ın şaşkınlığına şaşmamak gerektiğini düşündü.

Bayan Fishguard, "Başka bir durumda, bu olayın maddi nedenlerden kaynaklandığını düşünebilirdim," diye itiraf etti. "Ancak seni temin ederim ki, aşkım, Bay Frederick'le ilgili böyle bir kuşkunun ortadan kalkması için insanın aklına gelmesi yeter! Onun, çıkarıcı dürtülerin etkisinde kalmayacak kadar ince bir zihne ve hassas bir kalbe sahip olduğuna inanıyorum! Ayrıca," diye ekledi, "onun büyük bir servetin rahatlığı içinde doğduğunun da farkındayım."

Kitty düşünceli bir tavırla, "Umarım senin dışında başkaları da böyle düşünür," dedi. "Bunun zavallılar için çok tatsız olacağını

Freddy'nin bana sadece Matthew Amca'nın parasını almak için teklifte bulunduğu düşünölebilir."

"Bayan Fishguard, "Böylesine alçakça bir düşünceye bir an bile izin vermeyeceğim!" dedi.

"Kitty dizlerine sarılıp, kasketinin altından kaçan bir bukle ve çenesinin altında ürkek bir açıyla bağıladığı fiyonkla saçma bir biçimde genç görünüyordu. "Ama öyle düşünüyor gibiydi. Oh, pekala! Büyük olasılıkla meseleyi tamamen yanlış anlıyor, çünkü o çok aptal bir yaratık!" Mürebbiyesini şoke ettiğini fark etti ve aceleyle ekledi: "Yani demek istediğim, kafasında garip fikirler var!"

"Kitty!" dedi Bayan Fishguard, sesi bir ton alçalmış ve yanakları renklenmişti, "kalbinde bir yanlışlık olabilir mi?"

Kitty onu ikna etmek için acele etti. Bayan Fishguard parmaklarını birbirine geçirerek ve gözlerini yukarıya dikerek titrek bir sesle konuştu: "Bırak da ilkbahar umutları bir ebeveynin hırsıyla sönen biri sana 'aşkın hâlâ her şeyin efendisi olacağına' dair güvence versin! Sevgili Kitty, sana yalvarıyorum, dünyevi ilerleme düşünceleri seni baştan çıkarmasın!"

"Hayır, hayır, söz veriyorum yapmayacağım!" dedi Kitty. "Ama- ama senin ilkbahar umutların neydi, sevgili Fish?"

"Yazık!" diye iç geçirdi Bayan Fishguard. "Durumu çok aşağılardaydı ve karakterinin saygın olduğuna her zaman inanmak zorunda olsam da, sevgili babamın öyle olmayabileceğı yönündeki kararını kabul edemezdim." Bayan Charing'in sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı ve başını eğerek kısık bir sesle şöyle dedi: "Eczacının yardımcısıydı. Çok yakışıklı bir genç adamdı canım, tam bir beyefendiye benziyordu. Zavallı babamın hazımsızlık sancılarını hafifletmek için almak zorunda kaldığı hapları koyarken onu şimdi görebiliyorum. Ama tabii ki işe yaramayacaktı!"

"Tabii ki hayır," dedi Kitty, Bayan Fishguard'ın bir eczacının asistanına duyduğu aşkın acısını düşünerek.

Bayan Fishguard, "Çünkü saygıdeğer babam, size hatırlatmama gerek yok," dedi, "Bay Rattray gibi Kutsal Ruhban Okulu'ndaydı."

Bu isim Kitty'yi daldığı hayalden uyandırdı ve büyük bir duygusallıkla şöyle dedi "Bana Hugh'dan bahsetme, yalvarırım! Sadece hayal et, Fish! Bana *acıdığı* için teklif ettiğine inanmamı istiyor!"

Hem Rektör'den korkan, hem de Bay Penicuik'in Kitty'ye İtalyanca öğretebilecek bir mürebbiye bulma çabalarına içerleyen Bayan Fishguard dilini şaklattı ve başını sallayarak Bay Rattray'in göz boyamaktan suçlu olduğunu düşündüğünü söyledi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, aşkım," dedi etkileyici bir şekilde, "ama aşırı yakışıklı olmasına rağmen ona güvenmeyi bir türlü beceremiyorum! Davranışları çok çekingen ve her ne kadar dürüst bir adam olmasını umuyorsam da, insan dışa dönük dindarlığın sadece bir pelerin görevi gördüğünü düşünmeden edemiyor... Schedoni'yi düşün, sevgili Kitty!"

Ama Hugh Rattray ile Bayan Radclyffe'in popüler romanındaki kötü kalpli keşiş arasında bir karşılaştırma yapılacağı düşüncesi Kitty'yi öyle bir kıkırdama krizine soktu ki, Bayan Fishguard gücendi ve güçlükle yatıştırıldı. Gerçekten de, Bay Standen'ı bu kadar ani bir şekilde kendini açıklamaya iten durumun ne olduğunu keşfetme arzusu onu Kitty'nin yatağının yanında oturmaya devam ettirdi. Salonda diğer taliplerinin yararına söylediği sözleri geliştiremeyeceğini düşünen Kitty, onları tekrarladı. Bayan Fishguard, Freddy'nin Bayan Charing'e olan umutsuz tutkusunu gizlerken çektiği acıları düşününce hemen etkilendi. Aklına en sevdiği kahramanlar o kadar çok geldi ki, birkaç dakika için Bay Westruther'ın üstün iddialarını unuttu. Ama bunlar kısa süre sonra aklına geldi ve bu beyefendiden henüz haber alınıp alınmadığını sormaya cesaret etti.

"Aman , hayır!" diye cevap verdi Kitty neşeyle. "Sizi temin ederim, bu vesileyle onu Arnside'da görmeyi beklemiyorum!"

Bayan Fishguard içini çekti. "İnsan dostları tarafından ne kadar sık aldatılabilir!" diye gözlemledi. "Bay Penicuik bana niyetini açıklama nezaketini gösterdiğinde, Arnside'da herkesten önce görmeyi beklediğim kişinin Bay Jack olduğunu itiraf etmeliyim!"

"Böyle bir beklentim yoktu!" dedi Kitty. "Onu burada görmek gibi en küçük bir isteğim de yoktu."

Bayan Fishguard ona ürkekçe baktı, çünkü sesi oldukça sert geliyordu. Kendisinininkilerle tam olarak buluşan iri gözlerde tehlikeli bir parıltıyla karşılaşınca kuşkuyla şöyle dedi "Bazen merak ediyorum, aşkım ..."

"Neyi merak ettin, sevgili Fish?" diye sordu Kitty, aldatici bir tatlılıkla.

"Sadece şu var: *Çok* yakışıklı bir adam ve birinci sınıf bir zarafet! Havası ve hitabı olması gerektiği gibi!" diye bocaladı Bayan Fishguard. "Ve insan Arnside'a en sık gelen kişinin o olduğunu hatırlamadan edemiyor!"

"Elbette, çünkü Matthew Amca'nın gözdesi o!" diye cevap verdi Kitty hızla. "Diğerlerine gelince, Freddy'nin de dediği gibi onun çok atılgan bir kılıç olduğuna inanıyorum! Sevgili Fish, birçok fetihlerine seni de ekledi mi? Kasabadaki en şaşırtıcı çapkın olduğuna eminim! Birini eğlendirmek için çok iyi iş çıkarıyor, ama onun tekliflerini ciddiye alan bir kadının kaderi, korkarım, hüznü bir hayal kırıklığı olacaktır! Ama böyle bir çingirak hakkında konuşmamıza izin verme! Mesele şu ki Fish, Freddy beni ailesine takdim etmeyi çok istiyor ve beni hemen Londra'ya götürmek istiyor."

"Ama Kitty, sen Leydi Legerwood'u zaten tanıyorsun!" diye itiraz etti Bayan Fishguard. "Ve Lord Legerwoodla da, çünkü şimdi düşündüm de, Leydi'ye Arnside'a kadar eşlik etmişti."

.."

"Evet, evet, ama bu bir yıldan daha uzun bir süre önceydi!" Kitty işaret etti. "Lord Legerwood'un akrabaları da -sanırım çok sayıda akrabası var ve onlarla hiç tanışmadığımı bilmelisin! Ayrıca depolardan sipariş etmem gereken gelin giysilerim olacak ve-ve-anlamalısın ki Fish, Legerwood'ları ziyaret etmem uygun olacak!"

Bayan Fishguard bunu kabul etti, ama bu görev ziyareti sırasında Arnside'da Kitty'nin yerini kimin dolduracağını sormaya cesaret etti.

Kitty parlak bir gülümsemeyle, "Tabii ki sen!" dedi.

Bayan Fishguard, hayatının ileri bir döneminde yeni bir pozisyon aramak zorunda kalma ihtimaliyle zaten yüreği burkularak yüzleşmişti.

Bu durumu metanetle karşılayabilmesi, öğrencisinin bekâr kalması ve böylece sürekli refakatçiliğine ihtiyaç duyması yönündeki her türlü bencil arzusunu kararlılıkla bastırabilmesi, karakterinin gerçek yardımseverliğini gösteriyordu. Arnside'da hizmetlerine hâlâ ihtiyaç duyulacağı haberi, zihnini en acil kaygılarından kurtarmak şöyle dursun, onu kargaşaya ve azımsanmayacak bir telaşa sürükledi. "Bay Penicuik'in evine bakmak için mi kalacaksın?" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Ah, yapamam! Ah, Kitty, böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Beni ne kadar sevmediğini biliyorsun!"

"Keman!" dedi Kitty cesaretle. "Onun sana kabadayılık taslamasına ve gözünü korkutmasına izin vereceksin, Fish! Emin ol, Arnside'ı terk edersen çok kızar! Kararlı olmalısın! Etrafında yabancıların olmasından ne kadar nefret ettiğini unutma! Eğer sana sopasını fırlatır ya da saçma sapan öfkelerinden birine kapılırsa, ona Arnside'ı derhal terk etmek istediğini söylemen yeter, seni temin ederim ki o da yoluna girer!" Bayan Fishguard'ın yüzünde hâlâ bir dehşet ifadesi olduğunu fark etti ve yalvarırcasına şöyle dedi "Lütfen Fish, beni hayal kırıklığına uğratma, sana yalvarıyorum! Eğer sen de onu terk edersen Londra'ya gitmeme asla izin vermez! Sadece bir aylığına! Oh, Fish-!"

Çok duygulanan Bayan Fishguard gözyaşları döktü ve yeryüzündeki hiçbir gücün onu sevgili Kitty'sini yüzüstü bırakmaya ikna edemeyeceğini söyledi. Ama kızarmış gözlerini silerken, bu nişanın Bay Penicuik'in hoşuna gideceğine hiçbir şekilde ikna olmadığını da eklemek zorunda hissetti kendini! "Aşkım, bir uyarıda bulunmak benim görevim!" dedi hıçkırarak. "Başından beri seni Bay Jack'e vermek niyetinde olduğuna inanıyorum! Bay Jack'in Arnside'a gelmemesine ne kadar sinirlendiğini, niyetini açıklamak için bir gün boyunca nasıl geciktiğini görmemiş olamazsınız! Spiddle bu gece bana -hizmetçilerle dedikodu yaptığımı sanmanızı istemem ama onların nasıl konuştuklarını bilirsiniz- Bay Penicuik'in hiç olmadığı kadar telaşlı olduğunu, Bay Jack'in böyle bir durumda gelmeyeceğini düşünemediğini söyledi. Sizin ve sevgili Bay Frederick'in güçlü bir muhalefetle karşılaşabileceğinizden ve Londra'ya yapacağınız ziyareti kabul etme olasılığının çok düşük olduğundan endişe ediyorum."

Ama nişanlı çift ertesi sabah Bay Penicuik'in soyunma odasına çağrıldıklarında, Bay Penicuik onları neredeyse endişe verici bir sevecenlikle karşılayarak her ikisini de şaşırttı. Evlilik haberini nasıl bir ruh haliyle karşılamıştı?

Uşığı tarafından bir gecede kendisine iletilen nişanı Spiddle doğal olarak mutlu çifte haber vermedi. Gece öğütler getirmişti ve yaşlı beyefendinin Makyavelist bir politika izleme kararlılığını doğrulamak için daha fazla bir şeye ihtiyaç duyulduysa, bu da Muhterem Hugh Rattray'in erken bir ziyaretiyle sağlandı; Rattray'in konuşması Bay Penicuik'i o kadar öfkeliendirdi ki, en azından kızının böyle dayanılmaz bir papazla nişanlanacak kadar yanlış yönlendirilmediği için minnettar olduğunu ilan etti. Ardından, evinin büyük yeğenlerinden kurtulduğunu görmek için yanıp tutuştuğunu belirtti ve Rektör'e, kardeşine ve Dolphinton'a, kendisinden resmi olarak ayrılma zahmetine katlanmamaları için bir mesaj iletmesini istedi.

Kitty ve Bay Standen (erken kalkan biri değildir)

Bay Penicuik doyurucu bir yemek yemişti ve giyinme odasındaki ateşin önünde kanatlı bir sandalyeye oturmuş, dizlerinin üzerinde bir şal ve omuzlarında başka bir şal vardı. Sarkmış hali ve görünüşe göre felçli elleri, bu sabahki rolünün yaşlılıktan kaynaklanan bir çürüme olduğunu haber veriyordu; ama sandalyesine yaklaşırken gardiyanına attığı iğne keskinliğindeki bakışta pek de yaşlılıkla ilgili bir şey yoktu.

"Evet, canım!" dedi. "Bana seni mutlu etmemi söylediler. Hey?" "Nasıl isterseniz efendim," diye cevap verdi Kitty, eğilip yanağından öpmek için.

"Mutlu olmanı dilerim!" dedi Bay Penicuik güçlü bir kararlılıkla. Delici gözlerini Freddy'ye çevirdi, ama hemen kapattı, muhtemelen bir gut sancısı yüzünden yüzü buruşmuştu. "Seni kutluyorum, Frederick!" dedi. Gözlerini tekrar açtı, başarılı talibe bir kez daha baktı ve gözle görülür bir ürpertiyle gözlerini kaçırdı. Ama bu haksızlıktı: Saygıdeğer Frederick, boyun bağı *trône d'amour* olarak bilinen, seyretmesi güzel olduğu kadar başarması da zor bir tarzda düzenleyerek olayın hakkını vermişti. Bir ya da daha fazla moda heveslisinden herhangi biri bunun inceliklerini incelemekten memnuniyet duyardı ve birkaç gösterişli bıçak, yeleğini tasarlayan dehanın adını talep etmekte tereddüt etmezdi. Bay Penicuik için durum böyle değildi. Elleri titreyerek enfiye kutusuna uzandı, büyük bir tutam Nut Brown ile güçlerini birleştirdi, şiddetle hapşırды, kutuyu

ve acı verici bir görevi yerine getirmeye karar vermiş birinin havasıyla şöyle dedi: "Pekala! Benim onayımı aldınız!"

Kitty beklentili bir tavırla arkadaşına baktı, ama Freddy karşılaştığı bu fesleğen bakışından oldukça tedirgin olmuş, dikkatle oynadığı rolü unutmuş ve sadece çok minnettar olduğunu söylemekle yetinmişti. Kitty bu konuda pek bir şey umulamayacağını anlayarak elinden gelenin en iyisini yaptı ve parlak bir sesle şöyle dedi "Evet efendim, Freddy de Mount Street'e gidip ailesine resmen takdim edilmemi istiyor, eğer sizin için bir sakıncası yoksa."

Hatasını anımsayan Freddy aceleyle hatasını telafi etti. "Onu unutmuş olmaları çok muhtemel," diye açıkladı. "Onlara hatırlatmak iyi bir şey!"

"Embesil!" dedi Bay Penicuik. Bakışları düşünceli bir ifadeyle Kitty'nin yüzündeydi. Gergin bir duraklama oldu. "Londra, ha?" dedi sonunda. "Orada ne yapmak istiyorsunuz, bayan?"

Kitty'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Eğer Leydi Legerwood beni davet etme nezaketini gösterirse, efendim, ne isterse yaparım tabii ki!"

"Sakın söyleme!" dedi Bay Penicuik. "Git kasabada dolaş, yapmak istediğin bu!" Gözlerini Freddy'ye çevirdi. "Sanırım Emma -annen- bütün güzel yerlere gidiyordur? Operadaki Almack's-box'a, Carlton House partilerine? Onu son gördüğümde beş sent kadar güzel giyinmişti: Sırtındakiler için elli pound bile yetmezdi! Babanızın onun bir serveti tantanayla çarçur etmesine izin vermesi beni ilgilendirmez!"

"Hayır," dedi Freddy.

"Ne demek *hayır*?" diye sordu Bay Penicuik ona ters ters bakarak.

"Seni ilgilendirmez," dedi Freddy, hiç bozulmayan bir sevecenlikle. "Dahası, elli sterlin onun elbisesini bile ödemeye yetmezdi, bırak şapkasını, eldivenlerini ve geri kalanını. Annem Cranbourne Sokağı'nda uydurma giysiler satın almaz! Böyle bir şeyi hiç duymadım!"

Bay Penicuik'in eli abanoz sopasına sıkıca sarıldı ve tavırları bir an için o kadar endişe vericiydi ki Kitty nişanlısının onun yanından kaçabileceğinden korktu. Ama tam o sırada Bay Standen'in gözüne bir parça

Binici ceketinin yakasına yapışmış olan tüyleri dikkatle kaldırırken, içinde bulunduğu tehlikenin tamamen farkında değildi. Dikkatini tekrar büyük amcasına yöneltmeye fırsat bulduğunda, Bay Penicuik duygularına yeniden hâkim oldu ve sadece şöyle dedi "Cebin dolgun, baban!"

"Oh, çok!" diye onayladı Freddy.

Bay Penicuik ona kısık gözlerle baktı. "Kitty'nin Londra'ya gitmesine izin versem?" dedi aniden. "Annenin onu *ton* partilerine götüreceğini mi sanıyorsun?"

"Öyle olmalı," dedi Freddy düşünceli bir ifadeyle. "Sadece annemin gittiği partiler."

Bay Penicuik bir tutam daha enfiye alarak, "H'm!" diye homurdandı. Ani bir kahkaha attı. "Sen sinsi bir kedisin!" dedi Bayan Charing'e. "Damme, gitmene izin vereceğim!" Neşesi kesildi; yüzüne bir ıstırap ifadesi yerleşti; bir iniltiyle şöyle dedi: "Ama paramı süslü püslü şeylere harcamak isteyeceksiniz!"

"Hayır, hayır!" diye bocaladı Kitty, ellerini sıkıca kavuşturarak. "Sadece, sadece *çok* küçük, efendim, söz veriyorum!"

"Buna gücüm yetmez!" dedi Bay Penicuik, halsizliği nüksederek. "Beni mahvedeceksin!"

"Gelin kıyafetlerim için yüz pound almam gerektiğini söylemiştin!" Kitty ona umutsuzca hatırlattı.

Hüzünle başını salladı. "Daha fazlasını isterdin. Şehirde tavus kuşu gibi dolaşıyorum! *I* Biliyorum!"

"Hayır, kesinlikle yapmamalıyım!" diye onu temin etti.

"Evet, ," diye araya girdi Freddy. "Dün gece sana

söylemiştim!" "Oh, Freddy, dilini tutman için dua et!"

Freddy kendini sağlam bir zeminde hissederek, "yıkılırım!" dedi. "Sen yüz sterline şehir teçhizatı satın alamazsınız: bu paranın bir elbiseden fazlasını satın alacağını sanmıyorum."

"Ne?" diye bağırdı Bay Penicuik.

"Peki, bir çift diyelim!" diye kabul etti Freddy, bir noktayı esnetmek istiyordu. "Ah, Matthew Amca, dua et de ona kulak asma!" diye yalvardı Kitty.

Yaşlı akrabasına ağır bir darbe indirdiğini anlayan Freddy nazikçe, "Kendinizi üzmenize gerek yok efendim, annem Kit'e bir şeyler alır herhalde. Her zaman spor yapmaya hazırdır!"

Bay Penicuik para harcamaktan ne kadar hoşlanmıyorsa, parasız olduğunun düşünülmesinden de o kadar hoşlanmıyordu. Sarkık başını hemen kaldırdı ve Freddy'yi iyi seçilmiş birkaç kelimeyle soldurdu. Sonra bir iniltiyi daha bastırarak Kitty'den yatağının yanındaki dolapta bulacağı kutuyu getirmesini istedi. Bunu yaptıktan sonra bir anahtar çıkardı ve kutunun kilidini açtı. Ne Kitty'nin ne de Freddy'nin bu ilginç kutuyu görmemesine dikkat ederek kutuyu karıştırdı ve hemen ardından bantla bağlanmış bir tomar banknot çıkardı. Bir süre özlemle baktı, sonra Kitty'nin eline tutuşturdu, başını çevirip inledi: "Al şunu! Sağlam bir yere koy, kızım! Ah canım, ah canım! Onu bir daha görmeme izin verme! Bütün o paranın çarçur edildiğini düşünmek!"

Kitty ruloyu cebine tıktırdı, duygularının onu yenmesinden ve fikrini değiştirmesinden korkuyordu. Kitty uygun bir dille minnettarlığını ifade etmeye çalıştı, ama adam sözünü kısa kesti ve kimsenin kendisini onu kısıtlamakla suçlamaması gerektiğini söyledi. Daha bu sözleri söylemeden yeni bir kâbusla karşılaştı ve birkaç acı dolu dakika boyunca bütün planın bağırsızlığa uğraması gerekiyormuş geldi. Kitty'nin Londra'ya ulaşım sorunu çözülemez gibi görünüyordu. Sahnede seyahat etme önerisi reddedildi, çünkü Bay Penicuik'in de belirttiği gibi, kendisine eşlik edecek bir hizmetçisi yoktu. Kendisi için bir hizmetçi tutmasını beklediğinden hiç şüphesi olmadığını ekledi ama böyle bir fikir aklının ucundan bile geçmediği için Bay Penicuik'in öfkesini kolayca yatıştırabilirdi. Daha sonra oda hizmetçilerinden birinin kendisiyle birlikte Londra'ya gitmesini cesaret , ama bu genç kızın Londra'ya gidiş ve dönüş yol parasını ödemek zorunda kalacağı düşüncesi onu yeniden öfkелendirdi. Kitty'nin bir posta arabası kiralaması ve parasını ona verdiği paranın bir kısmıyla ödemesi yönündeki bir başka ve hiç de akıllıca olmayan öneri onu öylesine sarstı ki, faturaları geri almaya çok istekli görünüyordu. Postacıların fahiş ücretlerini hesapladığı acı dolu bir aradan sonra, Kitty'nin kaç para bozduğunu gerektğini

Yolculuk sırasında gerekli olacak her türlü masrafı da hesaba katarsak, canı sıkılmaya başlayan Freddy çok basit bir çözümle araya girdi. "Onu benimle kasabaya götür," dedi.

Bay Penicuik'in hemen fark ettiği gibi, onu koğuşunun bütün yolculuk masraflarından kurtaran bu teklif anında hoşuna gitti ve Freddy'ye kısa da olsa gerçek bir onay duygusuyla baktı. Karşı çıkan Kitty oldu. Leydi Legerwood'un yaklaşan ziyaretten, hatta büyük oğlunun nişanından haberdar olmak isteyebileceğini düşünmeden edemiyordu. Hem Freddy hem de Bay Penicuik bunun anlamsız olduğunu düşündüler; Bay Penicuik yeğeninin, ailesine yeni katılan bir çocuğu hoş karşılamayacağı düşüncesiyle çileden çıkmıştı; Freddy ise anne babasına düşünmeleri için zaman tanınmasındansa, bir anda fırtınaya kapılmalarının daha doğru olacağını savunuyordu.

Bu konuşma Bay Penicuik'in delici bakışlarından birini ona yöneltmesine neden oldu; ama hiçbir şey söylemedi, sadece bir tutam daha enfiye çekti ve Kitty'ye yan gözle baktı. Kitty bu planı hâlâ beğenmiyordu, ama sevecen vasisi ona Freddy'yle Londra'ya gitmeyi seçmezse hiç gitmemesi gerektiğini söylediği için boyun eğmek zorunda kaldı.

Bay Penicuik daha sonra derin düşüncelere daldı, ama tam nişanlı çift karşılıklı konuşarak yanından ayrılmak üzereyken, daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve şöyle dedi: "Henüz gazetelerde şişirmeye gerek yok!"

Nişanının reklamını yapmak istemeyen Freddy, bunu hiçbir art niyetli düşünceye kapılmadan, rahatlayarak kabul etti. Kitty, onunkinden sorgulayıcı bir zihinle Bay Penicuik'e kuşkuyla baktı ve açıkça sordu: "Neden yapmayalım Matthew Amca?"

Bay Penicuik sinirli bir tavırla, "Neden gerektiğini boş ver!" dedi. "Aman Tanrım, kızım, beni aptal yerine mi koyuyorsun? Derin oynadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Koğuş arkadaşının yanaklarının kızardığını memnuniyetle fark etti ve kıkırdadı. "Sen iyi bir kızsın!" diye onayladı. "Her türlü süslenip püslenseydin, o kadar da kötü görünmezdin. Ama dikkat et! O balıkla bir aydan fazla kalmayacağım!"

Bu veda konuşmasının ardından ziyaretçilerini, yolculukları için hızlı bir şekilde hazırlık yapmalarını söyleyerek uğurladı.

O gün Freddy'ye yemek vermek zorunda kalmadan zaten yeterince masraf yapmıştı.

Kulak kesildikten sonra Kitty Freddy'nin koluna sarıldı ve bir minnettarlık telaşıyla şöyle dedi "Oh, Freddy, sana nasıl yeterince teşekkür edebilirim? Umarım bundan aşırı derecede hoşlanmamışsındır!"

"Hayır, hayır!" dedi Freddy, her zamanki nezaketiyle. "Mesele şu ki, ihtiyar yakışıklılara goby vermenin zamanı geldi diye düşündüm! Hayatımda hiç bu kadar peynir düşkünü bir adamla karşılaşmadım!"

Bölüm VI

Bayan Charing'in gardırobu çok geniş olmadığından, eşyaları toplama işi hızla tamamlandı ve nişanlı çift Londra'ya doğru yola çıktığında öğleni çok geçmemişti. Bayan Charing'in, velisinin bu ziyarete bu kadar kolay rıza göstermesinden duyduğu neredeyse baş döndürücü sevinç, ev sahibesinin, kendisine yapılacak ikramdan aynı derecede zevk alamayacağı korkusuyla gölgelenmişti; bir de Bayan Fishguard'ın ağlamaklı tavırları yüzünden... Bayan Fishguard eşyalarını toplamasına yardım ederken gözyaşlarını tutamamış, ona ne olacağını ya da Bay Penicuik'i nasıl memnun edeceğini bilmediğini söylemişti. Hiç kimsenin bunu başaramadığını hatırlamak onu teselli etmedi ve Kitty'den bir ay boyunca ayrı kalma ihtimali duygularını öylesine sarstı ki, hıçkırıklar arasında aniden haykırdı: " 'Ağaçta ya da çimenlikte mutlu olan her şey için, Barış bu sessiz çardaklara sahipken, Onun canlandırıcı gülümsemesi çekildi, Güzelliğini ve gücünü kaybetti! "

Her zaman mürebbiyesinden daha pratik bir düĞünce yapısına sahip olan Kitty, bu söz üzerine alnını buruĞturdu ve Göyle dedi "Ama bu mevsimde hava o kadar nemli ve soğuk ki, ormanlar ve çimler hiç hoĞuma gitmiyor, Fish! Matthew Amca'nın gut hastalığı bu kadar ağrılıyken Arnside'a huzur gelemez!"

"Bazen Kitty," dedi Bayan Fishguard trajik bir sesle, "sana hayret ediyorum! 'Bizi ağlayan dostlarımızdan ayıran acı' sana yabancı mı?"

Bu suçlama Kitty'nin kendini o kadar suçlu neden oldu ki, yolculuğun ilk aşamasında neşesi kaçtı ve bu tür sözlere tek heceli cevaplar verdi

arkadaşının ona hitap ettiği gibi. "Kendini pek iyi hissetmiyor musun?" diye sordu Freddy nazikçe.

"Ah, evet, ama kendimi *sefil* hissediyorum, Freddy!" diye itiraf etti. "Zavallı Fish ondan ayrılırken acı duyup duymadığımı sordu, ama duymuyorum!"

Freddy hiç tereddüt etmeden, "Ben öyle düşünmüyorum!" dedi. "Kadını ben de hiç anlayamıyorum. Bu sabah bana ne dedi biliyor musun? Bana iyi uyuyup uyumadığımı sordu, ben de bir sürü horoz öterken bir insanın nasıl uyuyabildiğine hayret ettiğimi söyleyince, kırsal kesim seslerinin ruhu canlandırdığını ve durgun doğaya bir şeyler yaptığını söyledi!"

"Cowper," dedi Kitty depresif bir ses tonuyla. " 'Durgun doğanın tonunu geri getirin.' "

"Bu bir torba kaçak içki!" dedi Freddy. "Dahası, ben hep öyle düşünmüşümdür! Kırsal kesime gidenleri sık sık duyuyorum - tamirat kirasıyla kırlara gidiyorlar, bilirsiniz - ama bunun onlara bir parça bile iyi geldiğini hiç görmedim. Eğer gecenin büyük bir bölümünde bir sürü horoz tarafından uyanık tutuluyorlarsa, bunun bir yararı olmayabilir! Benim inancıma göre, Kit, kadın üst düzey işlerine dokunmuş."

Kitty, "Hayır, o sadece Ğiir bağımlısı," diye açıkladı.

Bay Standen makul bir şekilde, "Bu da size gösteriyor ki!" dedi. Konuyu daha önemli bir konu için terk etti. "İhtiyarlar o rulonun içinde sana ne kadar verdiler?" "Oh, Freddy!" diye haykırdı Kitty, hayretle. "Đki yüz elli pound! Yarısını bile harcayamayacağımdan eminim! Bu benim için büyük bir endiğe! Para burada, avizemin içinde güvende, ama bir de soyulma ihtimalimi düğünün!" Bu kabın iplerini çözdü ve ruloyu dışarı çıkardı. "Lütfen, benim için ona göz kulak olur musun?" diye yalvardı.

Bay Standen tam görevi reddetmek üzereydi ki aklına derin ve kurnazca bir düşünce geldi. Kadın giysilerinin maliyeti konusunda çok iyi bir fikre sahip olan Bay Standen, modanın ilk halkasına adım atmak üzere olan bir bayanı giydirmek için iki yüz elli sterlinin yeterli olmayacağını düşünüyordu. İyi huylu olduğu kadar varlıklı bir genç beyefendiye ve şimdi Bayan Charing'in tamamen kendi çıkarları için zorlanabileceği bir plan tasarladı.

Rulodan elli sterlinlik bir banknot çıkararak Kitty'ye uzattı ve şöyle dedi: "İşte züppe bu! Bu sende kalsın, gerisini anneme vereceğim. Bütün banknotları ona yolla, o da rahat dursun."

Bayan Charingin bu düzenlemede bulacağı bir kusur yoktu, bu yüzden Bay Standen ruloyu cebine koydu ve zihnini oldukça meşgul eden bir konudan bahsetmeye cesaret etti. "Beni ilgilendirmeyen konulara burnumu sokmak istemem," dedi özür dileyerek, "ama merak etmeden de duramıyorum... Kit, senin ne yaptığını görürsem kahrolurum!"

"Benim yatağım mı?" diye tekrarladı Kitty, yan gözle ona bakarak.

Yüzü kızardı ve özür diledi. "Flaş konuşuyordum!" diye açıkladı. "Kendimi unuttum! Demek istediğim, bir süreliğine kasabaya gelmek iyi bir fikir! Öyle olmadığını söylemiyorum. Tek sorun, bundan ne çıkacağı?"

Bayan Charing bu soruyu önceden tahmin ederek cevap verdi: "İnsan her zaman fırsatları değerlendirmeli, biliyorsunuz. Londra'ya geldiğimde uygun bir iş bulabileceğime inanıyorum. Ya da güzel elbiselerim varsa ve Leydi Legerwood beni tanıdıklarıyla tanıştırma nezaketini gösterirse, bir evlilik teklifi bile alabilirim."

"Hayır, kes şunu!" diye itiraz etti Bay Standen. "Benimle nişanlıysan olmaz, Kit!"

Eldivenlerindeki kırıksıklıkları düzeltmeye odaklandı. Rengi iyice açılmıştı, şöyle dedi: "Hayır. Sadece, eğer benimle evlenmek isteyen bir beyefendi olursa, sence bu onu caydırır mı Freddy?"

Freddy kesin bir ifadeyle, "Eğer öyle , çok kötü bir rom dokunuşu olurdu," diye yanıtladı.

Kitty, Bayan Fishguard'ın kitaplığını süsleyen romanların sayfalarından edindiği hayat bilgisine dayanarak, "Evet, ama bana bir düşkünlüğü varsa ve benim bir başkasıyla nişanlandığımı öğrenirse," dedi, "kıskançlıktan çatlayabilir."

"Kim?" diye sordu Freddy, boyunu aşan bir

sesle. "Herhangi biri!" dedi Kitty.

"Ama kimse yok ki!" diye karşı çıktı Freddy.

"Hayır," diye onayladı Kitty sönük bir sesle. "Bu sadece geçici bir düğünceydi ve en ufak bir önemi yoktu! Bir durum arayacağım."

Freddy beklenmedik bir sertlikle, "Hayır, yapmayacaksın," dedi. "Dün gece de öyle dedin. Oda hizmetçisi olmak hakkında bir sürü şey söyledin. Ama yapamazsın, hepsi bu."

"Oh, hayır!" diye onu temin etti. "Biraz düğününce, elbette bunun bir cevap olmayacağını anladım. Ayrıca Hugh tamamen hatalıysa buna şaşırmamalıydım ve mürebbiye olarak çok iyi iş çıkarabilirdim. İtalyanca ya da sulu boya resim eğitime ihtiyacı olmayan küçük çocuklara."

"Bunu da yapamam," dedi Freddy.

"Gerçekten Freddy!" diye bağırdı Bayan Charing öfkeyle. "Lütfen, sizi ne ilgilendirir?"

"Aman Tanrım, Kit, tabii ki beni ilgilendirir!" diye karşılık verdi Freddy, kendini güçlü bir Çekilde ifade etmek için harekete geçmişti. "Herkesin benimle evlenmektense bir mürebbiyeye gitmeyi tercih ettiğini söylemesini istemeyeceğimi sanıyorsun, değil mi? Ne güzel görünmeliyim!"

bu yönü daha önce Bayan Charing'in aklına gelmemişti, ama mantıklı bir kızdı ve bunun gücünü hemen anladı. "Sanırım bu sizin için hoş olmaz," diye itiraf etti. "Oh, pekala! O zaman bunu yapmayacağım! Eğer her şey başarısız olursa, Arnside'a dönmeliyim. Ne olursa olsun, en azından Londra'da bir ay geçirmiş olacağım!"

Freddy kaşlarını çatarak, "Evet, ama tam da bu," dedi. "Bana öyle geliyor ki Londra hakkında çok tuhaf bir fikrin var! Sence ne olacak?"

"Aman Tanrım, Freddy, her şey olabilir! Her halükarda Arnside'da başıma gelebileceklerden çok daha fazlası! Bunun böyle olduğunu inkar edemezsin!"

"Hayır, yapamam," dedi Freddy açıkça. "Beni endişelendiren de bu. Seninle ne kadar çok konuşursam, Kit, o kadar çok keşke

Beni bu işe ikna etmene izin verecek kadar ahmak olmasaydım! Kaz gibi bir şey yapacaksın ve bunun suçlusu ben olacağım."

"Hayır, hayır, kesinlikle yapmayacağım!" Kitty ikna edici bir şekilde söyledi. "Söz veriyorum, yanlış olduğunu düşündüğün hiçbir şey yapmayacağım!"

Freddy dehşete düğmüğ bir halde, "Yapma Kit, sana nasıl devam etmen gerektiğini söyleyemem!" diye itiraz etti. "Ben iç etek giymiyorum! Başta da söylemiştim!"

"Tabii ki hayır! Annenin benimle ilgileneceğini unutuyorsun. Gerçekten de huzursuz olman için hiçbir neden yok!"

Bu hatırlatma korkularını bir nebze olsun yatıştırdı ama nadir rastlanan bir tehlike içgüdüğü onu talep etmeye itti: "Söyle bana! Kafanda benim bilmediğim bir plan mı var?"

"Evet," dedi Kitty, iflah olmaz bir dürüstlikle, "öyle!" Onun gözlerinde avlanmış vahşi bir yaratığın bakışını gördü ve elini destekleyici bir şekilde sıktı. "Ama bu senin hoşlanmayacağın bir şey değil!" diye ekledi. "Sana söz veriyorum, değil Freddy!" Bu çok yakışıklı güvencenin istenen etkiyi yaratmadığını gördü ve sitemle şöyle dedi: "Freddy! Bana inanmıyor musun? Sana söz verdiğim halde!"

"Sana inanmadığımdan değil, Kit," diye açıkladı hüzünle. "Mesele şu ki, neyi sevmeyeceğimi bilmediğine adım gibi eminim! Tanrım, keşke bu işin dışında olsaydım!"

Şimdi renk değiştirme sırası Bayan Charing'deydi. "Ağlayarak gitmeyi kastetmiyorsunuz değil mi?" diye bocaladı.

"Hayır, bilmiyorum!" diye karşılık verdi Freddy, sinirlenerek. "Hayatımda hiç korunmadım! Oyna ya da öde, sevgili kızım, oyna ya da öde! Tek söyleyeceğim, keşke oynayacağımı söylemeseydim! O şişko ev sahibini bir daha gördüğümde-!"

"Pluckley mi?" dedi Kitty şaşkınlıkla.

"İşte o adam," diye başını salladı Freddy, gözleri karararak. "Şu bir kase punç! Hiç sipariş etmedim! Almamalıydım. Hayır, dahası, sana da vermemeliydi! Temiz çamaşırlara sarmanın bir anlamı yok, Kit: ikimiz de aylaklık etmiğ olmalıyız!"

Hiçbir şey onu bu bakış açısından uzaklaştıramazdı, bu yüzden Kitty akıllıca bir girişimde bulunmaktan vazgeçerek enerjisini onu rahatlatmaya harcadı.

Posta arabası Londra'nın dış mahallelerine ulaştığında hava kararmıştı, ama Kitty'nin hevesle süzülen gözlerinin, iki cesur taşıyıcının taşıdığı bir sedan sandalye; merdivenine çıkmış bir lamba yakıcı; başında bir tepsi sıcak börek taşıyan bir adam; frak ceketli ve joliffe-shallow'lu yaşlı bir beyefendi için yaya geçidini süpüren bir çocuk gibi alışık olmadığı manzaraları görebilmesi için hâlâ yeterince ışık vardı; Arabalar, at arabaları ve faytonlar; vitrinlerdeki büyüleyici malları aydınlatan ışıklar; işverenleri için ayak işlerini yapan şık uşaklar; ellerini açıp yardımsever görünümlü herhangi bir vatandaşın ayak izlerini takip eden dilenciler; ve araba şehrin daha mütevazı mahallesine doğru ilerlediğinde, sokakları sıralayan heybetli konaklar, bazılarının kapılarının önünde çoktan yakılmış alevler.

Kitty için her şey tuhaftı, her şey harikaydı. Karanlığın içinde belli belirsiz görünen bir binayı tanımlaması ya da kırmızı ceketli, mavi pantolonlu bir adamın anlamını açıklaması için defalarca Freddy'ye başvurdu; Ve Kitty gördüğü pek çok yeni görüntü ve sestten öylesine heyecanlanmış ve ÇığırımıÇtı ki, Freddy onun merakını gidermek için elinden geleni yaptı, ama yine de ona postacıları, polis memurlarını ve bağlantı çocuklarını gösterebildi ve neredeyse bütün sandalyecilerin İrlandalı olduğu gibi ilginç bilgiler verdi, ve onu koltuğunda zıplatan anlaşılmaz bağırsın, arabası bir hanın kemerinin altından geçerken çatıdaki yolcularını başlarını aşağıda tutmaları için uyaran bir arabacıdan geldiğini, dikkatini çeken çeşitli büyük binalar hakkında pek bilgili olmadığını söyledi. Şehre aşına olmadığını açıkladı, ancak daha batıdaki tüm simge yapıları göstermek için kendisini görevlendirdi. Ancak şezlong kentin daha kibar kesimine yaklaştığında hava neredeyse kararmıştı ve Kitty etrafındaki gürültü ve koşuşturmadan dolayı şaşkın bakışlarına dans eden sayısız ışık gibi görünen şeylere göz kırpmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş hissediyordu.

Araba Mount Sokağı'nın nispeten sessiz ortamına girene kadar Freddy'nin aklına, ailesini akşam yemeği için misafir ağırlamaya hazırlanırken bulabileceği düşüncesi gelmemişti. Bu korkusunu arkadaşına açıklamaktan kaçındı ve araba yüksek evlerden birinin önüne yanaştığında, öngörülen konukseverlik belirtilerinden hiçbirini görmeyince rahatladı. Az sonra uşaktan öğrendiğine göre, lordum ve leydim o akşam dışarıda yemek yemiyorlardı. On dakika sonra, küçülen

Bayan Charing'i giriş katındaki salonlardan birinde ateşin başında üşüyen ayaklarını ısıtması için çağırdığında, bu normalden sapmanın nedenini keşfetti.

Annesini giyinme odasında bir kanepeye uzanmış, ayaklarına bir şal örtmüş ve bir elinde sirke kokulu bir mendil tutarken buldu. Şapkasını çıkarmıştı ve özenle kıvrılmış saçları oldukça dağınıktı.

Bay Penicuik'in üçüncü kız kardeşi Charlotte'un hayatta kalan tek çocuğu olan Leydi Legerwood, güzellikten çok tarzı olan, iri mavi gözleri biraz fazla belirgin ve çenesi geri çekilme eğilimi gösteren güzel bir kadındı. Altı umut dolu çocuğu zamanında efendisine sunması fiziğini biraz bozmuştu, ama genel olarak güzel bir kadın olarak kabul edilirdi; ve aptal olduğu kadar iyi huylu olduğu için neredeyse herkes tarafından sevilirdi. Eleştirilemez bir şekilde kocasına düşküncü, çocuklarının üzerine titriyordu ve amcasının tartışmasız bir şekilde abartılı ciddiyetsizlik olarak adlandıracağı şeylere çok düşküncü. En büyük oğlunun beklenmedik görüntüsü onun üzerinde garip bir etki yaratmıştı. Kanepede doğruldu, gözleri büyüdü ve elini itici bir şekilde uzatarak şöyle dedi "Freddy! Onları sen mi *yedin*?"

"Eh?" dedi Freddy, irkilerek. "Ne vardı, hanımefendi?"

"Hatırlayamıyorum!" dedi ebeveyni, elini kızgın alnına bastırarak. "Meg *hatırlamıyor*! Bunu hatırlıyorum, çünkü zavallı Charlie onları aldığı anda onu Büyükanne'yle kalmaya göndermiştik, çünkü tam da ona hediye etmek üzereydin, biliyorsun ve bunun ne kadar korkunç olacağını bir düşün! Onlara sahip olup olmadığınızı hatırlamak için beynimi zorluyorum, bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum, çünkü artık burada yaşamıyorsunuz, bu da hoşuma gitmeyen bir şey, çünkü sizi o odalarınızda rahat ettiremeyeceklerinden eminim, sadece babanız buna karşı bir kelime söylememe izin vermez ve şüphesiz neyin en iyisi olduğunu bilir, sadece çarşafı düzgün bir şekilde havalandırırlarsa, pazarlık edeceğimden daha fazlası! Ama Tanrı korusun, Freddy, seni önlüğümün iplerine bağlı tutmak zorunda kalmam!"

"Evet, ama yanlış olan ne?" diye sordu Freddy, kokulu yanaklardan birini öpmek için kanepenin üzerine eğilerek.

Sadece onu bağına basmak ve selamına hararetle karşılık vermek için duraklayan Leydi Legerwood ölümcül bir sesle "Kızamık!"

"Oh! Eton'da vardı," dedi Freddy.

Leydi Legerwood minnettarlık gözyaşları döktü.

Freddy hafif bir ilgiyle, "Şimdi kimde bunlar?" diye sordu.

"Hepsi!" diye cevap verdi hanımefendi dramatik bir şekilde. "Fanny ve Caroline ve zavallı, zavallı küçük Edmund! Kafam çok karışık, çünkü Fanny ve Caroline'in çabucak iyileşeceklerinden kuşum yok ama Edmund'un kafası o kadar dolu ki, sürekli korku içindeyim! Bütün gece onunla birlikteydim ve gördüğünüz gibi şimdi kanepemde birkaç dakika geçiriyorum! Edmund'un her zaman ne kadar hassas olduğunu bilirsin, aşkım!"

Bu ifadeye dudak bükebilecek pek çok ağabey vardı ve şu anda Oxford'da bulunan Saygıdeğer Charles Standen, Edmund'un beşiğinden itibaren şımartıldığı görüşünü dile getirmekte hiç tereddüt etmezdi; ama Freddy annesi kadar iyi kalpli ve eleştirel olmayan biriydi ve sadece şöyle dedi: "Zavallı küçük dostum!"

Leydi Legerwood onun elini minnetle sıktı. "Benden başka kimsenin onu beklemesine izin vermeyecek! Bütün randevularımı ertelemek zorunda kaldım. Şu anda Uxbridge House'da olmamız gerekiyordu ama pişman değilim, çünkü sevgili çocuklarım hastayken partilere gidebilseydim kendimi yaşayan en doğaya aykırı anne olarak görürdüm! Ama bundan daha talihsiz bir şey olamaz Freddy! Lord Amherst'in Buckhaven'ı bu aptal Çin görevine götürdüğünü biliyor olmalısın ve şimdi de yaşlı Leydi Buckhaven burada - ve insan onu pek de suçlayamıyor, çünkü Meg'in yalnız bırakılmayacak kadar çatlak beyinli olduğundan eminim!

Buckhaven dönene kadar kardeşinin onunla kalması gerektiğini söylüyor! Bu bir yıl ya da daha fazla sürebilir ve kimse bu durumda Meg için üzülmeyi düşünmesin. Ama sana soruyorum Freddy, kızamık geçirmediğini *bildiğin* halde onu bu enfeksiyonlu eve getirmeyi vicdanıyla nasıl bağdaştırabilirim? Sonbaharda ilginç bir olay beklediğini sana söylemekten çekinmiyorum, canım. Buckhaven'ın bu vesileyle evden uzakta olması gerektiğini düşünmek çok üzücü, ama sevgili baban Amherst'in onu ziyaret etmeyi seçmesinin büyük bir onur olduğunu söylüyor.

Al onu! Bu yüzden beni neredeyse secdede bulmanıza şaşırmamalısınız. Benjamin'im o kadar hasta ki, sevgili küçük kız kardeşlerinden ve en büyük kızımдан bahsetmiyorum bile -aslında en büyük kızımдан, çünkü bir kız doğurduğumu öğrendiğimde yaşadığım hayal kırıklığını asla unutamam, baban bana tek bir kelime bile etmedi ve sadece on sekiz ay sonra sen doğdun, canım, yani her şey yolundaydı!

Elbette mükemmel bir kadın, ama o kadar bağınaz ki, Freddy, insan zavallı Meg için yüreği kan ağlıyor! Ve Buckhaven evden uzaktayken Meg'in Berkeley Meydanı'nda kalma kararlılığını desteklemeyi vicdanımla bağdaştıramıyorum! Keşke Kuzen Amelia'nın onunla yaşamasına razı olsaydı! Ama razı olmayacak ve itiraf etmeliyim ki sevgili oğlum, Kuzen Amelia'nın nasıl biri olduğunu bildiğin için benim de pek umurumda değil! Yine de başka ne önerebilirim?"

Freddy buna cevap vermek için hiçbir girişimde bulunmadı, ama annesinin biraz karışık konuşmasının en anlaşılmaz kısmına tutunarak sordu: "Buck neden Çin'e gitsin ki? Yapılacak aptalca bir şey!"

"Oh, Freddy, bir kere söylediysem yüz kere söylemişimdir! Ama babam Meg'e, kocasının görev için seçildiğini görmekten memnun olması gerektiğini söyledi. Bana bunun ne hakkında olduğunu sorma, çünkü sana söyleyemeyeceğimden eminim! O korkunç mandarinlerin tüccarlarımıza yaptığı adaletsizlikle ilgili bir şey ama kendi adıma Buckhaven'ın evde kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorum. O ve zavallı Meg evleneli bir yıl bile olmadı! Ama söyle bana, sevgilim, bu yaşına kadar neredeydin? Leicestershire'a gideceğini söylemiştin, ama bana bundan önce yine kasabaya geleceğini söylediğini sanıyordum."

"Çok iyi bir sporcu," diye açıkladı Freddy. "Aslına bakarsanız, iki gün önce geri döndüm. Sizi bekleyecektim hanımefendi ama Arnside'a gitmem gerektiğini anladım."

"Arnside!" diye haykırdı Leydi Legerwood. "Matthew Amca'nın öldüğünü bana hiç söylemedin mi?"

"Oh, hayır, ölmemiş!" dedi Freddy. "Bana sorarsanız yazık! Hepimiz için gönderildi."

"Hepiniz mi?"

"Büyük yeğenler. En azından Dolph'un dediğine göre George'u çağırılmamıştı ve sanırım haklıydı da. Göndermesi için bir neden yok. Claud gidemedi elbette, Jack de gitmeyi tercih etmedi."

"Freddy, amcam sonunda vasiyetini hazırlıyor mu?" diye sordu hanımefendi hevesle.

"İşte bu kadar. Köhne bir iş. Servetini Kitty'ye bırakıyor, bizden biriyle evlenmesi şartıyla."

"Ne?"

"Şaşıracağını düşünmüştüm," diye başını salladı Freddy. "Zavallı kız Dolph'la evlenmek istemedi, istememesi de normal! Hugh'dan da hoşlanmıyordu. Ben de istemezdim. Müşkülpesent bir adam! Uzun lafın kisası, hanımefendi, beni kabul etti!"

Annesinin gözleri ona dikildi. "Freddy!" dedi belli belirsiz. "Kitty Charing için mi teklifte bulundun?"

Bay Standen yaptığı açıklamanın sevinçten çok şaşkınlık yarattığını fark etti ve yüzü kızardı. "Memnun olursunuz diye düşünmüştüm," dedi. "Evleneceğim zaman. Daha bir ay önce söylemiştiniz, hanımefendi!"

"Evet, ama Freddy, sanırım bu bir soygun! Nasıl böyle olabilirsin-? Şimdi bana bunun doğru olmadığını söyle!" Freddy, Bayan Charing'e ailesine böyle bir Çey söylemeyeceğine dair verdiği söze sadık kalarak kararlılıkla başını salladı. Leydi Legerwood koltuktaki yastıklara yaslandı ve sirkeyle ıslanmış mendilini alnına bastırdı. "Aman Tanrım! Seni ne ele geçirmiş olabilir? Sakın bana Matthew Amca'nın serveti uğruna Kitty'yi vermeyi teklif ettiğini söyleme!"

"Hayır, ," diye yanıtladı Freddy. "Yine de herkes sana bunu söyleyecektir. Buna mecbursun!"

Gözlerini ona dikti. "Ama kıza karşı bir *eğiliminiz* olması mümkün mü? Okuldan ayrıldığınızdan beri Arnside'a yarım düzineden fazla gitmediğinizi sanıyordum! Bu nasıl oluyor? Zavallı kafamı öyle bir karıştırdınız ki! Tanrım, baban buna ne diyecek?"

"İtiraz etmesi için bir neden yok hanımefendi. Bundan memnun olacağını söyleyebilirim. Çok iyi bir kız, Kit: onu hep sevmişimdir!"

Bu aÇıkvari övgü hanımefendinin nefesinin kesilmesine neden oldu. " 'Çok iyi bir tür-' *Freddy!*"

"Öyle değil mi?" diye sordu Freddy. "Ona düĞkün olduğunuzu sanıyordum, hanımefendi! Bana sık sık Matthew Amca'yla birlikte yaşamak zorunda kaldığı için ona acıdığınızı söylerdiniz. Çok doğru! Hayatımda böyle yaşlı bir huysuz görmedim! Dahası, o balık tavan arasında bana tuhaf görünüyor. İkisi Kit'i Bedlam'e sürüklerse hiç şaşırmam. Bu yüzden onu yanımda kasabaya getirdim."

Leydi Legerwood sarsılarak doğruldu. "Ne yaptınız? Freddy, onu *buraya* getirmedi mi?"

"Onu görmek istersiniz diye düşündüm," dedi Freddy güçsüzce. "Benimle nişanlandı - onu aileye takdim et - ona turistik yerleri göster! Ayrıca, onu götürebileceğim başka bir yer yok!"

Leydi Legerwood'un şaşkın beyninde pek çok düşünce birbiriyle itişip kakışırken, o bunlardan en acil olanını dile getirdi. "Evde kızamık var!"

"Yazık oldu," diye kabul etti Freddy. "Yine de almış olabilir. Ona soracağım."

"Ama bu imkânsız," diye bağırdı. "Tanrı aşkına, onunla ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Yapılacak ilk şey ona kıyafet almak. Bir dowl gibi dolaşmasına izin veremem. Bunu görmelisiniz, hanımefendi!"

"Ona giysi mi alacağım?" diye haykırdı *leydim*.

"Onları seçmesine yardım et," diye düzeltti Freddy. "Onlar için para ödemek zorunda kalmayacak. Gerçek ki, yaşlı beyefendi bu iş için ona yüklü bir meblağ verdi. Onun için hallediyorum. Sen bana rakamın ne kadar olduğunu söyle, ben de körükleyeyim."

"Matthew Amca ona yüklü bir miktar mı verdi?" diye haykırdı annesi, bir an için dikkati dağılmıştı. "Ciddi olamazsın!"

"Beni de şaşırttı," diye mırıldandı Freddy. "Bir aylığına kasabaya gelebileceğini söylediğinde de şaşırmıştım."

"Bir ay! Hayır, hayır, Freddy, gerçekten de onu burada tutamam! Bu niÇan hoğuma gitmese de niğanlına karĖı kötü davranmak istemem, Ėünkü senin Ėok daha iyi bir eğle evlendiğini görmeyi umuyordum. Kitty'den hoşlanmadığını düşünmeyin, Ėünkü onun mükemmel bir kız olduğuna eminim ve ona elimden gelen her türlü iyiliğini göstermekten büyük mutluluk duyarım! Ama çocuklar iyileşene kadar eğlenmeyi düşünmüyorum ve böyle bir zamanda kendimi Kitty'ye adanmak gibi bir niyetim de yok! Belki daha sonra! Şimdilik Arnside'a dönmeli: Nasıl olduğunu anlayacağına eminim!"

Freddy kararlı bir tavırla, "Hiç olmaz," dedi. "Ona şehirde bir ay geçireceğine söz verdim. Ona verdiğim sözden dönemem. Yapılacak en acımasız şey. Londra'ya gelmeyi kafasına koymuş."

"Ah, canım, o zaman ne yapmalı?" diye iç geçirdi hanımefendi, sorunla uğraşmaktan vazgeçerek. "Bunca zamandır nerede o?"

"Onu Mavi Salon'da bıraktım. Haberi sana vereceğimi söyledim. Hoşuna gitmeyebileceğini düşündü ve depresyona girdi. Benimle yukarı gelmedi."

"Buna şaşırmadığıma eminim! Zavallı çocuk, sanırım o iğrenç yaşlı adamdan kaçmayı o kadar çok istiyordu ki, bunu başarmak için her şeyi yapmaya hazırdı! Elbette bu gece burada kalmalı ve sonra ne yapmamız gerektiğini düşünmeliyiz. Birazdan aşağı inip ona söyleyeceğim. Bu haberi ona verdiğinde babanın ne diyeceğini düşünmeye cesaret edemiyorum Freddy!"

Ama sonuçta Freddy, Lord Legerwood'a haber verme zorunluluğundan kurtulmuştu. Annesiyle baş başa kaldığı sırada, Lord Hazretleri Mavi Salon'a girmiş, eski moda bir şapka ve eski püskü bir pardösü giymiş, endişeli ve belli belirsiz tanıdık bir yüzle açılan kapıya doğru dönen, sonra da ayağa kalkıp utangaç bir reverans yapan bir genç kızla karşılaşmıştı. "Nasılsınız efendim?" dedi cesur bir rahatlıkla.

Lord Hazretleri kibarca, "Nasılsınız?" diye cevap verdi.

"Belki de," dedi Kitty yutkunarak, "beni hatırlamıyorsunuz, efendim. Ben Kitty Charing."

"Elbette!" diye karşılık verdi, öne çıktı ve el sıkıştı. "Yüzünüzü tanıdığımı sanıyordum. Ama ne hoş bir sürpriz! Londra'da mı kalıyorsunuz?"

"*Umarım* öyledir!" Kitty canlı canlı kızararak konuştu. "Ama beni beklemiyorsunuz ve belki de bu pek uygun olmayabilir!"

Lord Legerwood'un sakin gri gözleri kızarıklığı fark etti; gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bizimle kalmaya gelmiş olabilir misiniz?" diye sordu.

Onun soğukkanlı, terbiyeli tavırları vasisininkilere hiç benzemediğinden ve onu çok üstün gösterdiğinden, ona karşı büyük bir hayranlık duyuyordu. Ayrıca kararlı bir moda havası ve zaman zaman hicivli bir dili vardı. Yine de pırıltı ona güven veriyordu. Ona güvenle gülümsedi ve şöyle dedi: "Evet, işte bu! Freddy buna itiraz etmeyeceğinizi söyledi, ama kendi adıma önce size sormamız gerektiğini düşündüm!"

"Freddy?" dedi sorgulayıcı bir şekilde.

Biraz kafası karışmıştı. "Evet, efendim. Görüyorsunuz, beni Freddy getirdi! Leydi Legerwood'a söylemeye gitti!"

Bu zeki göz kızın yüzünün yeniden kızarmasına neden oldu. "Gerçekten mi?" dedi lord hazretleri. "Freddy büyük amcasını ziyarete mi gitti? Aman Tanrım! Ama ben ne yapıyorum ki sizi ayakta tutuyorum? Lütfen, tekrar oturun ve bana bütün bunların nasıl olduğunu anlatın!"

Bu emrin ilk kısmına itaat etti (çünkü öyle olduğunu hissediyordu), ama şöyle dedi: "Belki de Freddy'nin size söylemesi gerektiğini düşünüyorum, efendim. Aslında, söylemesi gerektiğine eminim!"

Başka bir sandalye çekti ve içine oturdu. "Gerçekten mi? Sizin anlatmanızı tercih edeceğimden eminim. Freddy bana bir Çey açıklamaya çalıştığında onu takip etmekte her zaman çok zorlanıyorum."

"Evet, ama bunu size söylemem doğru olmaz, efendim!" diye itiraz etti Kitty.

"Anladığım kadarıyla hassas bir konu?" Kadın başını salladı. "O halde, bunu açıklama görevini Freddy'ye vermemenizi şiddetle tavsiye ederim," dedi.

Kararlı bir nefes aldı. "Her şeyin zavallı Freddy'nin üzerine kalmasının zor olduğunu söylemeliyim," diye kabul etti. "Gerçek şu ki, efendim, benim için teklifte bulunacak kadar cömert davrandı!"

Lord Hazretleri bunu metanetle karşıladı ama söze başlamadan önce hafif bir duraksama oldu: "Bu çok ani oldu!"

"Korkarım," dedi Bayan Charing suçlulukla, "bu sizin için tatsız bir sürpriz oldu, efendim!"

"Hiç de değil!" diye yanıtladı kibarca. "Biraz Çağırıldığımı itiraf etmeliyim, ama sizi temin ederim ki nahoç bir durum değil!" Neşesi yerine gelen Kitty minnetle "Teşekkür ederim! Başta bunu düşünmemiştim, ama burada beklerken aşırı derecede hoşlanmayacağınızı düşünmeye başladım ve belki de-

"Belki-?" diye sordu, kadın sözünü kesince.

"Bunu yapmamalıydık! Ama efendim, hepsi Matthew Amca'nın suçuydu! Büyük yeğenlerinden biriyle evlenirsem bütün servetini bana bırakmak için iğrenç bir plan yaptı ve onları Arnside'a çağırdı, böylece onlara bunu anlatabilecekti ve ben de en çok beğendiğimi seçebilecektim." "Ve velinimetim olan birini eleştiriyor görünmek bana ne kadar yakışmazsa yakışsın, bunun çok uygunsuz bir anlaşma olduğunu düşündüğümü söylemeliyim!"

"Çok uygunsuz," diye kabul etti. "Ama Bay Penicuik'in büyük yeğenlerinin hepsinin bu tuhaf çağrıya uyduğunu mu anlamalıyım?" "Jack uymadı," diye cevap verdi kadın. "Ve amcamın onu neden çağırttığını biliyordu, ki böyle bir işe kalkışmayacak kadar ince ruhlu olduğunu düşünmek beni fazlasıyla memnun ediyor!"

Lord Legerwood oldukça kuru bir sesle, "Bu düşünce bütün dostlarını rahatlatmış olmalı," dedi. "Neden çağrıldıklarının farkında olup olmadıklarını öğrenebilir miyim?"

"Dolph ve Hugh biliyor gibiydiler," diye cevap verdi. "Ama Freddy'nin bu konuda en ufak bir şüphesi yoktu. Biliyor musun, eğer amcam bir mektup yazsaydı

üstü kapalı ifadelerle ne amaçlandığını anlamamış olabilir."

"Muhtemelden de öte. Ama konu kendisine açıklandığında, size evlenme teklif etmekten geri kalmadığını tahmin ediyorum?"

"Hayır, hayır, servet yüzünden bana teklifte bulunduğunu düşünmüyorsunuz herhalde!" Kitty çabucak söyledi. "Sizi temin ederim, durum hiç de öyle değil! Bilmelisin ki o, daha önce Matthew Amca'nın bu teklifi kabul edeceğini hiç düşünmemişti!"

Lord Legerwood bir an ona baktı; sonra bakışları bir elinde tuttuğu enfiye kutusuna kaydı. Kutuyu hafifçe açarak bir tutam enfiye aldı ve yumuşak bir sesle şöyle dedi "Anladığım kadarıyla aranızdaki bağ uzun süredir devam ediyor?"

"Evet," dedi Kitty, onu bu kadar kıvrak zekâlı bulduğuna sevinerek.

"Birbirimize karşı her zaman kesin bir tarafgirlik hissetmişizdir, efendim. Bu yüzden Matthew Amca'nın beni onlardan *hangisini* seçersem ona vereceğine dair söz verdiğini öğrenince konuşmaya cesaret ettim!"

Lord Legerwood mendiliyle parmak uçlarının tozunu aldı ve enfiye kutusunu yerine koydu. "Gerçekten de çok romantik bir hikâye," dedi. "İtiraf etmeliyim ki Freddy hakkında böyle bir şey düşünmemiştim. Önsan kendi yavrusu hakkında ne kadar az şey biliyor!"

Kadın ona kuşkuyla baktı ama nişanlısının yeniden sahneye çıkmasıyla ona cevap verme zorunluluğundan kurtuldu. Freddy, annesinin birazdan misafirini karşılamaya geleceğini haber vererek içeri girdi. Kitty'ye Leydi Legerwood'un ziyaretten duyduğu memnuniyeti dile getiren bir konuşma hazırlamıştı ama babasının alaycı bakışları altında biraz bocaladı.

"Ah, Frederick!" dedi lord hazretleri durgun bir sesle. "Size tebriklerimi sunmam gerektiğini öğrendim."

"Aynen öyle efendim!" Freddy cevap verdi. "Memnun olursunuz diye düşündüm! Evleneceğim zaman. Kit'i kasabaya getirdim. Onunla tanışmak isteyeceğinizi düşündüm. Gazetelere çıkmadan önce."

"Nişan ilan edilmeyecek mi?" diye sordu lord hazretleri, kibar bir ilgiyle.

"Matthew Amca bunun hemen açıklanmasını istemiyor, efendim," dedi Kitty. "Birkaç hafta beklemenin daha uygun olacağına dair nedenler var, ama ben bunlara pek giremem!"

"Hayır, tabii ki yapamazsınız," dedi Lord Hazretleri, sanki çok iyi anlamış gibi.

"Kızamık," dedi Freddy. "Yaşlı beyefendi bunu bildiğinden değil, ama düşününce çok iyi bir neden!"

Kitty hem kederli hem de şaşkın görünüyordu, ama Lord Legerwood bu sözleri tuhaf bulmamış olacak ki, kızamık hastalığının nişanın duyurulmasını ertelemek için mükemmel bir bahane olduğunu en kibar şekilde kabul etti. Tam o sırada karısının odaya girmesi ve son derece dalgın görünmesi üzerine hemen şöyle dedi "Ah, aşkım, bu güzel haberi sana Frederick'in verdiğine şüphe yok! Müstakbel gelinimize hoş geldin demeye gelmişsin!"

Ona GaGkın ve sorgulayıcı bir bakıG fırlattı, ama adamın tavrı Kitty'yi hoşgörüyüyle karGılamasını istediğini açıkça gösterdiğinden ve kendi nazik mizacı da kızı geri çevirmesini çok zorlaGtıracığından, Kitty'yi kucakladı ve Göyle dedi "Evet, gerçekten! Eğer GaGırmıG gibi görünüyorsam beni bağıGla canım, çünkü en ufak bir Güphem yoktu ve -Ama birazdan bana her Geyi açıklayacaksın! Bizi böyle bir durumda bulman çok talihsiz bir durum, ama hemen yukarı gelmeli, baGlığını çıkarmalı ve rahatına bakmalısın. Zavallı çocuk, eminim yolculuktan dolayı çok yorgun ve üşümüş olmalısın!"

Yine efendisinden yol göstermesini istedi, ama onun esrarengiz gülümsemesinden daha fazla yardımcı olamayacağını anlayınca Kitty'yi soyunma odasına götürdü: "Ah, canım, acaba bundan sonra başımıza ne gelecek?"

Hanımların gidişini bir sessizlik izledi. Freddy, Lord Legerwood'un davranışları karşısında en az annesi kadar şaşkındı, ona dikkatle baktı ve bekledi.

Lord hazretleri enfiye kutusunu tekrar çıkararak, "Tam bir romantizm, Frederick," dedi.

"Hayır, hayır!" diye reddetti kızaran oğlunu. Aceleyle ekledi: "Demek istediğim, ben de böyle söylememeliydim!"

Lord Legerwood işaret ve başparmağını kutuya daldırdı, bir tutam enfiye hariç hepsini silkeledi ve bunu bir burun deliğine tuttu. "Umutsuz bir tutku olduğuna inandığınız bir şeyin sancılarını çektiğinizi ve benim bundan habersiz kaldığımı düşünmek beni üzüyor," . "Hiç de doğal olmayan bir ebeveyn olmalıyım. Beni affetmeye çalışmalısın, Frederick!"

Akut bir rahatsızlığa kapılan Freddy kekeleydi: "N-

Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim, efendim! O kadar da kötü değil! Kit'i her zaman çok sevmişimdir, elbette!"

Bir sporcu ve centilmen olan Lord Legerwood, değersiz bir oyunun peşini bıraktı, enfiye kutusunu bir çırpıda kapattı, cebine geri koydu ve bambaşka bir sesle şöyle dedi: "Dun Bölgesi'nde misin Freddy?"

"Hayır!" dedi mutsuz oğlu.

"Aptal olma, evlat! Eğer tekneni Point Non-Plus açıklarına sürüklediysen, çekilmem için bana gel, riskli bir varise değil!"

"Hiç de öyle değil!" diye itiraz etti Freddy, canı çok sıkılmıştı. "Herkesin böyle düşüneceğini biliyordum ve bu yüzden Kit'e söyledim!"

"Kaba bir hataya düştüğümü anlıyorum," dedi babası. "Özürlerimi kabul edin! Sizi garip sorularla utandırmaktan kaçınacağım, ama Bayan Charing'i ağırlama onuruna ne kadar süreyle sahip olacağımı öğrenebilir miyim? Ve hatta -eğer sormam caizse- onun adına ne yapmam bekleniyor?"

Eğer bu konuşmada bir iğneleme varsa bile, hedefini ıskalamıştı. Ebeveynini böyle hoşgörülü bir ruh hali içinde bulduğu için rahatlayan Freddy minnetle cevap verdi: "Size çok minnettarım, efendim! Bir şeyleri açıklamakta hiç becerikli değilimdir! Olay şu ki, Kitty Londra'da bir ay geçirmeyi çok istiyordu, ben de ona söz verdim. Annemin onu götüreceğini düşündüm. Ne yazık ki kızamıktan haberim yoktu! Bu her şeyi zorlaştırıyor." Düşünceli düşünceli burnunu kaşıdı. "Bir plan yapmam gerekecek," diye karar verdi.

Lord Legerwood ona büyülenmiş gözlerle bakarak, "Yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Mecburum!" dedi Freddy. "Yani, demek istediğim, mecbur!"

Bölüm VII

Legerwood'ların evine girdiği andan itibaren vicdan azabıyla yanıp tutuşan Bayan Charing'in şansına, ev sahibesi hasta çocuklarını düşünmekle o kadar meşguldü , genç konuğunu rahat bir yatak odasına yerleştirir yerleştirmez Bayan Charing, yatak odasındaki ateşin alışılmamış lüksüyle ba ba bırakılmıştı ve bir hizmetçiyi yardıma getirmek için zil ipini çekmekten başka çaresi olmadığını bilmenin dehşetiyle, haksız kadar ısrarlı da olan korkunç bir korkuyla, hastaların hiçbirinin hastalığının nüksetmediğinden ve Hemşire'nin sandalyesinde uyuyakalmadığından emin olmak için çocuk odasına çıkmak zorunda olduğunu hissetti. Yatak odasındaki ateşin alışılmadık lüksüyle baş başa kalan ve yardımına bir hizmetçiyi getirmek için zil ipini çekmekten başka çaresi olmadığını dehşet içinde bilen Bayan Charing, suçluluk duygusuyla durumunu gözden geçirdi. Kurduğu komplonun talihsiz Freddy'den başkalarını da kapsayabileceği daha önce aklına gelmemişti. Ailesi, kendisi tarafından bilinmesine rağmen, arka plandaki belirsiz figürlerden başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu ve varlıklarının planlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Lord Legerwood'un Mavi Salon'a girmesi bu tür yanlış düşünceleri ortadan kaldırdı; tüm projesinden vazgeçmesine ramak kalmıştı. Kısmen böylesine aptalca bir macerayı böylesine hayranlık uyandıran bir şahsiyete itiraf etmekten duyduğu acı verici isteksizlik, kısmen de bunu yapmasının Arnside'a hemen dönmesi anlamına geleceğinden duyduğu daha da acı verici korku onu dizginlemişti. Leydi Legerwood partiye katıldığında, Freddy'yle evlenmeye niyeti olmadığı için bu sahtekârlıktan kalıcı bir zarar görmeyeceği düşüncesiyle vicdanını bir nebze olsun rahatlatmayı . Ama bütün bunlara rağmen, Leydi Legerwood'un kaçınılmaz olarak soracağı soruları dehşetle bekliyordu ve anne şefkatinin, hanımefendisini tehlikeli baş başa *görüştürmeyi* ertelemek zorunda bırakmasına ancak şükredebilirdi.

Leydi Legerwood, Edmund'un ne yazık ki ateşli olmasına rağmen uyumaya meyilli görüldüğünden emin olduktan sonra merdivenlerden tekrar giyinme odasına indi. Bayan Charing'i düşünerek, onun gardırobunu

yetersiz olduğunu bildiği için, yemeğe sabah giysisiyle oturacağını açıklamıştı, ama görünüşünde bir değişiklik yapmamayı çok tuhaf bir şey olarak görürdü. Lorduna danışma isteğinin bile, şapkasını değiştirme ve tenindeki olası hasarları onarma ihtiyacından daha öncelikli olmasına izin verilemezdi. Hizmetçisini çağırttı, saçlarının yeniden taranması gerektiğini anladı ve akşam yemeği zili çalmadan önce lordunu aramanın imkânsızlığını kabullenmişti ki, lord tesadüfen odaya girdi.

Kadın onu rahatlamış bir şekilde karşıladı. "Ah, aşkım, ben de seninle konuşmak istiyordum! Evet, güllü şapka, Clara, beklemene gerek yok! Dur, bana geniş Fransız kenarlıklı portakal çiçeği eşarbi ver! Hayır, belki bu biraz fazla olur - şal da çok iyi olur! Beklemene gerek yok."

"Büyüleyici!" dedi lord hazretleri, dantel şapkayı eline alıp gözlük camından bakarak.

"Evet, öyle değil mi? Memnun kalacağınızı biliyordum! Böyle bir anda böyle süsler zerre kadar umurumda değil! Nasıl bu kadar kışkırtıcı olabiliyorsun, Legerwood? Sana soruyorum, ne yapmalı? Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım ve sen ne yapmalısın, sanki hoşuna gitmiş gibi gülümseyerek orada dikilmekten başka!"

Güldü ve kasketi yere bıraktı. "Peki, ne yapmamı isterdin? Evlilik ilanını yasaklayamazdım: Freddy reşit oldu."

"Sanki bu bir şey ifade edebilirmiş gibi! Bu kadar ileri gitmeni istediğimden değil!"

"Acaba öyle miydi?" dedi Lord Hazretleri düşünceli bir ifadeyle. Kadının masmavi gözleri ona dik dik baktı. "Ne demek istiyor olabilirsin? *Freddy* mi istedi?" Korkunç bir kuşku onu çarptı.

"Legerwood! Freddy'yi bu nişan için tuzığa düşürmüş olamaz mı?"

"Hayır, hiç sanmıyorum!" diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Oldukça masum!" diye düşündüm.

"Tabii ki öyle! Böyle bir şekilde yetiştirilmiş! Ama insan, zavallı Freddy'yi sadece kaçmak için ona teklifte bulunmaya teşvik edip etmediğini düşünmek zorunda kalıyor.

Arnside'dan. Onun için çok ama çok üzgünüm ve annesinin bir Fransız olması dışında aleyhinde hiçbir şey bilmediğime eminim, ki bunu sevemem, ama umduğum eşleşme bu değil! Umarım iğrenç bir entrikacı değilimdir ve eğer öyle olsaydım, sevgili oğlumun bir servetle evleneceğini bilmek beni çok mutlu ederdi, ki sizi temin ederim ki değilim, çünkü çıkarıcı olan her şeyden nefret ederim, özellikle de bunu yapması hiç de gerekli değilse! Amcamın küçük çocuklara miras bırakma niyetinde olduğunu düşünmek beni çok mutlu ederdi ama Freddy'ye gelince, onun her türlü ihtiyacı fazlasıyla karşılanıyor ve ben onu kimsenin adını bile duymadığı küçük bir taşralı kızla değil, önemli biriyle evlenmiş olarak görmeyi umuyordum!"

"Umutsuzluğa kapılmayın!" diye tavsiye etti lord hazretleri. "Bu nişandan bir şey çıkarsa ben de hayretler içinde kalacağım. Sevgili Emma, ikisinden birinin diğerine aşık olduğunu düşünecek kadar kaz kafalı değilsin!"

Leydi Legerwood şapkasının iplerini bağlıyordu ama ellerini bıraktı ve sandalyesinde dönerek onunla yüzleşti. "Ama eğer onu tuzağa düşürmediyse ve birbirlerine aşık değillerse, Tanrı aşkına, neden nişanlandılar?"

"Bunu henüz bilmiyorum," diye cevap verdi. "Kitty'yi bir tahminde bulunmak için bile yeterince iyi tanımıyorum. Bir komplonun varlığından şüpheleniyorum-"

Leydi Legerwood genç kızını savunmak için, "Freddy'nin eseri değil!" diye araya girdi.

"Freddy'yi bana bunu söylemeni gerektirmeyecek kadar iyi tanıyorum, aşkım. Kesinlikle onun eseri değil. Henüz bizden saklanan bir nedenden ötürü Kitty, Freddy ile nişanlı olduğunun düşünülmesini istemektedir. Nişanın ilginç bir özelliği -ya da bana öyle geliyor-

aynı derecede gizemli nedenlerden ötürü hemen bir duyuru yapılmayacaktır."

"Duyuru yok mu?" diye bağırdı. "Ama neden?"

"Kızamık," dedi adam soğukkanlılıkla.

"Saçmalık!"

"Elbette: Freddy'nin ebeveyn merakı sunağında sunduğu bir sunu. Kitty suçu acınası amcanın tuhaflığına atmayı tercih etti."

"Bu doğru olabilir," dedi derin derin düşünerek. "Amcam bu utanç verici planı yaptığında Jack'in bundan yararlanmasını istediğine emin olabilirsiniz! Bu kadar alçalması onun için iyi oldu! Belki de her şeyin boşa çıkacağını umuyordur. Elbette nişanlanmaya rıza göstermeyi reddedemezdi, çünkü sözünden asla dönmez. Onda özellikle sevmediğim şeylerden biri de bu! Ne yapmalıyız?"

"Yapmak mı? Neden, hiçbir şey! Belki de eğlenceli bir bölümün tadını çıkarmak dışında."

"Kendi adıma, bunu eğlendirici bulmuyorum!" dedi alaycı bir tavırla. "Bence tamamını öğrenmeyi talep etmelisiniz!"

"Oh, mi? Kendi adıma, böyle bir şey yapmama izin verilmesinin aptallık olacağını düşünüyorum. Freddy'nin beni memnun etmek için uygun yalanlar uydurma çabaları eğlenceli olabilir, ama sanırım onu bu kadar zihinsel yorgunluğa sokmayacağım."

"Ah, canım, sanırım sana yalan söyleyecek! Ne kadar korkunç! Kitty'yi giydirmemi ve onu partilere götürmemi bekliyor-"

"Hayır, yanılıyorsunuz. Bu planından vazgeçtiğini öğreniyorum."

Hanımefendi umutla, "Arnside'a dönecek mi?" diye sordu.

"Oh, hayır, sanmıyorum! Freddy başka bir plan yapacak."

"Legerwood, onun böyle bir şey yapmayacağını çok iyi biliyorsun! Bir şeyler yapmak zorunda kalacağız!"

"Saçmalama, aşkım! Freddy bir şeyler düşüneceğine dair bana garanti veriyor," dedi Lord Hazretleri, en kibar haliyle.

Ancak varisi, akşam yemeğinde ikinci yemek boyunca derin düşüncelere dalmış bir halde otururken, aniden bir açıklama yaptığında kimse ondan daha fazla şaşırmadı: "Bir şey bulacağımı biliyordum! Evet, buldum!"

Hanımefendi Legerwood, kimin konuşma sırasında akşam yemeği vardı küçük çocuklarının çektiği acılar ve içinde bulunduğu çıkmaz arasında gidip geliyordu.

Evli kızının kendini bulduğu bu yerde, ona şüpheyile baktı. "Neye vuruldun, sevgili Freddy?"

"Meg," diye yanıtladı Freddy kısa ve öz bir şekilde. "Onu ziyarete gidiyorum."

"Öyle mi, aşkım? Ama şimdi aklıma getirdin de, bu gece Emily Cowper'la birlikte Almack'a gideceğini hatırladım!"

"Onu orada bul," dedi Freddy.

"Elbette canım, ama Almack's için giyinmemişsin!"

"Lojmanıma dön ve üstünü değiştir. Daha çok zaman var!" dedi Freddy. "Meg'i görmeliyim!"

"Bu kardeşçe bağlılık çok etkileyici," dedi Lord Legerwood. "Size neden bu kadar ani saldırdığını öğrenebilir miyiz?"

"Öyle bir şey değil efendim!" dedi Freddy, haklı bir öfkeyle. "Size bir şey bulacağımı söylemiştim! Bana cheesecake'lerle geldi!"

"Aşçıya ne büyük bir övgü!" dedi babası.

Freddy'ye sabırlı bir teslimiyet ifadesiyle baktı; ama evdeki salgın haberi kendisine ulaştığından beri, yarın Arnside'a dönmek dışında bir alternatif düşünmek için boşuna çabalayan Bayan Charing endişeyle konuştu: "Benimle mi ilgili Freddy?"

"Tabii ki öyle. Harika bir fikir! Meg, yaşlı Leydi Buckhaven'la kalmak istemiyor, Kuzen Amelia'nın ona eşlik etmesini istemiyor, Fanny de kızamık olduğu için onunla kalamaz, en iyisi sen kal!"

Lord Legerwood klarnet kadehini dudaklarına götürmek üzereyken tekrar indirdi ve oğluna neredeyse huşu içinde baktı. "Bu beklenmedik derinlikler, Frederick-! Sana haksızlık ettim!"

"Oh, bunu bilmiyorum, efendim!" dedi Freddy alçakgönüllülükle. "Charlie gibi zeki değilim ama sandığınız kadar da aptal değilim!"

"Öyle olamayacağını her zaman biliyordum, sevgili oğlum."

"Kitty Meg'le kalacak!" Leydi Legerwood bunu kuşkuyla karşıladı. "Söylemek zorundayım ama bu cevap olur mu? Leydi Buckhaven'ın yanında yaşlı bir kadın olmasını istediğine eminim ve ben de-"

"Ona Kit'in yaşını söylemenize gerek yok, hanımefendi. Gloucestershire'dan hiç ayrılmadığı için öğrenmesi mümkün değil. Ayrıca, toz bile kaldıramaz! Nişanlısı kızamık yüzünden burada kalamıyor, onun yerine kız kardeşimde kalıyor. Tam bir olay!"

"Oh, Freddy!" diye haykırdı Bayan Charing, gözleri ve yanakları parlayarak, "bu muhteşem bir plan! Yalnız, kız kardeşin bundan hoşlanacak mı?"

"Onu yaşlı Leydi Buckhaven'dan uzak tutan her şey gibi," dedi Freddy. Düşündükten sonra ekledi: "Kuzen Amelia hariç. Mantıklı!"

Saat onu biraz geçse, Bayan Charing çeşitli dergilerin moda sayfalarını karıştırarak geçirdiği sakin bir akşamın ardından yatağına girerken, diz altı pantolonu, çizgili çorapları, uzun kuyruklu mavi ceket, beyaz yeleği ve bir tanıdığının kıskançlıktan neredeyse bayılmasına neden olacak boyunluğuyula göz alıcı bir güzelliğe sahip olan Bay Standen, Almack's Assembly Rooms'un giriş kapısından içeri girdi. Şapkasını ve paltosunu bir uşağa verdi, bilekliklerine birkaç hareket yaptı ve büyük Bay Willis'e başıyla selam verdi.

Bay Willis, Ton'un bir pembesine yakışır bir şekilde ona selam verse de, makbuzunu görmek istemeyi aklından bile geçirmezdi. Oldukça şaşırtıcı kişiler kendilerini Almack's'tan dışlanmış bulabilirlerdi, ama patroniçelerinin en kaprislisi bile Bay Standen'ı dışlama düşüncesini bir an bile aklından geçirmezdi. Ne esprili ne de yakışıklıydı; mizacı çekingendi ve herhangi bir sosyal toplantıda görülebilmesine rağmen, (terziliğinin mükemmelliği dışında) asla dikkatleri üzerine çekmezdi. Şöhret peşinde koşan beyefendilerin hileleri ve tuhaflıkları Bay Standen'a göre değildi! Oldukça güzel bir kırbaçtı, ama kimse onun liderin kulağından bir sinek kopardığını görmemiş ya da bir yarışta rekor kırdığını duymamıştı; boyun ya da hiçbir şey unvanını kazanmadan tazılara iyi biniyordu; ve bazen Jackson'ın Boks Salonu'nda tek sopa çalışsa ya da Cribb'in Salonu'nda üçte bir daffy atsa da, Korintli değildi. Gerçekten de, Jackson'ın gardının üzerinden bir vuruş yapmayı ya da herhangi bir sayı için ayağa kalkmayı istemekten çok uzaktı.

Bir Fantezi Pet'i ile bir tur atsaydı, her iki deneyimden de hiç hoşlanmazdı. Kimse onu ideal bir kavalye-servente olarak da düşünemezdi, çünkü büyüleyici edemeyecek kadar anlaşılmazdı ve hiçbir zaman en hafif flörtlerden hoşlandığı bilinmezdi. Ama erkek tanıdıklarından oluşan geniş bir çevre ona hatırı sayılır bir sevgi besliyordu ve hanımların gözdesiydi. En aranan güzeller bile böylesine zarif bir dansçıyla birlikte olmaktan mutluluk duyardı; salonunu yeniden dekore etmek isteyen her hanım onun tavsiyesini beklerdi; hiçbir ev sahibesi onun adı olmadan davet listesini tamamlamış sayılmazdı. Onun varlığı elbette bir partiye Bay Brummell'inki gibi bir ayrıcalık kazandırmıyordu, ama o çok daha hoş bir konuktu, asla kendisinden ümit kesildikten çok sonra gelmez ve yirmi dakika içinde ayrılırdı ve asla hesaplanmış küstahlıklar söyleyerek eski moda olanları şaşırtmazdı. Ona da güvenilebilirdi. Duvara yaslanıp dans etmeyi reddetmezdi ve onu odadaki en sade genç kıza takdim eden hiçbir ev sahibesi, ilk fırsatta kendini affettireceğinden ya da partnerini terk edeceğinden en ufak bir korku duymazdı. Son anda lordunun katılımından mahrum kalan herhangi bir bayan için mükemmel bir eskorttu, çünkü görünüşü onun sonucuna katkıda bulunmaktan başka bir şey yapamazdı ve her zaman onun rahatlığı için her türlü ilgide bir hataya karşı nazikti. En kıskanç koca bile ondan kuşkulalmazdı. "Ah, Freddy Standen!" dedi bu yeşil gözlü beyler. "O halde hanımefendi, çok iyi!"

Kulübe gelen her ziyaretçiyle sohbet etmeye tenezzül etmeyen Bay Willis, Bay Standen'ı nazıkçe karşıladı ve ona bir kadril kartı sunmaya çalışan uşağa kaşlarını çattı. Dörtlünün figürleri konusunda başka kimin eğitime ihtiyacı olabilirse olsun, Bay Standen'ın kesinlikle yoktu.

"Bu gece Leydi Buckhaven'ı gördün mü Willis?" diye sordu Freddy, boyunluğuna son bir dokunuş yaparak.

"Evet, gerçekten efendim. Hanımefendi yarım saat önce Leydi Cowper'la birlikte geldi. Bay Westruther da hanımefendinin yanındakilerden biriydi."

"Oh, burada, mi?" dedi Freddy. "Çok mu sıkıştı?"

Bay Willis üzgün bir ifadeyle, "Hayır, efendim, sezon henüz başlamadığı için *biraz az* misafirimiz var," diye cevap verdi. "Ama saat on bire kırk dakika var ve şüphesiz odaların oldukça iyi bir şekilde dolduğunu görmeyi bekleyebiliriz."

Bu konuşmadan sonra Freddy balo salonuna geçti ve eēikte durup kız kardeēini aradı.

"İşte Freddy Standen!" diye baēırdı çarşaflı bir başhemşire. "Tekrar kasabaya geldiēini bilmiyordum. Sevgili yaratık!"

Sıkı bir ocuk eldiveninin içindeki elini salladı ama adamın dikkatini çekmeyi başaramadı, çünkü o anda dirseēinden gelen bir ses ona sahip ıktı. "Merhaba, Laleciēim! Ne de olsa kırsallaşmadın mı?"

Ses tembel bir eēlenceyle doluydu ve Freddy'nin hızla dönmesine neden oldu. Bu ses, havası ve duruşuyla Korintli olduēunu belli eden uzun boylu bir adama aitti. Ceket, boyunbaēı, dēmeler, mühürler ve bilgi yarışması camı, hepsi Dandy'ye aitti; ama ceket hayranlık uyandırıcı bir şekilde tamamlayan omuzlar ve saten diz pantolonunun gizlediēi güçlü kalçalar, hiçbir spor kıyafetinde yenilmeyecek olan Blood'ı ele veriyordu. Kolalı gömlek uçlarının üzerindeki yüz, sahibinin sesi kadar alaycı bir aēız ve Freddy'ninkilere glen bir çift yoēun mavi gözle yakışıklı bir yüzdü. Bu gözleri görmek Bayan Charing'in kalbinin çarpmasına neden olabilirdi, ama Bay Standen'da bambaşka duygular uyandırdı. İki gündür içini kemiren duygulardan birkaçını dile getirmek için aēzını açtı ve hiçbirini dile getirmemeye yeminli olduēunu acı bir hayal kırıklıēıyla hatırladı. Aēzını tekrar kapattı, yutkundu ve sadece şöyle dedi: "Oh, merhaba! Burada mısın, kuzen?"

"Evet, Freddy, evet: Ben buradayım, hayalet deēil! Ama burada ne işin var? Seni Arnside'da duyduēumu sanıyordum!"

"Bugün döndüm," dedi Freddy.

Bay Westruther'ın gözleri onu ıldırıtcı bir şekilde sorguladı. "Ne kadar kısa kaldın, kuzen! Sana hoş geldin demediler mi?"

Freddy görkemli kuzenine her zaman hayranlık duymuş ve onu örnek almıştı ama böyle bir şeye katlanacak deēildi. Bir anlık hızlı bir düşünceden sonra cevap verdi: "Oh, toll-loll, ama burası çok rahatsız bir ev ve yaşlı beyefendi de adamımı oraya gtrmemden hoşlanmıyor. Ayrıca, daha fazla kalmama gerek yok!"

"Hayır mı?" dedi Bay Westruther, sesindeki eēlence titreyerek.

Barışsever bir genç beyefendi olan Bay Standen'ın hemcinsleriyle yumruk yumruğa gelme arzusu nadiren duyulurdu, ama kuzenine bir yumruk indirmek için duyduğu arzu bir an için zihninde titreşti. Çeşitli koşullar bu dürtünün tatmin edilmesini uygunsuz kılıyordu; bunların başında her ikisinin de içinde bulunduğu kutsal bölge ve böyle bir şiddetin sadece kendi felaketine yol açacağına melankolik kesinliği geliyordu. Bu yüzden vahşice içgüdülerine boyun eğmek yerine kurnazlığa başvurdu. Enfiye kutusunu açarak Jack'e uzattı ve düşünceli bir tavırla şöyle dedi: "Tuhaf bir başlangıç! Beni sıkıştırdığını sandım ve neredeyse gitmiyordum. Belki bilmiyorsundur ama yaşlı beyefendi servetini Kit'e bırakacak, tabii bizden biriyle evlenirse."

Bay Westruther zarif altın kutudan bir tutam aldı. "Bunun bir ipucu, itiraf etmeliyim ki, kuzen, kulağıma gelmişti," dedi ciddiyetle.

"Arnside'a gitmediğine şaşırdım o zaman," dedi Freddy.

Bay Westruther kaşlarını kaldırdı. "Ama benim servet avcısı olduğumu nereden çıkardın, Freddy?" Freddy belli belirsiz, "Oh, onu bilemem!" dedi. "Sanırım insanlar Kit'le aranızın düzeleceğine kesin gözüyle bakıyorlardı. Ben de yaşlı beyefendinin bu işi sana bırakmak istediğini sanıyordum. Sen de öyle düşündün, değil mi? Yıllardır bu beklentiyle yaşıyorsun!"

Bay Westruther takdirle şöyle dedi: "Aferin, Freddy! Tam isabet! Arnside'a gitmedim çünkü elimin zorlanmasından hiç hoşlanmam. Saygıdeğer büyük amcamızın kaprisleri hoş değil, ama bu seferki tahammül edilebilecek sınırı aşıyor. Evlilik zincirine vurulduğumda bu kendi zamanımda ve kendi tarzımda ."

Freddy, "İyi fikir, tabii doğru çıkarsa," diye onayladı. "Sorun şu ki, öyle olacağından emin olamıyorum!"

Kuzeni güldü. "Bunun için şansımı deneyeceğim!"

Freddy, Bay Westruther'ın pek çok fetih yaptığıнын farkındaydı. On kadından dokuzunun, düpedüz bir çapkın olmasa da kasabanın en başarılı çapkını olan birine aşık olacak kadar aptal anlamaktan çok uzak olsa da, bu daha önce aklını kurcalayan bir soru değildi. Bu gece, ilk kez, Jack'in ona karşı

ve Kitty'nin diğerkleriyle birlikte Jack'i de kandırmasının çok aptalca olduğunu düşünmek yerine, birdenbire gerçeği söylemekte özgür olsaydı bunu yapmayacağını fark etti. Jack'in sakinleşmesinin zamanı gelmişti! Aklında belli bir kuşku şekillenmeye başlamıştı: "Size iyi şanslar dilerim! Bu gece seninle karşılaştığıma sevindim: sana söylemek istedim! Sana çok minnettarım, kuzen! O bölgede benim için bir şans olduğunu hiç düşünmemiştim: Beni dürtmeseydin Arnside'a gitmezdim!"

Kuzenini şaşırtmayı ummuşsa da hayal kırıklığına uğramıştı. Bay Westruther'ın yüzünde kesinlikle tutuk bir ifade vardı, ama o sadece kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi: "Size mutluluklar dilemem gerekiyor olabilir mi?"

"İşte bu," diye yanıtladı Freddy. "Henüz şişirmiyoruz, çünkü yaşlı beyefendi yarısından fazlasını sevmiyor, ama ailede biliniyor."

Bay Westruther'ın kaşlarının birbirine çarptığını ve gözlerindeki gülüşün tamamen kaybolduğunu görme mutluluğunu yaşadı; ama bu sadece bir saniyeliğine olmuştu. Kaşları çatıldığı gibi hızla kayboldu; Bay Westruther sırtarak ona baktı ve şöyle dedi: "Hayır, Freddy, hayır! Çok kahverengi yapıyorsun!"

"Hiç de kahverengi değil," dedi Freddy sert bir sesle. "Dolph, Hugh ve ben Kit için teklifte bulunduk. Beni kabul etti. Kabul edeceğini biliyordum!"

"Ne?"

"Hadi oradan, Jack!" dedi Freddy, canı yanmıştı. "Herhangi bir kız Dolph ya da Hugh yerine benimle evlenmeyi tercih eder! Dolph'un bir kont olduğunu söylemenin anlamı yok: Bacakları kopmuş, üstelik soylu bir adam! Hugh'a gelince lordum!"

"Aynen öyle," diye katıldı kuzeni. "*Ama, Freddy-ama-*! Ben yine de fazla kahverengi olduğunu söylüyorum! Kitty'nin seni Dolph'a ya da Hugh'a tercih edebileceğini kabul ediyorum, ama senin *-sen*, tatlı kuzen!- elini ve kalbini Kitty Charing'e sunduğunu yutacak kadar yeşil değilim! Büyüleyici bir tablo çiziyor ama hayır, Freddy, hayır!"

Freddy, Bay Westruther'a Bayan Charing'in pervasız eliyle çizilmiş, uzun süredir devam eden ama gizli bir bağlılığın resmini sunma fikriyle oynadı. İçinden bir ses bunun kabul edilmeyeceğini söylüyordu; o da bunun yerine şöyle dedi: "Şaşıracığınızı düşündüm. Aslında bir süredir evlenmem gerektiğini düşünüyordum. En büyük oğul, bilirsiniz: görev!"

Bay Westruther yardımsever bir tavırla, "Babanız da yaşlanmış!" dedi.

"Hayır," dedi Freddy. "Yıllardır hastalanmadı ama evde kızamık var. Ne olacağı belli olmaz."

Hayal âlemindeki bu uçuş Bay Westruther için çok fazlaydı. "Yeter!" dedi. "Bu balon daha tam şişmeden patladı, kuzen. Umarım bana Arnside'da olanların gerçek hikâyesini anlatmak istersin. Dolph ve Hugh gerçekten Kitty için teklifte bulundular mı?"

"Evet, söylediler, ama herkes onlara bunun geçmeyeceğini söyleyebilirdi. Kit'in sadece Matthew Amca'nın servetinin sorulmasından hoşlanmasını bekleyemezdin. Onun körünü istemediğimi biliyordu. Benim de ona düşkün olduğumu biliyordu. Ben de soruyu patlattım ve işte buradaydık. Çok iyi anlaşacağımıza dair bir fikrim var."

Bay Westruther'ın kaşları hafifçe çatıldı, ama yine de eğlenen bir ses tonuyla konuştu: "Beni affedin ama bu koğullarda nasıl oldu da niçanlınızdan bu kadar çabuk ayrılabilirdiniz? Ve sen her zaman bir noktaya kadar kibarsın!"

"Kendimi ondan ayırmadım," diye yanıtladı Freddy. "Onu yanımda kasabaya getirdim. Onu annemle babama takdim etmek istedim. Mount Street'te."

Bu doğrulayıcı bilginin nasıl karşılandığını görmek için kuzenine baktı ve biraz şaşırdı. Jack'in gözlerinde bir parıltı vardı ve ağzının kenarlarında bir gülümseme belirmişti. "Anlıyorum," dedi. Freddy'nin omzunu sıvazladı. "Seni kutluyorum kuzen: Eminim bu işe çok yakışacaksın! Elbette Mount Street'e uğrayıp müstakbel Bayan Standen'a saygılarımı sunacağım, ama bu arada lütfen ona mutluluğu için en iyi dileklerimi ilet!"

"Çok minnettarım. Büyük olasılıkla Meg'i ziyaret edecek."

"O zaman Berkeley Meydanı'na uğrayacağım. Meg için ne güzel bir sürpriz! İşte geliyor!" Biraz önce sona eren kır dansına katılan Lady Buckhaven'ın pistte onlara doğru ilerleyişini izlerken durakladı. "Sevgili kuzenim, işte Freddy sana güzel haberlerle geldi! Sana anlatması için onu yalnız bırakacağım, ama seni uyarıyorum.

"Vals için kalktıklarında sen benimsin ve onun yerini almaya hiçbir şekilde razı olmayacağım!"

Annesinin iri, oldukça dolgun gözlerine ve büyük bir canlılığa sahip, çok güzel bir sarışın olan Lady Buckhaven bunun üzerine haykırdı. "Nasıl yaparsın, Jack? Sanki öz kardeşimle karğı karğıya gelecek kadar kaba bir Ğey yapmıĞım gibi! Freddy, bu yaşına kadar neredeydin? Bana ne söyleyeceksin?"

Gözleri kuzeninin geri çekilen formundaydı; cevap vermek yerine, onaylamayan bir tonda şöyle dedi: "Sana en sevgili kuzenim diyerek ne demek istiyor?"

"öyleyim!" diye karşılık verdi gülerek.

"Eh, övünülecek bir şey değil," dedi Freddy, ailesini hızlı bir zihinsel incelemekten geçirdikten sonra. "Yine de onu cesaretlendirmemeliyiz!"

"Bu kadar gotik olma, Freddy! O çok büyüleyici bir flört ve Charlotte Kilvington gibi iğrenç yaratıkların kıskançlıktan tırnaklarını kemirmesinin ne kadar büyüleyici olduğunu bir düşün! Leydi Buckhaven kadar aptal olduğunuzu ilan ediyorum! Oh, Freddy, en şok edici şey! O köhne, yaşlı kıpır kıpır, Buckhaven yokken Londra'da kalamayacağım konusunda ısrar ediyor!"

"Evet, biliyorum. Ben de bir şey düşündüm. Bu yüzden bu gece geldim."

"Freddy, mı? Oh, hemen söyle bana!" diye haykırdı kendinden geçmiş bir halde ellerini kavuşturarak.

"Evet, ama ortalığı bu kadar toz duman etme!" dedi alaycı ağabeyi. "Herkesin ağzını açık bırakacaksın. Gel ve otur! Ve dikkat et Meg! Seni şaşırtacak bir şey söyleyeceğim diye çığlık atmana gerek yok!"

Bu şekilde uyarılan Leydi Buckhaven, uysalca ona duvara dayalı bir çift palmiyein arasına yerleştirilmiş iki boş sandalyeye kadar eşlik etti. Çeşitli tanıdıkların onları karşılamaya kararlı olmaları ilerlemelerini biraz engelledi, ama sonunda hedeflerine ulaştılar ve Lady Buckhaven mavi tül elbisesinin saydam kıvrımlarını uygun bir şekilde atarak şöyle dedi "Neden bu kadar gizemli olduğunuzu anlayamıyorum! Eğer hepsi bir , seni asla affetmeyeceğim! Oh, Freddy, sana son durumu anlatmalıyım.

suç. dolandırıcılık. hikaye! Çılgına döneceksiniz! Leydi Louisa Aldstone ve genç Garsdale'in tüm şehirde konuşulduğunu hayal edin!"

"Tanrım, bunu Melton'a gitmeden önce de biliyordum!" diye sözünü kesti Freddy küçümseyerek. "Ve bana son Thresham veledinin babasının Johnny Eppleby olduğunu söylemene gerek yok, çünkü bunu da biliyorum!"

"Hayır!" diye haykırdı kız kardeşi.

Freddy onun dünya hakkındaki yeni bilgisini fazla abarttığını düşünerek aceleyle konuştu: "Sanırım hepsi bir mırıltı! Umarım gevezeliği bırakır ve dikkatini verirsin!"

Mavi gözlerini umutla ona çevirdi ve inanılmaz bir hikâyeyi tekrarlamaktan yorulmuş birinin havasıyla ona nişanlandığını açıkladı. Leydi Legerwood kadar şaşırmış ve çok daha fazla haykırmıştı; ama adam ona kendi kurtuluşu ve Kitty'nin eğlencesi için planını açıklar açıklamaz, Gloucestershire'ın kırsal olanaklarından kaçınmak için makul bir mazeret sağlayan bu planı gönülden onaylayarak diğer tüm düşünceleri unuttu. Arnside'ı sadece bir kez, o da birkaç yıl önce ziyaret ettiği için Bayan Charing'i çok az hatırlıyordu, ama ondan çok hoşlanacağından emindi ve zaman kaybetmeden bir gardırop satın alınmasına nezaret etmesinin bekleneceği haberini sevinçle karşıladı. "Ve onu sosyeteye ben mi tanıtacağım? Oh, bana *güvenebilirsiniz*, sevgili kardeşim!"

"Evet, ," diye onayladı Freddy, "ama kolay hissetmediğimi ! Renkler konusunda senin kadar Çağırıcı bir göze sahip birini daha önce hiç tanımadım Meg! Üzerindeki o iç elbise, kombinezon ya da adına ne dersende! Hayır, gerçekten, sevgili kızım! Bu olmaz!"

"Freddy!" diye bağırdı Leydi Buckhaven, afallamış bir halde. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Pembenin bu özel tonu tümüyle çatlak!"

"Bu mavi şeyle olmaz," dedi Freddy olumlu bir ifadeyle.

"Jack," dedi Leydi Buckhaven çenesini eğerek, "beni hiç bu kadar yakışıklı görmediğini söyledi!"

"Söyleyeceği türden bir şey," diye karşılık verdi Freddy, etkilenmemişti. "Üzerindeki Ėeytani yeleğin *ona* çok yakıştığını düşünüyorsun *herhalde*. Ama yakışmıyor, hepsi bu! Sözüme güvenin!"

Küstahça, haykırdı: "Senin bu kadar huysuz olduğunu hiç bilmiyordum! Kitty'yi beni ziyarete davet etmemek için çok iyi bir fikrim var!"

Ama Freddy'nin de çok iyi bildiği gibi, bu boş bir tehditti. Leydi Legerwood ve genç konuğu kahvaltı masasından kalkalı çok olmamıştı ki Meg, Sardunya mavisini kadifeden yeni bir pelisse, cüretkâr bir şekilde kısaltılmış ve kıvrılmış tüylerden oluşan bir ormana sahip bir şapka giymiş ve lordunun kendisine veda hediyesi olan samurları gösterişli bir şekilde sergilemişti. Leydi Legerwood, kreş katından maceracı bir şekilde inen kızamık mikrobunun kızına bulaşmasından duyduğu korkuyla, samur ve mavi kadifeyi onaylamaması arasında, Kitty'yi ziyaretçiye takdim edemeyecek kadar meşguldü birkaç dakika boyunca. Aslında onu en çok kızının zevksizliği rahatsız ediyordu, çünkü kendi renk gözü de Freddy'ninki gibi şaşmazdı. "Ermin ya da mavi çinçilla, Meg!" dedi kesin bir tavırla. "Samurlar *asla* avantajlı görünmez! Şimdi, keşke sana aldığım Merinos kumaşından pelisse'yi giymeyi tercih etseydin - toprak renginde olanı değil, Fransız yeşili örgülü olanı - istisnasız olurdu!"

Bu konu tamamen tartışıldığı sırada Leydi Legerwood'a doktorun geldiği haberi ulaKmıKtı. Bunun üzerine Kitty'yi aceleyle kızının bakımına emanet ettikten sonra, gece boyunca kendini gösteren bazı olumsuz belirtilerin Edmund'a reçete yazması için Sir Henry Halford'u çağırmasını tavsiye ettiği konusunda değerli doktoru ikna etmeye kararlı halde aceleyle oradan ayrıldı. Yükselmekte olan bir adam olan aile doktoru, yılanbalığı sırtlı baronet ile hançer gibi çekişirken, Edmund'un kayda değer bir süre daha görülmesi mümkün görünmüyordu.

Annesi ve ağabeyi kadar iyi huylu olan Meg, kendisinden iyilik istenen herkese karşı sevecen davranırdı. Göz kamaştırıcı bir sarışınla karşılaşmış olsaydı Kitty'yi reddetmezdi; ama Bayan Charing'in esmer olduğunu keşfetmesinin, onu olağanüstü beğeneceğine dair inancını hemen doğruladığı inkâr edilemezdi. İkisi de ufak tefek kadınlardı ama Kitty daha sağlam yapılıydı.

Meg'den daha güzeldi. Hayranlarından biri bir keresinde onu ruhani olarak nitelendirmişti ve bu onu o kadar memnun etmişti ki, o günden sonra bu sifata uygun yaşamak için büyük çaba sarf etmiş, tüylü buklelerini Meduse gibi süslemiş, en havalı malzemelerden elbiseler giymiş ve neredeyse daha da ruhani bir güzelliğe sahip olan Leydi Caroline Lamb'e layık, çırpınan bir huzursuzluk geliştirmişti. Sosyeteye takdim edilen bir genç kız olarak dikkat çekmemişti, çünkü ondan daha güzel pek çok genç kız vardı ve annesinin edep anlayışı onun doğal canlılığına çok az yer veriyordu. Ama mükemmel bir evlilik yapmış ve evlilik hayatının kendisine çok uygun olduğunu kısa sürede keşfetmişti. Kendisinden birkaç yaş büyük, varlıklı bir akrasıyla evlendiğinde, *ton* dünyasının gösterişli genç bir matrona, ağırbaşlı Bayan Standen olduğu zamanlarda tahmin ettiğinden çok daha fazlasını sunabileceğini gördü. Kocasına ona bir sevgiyle bakıyordu; harcayabileceği kadar parası vardı ve bekâr kızlara belirgin bir ilgi göstermeyecek kadar temkinli olan beyefendileri etrafına toplayabiliyordu. Lorduna büyük bir sevgi besliyordu ve belki de bir yıl kadar ondan ayrılmak zorunda kalacağı için çok üzgündü, hatta üç gece üst üste ağlayarak uyudu; ama mizacı değişken olduğu için bu umutsuzluk halinden kısa sürede kurtuldu ve artık onu kayınvalidesiyle yaşamak zorunda kalma korkusundan hamileliğinin onu Londra Mevsimi'nin tam ortasında balolara gitmekten vazgeçmek zorunda bırakacağından emin olmaktan başka endişelendirecek hiçbir şey yoktu.

Ama konuşması Leydi Legerwood'unkinden bile daha önemsiz olduğu için Kitty'nin kafası karıştı ve onun konuşmalarını çözmekte büyük güçlük çekti. Ancak Freddy az sonra Mount Street'e geldi ve Bayan Charing'le aralarındaki her şeyin halledilip halledilmediğini öğrenmek isteyerek kız kardeşinin gevezeliğine bir son vermekte tereddüt etmedi. Konuya henüz değinilmediğini öğrendiğinde oldukça öfkeleni, çünkü kurnazlık gücünün daha fazla zorlanmasına gerek kalmayacağını ummuştu. Şimdi anlıyordu ki, bir kız kardeş için bir çingirakla lanetlendiğinden, meselenin kontrolünü üstlenmek zorunda kalacaktı. Her iki hanımla da sert bir şekilde konuştu, bu da her ikisinin de kıkırdamasına neden oldu ve Meg'in onu sevgilisine yakışmayan davranışları konusunda kışkırtmasına yol açtı. Derinden kızarak Kitty'nin yanağına iffetli bir selam verdi ve özür diledi: "Unutmuşum!"

Neyse ki Meg derin düşüncelere dalmıştı ve bu tuhaf açıklamayı hiç dikkate almadı. Aniden şöyle dedi: "*Giyinene* kadar kimsenin seni görmesine izin verilmemeli, Kitty!"

Leydi Legerwood'un zarafetini gördüğü andan itibaren modası geçmiş kıyafetlerinin acınası bir şekilde farkında olan Bayan Charing bunu içtenlikle onayladı.

"Hemen Fanchon'a gideceğiz!" diye duyurdu Meg. "Sandıklarınız Berkeley Meydanı'na gönderilmeli - Annemin adamları bununla ilgilenecek! Sadece şapkanı tak ve hemen yola çıkalım! Freddy isterse bizimle gelebilir."

Bu teklif reddedilince, Bay Standen tesadüfen şehrin öbür ucunda bir randevusu olduğunu hatırlayarak, hanımlar güncel modalar hakkında coşkulu bir tartışmaya daldılar; Bayan Charing, Leydi Buckhaven'a La Belle Assembled'in bir sayısında bulduğu leylak rengi ipekten büyüleyici bir Çin kaftanının resmini gösterdi ve Leydi Buckhaven açık morun yeni arkadaşına daha çok yakışacağını savundu.

Freddy daha sonra ayrıldı; doktor evden çıkar çıkmaz Kitty misafirperverliği için teşekkür etmek ve veda etmek üzere ev sahibesini aradı. Leydi Legerwood onu nazikçe kucakladı, daha önce hiç giymediği ama kocasına altmış sterlinden bir kuruş aşağıya mal olmayacak Norwich ipeğinden güzel bir şal hediye etti ve fırsat bulur bulmaz ona daha değerli bir nişan hediyesi bulacağına söz verdi. Kitty'nin kafası fena halde karışmıştı ve şu anda Leydi Legerwood'un boş vakti olacağından pek korkmuyor gibi görüldüğü için şükretmekten başka bir şey yapamıyordu.

Meg tarafından şık bir barouche'a bindirildi ve ona yanırlıkla landaulet dediğinde ilk dersini almış oldu. Meg ona, barouche'un modanın ilk bakışlarından biri olduğunu söyledi; ama landaulet, anlaşılmaz nedenlerden ötürü, sadece yaşlı hanımların gösterişsiz bir aracı. "Hatırlayacağım," dedi. "Öğrenmem gereken çok şey olacak, çünkü hayatımda hiç Londra'ya gitmedim. Ama kendimi zorlayacağım!"

"Oh, çok kısa bir süre içinde şehirde olacaksın!" dedi Meg, safça ekleyerek: "Özellikle de benimle kalacaksan, çünkü ben tamamen çatlak biriyim!"

"Öyle olduğunu görebiliyorum," dedi Kitty tüm içtenliğiyle.

Bölüm VIII

Bay Standen için Bayan Charing'in sıkı tasarruf alışkanlıklarıyla yetiştirilmiş olması iyi olmuştu, çünkü kız kardeşi, Kitty'ye Bay Penicuik'in düşündüğünden çok daha pahalı bir gardırop sağlama planına gönülden katılıyor, Madam Fanchon'un sergilediği büyüleyici elbiselerden en az yarım düzine satın alınmasını tavsiye etmekten çekinmiyordu. Bayan Charing'in baktığı elbiselerin fiyatlarını öğrenmek isteyebileceği aklına bile gelmemişti, çünkü aralarında, terzilerin ve fabrikatörlerin faturalarını çok iyi tanıdıkları Leydi Buck- haven'a göndermeleri konusunda ve Mme Fanchon'un kendi isteğiyle fiyat gibi hoş olmayan bir şeyden bahsetmesi kadar olasılık dışı bir şey olamazdı. Ama Kitty, Bruton Sokağı'nda arabadan inip Londra'nın en ünlü modacılarından birinin kapısından girdiği andan itibaren kuşkulananmaya başladı. Aubusson halılarıyla kaplı, yaldızlı, iğ bacaklı sandalyeler ve çok sayıda uzun aynayla döşenmiş bir sergi salonuna sokulduğunda, böylesine zengin bir ortamda sergilenen herhangi bir elbisenin ona göre olmayacağından mutsuz bir şekilde emin olduğunu hissetti. Meg'in kulağına bunu fısıldamaya çalıştı ama Meg sadece güldü ve şöyle dedi: "Keman!" Sonra büyük Madam Fanchon gülümseyerek ve reverans yaparak ortaya çıktı ve kendisine, hanımefendinin kuzenine, dünyaya gelmek üzere olan kaliteli bir genç kıza uygun birkaç elbise sağlama ayrıcalığına sahip olduğu bildirildikten sonra, Kitty yuvarlak, kıskanç gözlerle odanın bir ucundaki bir standda sergilenen beyaz saten üzerine dantelden yapılmış büyük bir balo elbisesine bakarken, hemen hanımımıyla görüşmeye başladı. Meg tekrar yanına geldiğinde Kitty elbisenin ihtişamını tam olarak özümseyememişti ama Meg onun bakışlarının yönünü gözlemleyerek şöyle dedi "Dantel değil! Evlendiğinde böyle bir elbise giyebilirsin ama annem dışarı çıktığımda böyle bir şey giymeme asla izin vermezdi."

"Oh, hayır! Ben sadece ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum! Eminim çok değerli olmalı!"

"Evet!" diye onayladı Meg, küçük bir kıkırdamayla. Üç ay kadar önce kendisi de böyle bir grande-toilette satın almıştı ve bütün

Yaşayan en hoşgörölü kocayı, Madam Fanchon'un üç yüz sterlinlik şaşırtıcı talebine razı edebilecek kadar kandırıcıydı. "Dantel biraz pahalı! Ama yeni çıkan kızlar, bilirsiniz, her zaman muslinler ve kambrikler giyerler, belki önemli günler için bir ya da iki ipekli elbise giyerler. Sakın büzölme, Kitty! Sana söz veriyorum, çok iyi anlaşıcağız! Fanchon'a kuzenim olduğunu söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm, çünkü nişanlandığını hemen ilan etmek istemezsin. Ve bir evcil hayvan almayacak mısınız? -Sizin çok emekli, katı ve eski moda bir bakıcıyla yaşadığınızı söyledim, çünkü onun böyle modası geçmiş bir şapka ve pelerin gördüğünde bakakaldığını görebiliyordum. Çok iyi anlıyor -ve bu *tamamen doğru*! Doğru olmasaydı söylemezdim demek istemiyorum, çünkü umarım bu kadar çılgın değildir, ama insanın gerçekten doğruyu söylediğini bilmesi çok hoş bir duygu!"

Daha fazlası için zaman yoktu; Mme Fanchon, bazı talimatlarla iki astını göndererek hanımların yanına geldi ve hemen Meg ile Fransız boncuk kenarları, işlenmiş muslin jaconet, örümcek tülü, kurdele destekleri ve Zephyr pelerinleri gibi gizemleri tartışmaya başladı. Ve sonra Bayan Charing, uzun zamandır boş zamanlarını kandırarak geçirdiği hayal dünyasına daldı; çünkü yardımcıları ellerinde elbiselerle geri dönmüşlerdi - her duruma uygun, figürlü, işlemeli, volanlı, örgülü; sarı dantellerle ya da kurdele düğümleriyle süslenmiş; kimi pullarla, kimi inci rozetlerle, kimi gümüş saçaklarla bezenmiş elbiseler. Bunlar Bayan Charing'in hayalini kurduğu ama asla giymeyi düşünmediği giysilerdi ve onun iş dünyasına elini kolunu salması şaşırtıcı değildi. Sezon henüz başlamamıştı ve başka hiçbir müşteri galeriye uğramamıştı: Leydi Buckhaven elbiselerin hemen denenmesini emretti. Kitty aynanın önünde durup önce kehribar rengi krepten zarif bir yürüyüş elbisesi, sonra sıcak muslinden bir demie-toilette, daha sonra da omuzlarına yivli kadifeden bir pelerin atılmış saten bir balo elbisesi giyerek kendini değişmiş gördü ve kendini kaybetti.

Ama Leydi Buckhaven için dünyaya çok erken gelmişti. Tam da Leydi Buckhaven'ın dediği gibi: "Öyleyse deniz yeşili ve Berlin ipeği üzerinde karar kıldık, değil mi canım? Ve yuvarlak pelerinli Merinos pelisse?" Başını Madam'a doğru çevirdi ve güçlü bir kararlılık sesiyle şöyle dedi: "Rica etsem, üzerimdeki bu elbisenin fiyatı nedir?"

Madam, Leydi Buckhaven'ın çılgınca gözüne girmeye çalıştığından habersiz, ona söyledi. Hayal dünyası yerle bir oldu; Kitty g l pembesi tüller içindeki şık geç kızın aynadaki görüntüsüne son bir kez baktı; sonra arkasını döndü ve titreyen dudağıyla, "Korkarım bu çok pahalı," dedi.

Madam, Leydi Buckhaven'a çok geç baktığında, en değerli patronielerinden birini kızdırdığını fark etti, o hançer gibi fırlayan mavi gözlerdeki mesajı okudu ve kendini toparlamak için çabaladı. Bayan Charing'i nazikçe tekrar aynanın karşısına döndürdü, elbisenin pek çok m kemmeliğini ona gösterdi ve bir hiddet patlamasıyla, pahalı bir elbise almanın daha ucuz   elbise almaktan daha ekonomik olduğunu söylemeyi başardı, Matmazeli böyle bir tuvalet içinde görmenin, bakanı mutlaka bir *darbe* gibi etkilemesi gerektiğini, fiyatını matmazele yakışmayan serulean mavisi satenle karıştırdığına inandığını ve son olarak, Miladi gibi iyi bir müşteriyi memnun etmek için indirim yapacağını söyledi.

Kitty ikna olmasına izin verdi. Daha fazla harcama yapmaktan titizlikle kaınması gerekse de, en azından bu gök gürültüsünü bir kişiden esirgemeyi kendine yediremiyordu. Eğer hayatının geri kalanını paçavralar içinde geçirirse, Bay Westruther bu g l pembesi güzelliği görmeli ve dikkatsiz, zalim parmaklarının arasından nelerin kayıp gitmesine izin verdiğini bilmeliydi.

Ve bundan sonra, deniz yeşili yürüyüş elbisesini ve üzerine giyeceği Merinos pelerinini almaya gücü yetecekmiş gibi görünüyordu; ikisi de korktuğu kadar pahalı değildi. Ama İtalyan krepinden bir yarım elbise almayı ihmal ederse çok pişman olacağı kendisine söylendiğinde başını sallayacak kadar akılı başındaydı.

"Kitty," dedi Leydi Buckhaven, aklına parlak bir fikir gelmişti, "eğer sen almak istemiyorsan, ben alırım, çünkü tam bana göre! Belki de almamalıyım diye düşündüm, çünkü daha geçen hafta annemin asla giymemem gerektiğini söylediği bronz yeşilinden bir tane almıştım, o yüzden tabii ki almayacağım, çünkü bir insana neyin yakışacağını annemden daha iyi kimse bilemez. Ama az önce aklıma çok ünlü bir fikir geldi! Bronz yeşili sana vereceğim, bunu da kendime alacağım ve böylece her şey yoluna girecek!"

Bu çok makul yolla sorun herkesi memnun edecek şekilde çözüldü; Madam el kutularını hemen o gün Berkeley Meydanı'na teslim edeceğine söz verdi; ve her biri akıllıca bir tasarruf yaptığını düşünen hanımlar bir dizi tuhafiyeci ve tuhafiyeciyi ziyaret etmek üzere yola koyuldular. Derin düşüncelere dalmış olan Kitty, ev sahibesini hayretler içinde bırakarak, eğer bir keten dokumacısına gitmesine izin verilirse, istediği malzemeleri alabileceğini ve Fanchon'da gördüklerini taklit ederek kendine elbiseler dikebileceğini söyledi. Kibar bir terbiyeye sahip her genç kız gibi Meg de güzel nakışlar yapabiliyordu, hatta dikiş diktiği bile olmuştu ama kendisi için elbise dikme fikri hiç aklına gelmemişti. Kitty'nin yıllardır böyle bir alışkanlığı olduğunu öğrenince Arnside'daki hayatın gerçekten de kasvetli olması gerektiğini düşünmeye başladı ve içtenlikle şöyle dedi "Benim evimde bunu yapamazsın, seni zavallı şey! Mallow - benim terzim, biliyorsun! - bunu senin için yapacak bir dikişçi kadın bulacak. Çok ucuza mal olur, biliyorum, çünkü annem Caroline ve Fanny'ye elbise dikmesi için bir tane tutuyor. Aman Tanrım, o tam aradığınız kişi! Eve döner dönmez ona bir not yazacağım! Hemen bir keten dokumacısına gitmek ister misin, yoksa yorgun musun? Leicester Meydanı'nda Layton and Shear's ya da Newton's var, bence oldukça iyidir. Ya da kal! Grafton House'a gidelim! Emily Calderbeck'in dediğine göre, orada bir şarkıyla satın alabileceğin şeylere pek inanmazmışsın! Zavallı yaratık, en şok edici çarelere başvurmak zorunda kaldı, çünkü Calderbeck, biliyorsunuz, bacaklarını tamamen kaybetti! İşin en acıklı yanı da, bütün kasaba onun oyun oynarken *binlerce dolar* kaybettiğini bildiği halde, bunu Emily'nin idaresizliğine ve tutumlu olmamasına bağlıyor! İtiraf etmeliyim ki Buckhaven'ın bir oyun tutkunu olmamasına seviniyorum. Zengin mi yoksa mahvolmuş mu olduğunu asla bilememek ne kadar rahatsız edici olurdu bir düşünsenize! Jack'e, eğer evlenirse karısına acıyacağımı söylüyorum - sadece onu yüreklendiriyorum, biliyorsun!"

"Jack bir oyunbaz mı?" diye sordu Kitty. "Ben-ben bilmiyordum! Freddy öyle söyledi, ama-"

"Oh, evet! Calderbeck gibi sonsuza dek korkunç bir cehennemde olduğunu söylemek istemiyorum, ama Watier's'de oynuyor, orada bahisler şok edici derecede yüksek; ve tüm yarışlara bahis oynuyor - aslında, Freddy'nin Goers arasında Go dediği şey o! Arabacıma Grafton House'a gitmesini söyleyelim mi?"

"Oh, evet, lütfen -eğer hoşunuza gitmezse!" Kitty emir verilene kadar bekledi ve sonra ilgisiz bir sesle, "Jack Londra'da mı? Bu yaşıma kadar onu hiç görmedim!"

"Elbette onu hepimizden daha iyi tanıyor olmalısın," dedi Meg. "Büyük amcamı sürekli ziyaret ediyor, değil mi? Ondan hoşlanıyor musun? Umarım seversin, çünkü sık sık Berkeley Meydanı'na gelir. Ama dua et de bunu anneme söyleme! Annem bundan hiç hoşlanmaz, çünkü çok kötü bir ünü var! Elbette bunların hepsi saçmalık ve Buckhaven'ın bir itirazı yok. Doğal olarak insan sınırı nerede çizeceğini bilir ve ayrıca kuzeninin ziyarete gelmesi son derece uygundur!"

Barouche Grafton House'un önünde durduğunda Bayan Charing hâlâ bunu sindirmeye çalışıyordu.

Mürebbiyesinin dikkatli gözetimi altında Pantheon Çarşısı'nı ziyaret etmek ve haftalık pin-parasını bu şaşırtıcı pazarda harcamak Meg'in okul günlerinin eğlencelerinden biriydi; ancak yüksek moda hanımları alışverişlerini genellikle Grafton House'da yapmazlardı ve Meg daha önce hiç kapılarından girmemişti. Zavallı Emily Calderbeck gibi talihsizlerin himaye ettiği bir mağazaya şüpheyle yaklaşmaya meyilliydi, ama binada satılan mallara bakarak geçirdiği birkaç dakikadan sonra, ebedi kadınsı pazarlık tutkusuna yenik düştü ve çifti sadece on iki şilin olan ipek çoraplar, metresi üç şilin altı peni olan muslinler ve gülünç derecede düşük bir rakam olan iki şilin dört peni olan gerçekten zarif borazan süsleri konusunda Kitty kadar hevesli oldu.

Dükkânın tek dezavantajı popüler olmasıydı: Kalabalıktı, müşteriler ilgi görmeden önce çeşitli tezgâhlarda bazen yirmi dakika kadar beklemek zorunda kalıyorlardı. Siyah sarsnet almak isteyen iki kadının konuşmalarına kulak misafiri olan Leydi Buckhaven ve Bayan Charing, daha bilgili kişilerin kahvaltıdan önce Grafton House'u ziyaret etmeye özen gösterdiklerini öğrendiler; saat on bire kadar mağaza her zaman alabileceği kadar doluydu.

"Bunu yapalım mı?" Meg fısıldadı. "Ama yapabileceğimi sanmıyorum! Belki de kalsak daha iyi olur, artık buradayız! Canım, bak! Metresi altı şiline İrlanda poplini! Poplin istediğimden değil, ama yine de-!"

Tezgâhlardan birinde servis sırasının kendilerine gelmesini beklerken Kitty'nin gözleri o güne kadar gördüğü en güzel kıza takıldı. Bakmaktan kendini alamadı, çünkü bu kadar parlak altın saçlar, bu kadar derin mavi gözler, bu kadar zarif bir ten, havasız ve kalabalık bir dükkândan çok bir peri masalına ait gibiydi. Çocuk -daha büyük görünmüyordu- çok şık giyinmişti; kuğu tüyüyle süslenmiş bir şapka ve iri gözleriyle neredeyse birebir örtüşen mavi kadifeden bir pelerin giymişti. Başlığının geniş, dik kenarından kadife yarım botlarının topuklarına kadar her şey mükemmeldi, yüz ifadesi hariç. Bu, umutsuz, hatta biraz korkmuş bir yüz ifadesiydi. Tezgâhın üzerinde bir yığın müslin çeviren şık giyimli bir kadın onunla konuştu ve duymayınca tekrar, sert bir şekilde konuşarak sinirli bir şekilde irkilmesine neden oldu.

"Tanrı aşkına Olivia, dikkatini veremez misin?" dedi yaşlı kadın azarlayan bir ses tonuyla. "Sana kaç kere söyleyeceğim bu oyalanma ve durgun tavırlarının işe yaramayacağını? Eminim ki sana elbise almak için kendimi yıpratabilirim, umurunda olan herhangi bir Çey için ya da bunun için alabileceğim herhangi bir teÇekkür için! Bir kızda hiçbir şey bu aptalca kayıtsızlık kadar nahoş değildir ve sen de öyle olduğunu göreceksin!"

Kız kızardı ve Kitty'nin duyamadığı bir şeyler mırıldandı. Müslinlerin üzerine eğildi, ama görünüşe göre yapacağı seçim arkadaşının düşüncelerine uymuyordu. Çünkü Kitty keskin sesin şöyle dediğini duydu: "Saçmalık, hiç uygun değil! En ufak bir fikrin bile yok! Sana karşı tüm sabrımı tükettin!"

Kız tekrar geri çekildi ve şişman bir başhemşirenin geçmesi için yer açarken Kitty'ye süründü. Kız utangaç, çocuksu bir sesle özür dileyerek etrafına bakındı ve Kitty hemen şöyle dedi: "Burası çok kalabalık, değil mi? Her zaman böyle midir?"

"Ah, evet!" diye iç geçirdi kız. "Ve Bedford House daha da kötü!"

"Oraya hiç gitmedim. Bu Londra'ya ilk ziyaretim. Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Evet-hayır! Yani, eskiden böyle yapmazdık. Ben yeni çıktım, görüyorsunuz, bu yüzden annem beni kasabaya getirdi."

"Neredeyse benim durumum da aynı! Sabahtan beri alışveriş yapıyorum ve kafam karmakarışık. Her şey çok büyük ve o kadar çok şey var ki

görmek için!"

"Alışveriş yapmaktan hoşlanmıyor ?" diye sordu kız sempatik bir şekilde.

"Tanrım, hayır! Sanırım hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim! Hoşunuza gitmedi mi?"

"Başta hoşuma gitti -güzel elbiseler ve şapkalar- ama etrafıma bir şeyler iğnelerken saatlerce hareketsiz durmak çok yorucu! Kıpırdandığım ya da bir volanı yırttığım ya da en güzel şapkamın yağmurda bozulmasına izin verdiğim için azarlanıyorum."

Onun sesini duyan yaşlı kadın başını çevirdi ve Kitty'ye giysilerinin fiyatının yarım peni olarak değerlendirildiğini hissettiren bir değerlendirmeye Kitty'yi dikkatle inceledi. Kitty kızı yanına çağırdı, ama tam o sırada birkaç Hint mendilini incelemekte olan Meg etrafına bakındı ve şöyle dedi "Sevgili Kitty, sence bunlar güzel mi? Her biri sadece üç şilin altı peni! Birkaç tane almayı çok istiyorum."

Şık kadın bir an için ona sertçe baktı ve sonra birdenbire son derece nazik bir şekilde gülümseyerek güzel kıza bambaşka bir sesle konuştu "Nişanlı olduğunu fark etmemiştim, aşkım! Sadece bu dal-muslin'i beğenip beğenmediğini söylemeni istedim." Sonra Kitty'ye gülümsedi ve küstahça ekledi: "Kızım sana alışverişi sıkıcı bulduğunu mu söylüyor? Onun kadar yaramaz bir kediciksin, değil mi, tatlım?"

Konuşurken Meg'e baktı. Meg soran gözlerle Olivia'dan Kitty'ye bakıyordu ve aniden kendisine hitap edildiğini görünce oldukça şaşırdı.

"Aman Tanrım! Leydi Buckhaven, değil mi? Nasılsınız? Bayan Broughty, sizinle tanışma şerefine nail oldum, efendim, bir dahaki sefere kendi adımı bile unutacağım. Sanırım kuzenim Leydi Batterstown'ı tanıyorsunuz. Sevgili Albinia! En tatlı yaratık! Leydi Hazretleri kızımı takdim etmeme izin vermelii!"

Bu sözler öylesine içtenlikle söylenmişti ki, dünyanın işleyişi konusunda sandığı kadar tecrübeli olmayan Meg

bunalmıştı. Leydi Batterstow'n'u kesinlikle tanıyordu ama Bayan Broughty ile daha önce hiç karşılaşmadığından emindi. Ama Leydi Legerwood'un ne kadar yumuşak huylu olursa olsun, Bayan Broughty'nin iddialarını tereddütsüz reddedeceğini hissetmesine rağmen, bunu yapamayacağını anladı. Üstelik Kitty'nin Bayan Broughty'yi tanıdığı da anlaşılıyordu: onunla sohbet ettiği kesindi ve görünüşe bakılırsa onu onaylıyordu. Bayan Broughty, konuşkan ve kendinden son derece emin bir tavırla, Kitty'den sanki onu çok iyi tanıyormuş gibi söz ediyor, onu Olivia'yla ustaca bir araya getiriyor, her iki kız da sıkıcı alışverişlerle ilgilenmemeleri konusunda ikna ediyor ve şimdi birbirleriyle gevezelik etmelerine izin verilmemesi gerektiğini, ama belki yakında bir gün karşılaşabileceklerini söylüyordu. Meg'e Hans Crescent'ta kaldığını söylemeyi de ihmal etmedi - sevgili Leydi Buckhaven'ın deyişiyle dünyadan elini eteğini çekmişti - ve bu acımasız belagat karşısında afallayan Meg'den daha iyi tanışabileceklerine dair bir umut ifadesi bile koparabildi. Bu arada paketini hazırlamıştı ve tezgâhtan uzaklaşmak zorunda kaldı. Meg'le , koşulların gerektirdiğinden çok daha uzun bir süre boyunca gözleri kısık, rengi atmış bir halde duran Olivia, Kitty'nin yüzüne kısa bir süre baktı ve alçak, mutsuz bir sesle şöyle dedi: "Lütfen, affet-! Demek istediğim, bir daha karşılaşmayacağız! Bunu istemezdim-"

Kitty düşüncesizce araya girdi: "Gerçekten, umarım yapabiliriz!"

Bayan Broughty minnetle onun elini sıktı. "Teşekkür ederim! Çok iyisiniz! Çok isterdim, görüyorsunuz, Londra'da hiç arkadaşım yok! *Kadın* arkadaşım yok! Oh, annem beni bekliyor! Gitmeliyim! Güle güle! Çok mutluyum!"

Cümle havada kaldı; Meg'e küçük bir reverans yapıldı ve Olivia annesini kapıya kadar takip etti.

"Pekâlâ!" dedi Meg. "Kitty, bunlar da kim? Onları nereden tanıyorsun?"

"Ama ben bilmiyorum!" Kitty cevap verdi. "Bayan Broughty ile konuşmaya daldım, ama sadece bir hiçti!"

"Yüce Tanrım, senin arkadaşların olduklarını düşünmüştüm! İğrenç, itici kadın! Keşke ona haddini ! Emin ol, eğer onu görürsem

Yine beni uzun süredir arkadaşı olarak gösterecek! Leydi Batterstoun'un nasıl olup da böyle kaba saba bir kuzeni olduğunu anlayamıyorum ve onu benimle hiç tanıştırmadığından da eminim."

"Ah, canım, bağıını belaya soktuysam çok özür dilerim!" Kitty tövbe etti. "Ama Bayan Broughty'ye o kadar acıdım ki... onu izliyordum, ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum, o iğrenç kadın onunla öyle bir konuştı ki, korkmuş ve mutsuz görünüyordu! Sonra annesinin tavırlarından o kadar utandığını gördüm ki, onunla tekrar karıştırmaktan mutluluk duyacağımı söylemekten kendimi alamadım. Meg, daha güzel bir kız gördün mü hiç? Bir peri prensesi gibiydi!"

"Sanırım çok güzeldi," diye onayladı Meg. "*Eğer* saçları doğal olarak bu renkteyse, ki Bayan Broughty'ninki *öyle değil!*"

Kitty, Bayan Broughty'nin saç renginin sorgulanmasına izin veremezdi ve bunu savunmak üzereydi ki, tezgâhın arkasındaki asistan tesadüfen araya girerek Meg'in zevkini öğrenmek istedi. Broughty'ler, figürlü ve kareli bir muslin arasında karar verme gibi daha ilgi çekici bir işle uğraşırken unutulmuşlardı.

Berkeley Meydanı'na vardıklarında her iki hanım da oldukça yorgundu, ama önlerindeki koltuğun üzerinde o kadar çok paket ve posta kutusu vardı ki, çalışmalarının başarılı olduğu düşünülebilirdi. Uşak hepsini eve taşıdı; ve eğer Skelton, sert uşak, hanımının, kapaklarında modadan uzak bir mağazanın adını taşıyan posta kutularıyla evine dönmesine şaşırdıysa bile bunu belli etmeyecek kadar iyi eğitilmişti.

Buckhaven malikânesi büyüktü ve eski ile yeninin karışımı bir zevkle döşenmişti, Meg şimdiye kadar lordunu, seleflerinin satın aldığı tüm eski sandalye ve masaları değiştirmeye ikna edememişti. Kitty'yi hemen rahat bir yatak odasına götürdü; burada ateş modern bir ızgarada parlak bir şekilde yanıyordu ve önüne çekilmiş bir kanepe dinlenmeye davet ediyordu. Birisi Kitty'nin bavulunu açmış ve sabahlığını sermişti. Meg ona bir saatliğine kanepeye uzanmasını önerdi ve kendisine bir şey getirilmesini isterse zili çalmasını rica etti,

ve Kitty'ye söylediğine göre doktorunun tavsiyesine uyarak yatağında dinlenmeye çekildi.

Hassas bir durumda olduğunu hatırlayan Kitty, bütün gün yaptığı alışverişin onu tehlikeli bir şekilde yormamış olmasını umuyordu. Kendisi de oldukça yorgundu ve başını kanepenin minderlerine yaslar yaslamaz uykuya daldı. Uyandığında sadece ateğin ıGığıyla aydınlanan bir odayla karGılaGtı ve ne kadar zamandır uyuduğunu merak ederek ayağa kalktı. Kapının çalınmasının ardından ev sahibesi temkinli bir şekilde içeri girdi ve hiç de yorgun olmayan bir sesle haykırdı: "Ah, mumlar için zili çalmadınız! Uyuyor muydunuz? Sizi uyandırdım mı? Özür dilerim ama lütfen giyinme odama gel Kitty! Mallow orada, hiç giymediğim ve belki senin de beğenebileceğin bazı Çeylere bakıyorduk! Alınmazsın değil mi? Biz kardeÇ olacağız, biliyorsun ve törene bağlı kalmak ne kadar aptalca! Gel!"

Kitty ona sadece teşekkür edebildi ve odada Meg'in kızardığını fark etmesine yetecek kadar ışık olmadığına sevindi. Neredeyse Standen'ların onu geri püskürtmüş olmalarını dileyecekti, nezaketleri onu bilinçli bir suçluluk duygusunun derinliklerine gömmek yerine. Ama gecikmiş bir itirafın getireceği zorluklar yüzleşilemeyecek kadar çoktu; sadece yanaklarının soğumasına izin verecek kadar oyalandıktan sonra Meg'i bir çift merdivenden aşağı, giyinme odasına kadar takip etti. Ve burada incelemesi için o kadar çok zarif şeyle karşılaştı ki, bir sahtekâr olduğunu unuttuğu için pek de suçlanamazdı. Meg'in terzisi, uzun yıllar Standen ailesinde çalışmış orta yaşlı bir kadındı, Bay Penicuik hakkında her şeyi biliyordu ve bu yüzden Bayan Charing'in içinde bulunduğu zor durumda kayda değer ya da onu küçümsemeye değer bir şey görmedi. Meg'i biraz şaşırtan bir şekilde, hanımının dolup taşan gardırobundan hangi elbiseleri, şapkaları ve şalları en iyi şekilde ayırabileceğine karar verme işine canla başla sarılmıştı. Mütevazı Leydi Buckhaven, Leydi Legerwood'un güvenini kazanmış olan terzisinin, gösterişli ama deneyimsiz işverenini, ne kadar modaya uygun olursa olsun, onun güzelliğine hiç de uygun olmayan giysilerle insan içine çıkmaktan nasıl alıkoyacağını bilemezdi. Bayan Charing'e bir kez bakması, Leydi Buck- haven'in pervasızca satın aldığı yeşillerin, amberlerin ve zengin kırmızılarının bu esmer genç kıza çok yakışacağını anlaması için yeterliydi. Meg'in giymesinin kesinlikle dikkat çekeceği giysilerden kurtulma kaygısıyla

Leydi Legerwood'un sitemlerini terzinin kafasına indirdi, hatta Bayan Charing'in daha dolgun vücutuna uydurmak için gerekli olabilecek küçük değişiklikleri yapmayı bile teklif etti. Bayan Charing vişne kırmızısı kadifeden, dantelli, örgülü ve saten astarlı gösterişli bir gece pelerinini kabul etmekten çekindiğinde, onu biraz kenara çekmeyi ve kulağına fısıldamayı başardı: "Alın, bayan! Leydim -Lady Legerwood yani!- size çok minnettar kalacak! Bayan Margaret-Lady Buckhaven, diyebilirim! -*asla* kiraz giymemeli!"

Renklerden çok iyi anlayan Kitty bunun doğruluğunu kabul etmek zorunda kaldı. Sonunda akşam yemeği için giyinmek üzere, pahalı bir gece pelerini, bronz yeşili bir yarım elbise, saten ve dantelden kehribar rengi bir cüppe, leylak rengi kambrikten yuvarlak bir elbise, altın rengine boyanmış kıvrık devekuşu tüylerinden bir demet ve birkaç eşarp, retikül ve uçkurun şaşkın sahibi olarak kendi odasına döndü.

Ertesi gün Meg'in kendi kuaförü Berkeley Meydanı'na geldi ve Leydi Buckhaven ile Bayan Mallow'un birbiriyle çelişen talimatları yüzünden epeyce zorlanan talihsiz Bayan Charing için tüm tarafları memnun etmeyi başaran bir stil yarattı. Bayan Charing gözlerini dikmiş aynaya bakarken, aynada bir yabancıнын yansımasını gördü: Başının tepesinde bir düğüm haline getirilmiş esmer bukleleri, yanlardan yüzünün her iki yanına dikkatlice dikkatsizce halkalar halinde düşmesine izin verilen güzel bir esmer. Meg bir grup arkadaşıyla meşgul olduğundan, günün geri kalanını Bayan Charing, Bayan Mallow'un himayesinde akıllıca bir alışveriş yaparak geçirdi. Freddy tarafından kendisine uzatılan elli poundluk banknotta büyük bir delik açılmıştı, ama paranın iyi harcandığını düşünüyordu ve o akşam Meg'in misafir odasında, ev sahibesi tarafından kendisine hediye edilen bronz yeşili bornozun gölgesinde kendini gösterebildi, Ayaklarında Danimarka sateninden terlikler, bir bileğinden sarkan işlemeli ipek bir retikül, Leydi Legerwood'un güzel şalı dirseklerinin üzerine özenle örtülmüştü ve Fransız annesinden miras kalan tek ziynet eşyası olan topaz set, kısa bir inci gerdanlıkla tamamlanmıştı. Bay Penicuik son anda bu şatafatların varlığını ortaya çıkarmış ve onları Meg'e vererek kaybetmemesini tembihlemişti. Daha o sabah bunları Meg'e göstermiş ve sonuçta nişanlısı Berkeley Meydanı'na iki hanımla birlikte yemek yemeye geldiğinde yanında getirdiği

Prens Naip Hazretleri'nin kuyumcusu Jeffrey'den düzgün bir paket geldi ve açıldığında içinden çok güzel bir çift inci küpe çıktı.

("Kitty'ye nişan hediyesi olarak ne vereceğini merak ediyorsan Freddy, sana onun en çok neye ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim!" demişti Meg, Bond Sokağı'nda ağabeyiyle karşılaştığında ve farkında olmadan ona yükümlülüklerini hatırlattığında).

"Oh, Freddy!" diye soludu Bayan Charing, bu hazinelere dehşet ve sevinç karışımı bir duyguyla bakarak. "Oh, hayır, hayır, hayır!"

"Kitty, ne kadar !" Meg çok eğlenmiş bir halde haykırdı. "Sanki Freddy nişanlılığının anısına sana bir hediye vermeyecekmiş gibi! Ne yazık ki henüz ilan etmemiş olman, sana bir yüzük vermesini uygunsuz kılıyor! Onun için ne seçmeyi düşünüyorsun Freddy? Elmas, sanırım."

"! *Gerçekten de* !" Kitty ciddiyetle, yüzü kızarmış bir halde, "Yapmamalısın," dedi.

"Hayır, gerçekten Kit!" diye itiraz etti Bay Standen, aynı derecede utanarak. "Çok saçma! Sizi temin ederim!"

Sonra kız kardeĞine dönerek, yakut ya da zümrütlerle süslenmesi gereken bir hanımefendi için yavan bir elmas seçecek kadar zevksiz olduğunu söylemesinden tiksindi. Bu iki taşın rakip değerleri tartışılırken, Skelton hanımefendiyi akşam yemeğinin beklediğini duyurmuş, Kitty de Meg'in yemek salonunun yolunu göstermesini fırsat telaşla Freddy'nin kulağına fısıldamıştı: "Yemek bittiğinde onları sana geri vereceğim!"

"Yüce Tanrım, hayır!" Freddy şok olmuş bir halde, "Bunlar yadigâr değil, Kit!" dedi. "Onlar aile yadigârı değil, Kit! Herkesin sana verebileceği türden şeyler!"

Bunu kabul etmesi mümkün değildi ama daha fazla konuşacak zaman yoktu: yemek odasına varmışlardı ve Meg masadaki yerini alırken, nişanlı çiftin yalnız kalmayı tercih edeceğini düşündüğü için konuk davet etmediğini açıklıyordu.

"Eh?" dedi Freddy. "Ah! Aynen öyle! Şimdi geldi de, söyleyecek bir şeyim var. Önemli-."

Doğal olarak devam etmesi için sıkıştırıldı, ama o sadece başını salladı, o kadar uğursuz görünüyordu ki Kitty telaşlandı, Arnside'a geri çağrılmaktan o değerli banknot rulosunun kaybolmasına kadar çeşitli felaketler hayal etti. Ancak salona döndüklerinde Freddy özür dileyerek kendini açıkladı: "İşi hizmetçilere havale etmenin bir anlamı yok. Dün gece Almack'ın evine baktım. Aklıma geldi. Dans edebilir misin, Kit?"

Kitty endişeyle, "Sadece kır dansları," diye cevap verdi. "Fish bana adımları öğretti ama vals ya da kadril bilmiyor tabii."

Freddy kız kardeşine başıyla onay verdi. "Kapari tüccarı," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm!"

"Yani bir dans ustası tutması gerektiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu Meg. "Bence bu büyük bir saçmalık, ayrıca zaman kaybı, çünkü M. Dupont'un bu mevsimde ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun! Emin ol, Kitty, M. Dupont'un ona gelecek zamanı bulabilmesi için günlerce beklemek zorunda kalacak. Neden ona kendin öğretmiyorsun? Ne kadar aptal olursan ol, Londra'daki en iyi dansçı sensin! Ve sana söyleyeyim, Leydi Jersey de böyle diyor!"

"Öyle mi?" dedi Freddy, bu övgü karşısında duygulanarak. "Vay canına!" Şüphe onu sarstı. "Evet, ama Kit'e öğretemedim! Hepsini at!"

"Ah, Freddy, lütfen yap!" diye yalvardı Kitty, hızla azalan servetinin hiçbir kısmını bir dans ustasının hizmetlerine harcamak istemiyordu.

"Öyle yapacak!" diye ilan etti Meg. "Bu akşam sana valsini öğretecek!"

Talihsiz Bay Standen boşuna itiraz etti: iki kararlı kadınla boy ölçüşemezdi. Sandalyeler ve masalar duvara dayandı; ve kendini kurtarmak için son bir umutsuz çabayla, yapabildiği halde açıklayamadığı için üzüldüğünü söylediğinde, Meg piyano taburesinden fırladı ve Kitty'nin gözlemleyerek öğrenebilmesi için büyük bir nezaketle bunu onunla birlikte yapacağını söyledi. Kitty'nin aynı anda hem adımları izlemesi hem de piyano çalması beklenemeyeceğinden, Meg en sevdiği valslerden birini mırıldanarak gerekli müziği sağladı; bu performans hassas Bay Standen'in sinirlerini öylesine yıprattı ki, çok geçmeden her şeyin kulağında böyle şeytani bir ses olmasından daha iyi olduğunu söyledi ve nişanlısına bir tur vermeyi teklif etti. Kitty'nin bir

Doğal yeteneği ve sözlü talimatları öğrencisini şaşırtmaktan öteye gidemeyecek kadar tutarsızlaştığında Meg'in imdadına yetişmesi sayesinde ders çok başarılı geçti. Freddy çok kısa bir süre içinde kız kardeşinin verdiği eğitimi uygulamaya koyacak kadar ilerlemiş olduğuna karar verdi. Kız kardeşine en sevdiği havalardan birini çalmasını söyledi, Bayan Charing'i koluna aldı ve onunla birlikte odanın içinde dans etmeye başladı. İlk başta o kadar utandı ki, birçok yanlış adım attı, çünkü bir erkeğe bu kadar yakın durmak ve onun kolunu belinde hissetmek, onu istediği yönde hareket etmeye zorlamak, benzeri görülmemiş ve oldukça endişe verici bir deneyimdi ve dahası, vasisi ve mürebbiyesi tarafından şiddetle onaylanmayacağını biliyordu. Gözlerini utangaç bir tavırla yere indirdi ve biraz kızarmaktan kendini alamadı. Ama Freddy'nin hafif, sıkı kavrayışında en ufak bir aşk belirtisi olmadığından ve ona yönelttiği sözler uyarıcı nitelikte olduğundan, kısa sürede yüzünü toparladı, çok daha kendinden emin bir şekilde hareket etmeye başladı ve hatta bir süre sonra gözlerini kaldırmaya cesaret etti.

"Biliyor musun?" Freddy sonunda onu serbest bıraktığında şöyle dedi. "Hiç de kötü bir dansçı değilsin, Kit. Hepsini parlatacağını düşünmüyorsam ne olayım!"

"Ah!" diye bağırdı Kitty, biraz nefessiz kalmıştı ama zafer kazanmıştı. "Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun, Freddy?" "Hiç şaşırmamalıyım. Demek istediğim, arada bir üzerime basarak yaptığın bu şeytani numaradan kurtulduğun zaman."

"Çok sert davranıyorsun Freddy!" dedi Meg, sandalyeleri yerlerine koymaya başlarken. "Çok zarif dans ediyor! Eminim daha önce hiç vals yapmadığını tahmin bile edemezdim!"

Freddy başını salladı. "Keşke onunla dans ediyor olsaydın," dedi basitçe.

"Vay canına!" diye haykırdı Meg. "Ne kadar iğrenç bir şey söyledin! Ve sen onunla sadece üç gündür nişanlısın!"

Freddy, Bayan Charing'e vicdan azabıyla bakarak, "Unutmaya devam et!" diye mırıldandı.

Doğru duymamış olabileceğini düşünen Meg, tam ondan sözlerini tekrarlamasını isteyecekti ki kapı açıldı ve Skelton

Bay Westruther odaya girdi.

Bölüm IX

Leydi Buckhaven geç gelen bu ziyaretçiyi etkilenmemiş bir memnuniyetle karşıladı. Bay Westruther onun elini dudaklarına götürerek şöyle dedi: "Sevgili Meg, seni evde bulmaktan duyduğum memnuniyeti ya da şaşkınlığımı sana ifade edemem! Ani bir rahatsızlığın yoktur umarım!" Elini bıraktı ve alaycı bir tavırla arkadaşlarına baktı.

Adamın Bayan Charing'i zarif giysileri içinde tanımadığını söylemek çok abartılı olurdu, ama kadın onun kesinlikle şaşırdığını bilmenin mutluluğunu yaşadı. Kaşları kalktı; konuşmadan önce birkaç dakika dikkatle ona baktı; sonra odayı geçerek ona doğru geldi ve gülerek şöyle dedi "En içten tebriklerimi kabul et, Kitty! Kuzenimin tanımadığım, modaaya uygun misafirine neredeyse en resmi selamımı verecektim! Ne şanslı bir köpeksin sen Freddy! Gerçekten, seni yeterince kutladığımı hissedemiyorum!"

Girişini pek de hoş karşılamayan Freddy şöyle dedi: "Bunun bir anlamı yok. Ziyarete gitmek için ne tuhaf zamanlar seçiyorsun!"

"Öyle değil mi?" diye onayladı Bay Westruther, Kitty'nin ellerini tutup yukarıdan aşağıya bakabilecek şekilde tutarak. "Büyüleyici, Kitty! Beğ sent kadar iyisin! Freddy'nin enfes zevki mi seni yönlendirdi, yoksa bu yeni dokunuş tamamen kendi yaratımın mı?"

Bu şakacı ses tonu Bayan Charing'in içinde onu tokatlamak için güçlü bir istek uyandırdı. Bu nezaketsiz dürtüyü bastırarak nazikçe cevap verdi: "Sizce iyi görünüyor muyum? Çok sevindim ama Freddy yerine Meg'e iltifat etmelisiniz."

"O halde Meg'e iltifat ediyorum," dedi ve ellerini bırakıp Leydi Buckhaven'a döndü. "İşte buradasın, benim küçük oyun kurucum! İyi iş çıkardın."

Kendisine uzatılan ince paketi aldı ve sevinçli bir zafer ıgılgı attı. "Kazanması gerektiğini biliyordum! Size çok minnettarım! Seni tamamen mahvettim mi?"

"Oh, beni bacaklarımdan ayırın! Ya yuvarlanmalıyım ya da kafama bir tabanca dayamalısınız: Hangi kaderi seçeceğime karar veremiyorum."

Güldü. "Ne kadar üzgünüm! Freddy, sadece fantezi! Bugün koşan Mandarin adında bir at vardı! Ve Jack bana kazanamayacağına dair bahse girdi! Çok saçmaydı, çünkü benim sevgili Buckhaven'ım Çin'e giderken kazanmadan nasıl durabilirdi ki?"

Onun Çim'e olan ani ilgisini onaylamama eğiliminde olan Freddy, tam fikrini birkaç basit, kardeşçe kelimeyle ifade etmek üzereydi ki, Bayan Charing tarafından sözü kesildi ve büyük bir canlılıkla şöyle dedi "Oh, Jack, Freddy'nin bana ne verdiğini sana göstermeliyim! Bak! Güzel değil mi? Diğerlerinden çok daha fazla istediğim süs eşyaları!"

Bay Westruther küpelere bakmak için kadehini kaldırdı. Bibloları duyduğu hayranlığı ifade ederken kullandığı ses tonundan daha kaba bir şey olamazdı, ama Kitty onun gözlerindeki şaşkınlığı hemen fark etti ve Bay Westruther'ın beslediği şüpheler ne olursa olsun en azından onun kafasını karıştırdığından emindi.

Tam o sırada çay tepsisi getirildi. Meg, Bay Westruther'a onlarla birlikte bir fincan içecek kadar kalması için baskı yaptı. Bay Westruther en kışkırtıcı haliyle şöyle dedi: "Sence buna cesaret edebilir miyim? Freddy'nin gitmemi istediğine dair garip bir his var içimde. Onun bu kadar katı bir ağabey olduğunu bilmiyordum! Sevgili kuzenim, ziyaret için seçtiğim tuhaf zamanların, niyetimin onursuzca olduğunu düşünmene neden olmadığına inanıyorum."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Bayan Charing, çok eğlenmişti. "Sanki o kadar aptal olabilirmiş gibi! İstedığınız saatte ziyaret edebileceğinize inanıyorum ve herkesin söyleyeceği tek şey, *Oh, bu sadece Jack!*"

O zaman dilini tuttuğuna pişman oldu, çünkü Bay Westruther ona onaylayarak gülümsedi ve şöyle dedi: "Aferin, Kitty!"

Bunun üzerine adam, kızın keyfini kaçırarak bir biçimde, düğün hediyesini ne zaman alması gerektiğini sormaya başladı ve kızın tören tarihinin henüz kararlaştırılmadığını söylemesi üzerine şöyle dedi: "Ah, kesinlikle öyle! Unutuyordum! Nişan hemen ilan edilmeyecek, mi? Umarım

Neden bunu bir sır olarak sakladığınızı söyleyin bana! Nedenini bulmak için beynimi yordum ama en ufak bir başarı elde edemedim!"

Bay Standen, Kitty'yi biraz şaşırtarak, beklenmedik bir şekilde imdadına yetişti. "Kızamık," dedi. "Annem Kit için bir kıyafet partisi vermek istiyor. Bunu şimdi yapamaz. Birkaç hafta beklemek daha iyi."

"Elbette!" dedi Bay Westruther. "Nasıl bu kadar kuş beyinli olabilirim? Peki balayını nerede geçirmeyi düşünüyorsunuz?"

"Biz daha vermedik!" dedi Kitty.

"Evet, var," diye araya girdi Freddy. "Paris'e gidiyoruz." Bir an düşündü ve ekledi: "Kit Fransız akrabalarıyla tanışmak istiyor."

"Sevgili Kitty, bunu bana neden söylemedin?" dedi Bay Westruther, oldukça ÇağırımıÇtı. "Bu çok doğal arzudan en ufak bir kuşkum olsaydı-! Ama sanırım ihmallerimi düzeltmek için çok geç değil! Fransız akrabalarınızdan birinin şu anda bile Londra'da olduğunu düşünmek için nedenlerim var. Sizi temin ederim ki onu sizi ziyarete getirmek için hiç vakit kaybetmeyeceğim! Onu çok seveceksiniz - birinci sınıf ve karakterli bir adam, eminim! Sevgili Meg, kendimi senden ayırmalıyım, kesinlikle ayırmalıyım! Saat onu geçti ve ben en geç dokuz buçukta Rockcliffe'lerde olacağıma söz verdim! Acele etmeliyim, yoksa dakik olmamakla suçlanacağım. Ellerinden ve Kitty'nin yanağından öperim, büyücüm. Yüzünün kızarmasına gerek yok, saçma çocuk! Hatırla ki ben senin ilk aşkıyım.

-tabii ki kreş günlerinizde, bu yüzden Freddy alınmasın!"

Gerçekten de rengi atmıştı, ama biraz kekeleyerek şöyle dedi: "Evet, gerçekten de öyleydin, ama Freddy *buna* kızmayacaktır, çünkü sen tam olarak bir kız çocuğunun romantik bir kahramanın nasıl olması gerektiği konusundaki fikrisin, Jack!"

Gözlerindeki kahkaha geri gelmişti. "Bir dublör!" dedi.

Kendi bakışları düştü; aceleyle konuştu: "Ama söyle bana! Bu akrabam kim, lütfen?"

"Chevalier d'Evron. Onu size tanıtmam için bana güvenin!"

Freddy'ye dostça bir selam verdi ve gitti. Kitty kuşkuyla. "Kim olabilir? Böyle birini hiç duymadım, biliyorsun!"

"Bana sorarsan," dedi Freddy, karanlık bir kuşkuculuk havasında, "bu bir uğultu! Onun numaralarını oynuyor, ben de öyle düşünmüştüm!"

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Meg. "Şövalyenin birinci sınıf ve karakterli bir adam olduğunu söyledi!"

"Onu duydum," diye yanıtladı Freddy. "Bunu söylemeseydi balon olduğunu düşünmeyebilirdim. Kesik dumanlı, işte bu! Jack'i tanırım! Eğer bu Şövalye Kit'in akrabalarından biriye, seni maymuna çevirmek isterse, kirli bir çanak olduğu ortaya çıkar!" Bayan Charing'i telaşlandırdığını ve biraz da kızdırdığını fark etti ve nazıkçe ekledi: "Evcil hayvan almanıza gerek yok! Olması çok muhtemel bir şey! Ailede herkesin vardır. *Bizim* de var. Öyle değilse Meg'e sorun!"

"Evet, çok doğru!" diye onayladı kız kardeşi. "Ve her zaman, en ufak bir uyarıda bulunmadan, tam da bir *ton* partisi verirken uzun bir ziyaret için gelirler!"

Freddy, "Bir bulutun altında ve sana evde bir idam olduğunu söylüyor," diye başını salladı.

"Alfred Standen'ı ve zavallı babamın tüm borçlarını ödemek zorunda kaldığını düşünüyorsun! Ama çok daha kötüsü, Freddy, Kuzen Maria gibi insanların pejmürde olmaktan gerçekten zevk alması! Ama Şövalye'nin tamamen saygıdeğer biri olmadığını düşünmek için en ufak bir neden yok!"

Freddy inatla, "Sana maymun olmadığını söyleyeyim," diye tekrarladı.

Her iki hanım da bahsi kabul etmedi, bu da onun için şanslı bir durumdu. Bunu izleyen iki gün boyunca Berkeley Meydanı'nda Bay Westruther'a dair hiçbir şey görülmedi; eğer Bayan Charing bunu fark edemeyecek kadar kendini kaybetmemiş olsaydı, bu durum onu çok daha fazla rahatsız edecekti. Leydi Buckhaven Mart ayında Londra'nın olabildiğince sıkıcı olduğunu söyleyebilirdi, ama Bayan Charing'in gözünde Carlton House'dan sıcak turta satan bir seyyar satıcıya kadar her şey harikaydı. Tüm turistik yerleri görmeye kararlıydı ve Bay Standen'a ona kapsamlı ve yorucu bir şehir turunda eşlik etme görevi düştü. Kendisinden ne beklendiğini öğrendiğinde yaşadığı dehşet onu tam bir dakika boyunca susturdu; Bayan Charing'in görmek istediği tarihi yapıların listesini okumasıyla geçen bu süre gözlerinin dehşetle yerinden fırlamasına neden oldu. Bayan Charing'in duraklamasına ve ona bakmasına neden olan anlaşılmaz bir itirazda bulunmayı başardı

Ona sorguyla baktı. "Hayır, kes şunu Kit!" dedi. "Londra'da görmek istemediğim bir sürü binaya bakıp duracağımı sanma! Seni Park'ta arabayla gezdirmekten çok mutlu olurum, ama bu çok ağır olur, sevgili kızım!"

Yüzü düştü. "Meg beni alacağını düşündü," diye bocaladı. "Hiçbir itirazı olamayacağını söyledi."

"mi, mi?" dedi Freddy, haklı olarak öfkelenerek. "Madem öyle düşünüyor, neden seni kendisi götürmüyor? Söyle bana!"

"Ama Freddy, bence onun durumunda bunu yapmamalı! Bunu çok yorucu bulmayabilir mi?"

"Onun yapacağını düşünmeyi tercih ederim! Herkes ister!" dedi Freddy. "Tanrı aşkına Kit, kendini bu kadar aptal yerine koyma! At tırnaklarına dönüşürsün!"

"Hayır, hayır, yapmamam gerektiğine ikna oldum!"

Freddy açıkça, "Öyle yapmalıyım!" dedi. "Ayrıca, görmek istediğin bu iğrenç yerler hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Sana onlar hakkında hiçbir şey söyleyemem!"

"Oh, ama bunun bir anlamı yok! Bakın, bu kitabı bu sabah Hatchard'ın dükkanından aldım ve insana *her şeyi* anlatıyor! Kitabın adı *The Picture of London (Londra'nın Resmi)* ve burada Londra'daki ve yakınındaki tüm Meraklar, Eğlenceler, Sergiler, Kamu Kuruluşları ve Olağanüstü Nesneler için doğru bir rehber olduğu, Yabancıların, Yabancıların ve Metropolü yakından tanımayan tüm Kişilerin kullanımı için hazırlandığı yazıyor!"

Freddy küçük şişman cilde büyülenmiş bir nefretle baktı. "Kit!" diye bağırdı. "Hayır, gerçekten Kit! Sen değil! Olamaz! Elinde darmadağın bir rehber kitapla bütün kenti dolağan güzel bir çift* daire gibi görünmeliyiz!"

Ona hüznle baktı. "Bundan hiç hoşlanmaz mıydınız? Seninle dalga geçmeyeceğim, sadece hayatım boyunca St Paul's, Westminster Abbey, Waxworks, Guildhall, London Bridge ve Tower'ı görmeyi arzuladım ve belki de bu fırsatı bir daha asla bulamayabilirim!" Sesi belirgin bir hıçkırıkla kesildi, ama kararlı bir şekilde yutkundu ve rehber kitabı bir kenara bırakarak belirsiz bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Bunu bir daha düşünmeyeceğim."

daha fazla, [sana söz veriyorum! Seni rahatsız edeceğini *bilseydim* bundan *hiç* bahsetmezdim, çünkü Freddy, sana ne kadar borçlu olduğumun farkında değilim!"

"Şimdi, sevgili kızım!" diye çıkıştı Freddy. "Kit, Tanrı aşkına-! Oh, çok iyi!"

Işıl ışıl bir yüz ona doğru dönmüştü. "Yapacaksın, Freddy!" Bayan Charing sevinçle haykırdı. "Beni alacak mısın? Oh, Freddy, ne kadar iyisin! Sana asla yeterince minnettar olamam!"

Böylece Bayan Charing, Bay Standen tarafından görevlendirildi ve *Londra'nın Resmi* (Fiyatı Beş Şilin, Kırmızı Ciltli) ile donanmış olarak, Lady Legerwood'un şehir arabasıyla Metropolis turuna çıktı. Nişanlısının ziyaret etmek istediği çeşitli ilgi çekici yerlerin yerini keşfetme yeteneğinden şüphe duyan Bay Standen, nadir bir zekâyla, kendi şık tilbury'siyle yolu bulmaya çalışmak yerine bu görevi annesinin arabacısına emanet etmeye karar verdi.

İlk uğradıkları yer doğal olarak Westminster Abbey oldu. Bay Standen'in istediği olsaydı, bu aynı zamanda son ziyaretleri de olacaktı. Bayan Charing hiçbir şeyi kaçırmamaya kararlıydı, hatta Freddy'yi on iki şapele kadar sürükledi, orada bir görevli onları karşıladı ve Freddy'nin Bayan Charing'in kulağına bu tür şeylere daha fazla katlanamayacağını fısıldamasına neden olacak şekilde onlara pek çok bilgi verdi, çünkü bu ona Eton'a geri döndüğünü hissettiriyordu. Shakespeare'in mezarı baKında çok iyi davranmıK, her halükarda *onun* kim olduğunu bildiğini söylemiK ve Kitty'ye bir keresinde Kean'i *Hamlet*'te izlemek için annesine tiyatroya kadar eKlik ettiğini ve bu unutulmaz gösteri sırasında rüyasında yıllardır görmediği bir adama çarptığını anlatarak ilginç bir anekdotla bilgeliğine bir yenisini eklemiKti. "Ve vallahi, ertesi gün tam da bunu yaptım!" dedi. "İstediğimden değil, dikkatinizi çekerim, ama işte oldu!" Taç Giyme Kürsüsü'nü görmekten memnun olduğunu itiraf etti; ancak Yedinci Henry Şapeli'ndeki harap büstler, özellikle de Kraliçe Elizabeth'in hortlak suratu onun kırılma noktası oldu. Hayatında hiç bu kadar rom dokunuşu görmediğini söyledi ve Bayan Charing'e, Şapel'de geçirecekleri beş dakikanın ikisini de megrim kadar hüznü hissettireceğini en sert ifadelerle belirtti. Bayan Charing

Charing kuklaların korkunç olduğu konusunda hemfikirdi ve Mme Tussaud'nun figürlerinin daha üstün olduğuna inandığını söyledi. Ama Bayan Fishguard'ın bir zamanlar bu ünlü koleksiyonu gördüğü Hanover Square Rooms'a vardıklarında şans Freddy'den yanaydı: Mme Tussaud'nun sergisi yıllar önce Blackheath'e taşınmıştı ve şimdi ülkeyi dolaştığı sanılıyordu. Kitty hayal kırıklığına uğramıştı, ama bunun yerine British Museum'u ziyaret edeceklerini söyleyerek iyi dayandı. Ancak, *Londra'nın Resmi'ne yapılan* bir atıf onu sakinleştirecek bir bilgi verdi. "Seyirciler," diyordu bu paha biçilmez el kitabı, "üç bölümün her biri için bir saat olmak üzere bütünü gezmek için üç saat izinlidir."

"Yani içeri girerek *üç saat* kalmamız gerektiğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Freddy. "Sanırım bu işi üç dakikada halledebiliriz! Orada göreceğ neyimiz var ki?"

"Pekala," dedi Kitty, korkak bir sesle, "kulağa pek ilginç gelmediğini söylemeliyim! Kitapta bir bölümün El Yazmaları ve Madalyalara, Doğal ve Yapay Ürünlere ayrıldığı, üçüncüsünün de Basılı Kitaplar olduğu yazıyor."

"Ciddi olamazsın!" Freddy boşaldı. "Bu şey tam bir soygun! Oraya bakan adamlar ne güzel balon tüccarları olmalı! Bak sana ne diyeceğim Kit: O kitabı getirdiğin için çok Çanslıyız! Eğer yanımızda olmasaydı, bir çift çilek gibi kızarmış olurduk! Acaba babamın bundan haberi var mı?"

"Orayı ziyaret etmemize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Kitty. Rehber kitabın sayfalarını karıştırdı, ama birden aklına ev sahibesinin veda öğüdü geldi. "Ah, Meg, Lord Elgin'in Yunanistan'dan getirdiği mermerleri görmeye gitmem gerektiğini söyledi! *Herkesin* onları gördüğünü söyledi! Bana Burlington House'da olduklarını söyledi."

Freddy ciddi bir tavırla, Hanover Meydanı'na gelmeden önce bilyeleri hatırlamamış olmasının üzücü olduğunu söyledi, ama arabacıya yönü gösterdi ve araba tekrar güneşe doğru yol alırken, onlara bir göz atmaya itiraz etmeyeceğini söyledi. "Etrafları toz duman içinde!" dedi. "Yine de hepsi çatlak gibi görünüyor."

Ancak, kendi deyimiyle, iki giriş bileti ve bir katalog için köreltmeyi bıraktığında, antik Yunan'ın bu hazineleriyle yüzleşti,

Oldukça şaşkındı ve ancak doğu alınlığındaki Üç Kader'e hayranlık duyması istendiğinde sesini toparlayabildi. "Hadi canım, kafaları yok!" diye itiraz etti. "Hayır, ama görüyorsun Freddy, onlar çok eski! Zarar görmüşler!" diye açıkladı Bayan Charing.

"Hasarlı! Sanırım öyle! Onların da silahları yok! Eğer bu Hollandalıları yenmezse! Şuna bir bak, Kit!"

"*Zeus'un beyninden Athene'nin doğuşu*," dedi Kitty, kataloğa bakarak.

"*Athene'nin neyden doğuşu*!"

"Kompozisyonun en önemli özelliği olan *merkezi* gruplar kayıp," dedi Kitty, yalvaran bir vurguyla. "Ve katalog metopların da iyi korunmadığını söylüyor, bu yüzden belki de sadece aşırı derecede güzel olan frizi incelemeliyiz!"

Ancak, sadece ana parçaları eksik olan bir mermer koleksiyonunu görmek için cehennem uçurtmaları olarak nitelendirdiği bir grup insan tarafından köreltilmişinin açıklanması onu o kadar etkiledi ki, frizin değerini anlamaya ikna edilemedi, bunun yerine halkı kandırmaya yönelik bu girişimin yazarını aramaya o kadar meyilli görünüyordu ki, Kitty aceleyle St. Paul Katedrali'ni ziyaret etme isteğini açıkladı ve onu binadan çıkarmaya ikna etti.

Şehre giderken Kitty özenle el kitabını inceledi. Hafif bir yorgunluk hissettiğinin farkındaydı, bu yüzden rehberin Aziz Paul'un içini pek beğenmediğini, hatta onu büyük bir mahzene benzettiğini öğrenince, Freddy'nin dışarıyı görmekle yetinmeleri önerisine katıldı. Bundan sonra, Cornhill'e gidip İngiltere Bankası'na ve Kraliyet Borsası'na bakmaları gerektiğini düşündü. Ama burada da *Londra'nın Resmi* Freddy'nin imdadına yetişti. "Kraliyet Borsası'nınki gibi bir mimariyi ayrıntılarıyla anlatmak gereksiz," dedi rehber sert bir tavırla. "Karışık türden, zevksiz bir yapı."

Freddy rahatlamış bir halde, "Buna bakmanın bir anlamı yok!" dedi. "İngiltere Merkez Bankası hakkında ne diyor?"

Bayan Charing, "Ticaretin harikalarından biri; ve sanatın düşüklerinden biri," diye okudu.

"Öyle mi? Pekala, bu her şeyi çözer! Cornhill'e gitmemize hiç gerek yok. Biliyor musun Kit, bu çok iyi bir kitap! Artık eve gidebiliriz!"

Kitty, "Evet, sanırım Kule'yi ziyaret etmeye pek vaktimiz olmayacak," diye onayladı. "Yalnızca bazı hapishaneleri görmemiz gerektiğini düşünüyor musun?"

"Hapishaneleri görüyor musun?" diye haykırdı Freddy. "Neden?"

"Tam olarak bilmiyorum ama kitapta 'Londra'yı ziyaret eden hiçbir yabancı'nın bu sefalet konaklarını görmeyi ihmal etmemesi gerektiği' yazıyor."

Ama Freddy bir gün için yeterince ıstırap çektiklerine karar verdi ve arabacıya Berkeley Meydanı'na geri dönmesini söyledi; Bayan Charing yolda Temple'a uğramaları gerektiğini söylediğinde, o akşam Meg'e resmi olmayan bir partide eşlik edeceği için eve dönmekte geç kalmasının uygun olmayacağını hatırlattı. Meg bunu kabul etti ve yarın Kule'ye giderken Tapınak'a da uğrayabileceklerini düşünerek kendini teselli etti.

Freddy inledi, ama hiçbir itirazda bulunmadı. Bayan Charing'in ikinci bir keşif yolculuğuna çıkamayacak kadar yorgun olacağına dair beslediği tüm umutlar, ertesi sabah Bayan Charing'in çok şık bir kıyafet giymiş ve gayet zinde bir şekilde ortaya çıkmasıyla yok oldu. Arabada onun yanında yerini aldı, çantasından *Londra'nın Resmi*'ni çıkardı ve bu kitaptan yüksek sesle okuyarak, Kule'ye giderken Guildhall'ı görmesinin kesinlikle uygun olduğunu ona kanıtladı. Bu çile geride kaldığında, günün geri kalanı Freddy'nin beklediğinden daha hoş bir şekilde geçti. Zamanını böyle bir şekilde boşa harcamayı tercih etmezdi ve Bayan Charing'in turunda çeşitli binaların hiçbir köşesini atlamama kararlılığına sadece üzülebilirdi; ama Kule'nin güzel bir vahşi hayvan koleksiyonuna ev sahipliği yaptığını görünce hoş bir şekilde şaşırdı ve hatta çeşitli madeni paraların damgalanmasını izlemelerine izin verilen Darphane'ye gerçek bir ilgi duydu. Bayan Charing'in, Lady Jane Grey ve Sir Walter Raleigh gibi Kule'nin eski ziyaretçilerinin çektikleri acılar üzerine kara kara düşünme eğilimi, Ortaçağ'da yaşanan olaylarla ilgili olarak üzüntüye kapılmanın bir anlamı olmadığını söyleyerek bastırıldı;

Prenses Elizabeth'in Hainler Kapısı'ndaki davranışlarının dokunaklı bir anlatımı onu etkilemeyi başaramadı.

"Yaptığın aptalca bir şey!" dedi. "Üşürse buna şaşmamalı. Bir keresinde sıırıslıkam olan bir amcam vardı. Ciğerleri iltihaplanmıştı. Bir hafta içinde ringa balığı gibi öldü. Gelin, şu bahsettikleri Kadınlar Hattı'na bir göz atalım!"

Bu geziden döndüklerinde, Kitty hâlâ Meg'e gördüğü bazı şeyleri anlatırken, Bay Jack Westruther Berkeley Meydanı'na resmi bir ziyarette bulundu ve yanında Chevalier d'Evron'u da getirdi.

Freddy'nin kasvetli önsezilerinin yol açtığı tüm endişeler anında ortadan kalktı. Şövalye yakışıklı bir genç adamdı; canlı ve zeki bir çift gözü, *melek gibi* kesilmiş ve kıvrılmış açık kahverengi parlak saçları, birinci sınıflara layık bir havası ve duruşu vardı. Uzun kuyruklu şişe yeşili paltosu belli ki bir usta tarafından onun için dikilmişti; açık kahverengi pantolonu bir çift mükemmel bacağa çok yakışıyordu; çamaşırları titizlikle kolalanmıştı ve Hessian çizmeleri herkese çok hoş bir ayna sunabilirdi. Dikkatsiz bir sevgili olan Bay Westruther, melek saçlarını biraz kadınsı bulduysa ve çok titiz olan Bay Standen, Şövalye'nin yeleşini biraz fazla süslü bulduysa da, bunlar hanımların kolayca göz ardı edebilecekleri stil hatalarıydı. Şövalyenin yayı neredeyse Freddy'ninkini utandırıyor; havası ve hitabı da aynı şekilde seçkindi; yakışıklı bir yüzün ve iyi bir fiziğin avantajlarına, konuşmasına çok hafif bir yabancı aksan eklediğinde, güzeller üzerindeki başarısı garantilenmişti.

Meg'in elini öperken ona bakmakta olan Kitty birden haykırdı: "Ama sen Camille'sin!"

Gülümseyerek ona doğru döndü. "Ama evet! Ben Camille, küçük kuzen! Hafızanızda bir yerim olabileceğini düşünmeye cesaret edemedim. Söyle bana, yalvarırım! Ameliyatımdan sonra uzun süre hayatta kaldı mı o sarışın güzel? Ne yazık ki adını unutmuşum!"

Güldü ve onunla sıcak bir şekilde el sıkıştı. "Rosabel -ve gerçekten de uzun yıllar hayatta kaldı! Seni tekrar gördüğüme çok sevindim! Umarım amcam,

ve kardeşin, her ikisi de iyi."

"Teşekkür ederim, çok iyi. Peki ya sevimli gardiyanınız?"

"Evet, gerçekten. İngiltere'yi ziyaret mi ediyorsunuz? Nerede kalıyorsunuz?"

Ona Duke Sokağı'nda kaldığını söyledi, bu da taşralı Kitty'ye ne kadar az şey ifade etse de, Meg'i onun davranışları kadar evinin de kusursuz olduğuna ikna etmeye yaradı. Böylesine cana yakın bir genci çevresine kattığı için çok memnun olan Meg, onu üç gün sonra vereceği küçük bir partiye davet etti. Genç adam anlamıyla bir minnettarlıkla daveti kabul etti ve yarım saat kadar süren bir ziyaretin ardından, Freddy'nin bile katlanılabilir bir adam olduğunu kabul ettiği genel bir onay havası içinde oradan ayrıldı. Sohbet sırasında, Leydi Buckhaven ve nişanlı çift gibi onun da o akşam Non-Pareil Tiyatrosu'nda sergilenen yeni bir oyunu izlemeye gideceği ortaya çıkmıştı; oyun arasında Leydi'nin locasını ziyaret etmesine izin verilmesi için yalvarmış, nezaketle izin verilmiş ve Meg'in, ancak *ton* dünyasında hareket etmeye alışkın bir adamın kendini bu kadar kolay ve zarif bir şekilde bir odadan çıkarabileceğini söylemesine neden olan bir şekilde kendini dışarı atmıştı.

Kitty, en güzel anılarına sahip olduğu biriyle tekrar karşılaştığı için o kadar mutluydu ki, bu heyecanın nişanlısını kıskançlık krizlerine sokması beklenebilirdi. Bay Standen soğukkanlılığını korumak için çaba harcamadı, kuzeninin eğlenen gözleri de bunu fark etti.

Freddy temkinli bir tavırla, "Yeterince iyi birine benziyor," dedi. "Gerçi yeleşini beğenmedim, ama seninkini de beğenmedim, kuzen, o yüzden bir anlam ifade etmediğini söyleyebilirim. Onunla nerede tanıştınız? Onu daha önce hiç görmedim."

"Ama sen Leicestershire'daydın, Freddy," diye hatırlattı Jack ona. "Sanırım Şövalye uzun zamandır aramızda değil, ama bana İngiltere'de büyüdüğü söylendi."

"Evet, bu tamamen doğru," dedi Kitty. "Sanırım amcam Fransa'daki sorunlar yüzünden İngiltere'ye geldi, ama Matthew Amca Fransızları o kadar sevmiyor ki akrabalarımı asla Arnside'a davet etmez. Ve ben de

Camille'i hayatımda bir kereden fazla görmedim, o da küçük bir kızken. Ama onu ve Claud'un giyotine gönderdiği bebeği onarıırken ne kadar nazik hiç unutmadım!"

Jack sandalyesinden kalkarak, "Sevgili Kitty, sizi tekrar bir araya getirme ayrıcalığına sahip olduğum için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," dedi. "Kendimi senden ayırmak zorundayım, Meg. Bu arada, bu gece seninle gelmem için beni davet etmemen ne büyük kabalıktı! Sevgili Kitty'mizin tiyatroya ilk ziyareti! Tanık olmak için çok şey vereceğim bir olay. Ama bana her şeyi anlatacaksın, değil mi Kitty?"

"Bunu çok sıkıcı bulacağınıza eminim!" diye karşılık verdi.

"Hayır, hayır! Senin sırlarından ne zaman sıkıldım ki?" dedi, onu sorguya çekerek.

"Ama Jack, ben bu kadar haksızlığa uğramam!" Meg, "Bu Freddy'nin partisi, bilmelisin, benim değil!" diye bağırdı.

"O zaman Freddy'ye karşı çok kaba davrandın," dedi elini dudaklarına götürerek. "Bu gece Stichill'e söz verdiğini sanıyordum?" dedi Freddy.

"Öyleyim elbette," diye itiraf etti Bay Westruther. "Ama yine de beni davet etmemeniz büyük kabalıktı!" Sonra da Kitty'nin çenesini çimdikleyerek ve ona iyi eğlenceler dileyerek alışılmadık bir şekilde yanından ayrıldı ve gitti.

"Bu kadar becerikli birini hiç tanımadım!" dedi Freddy. "Gelmediğine sevindiğimi söylemeliyim. Bir kere, büyük olasılıkla parçayı keserdi ve bir diğeri de, beş garip bir sayı. Stonehouse da bizimle gelecek ve akşam yemeğini Piazza'da yiyeceğiz. Bunu seveceksin, Kit."

Bundan hiç kuşku duyulamazdı; gözleri daha şimdiden ikram beklentisiyle parlıyordu. Akşamki eğlence için kıyafetini değiştirmek üzere Ryder Sokağı'ndaki evine dönen Bay Standen, tiyatroya yapacağı bir ziyaretin onun düşüncelerine yeni bir yön verebileceğine dair zayıf bir umut besliyordu. Kaliteli hanımların gittiği her eğlence yerinde ona eşlik etmeye hazırdı, ama son iki günü iğrençleştiren bu türden bir gezintinin kendisini Leicestershire'a tamirci olarak göndereceğini düşünmeye çok meyilliydi.

Gecenin başarısı, hafif bir kekemelikten muzdarip utangaç bir genç beyefendi olan Bay Stonehouse'un selamını verdiği ve tavırlarıyla Bayan Charing'in güzellik tarzını çok beğendiğini açıkça gösterdiği andan itibaren kesinleşmişti. Kırsal kesimde inzivada yaşamış olmanın yanı sıra, kendini hiçbir zaman hoş görülebilecek yakışıklı bulmamış bir kız için, Bay Stonehouse'un gözlerindeki takdir dolu parıltı bir kadeh şampanya kadar keyif vericiydi. Locadaki yerlerini aldıklarında biraz dikkat çektiler ve Meg'le selamlaşp gülümseyen birkaç kişi Kitty'ye sertçe baktı, hatta züppe bir adam soru sorma bardağını ona doğru tutacak kadar ileri gitti. Kitty bunun çok kaba bir davranış olduğunu düşündü, ama Freddy züppenin ilgisini fark edip, boyun eğmiş bir ses tonuyla şöyle diyene kadar bu durumdan hiç hoşnut olmadı: "İşte şu Luss denen adam. şehir dışında olduğunu sanıyordum. Ne yazık ki değil. Hiç bu kadar meraklı birini tanımamıştım! Bahse girerim, ilk fırsatta buraya gelip senin kim olduğunu öğrenmeye çalışacaktır, Kit!"

"Yabancı olduğum için mi öyle bakıyor?" diye sordu Kitty, biraz kırgın bir ifadeyle.

"İşte . Kendini gerek yok," dedi Freddy güven verici bir şekilde. "Yanlış bir şey olduğundan değil: aslında çok güzel görünüyorsun."

Bu ılımlı  vg  Kitty'nin moralini biraz bozdu, ama kısa süre sonra tekrar yükseldi, çünkü Bay Stonehouse Kitty'nin ilgisini çekmek istediğine dair belirgin işaretler verdi. Freddy ve kız kardeşi dinleyiciler arasında bulunan çeşitli tanıdıklarıyla ilgili umarsızca konuşurlarken, Bay Stonehouse sandalyesini Kitty'ninkine yaklaştırdı ve kibarca ona Metropolis'e yaptığı ziyaretten memnun olup olmadığını sordu. Bunun ilk ziyareti olduğunu öğrenince şaşırmış gibiydi; Kitty masum bir tavırla Freddy'nin kendisini Westminster Manastırı'na ve Kule'ye götürme nezaketini gösterdiğini söyleyince de afallamış görünüyordu.

"*F-Freddy!*" diye tekrarladı. "*Westminster Manastırı* mı dedin?"

"Evet, ayrıca Kule'yi de. Paul's'e de girmek istedik, ancak rehber kitap i  mekanı pek beğenmemiş gibiydi, bu yüzden dışarıya bakmaktan fazlasını yapmadık. Ama Elgin Mermerleri'ni gördük!"

"Freddy değil!" dedi inanamayarak.

"Evet, gerçekten de öyle! Yine de onları pek umursamadığını itiraf etmek zorundayım."

"Gideceğini sanmıyorum," dedi Bay Stonehouse. "Gitmeye nasıl ikna edildiğini anlayamıyorum!" Rengi değişti ve özür dileyerek ekledi: "Hayır, öyle demek istemedim! Yapabilirim elbette ama bu çok şaşırtıcı! İyi adamların en iyisi, bilirsiniz, ama-" Sesi kesildi. "*Elgin Mermerleri!*" diye bağırdı. "Oh, Tanrım!"

Kulak misafiri olan Freddy sertçe konuştu: "Evet, ama bunu tüm şehre yaymana gerek yok, Jasper!"

"Karşı koyamadım!" dedi Bay Stonehouse içtenlikle. "Onlara hayran kalmadın mı Freddy?"

Bay Standen'ın bu konudaki düğünceleri çok kuvvetli olduğu için, kız kardeğinin o anda Kitty'nin dikkatini evin karğı tarafındaki bir kutuya çekerek dikkatini dağıtması büyük bir çanstı. "Bak, Kitty! gövalye orada, Leydi Maria Yalding ve kız kardeğıyle birlikte içeri giriyor! *Freddy!* Eğer Drakemire'i de yanında getirmediyse! Pekala!"

Kitty gözlerinin yönünü takip ederek locada dört kişilik bir grup gördü. Çok şık giyinmiş, ama ne güzel, ne de gençliğinin ilk ışıklarını taşıyan şişman bir kadın, Şövalye'nin yardımıyla sandalyesine yerleşmiş, onun için yelpazesini ve retikülünü tutuyor, özenle süslenmiş pelerinini sandalyenin arkalıına özenle yerleştiriyordu. Bir kız kardeşten çok kiralık bir refakatçi görünümünde olan daha zayıf bir versiyonu yanına oturdu, partinin dördüncü üyesi, kadın düşmanı bir ifadeye sahip, soluk benizli bir adam da ona eşlik ediyordu.

"Leydi Maria şişman olan, o da ablası Leydi Jane," diye açıkladı Meg. "Annerwick'in kızları, biliyorsun: beş tane var ve hepsi de puding gibi sade! Servetleri yok tabii: Annem yaşlı Lord Annerwick'in daha yirmi beş yaşına gelmeden otuz bin sterlin harcadığını söylüyor!"

"Aman Tanrım!" dedi Kitty şaşkınlıkla Leydi Maria'nın kutusuna doğru bakarak. "Onun gerçekten de çok zengin olduğunu sanmıştım! O kadar çok mücevher ve tüy takıyor ki!"

"Oh, evet! Çünkü şans eseri Bay Yalding onunla evlenmek istiyordu ve oldukça kaba bir insan olmasına rağmen -aslında bir *tüccar* olduğuna inanıyorum!

-Annerwick'ler minnettar olmaktan başka bir şey yapamadılar."

"Onunla evlenmek istemedi," diye araya girdi Freddy. "*Tonun* içinde olmak istedi. Önce Calderbank kızına teklif etti ama Calderbank için fazla dükkan kokuyordu. Garip yaşlı adam! Ona da pek yararı olmadı. Birkaç yıl önce hapse atıldı."

"Hayır, ama Leydi Maria'ya iyi geldi," dedi Bay Stonehouse. "Bütün servetini ona bıraktı. *O da* bunu gördü! Ejderha gibi bir kadın!" Evin diğer tarafına baktı. "Aptal da. Genç bıçakçı kim-" Aniden durdu, sorusu Meg'in parmaklarından gelen bir ısırıkla kısa kesildi.

Ama kız kardeşinin elinin uzanamayacağı bir yere gitmiş olan Freddy cevap verdi. "Bayan Charing'in kuzeni. Charing'in kuzeni. Fransız bir adam. Sence onun peşinden mi koşuyor, Kit?"

"Oh, Freddy, herhalde böyle bir şey yapmaz?" diye haykırdı Kitty şaşkınlıkla.

"Olabilir," dedi Freddy. "Ben yapmazdım ama pek çok kişi yaptı. Öyle olmalı! Yüz bin dolar değerinde olduğunu söylüyorlar. Sorun şu ki, o çok tuhaf huylu bir kadın. Uphall onunla arasını düzeltmek için çok uğraştı. Onu da elde etmek istiyordu ama Uphall kendini toparlayamadı.

Bana daha çabuk sarılacağını söyledi. Bir süngerci evinde o kadar da kötü olmadığını söyledi.

-Bir kere alışırsan. Yüce Tanrım! Tanrı aşkına, sola bakma Meg! *Dolphinton Teyze!*"

Meg büyük bir soğukkanlılıkla yelpazesini açtı ve profilini gizleyecek şekilde savurdu. "Bizi gördü mü?" diye tısladı.

"Bilmiyorum ve bakmayacağım da. Yanında Dolph var, size söyleyebileceğim tek şey bu. Gösteriden sonra dışarıda bir gezintiye çıkmamız gerekecek, yoksa bizi çağırmaya başlayacak. Onun ne olduğunu biliyorsun!"

Tam o sırada perde açıldı ve Freddy'nin oyundan aldığı keyif, Leydi Dolphinton'ın locasına yapılacak zorunlu ziyaretten kurtulmalarını sağlayacak bir plan geliştirme zorunluluğuyla gölgelense de, Kitty önündeki çileyi anında unuttu ve oyun boyunca dudakları aralanmış, bakışları

Perçinlenmişti ve elleri yelpazesini sıkıca kavramıştı. Perde indiğinde Freddy, hanımefendileri, saygıdeğer akrabası onları izlemeye vakit bulamadan locadan çıkarmak için takdire şayan bir girişimde bulundu; ama Meg'in mendilini kaybetmesi ve Kitty'nin uzun süren transından uyandırılması gerektiği için bu başarısız oldu. Amacına ulaşmadan kapı çalındı ve Şövalye içeri girdi, böylece projeden vazgeçmek zorunda kaldı.

Kitty sevinmekten başka bir şey yapamadı. Yakışıklı kuzeninin bir servetin peşinden koşması onu üzen bir öneriydi. Freddy'nin locasında hemen belirmesi bu düşünceyi yalanlar gibiydi ve tavırlarında Leydi Maria'nın yanına dönmek istediğine dair en ufak bir işaret yoktu. Ev sahibesinin gözleri önünde, son derece neşeli ve kibar bir şekilde sohbet etmeye devam etti; karşı locadan sabit bir bakışla oldukça rahatsız olan Kitty ona Leydi Maria'yı gücendirebileceğinden korktuğunu söylediğinde, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve haykırdı: "Ama hayır! Bu nasıl mümkün olabilir? Ona kuzenimin burada olduğunu söyledim - yıldır görmediğim kuzenimin!"

"Çok üzgün görünüyor," dedi Kitty.

"Leydi Maria'yı pek iyi tanımıyorum, ama öyle görünüyor ki huysuzluktan muzdarip," dedi alaycı bir ifadeyle. "Ama böyle söylememeliydim! Aslında ben bir nankörüm! Londra'da arkadaşı olmayan birine karşı çok nazik davrandı ve dudaklarımın mühürlü olduğunu anlıyorsunuz!"

Bay Stonehouse, Bay Standen'la birlikte koridorda hava almak için locadan ayrıldıklarında, "şey çok güzel," dedi, "ama Londra'da hiç arkadaşı yoksa buraya neden geldi? Elçilik çalışanlarından biri değil, değil mi?" Aceleyle ekledi: "Son derece saygıdeğer biri olmadığını söylemek istemiyorum! Sadece bana tuhaf geldi!" Yoluna çıkan uzun boylu bir figürü fark etti ve bardağını kaldırdı. "Oh! Dolphinton! Nasılsınız?"

Lord Dolphinton kuzenine kısa ve öz bir şekilde hitap etti. "Annem Kitty'yi kutusuna götürmen gerektiğini söyledi," dedi. "Freddy, Kitty'yi kasabaya getireceğini bilmiyordum, değil mi?"

Bay Standen bu kesin emirden rahatsız olsa da, Lord Dolphinton'ın sesindeki itiraz notasına sağır. "Hayır, hayır!" dedi yatıştırıcı bir sesle.

"En azından ne bildiğini bilmiyorum Dolph, ama tartışmaya girmeye gerek yok dostum! Kit'i teyzemi görmeye getirmek için artık çok geç! Geri dön ve ona söyle! Onu bir sonraki perdeden sonra getir!" Sonra akrabasını nazikçe döndürdü ve ona cesaret verici bir itiş verdi, Dolphinton uzaklaşırken Bay Stonehouse'a şunları söyledi "Yedi aylık bir çocuk, biliyorsun: bunun bir açıklaması olmalı! Geri dönüp Kit'i uyarsan iyi olur!"

"Freddy!" dedi Bay Stonehouse, onu alıkoyarak. "Nedir bu? Yani, Elgin M-Mermerleri-W-Westminster Manastırı-! *Evlenecek* misin?"

"Hayır, hayır!" Freddy istemsizce konuştu. Kendini toparlayarak ekledi: "Demek istediğim sadece nişanlıyım! Bunu bir sır olarak saklamak, Jasper! Ailevi nedenler!"

"Oh!" dedi Bay Stonehouse, çok şaşırmış bir halde. "Tabii ki, eğer bilinmesini istemiyorsanız, hiçbir şey söylemeyeceğim! Ama neden-"

"Perde !" diye umutsuzca sözünü kesen Freddy, bir teriyer tarafından hararetle kovalanan bir tavşan gibi locasına çekildi.

Bölüm X

Leydi Dolphinton akşamın ilerleyen saatlerinde nişanlı çifti beklenmedik olduğu kadar ender rastlanan bir yakınlıkla karşıladı. Yırtıcı bir ağzı, gözlerine asla ulaşmayan bir gülümsemesi ve önemli bir havası olan sert yüzlü bir kadındı. Ölen kocasının akrabaları arasında hiçbir zaman popüler olmamıştı, çünkü hem gururlu hem de kötü huyluydu, sosyal olarak kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü kişilere karşı küstah, oğluna karşı zalim ve amaçlarına ulaşmak için kullandığı yöntemlerde acımasızdı. Herkese iyi gözle bakmaya her zaman eğilimli olan Leydi Legerwood bile Augusta'yı sevemezdi. Onun gözünde Augusta kötü bir anneydi ve aptal oğluna karşı davranışlarının onun ahmaklığını artırdığını düşünüyordu. Kimse için daha kötüsünü söyleyemezdi. Ailenin genç üyeleri çocukken ondan korkar, büyüdüklerinde de ondan uzak dururlardı. Bay Penicuik ondan nefret ediyordu. Yeğenin zamansız ölümünün onun suçu olabileceğine dair inancını pek gizlemiyordu; büyük yeğenin özelliklerinin doğrudan ondan miras kaldığına dair inancını ise hiç gizlemiyordu. Bütün Skirling'lerin gevşek olduğunu söyledi.

vidalar, yaşlı James Skirling'in bir İskoç kayalığında balık tutarken boğulduğunu yaydıkları için onları suçlamadığını karanlık bir şekilde ekledi. Kimsenin, ailenin bir üyesinin evin üst katındaki bir odaya hapsedilmesi ve kendisine zarar gelmemesi için birkaç görevlinin bulunması gerektiği gerçeğinin reklamını yapmasının beklenemeyeceğini söyledi.

Dolphinton'ın teklifini reddederek Kontes'i ne kadar kızdırmış olabileceğini bilen Kitty, büyük bir korkuyla locasına gitti ve Freddy'nin kolunu sıkıca kavrayarak ondan bir ihtar aldı. Af diledi ve hanımefendinin çok bir şey söylemeyeceğini umduğunu belirtti. Adam şaşırılmış görünüyordu ve şöyle dedi: "Tanrım, Kit, ondan korkmuyor musun?"

"Hayır. En azından-evet, biraz öyleyim! Onun kötü bir insan olduğunu düşünüyorum! Ve çok acımasız şeyler söyleyebiliyor!"

Freddy, "Öyle bir şey yaparsa git," dedi.

"Oh, Freddy, buna cesaret edebilir misin?" diye sordu, biraz

gülerek. "Cesaret etmek diye bir şey söz konusu değil:

Yapması kolay!"

"Freddy, ateş kadar deli olurdu!" dedi Kitty, bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü.

Ama pratik zekâlı Bay Standen gözünü korkutmayı reddetti. "Öyle olsa bile bizim için bir şey fark etmezdi. Bunu görmek için orada olmamalıydı," diye belirtti. "Depremi içinde olmaya gerek yok: Sizi korkutmasına izin vermeyeceğim."

Bu beklenmedik soğukkanlılık Bayan Charing'i çok etkiledi, ama bunu test edemediği için de üzülmeydi. Kontes'i gülümsemeler içinde buldular; Freddy'ye övgüler yağıdırıyor, Kitty'ye ince, boyalı dudaklarının arasından yumuşak bir şekilde iltifat ediyordu. Kitty'nin leydinin yanağını öpmesine bile izin verildi ve Kitty, Kontes'i nişan haberinden daha çok hiçbir şeyin memnun edemeyeceğini kuşkuyla öğrendi.

Annesi Kitty'yi iyi niyetiyle bunaltırken, Dolphinton da Freddy'nin paltosunu kavramış, bir dizi çekiştirmeye maruz bırakıyordu. Teyzesine dikkatle bakan Freddy, önce bu dikkat çekme çabasının farkında değildi, ama çekiştirmeler zorunlu hale gelince, Lord Dolphinton'ın istediği gibi bir amaca . "Kes şunu Dolph!" dedi öfkeyle. "Bu paltoyu ilk kez giyiyorum ve bu çiftin arasında

Sen, sen ve Kit-" Durakladı, kuzeninin yalvaran bakışlarıyla karşılaştı ve şöyle dedi: "Oh, çok iyi! Sorun nedir, eski dostum?"

"Kitty'yi kasabaya getireceğini bana hiç söylemedin!" dedi Dolphinton yalvarırcasına. "Tabii ki söylemedim! Neden söyleyeyim ki?" diye cevap verdi Freddy.

"Bana hiç söylemedi!" dedi Dolphinton, ebeveynine hitaben.

Güldü, ama (Bayan Charing'in daha sonra Bay Standen'a söylediği gibi) onun için kötü bir anlama gelecek şekilde. "Yüce Tanrım, Foster, bunun ne anlamı var? Keşke biraz daha az aptal olmaya çalışsan! Demek sevgili Margaret'le kalıyorsun, Kitty? Çok tatlı bir yaratık, ama belki de sana bakacak kiÇi değil! Yaramaz kız! Neden bana gelmedin? Zavallı Matthew Amca'ya seni bir süre bana göndermesi için bir kez yalvarsam, elli kez yalvarmışımdır, eminim! Yemin ederim, seni Margaret'a çok görüyorum! Gönlümden geçen hep bir kız çocuğu dünyaya getirmekti!"

Kendi localarına dönme vakti gelene kadar bu tarzda konuKmaya devam etti, bu arada gözleri Kitty'nin yüzünden Freddy'ninkine geliyordu. Bay Penicuik'i, Legerwood'ları, uzun görmediği Bay Westruther'ı merakla sordu: Hâlâ şehir dışında olabilir miydi? Kitty'nin Londra'da iyi ağırlanıp ağırlanmadığını öğrenmek istiyordu: Meg onun için Almack's'a girmesine izin veren bir makbuz mu temin edecekti? Freddy onu Hyde Park'ta araba kullanmaya götürmüş müydü? Ama bu Kitty'nin Dolphinton'a bu zevki tattırması gereken bir şeydi! Freddy'nin mükemmel bir kırbaççı olduğunu, en güzel dönüşleri yaptığını bilmeliydi. "Bir öğleden sonra Kitty'yi yanına almalısın, Foster: Bunu yapmak hoşuna gidecek, biliyorum!"

"Seve seve," diye tekrarladı itaatkâr bir tavırla, ama o kadar sefil görünüyordu ki Kitty gülmek için kendini zor tuttu.

"Ve söylemeliyim ki," dedi Freddy'ye, "umarım beni almayı teklif etmez, çünkü beni devireceğine inanıyorum!"

"Hayır, yanılıyorsun," diye cevap verdi Freddy. "Öyle olduğunu sanmazdım ama birinci sınıf bir kemancıdır. Fırsatını bulursa çok da iyi bir binici! Avlanmasına izin vermiyor ama bir keresinde Leicestershire'da kalmasına izin vermiştik. Zavallı adamı hiç bu kadar mutlu görmemiştim! Eğer babamın ahırdaki en çirkin müşterisinin ayağını kaydırmadıysa ne olayım! Vahşi onunla bir kuzu gibi gitti,

Dahası da var. Oldukça güvende olursun. Seni alacağını sanmıyorum: şeytani bir maviliğe sahipti, değil mi?"

Kadın kabul etti, ama Kontes'i tanıdığı için, ertesi gün Berkeley Meydanı'na sabah ziyaretine geldiğinde, o kararlı bayana eşlik etmesine şaşırmadı. Kontes, yeğenini nezaketle kucaklayarak, onu durumundan dolayı tebrik etmeye gelmişti. Sakatların durumunu sormak için Mount Street'e uğramış ve sevgili kız kardeşinden Meg'in durumunun iyiye gittiğini öğrenmişti. Ama onun Bayan Charing'e gösterdiği yakınlığı hayretle izleyen nankör yeğeni, onun daha çok, Bay Penicuik tarafından evlat edinilmesinden yıllardır üzüntü duyduğu bir kıza kendini sevdirmek için geldiğini düşündü. Dolphinton'ın annesinin kışkırtmasıyla Kitty'yi o öğleden sonra Park'ta gezintiye çıkarmak istediğini duydu ve bu garip taktiklerin anlamını bir türlü kavrayamadı. "Bu istenmeyen ziyaretçiler evden ayrıldıktan sonra, "Freddy'yle nişanlandığınızı öğrendikten sonra ne elde etmeyi umabilir ki? Amcam seni mirasçısı yaptığında, Dolph'la evlenmeni ne kadar çok istemiş olabileceğini çok iyi anlıyorum, çünkü annem onun mal varlığının çok sıkıntılı olduğunu söylüyor ve biliyorsun, Freddy çok pahalı bir kadın! Giydiği kürklere dikkat ettiniz mi? Bakakaldım ve annemin büyük olamayacağını söylediği bir evliliğe nasıl bu kadar cömertçe sahip olduğunu merak ettim!"

"Öyle değil!" dedi Kitty. "Zavallı Dolph o kadar aptal ki, onun cüzdanının iplerini hâlâ onun elinde tuttuğundan emin olabilirsin! Matthew Amca'nın söylediği de bu zaten; biraz idare ve tasarrufla düzeltilebilecek bir Geyler dıGında yanlıG bir Gey olmadığını da. Yine de itiraf etmeliyim ki," diye ekledi vicdan azabıyla, "Matthew Amca da böyle söylerdi!"

Meg güldü ama şöyle dedi: "Öyle olabilir, ama yine de Dolph'u seni araba kullanmaya teşvik etmeye neden değer bulduğunu anlamıyorum!"

"Cesaretlendirin! Zavallı Dolph! Onu *zorladı!*" diye haykırdı Kitty, kıkırdamasını bastıramayarak.

"Öyle olduğunu biliyorum, ama onunla gideceğini söylediğini duyduğumda hayatımda hiç bu kadar GıGırmamıGtım! Neden, Kitty?"

"Oh, Freddy bana bu faytonu devirmeyeceğini garanti ediyor!" dedi Kitty umursamazca. "*Reddedemezdin*, o iğrenç kadının bunu yaparsam ona çok kızacağını biliyordum! Ayrıca, beni neden davet ettirdiğini de öğrenmek istiyorum! Faytonla gezmeye çıkmak için ne giymeliyim Meg?"

"Dolph ile araba sürmeye gitmek için, ne olursa!" "Hayır, tahrik etme! Lütfen, söyle bana!"

"Zavallı kardeşime nasıl ihanete uğradığını anlatmayı tercih ederim! Saçları kahverengi pelisse, seni kaz, ve altın tüylü şapka!"

Lord Dolphinton vaktinde Berkeley Meydanı'na geldi, ama Kitty'nin onu annesinin tuhaf davranışını açıklamaya ikna etme umutları, arkalarında tünemiş duran ve konuşulan her kelimeyi duyabilen tahta suratlı bir seyisin varlığı yüzünden suya düşecek gibi görünüyordu. Gerçekten de, Dolphinton'a onun keyifsiz olduğunu söyleme cesaretini gösterdiğinde, Dolphinton ona ürkek bir bakış fırlattı ve bunu, Dolphinton'ın bir uyarıda bulunma niyetinde olduğunu doğru olarak yorumladığı bir dizi yüz buruşturma izledi. Hemen önemsiz şeylerden bahsetmeye başladı, onunla ilgili her şeye büyük ilgi duyuyor ve onu koruyucu meleğinden ayırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Aydınlık bir gündü ve bir haftadır böyle bahar gibi bir hava birçok tomurcuğun açılmasına neden olmuştu. Çiçek tarhları arasında uzanan bir patikayı görünce Kitty'nin ihtiyacı olan bahaneyi bulmuş oldu. Sevinçle haykırdı ve şöyle dedi: "Çuha çiçekleri! Oh, ne kadar güzel! Bu yolu keşfetmeyi ne kadar çok isterdim!"

İma başarısız oldu. Lord Dolphinton başını salladı. "Araba yolu değil," dedi.

"Hayır, ama lütfen bir dakika dur Dolph! Geri dönsem, patikadan aşağıya doğru çok az bir yol yürüsem itiraz eder misin?"

"Hayır," dedi lord hazretleri, çiftini durma noktasına getirerek. "Neden çuha çiçeklerine bakmak istediğinizi anlayamıyorum ama itirazım yok. Yine de koyları on dakikadan fazla ayakta tutmayacağım. Zahmet olmasın ama bunu yapmayacağım. Onlar için kötü olur."

Faytondan atlayan ve Bayan Charing'in inmesine yardım etmek için bekleyen seyis, ihtiyatlı bir şekilde öksürdü ve eliyle yüzüne dokunarak şöyle dedi

papyonlu şapka: "Bayan'a eşlik etmek isterseniz atları ben yürütebilirim, Lordum."

"Ah, evet!" dedi Kitty hemen, "Lütfen izin ver Dolph! Bu güzel parkta biraz yürümeyi çok isterim!"

Dolphinton bu öneriden çok etkilenmiş görünüyordu. O gün gösterdiği ilk canlılık belirtisiyle şöyle dedi "Ben de öyle yapacağım! Bu iyi bir fikir. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun, değil mi Kitty? Kadınlar Londra'da yalnız yürümezler. Finglass atları yürütecek, ben de seninle geleceğim."

Dürüst bir kız olan Bayan Charing, Leydi Dolphinton'ın tek çocuğuna sabırsız davrandığı için tamamen suçlanamayacağını fark etti. Yine de kendi sabırsızlığını dizginledi ve Dolphinton'ın seysisine özenle ve biraz da tekrarlayarak verdiği talimatları bitirmesini bekledi. Ama birlikte uzaklaşırlarken Lord hazretleri şöyle deyince neredeyse öfkesi geçecekti: "Neden iyi bir fikir olduğunu söylediğimi söyleyeyim. Çuha çiçeklerine bakmak istemiyorum. Hiçbir şeye bakmak istemiyorum. Finglass'ın duyamayacağı bir şey söylemek istiyorum."

"Tabii ki!" dedi Kitty. "İşte bu yüzden bu yolda yürümek istediğimi söyledim!"

"Onun duyamayacağı bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Lord Hazretleri şaşkınlıkla. "Her şey bir yana! Bu bir- şey, kelimeyi unuttum ama bir tane var. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz."

"Evet, Dolph, ama bunu boğ ver!" dedi Kitty, onun koluna girip anaç bir tavırla bastırarak. "Bana ne söylemek istediğini söyle!"

"Finglass arkamdayken bir şey söylememem gerektiğini söylemek istedim. Anneme söyler," diye açıkladı lord hazretleri.

Bayan Charing bir kez daha kendini kontrol etmek zorunda kaldı. "Dolph, bu yaratık seni gözetliyor mu?" diye sordu.

"Anneme nerede söylüyor. Ona ne yaptığımı söylüyor."

"Neden onu kapatmıyorsun?" dedi kızgınlıkla.

"Bana izin vermedi."

Kolunu hafifçe salladı. "Seni durduramazdı! Sen bir erkeksin Dolph, okul çocuğu değil!"

"Evet," diye kabul etti. "Ama yapabilirdi."

"Ah, keşke annenden bu kadar korkmasaydın!" diye iç geçirdi Kitty.

Adam duraklayarak onun yüzüne baktı, kendisi de büyük bir şaşkınlık içindeydi. "Öyle mi? Yine o şey. Unuttuğum şey. Çünkü ben de unuttum."

Bu konuyu sürdürmenin sonuçsuz kalacağını anladı. Onun yerine şöyle dedi: "Annen neden beni bu geziye getirmen için ısrar etti?"

Derin bir iç çekiş onu sarstı. "Benimle evlenmeni istiyor," diye cevap verdi. "Kötü bir şey yaptığımı söylüyor."

"Ama bu çok saçma!" diye belirtti. "Freddy ile nişanlı olduğumu bildiği halde nasıl böyle bir şey düşünebilir?"

"Öyle olmadığını söylüyor. Başından beri bir balondan şüphelendiğini söylüyor. Dün gece seni gördüğünde öyle olmadığını bildiğini söylüyor. Aldatılmayacağını söylüyor." Tekrar iç çekti. "Doğru!" dedi sıkıntılı bir ses tonuyla.

Bayan Charing'in kolu sertleşmişti. Dikkatle konuştu: "Ancak bu sefer tamamen dışarıda. Tabii ki Freddy ile nişanlıyım! Neden bunun bir balon olduğunu düşünsün ki?"

Dolphinton hafızasını zorlayarak alnını kırıstırdı. "Jack'le ilgili bir şey," diye üretti. "Mantıklı gelmiyor, bu yüzden hatırlayamıyorum. Genelde bazı şeyleri çok iyi hatırlarım ama anlamadığım zaman hatırlayamam."

"Aptalca Geyleri hatırlamaman çok iyi bir Gey!" dedi Kitty içtenlikle. "Annene bu konuda çok yanıldığını söyleyebilirsin! Hayır, sanırım bunu yapmaya cesaret edemezsin: Ona kendim söylemenin bir yolunu bulacağım."

Büyük bir telaşla onun kolunu kavradı. "Hayır, hayır! Anneme sana ne söylediğimi anlatmayacaksın!"

Adam o kadar telaşlanmıştı ki, kızın öfkesi dinmişti. Sakin bir sesle: "Hayır, söz veriyorum yapmayacağım Dolph. Sana asla ihanet etmem, bunu biliyorsun."

Hayır! Size yardım edebilmeyi çok isterdim."

Kavrayışı bileğinden eline kayd ve minnetle eline bastırdı. "Senden *hoşlanıyorum*, Kitty!" dedi. "Seni Freddy'den daha çok seviyorum. Hugh'dan daha iyi. Daha iyi-"

"Evet, evet!" diye aceleyle araya girdi. " daha iyi!"

Ağır ağır yürüyorlardı, Kitty düğüncelere dalmıŒtı, Dolphinton ise sessiz kalmaktan memnundu. Birden Kitty konuştu. "Dolph, düşünüyordum ve bir anda aklıma geldi: Benimle evlenmek *istemiyorsun*, değil mi?" Başını salladı. "*Neden* istemiyorsun?" diye sertçe sordu.

Bir ya da iki kez yutkundu. "Açıklamakta iyi değilim!" dedi.

Kız buna hiç aldırmadı. "Beni seviyorsun ve her zaman annenin dediklerini yapıyorsun ve söylemeliyim ki bana öyle geliyor ki, annenden kaçmak için bile olsa evlenmekten çok memnun olacaksın. Dolph, olabilir mi- Dolph, *başka biriyle* evlenmek istiyor musun?"

Adamın beti benzi attı ve neredeyse onu sürükleyecekti. "Arabaya geri dön!" dedi. "Atları ayakta tutun!"

"Hayır, o iğrenç damat senin için onlarla ilgileniyor. Söyle bana, Dolph! Annene söylemem! Kimseye söylemem, şerefim üzerine, söylemem! Sevmediği bir kadın mı?"

"Onunla hiç tanışmadım," diye mırıldandı. "Onu

sevmezdim." "Gel ve şu koltuğa yanıma otur!"

diye ikna etti. "Biraz üşü! Geri dönsen iyi olur!"

"Hemen gidiyoruz. Hava o kadar sıcak ki, güneşte birkaç dakika oturmanın bize bir zararı olmayacağından eminim. İşte! Ne kadar hoş olduğunu görüyorsunuz! Bana içini dökmekten korkma! Size yardımcı olabilmeyi çok isterim. Adı ?"

"Hannah."

"Hannah! Eminim çok güzel bir isimdir! Peki ya diğer adı?"

"Plymstock. Bu onun erkek kardeşinin adı," dedi lord hazretleri, meseleyi açıklığa kavuşturarak. "Onunla birlikte yaşıyor. Karısıyla da yaşıyor. Bayan Plymstock. Ondan hoşlanmıyorum. Plymstock'tan da hoşlanmıyorum." Bir an düşündü. "Ya da çocukları," dedi.

"Bay Plymstock'u neden sevmiyorsunuz?" diye sordu Kitty, biraz şaşırarak. "O bir Cit," diye yanıtladı lord hazretleri basitçe.

"Ah, canım! Ama belki de son derece saygıdeğer biridir!"

"Hayır, değil. O bir devrimci."

"Aman Tanrım!"

Başını salladı. "Benden hoşlanmıyor. Hannah'yla evlenmemi istemiyor. Diyor *ki* Earl'lerden hoşlanmıyor. Bu seni gösteriyor, değil mi?"

Bunun kesinlikle biraz ışıık saçtığını düşündü, ama bunu söylemekten kaçındı. "Bana Bayan Plymstock'tan bahset!" diye yalvardı. "Güzel mi?"

"Evet," dedi lord hazretleri. "Sevdiğim türden bir yüzü var. Onu ilk gördüğümde öyle düşünmüştüm."

"Ne zaman oldu bu, Dolph?"

"Cheltenham, geçen yıl. Annem tedaviyi aldı. Ülkeyi dolaştığımı sanıyordum. Ama değildim. Onu kandırdım."

"Yaptığın çok mükemmel bir şey!" diye onayladı Kitty. "Bence bunu düşünmekle çok akıllıca davrandın!"

"Bunu Hannah düşündü. Ben zeki değilim, o zeki. Ama beni rahatsız etmiyor. Onunla evlenmek ," dedi hüznle.

Bayan Charing'e öyle geliyordu ki, bunu yapmasına izin verilmesi pek mümkün olmayacaktı. Leydi Dolphinton'ın gözünde böyle bir eşleşmeyi katlanılabilir kılacak tek bir durum vardı. Belirsiz bir soru sordu ve cevap olarak onun melankolik baş sallamalarından birini aldı.

"Hayır. Servet yok," dedi.

"Ah, canım!" dedi, her şeyin oldukça umutsuz görüldüğünü düşünerek.

"Bir servet istemiyorum. At istiyorum. Gidip Dolphinton'da yaşamak ve at yetiştirmek istiyorum."

"İrlanda'ya! Sen de öyle yapmalısın! Hannah da böyle mi diyor?"

"Evet. O da Londra'da yaşamak istemiyor."

"Keşke onunla tanışabilseydim!"

Şaşırmış ama memnun olmuş görünüyordu. "Öyle mi? Hannah ile tanışmak ister miydin?" "Evet, ama eğer Cheltenham'da yaşıyorsa-"

"Cheltenham'da yaşamıyor. Keppel Sokağı'nda yaşıyor. İyi bir adres değil. Annemin hoşuna gitmezdi. Cits ve avukatlarla dolu. Ben de pek sevmem. Ama ben oraya gidiyorum," dedi Dolphinton bir güven patlamasıyla. "Annem Boodle'a gittiğimi sanıyor. O da bir aldatmaca."

Kitty'ye öyle geliyordu ki, bu özel aldatmaca sadece felakete yol . Bir rastlantı sonucu bu aldatmacanın farkına varırsa Dolphinton'ın akıbetinin ne olacağını düşünmek bile onu ürpertiyordu. "Dolph, neden beni Bayan Plymstock'u ziyarete götürmüyorsun?" diye sordu. "Sana yardım etmeyi çok istiyorum, ama önce onu görmem gerektiğini düşünüyorum, çünkü sanırım görmeliyim!"

"Yapamam. Finglass anneme söyler."

"Ve öyle de olabilir, çünkü mükemmel bir plan düşündüm! Şimdi beni dikkatle dinle Dolph! Arabaya döndüğümüzde sana Keppel Sokağı'nın nerede olduğunu soracağım. Belki de bilmediğini söylemelisin - Finglass'ı kandırıyorsun, anlıyor musun?"

Lord Hazretleri belli belirsiz bir canlılık göstererek, "Bunu yapmak isterim," dedi.

"Tabii ki soracaksın! O zaman Finglass'a bilip bilmediğini soracaksın. Ben de orada yaşayan bir arkadaşım olduğunu söyleyeceğim, Bayan Plymstock'un evinin numarası neydi, Dolph?"

"On yedi," diye cevap verdi, dikkatle onu izliyordu.

"Güzel! Hatırlayacağım. Onu ziyaret etmeme itiraz edip etmeyeceğinizi soracağım."

Çok heyecanlanan Lord Dolphinton'ın zekâsı parladı. "İtiraz etmediğimi söyleyeceğim ve oraya gideceğiz!"

"Aynen öyle! Bunu aklınızda tutabilir misiniz, ne dersiniz?"

Ondan her şeyi tekrar etmesini rica etti ve bunu yaptığında çok iyi hatırlayabildiğini söyledi. Bayan Charing pek umutlu değildi ama çok geçmeden, kuzenlerine kendisine söylenenleri iki ya da üç kez hatırlayabildiğini söylediğinde boş bir böbürlenme yapmadığı ortaya çıktı. Her şey planlandığı gibi gitti ve çok geçmeden Bayan Charing Keppel Sokağı'ndaki bir salonda oturmuş, uşağının Bayan Plymstock'u kendisine getirmesini bekliyordu. Beklerken çevresini gözden geçirdi. Ev saygındı; oturduğu oda zarafetle olmasa bile nezaketle döşenmişti ve Bayan Plymstock'la bir ittifakı oldukça uygunsuz kılacak hiçbir bayağılık belirtisi göremiyordu. Sonra kapı açıldı ve Bayan Plymstock karşısında durdu.

Bayan Charing Gıddetli bir Çok yaGadı ve elini uzatırken Dolphinton'ın tahmin ettiğinden daha büyük bir tutkuya kapılmış olmasi gerektiğini anladı. Ancak aGık bir adam Bayan Plymstock'u güzel olarak tanımlayabilirdi. Kendi yaGlarında, oldukça iri yapılı, kumral saçlı, kirpikli, çiçek gibi bir teni olan genç bir kadındı. Görünüşünde itici bir şey olmamakla birlikte, çok az kişisi onun yakışıklı olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdi. Dolphinton'ın Kitty tarafından dürtüklenir dürtüklenmez yaptığı tanışma faslından sonra, Kitty'nin elini içtenlikle sıktı ve küstah ama hiç de kibar olmayan bir sesle, "Nasılsınız? Sizinle tanıştığım için çok mutluyum, çünkü sizi Foster'dan tanıyorum ve onun da sizden hoşlandığını söyleyebilirim."

Sonra lord hazretlerinin yanağını öptü ve onu bir anne edasıyla okşadı, oturup rahat etmesini söyledi ve tekrar Kitty'ye döndü. "Sana bizden bahsettiğine hiç kuGkum yok ve buraya evliliğimizin uygun olmayacağını söylemeye gelmediğini görebiliyorum. Eminim kimsenin bunu yapmasına gerek yoktur, çünkü ben aptal değilim ve bunu biliyorum. Ama her şeye rağmen onunla evlenmek istiyorum, sadece bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilemiyorum."

Onu köpeksi bir bağıllık ifadesiyle izleyen Dolphinton derin bir iç çekti.

"Ama eğer bu konuda kararlıysa, annesi bu evliliği engelleyemez!" dedi Kitty. "Dolph, sen yirmi yedi yaşındasın! *Kararlı* olamaz mısın?"

Korkmuş görünüyordu ve kekelemeye başladı. Bayan Plymstock onun elini tuttu ve okşayarak oturdu. "Telaşa kapılma, Foster!" dedi nazikçe. "Ben seni güvene alana kadar annenin bundan haberi olmayacak, sana söz veriyorum."

Hizmetçi tam o sırada elinde bir tepsiyle içeri girdi ve tepsiyi masalardan birinin üzerine koydu. Bayan Plymstock ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Şimdi istediğiniz Madeira şarabından bir kadeh alın ve ben Bayan Charing'i yatak odama götürürken siz de ateşin yanında oturup içmeye devam edin. Rahibe dığarıda olduğu için kimse gelip sizi rahatsız etmeyecek ve eğer anneniz buradaki ziyaretinizi sorarsa, Bayan Charing'le birlikte gittiğimizi ve sizi yalnız bıraktığımızı söyleyebilirsiniz, o da memnun olacaktır."

Kitty, Bayan Plymstock'un da en az Leydi Dolphinton kadar kendine hâkim olduğunu hissederek, uysalca onunla birlikte iki çift merdiveni çıkıp evin arka tarafındaki yatak odasına gitti.

Hannah ona bir sandalye uzatarak, "Sizi buraya getirdiğim için beni mazur görün," dedi. "Sizinle konuşmak istiyordum ve Foster'ın önünde konuşmak istemiyorum, çünkü bu onu sinirlendiriyor, zavallı adam!"

"Keşke biri onu o iğrenç kadına karşı sert davranmaya ikna edebilseydi!" diye haykırdı Kitty. "Kabul ediyorum, ben de ondan biraz korkuyorum, ama sonuçta ona yapabileceği hiçbir şey yok!"

"Evet, var Bayan Charing ve bunu onun başına kakmaktan çekinmiyor. O ve değerli doktoru! Güzel bir çift ve onlar hakkında ne düşündüğümü söylemek bana iyi gelir, gerçekten iyi gelir! Eğer dediğini yapmazsa, onu kilit altına aldirmekle ve herkese deli olduğunu söylemekle tehdit ediyor."

"Oh, hayır! !" Kitty dehşete kapılarak bağırdı. "O deli değil! *Deli* değil!"

Bayan Plymstock soğukkanlılıkla, "Hayır, değil, ama akli başında olmadığını kimse inkâr edemez," dedi. "Yine de ona bir zararı yok ve sizi temin ederim ki ona ben baksaydım, şu an olduğundan çok daha iyi olurdu."

Şimdi. Birincisi, annesinin gelip onu korkutarak aklını kaçırmasına izin vermek istemiyorum; ve bir diğeri de, bu İrlanda'daki evinde yaşamamanın ona, alıştığı şekilde şehirde dolaşmaktan çok daha uygun olacağını düşünüyorum. Atlarını alabilir ve her ne kadar burayı rutubetli, köhne bir yer olarak bulacağımı söylesem de, bu umurumda değil, çünkü her zaman taşrayı sevmişimdir ve yakında burayı düzene sokacağımdan şüphem yok."

Kitty de bundan kuşku duymuyordu. Büyülenmiş gözlerle ev sahibesine bakarken duraksadı: "Affedersiniz, ama-ama- Dolph'u *seviyor* musunuz?"

Bu soru Bayan Plymstock'u hiçbir şekilde rahatsız etmedi. Sakince cevap verdi: "Sanırım ona *aşık* olup olmadığını sormak istiyorsunuz. Ben aşık olmadım, kimsenin de olabileceğini sanmıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum ve Dolphinton Kontesi olup evli bir hanımefendi olmak istiyorum. Ağabeyim onu sevmiyor ve onunla evlenmemi istemiyor, ama ben ona aldırmiyorum. Senin gibi güzel değilim ve servetim de yok. Başka bir teklif almam da pek olası değil." Kitty'nin gözlerinin içine baktı ve açık sözlü bir tavırla "Makam olarak onun dengi değilim, öyleymişim gibi de davranmıyorum; ama onun kimseyle evlenmeye uygun olmadığını söyleyebilirsin. Size söz veriyorum: Ona iyi bakacağım ve onu mutlu edeceğim, zavallı Foster!"

Kitty ona baktı, beyni hızla çalışıyordu. Her ne kadar gözlerden uzak bir yaşam sürmüş olsa da, Dolphinton'ın akrabaları arasında böyle bir birlikteliğe şaşırmayacak kimse olmadığını farkındaydı. Her ne kadar iyi huylu olsa da Freddy'nin bile bunu hoş karşılamayacağını düşündü ve onun merhum Bay Yalding hakkındaki aşağılayıcı sözlerini hatırladı. Sosyetenin gözünde Dolphinton'ın özellikleri doğumundan daha ağır basıyordu; Bayan Plymstock'u seçkin kılabilecek tek şey büyük bir servete sahip olmasıydı ve onun hiç serveti yoktu. Ama Kitty o sade çehreye bakınca, zavallı, şaşkın Dolphinton'ın İrlanda bataklığında mutlu bir şekilde dolaştığını, kesinlikle yönetildiğini, ama nazikçe yönetildiğini ve annesinin rahatsız edici etkisinden kesinlikle korunduğunu görebiliyordu. Bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Sana yardım edeceğim!"

Bayan Plymstock'un zaten yüksek olan rengi koyu bir pancar rengine dönüştü. "Çok nazıksınız! Bu yüzden sana nasıl teklifte bulunduğunu ve onu reddettiğinde ne söylediğini bildiğimi söyleyeceğim ve bu bana senin iyi bir kız olduğunu ve tanışmaktan memnun olacağım biri olduğunu düşündürdü. Yüzüğü parmağıma takınca ne yapacağımı bileceğim, çünkü ben

Ama sorun şu ki, onu oraya nasıl götüreceğim? Bilmelisiniz ki Bayan Charing, onun etrafında annesine hikayeler taşıyan bir grup casus var. Annesinin onlara onun kafasının biraz tuhaf olduğunu söylediğinden şüphem yok. Vay be! Eğer Sam, yani kardeşim bana yardım etseydi, belki bu işi yapabilirdim, ama Foster'dan hoşlanmadığı için bunu yapmayacak ve eğer yapabilseydi, beni kendi arkadaşlarından biriyle eşleştirmekten memnun olurdu. Diyor ki, bir Kont zenginse iyidir, ama Foster gibi zayıf kafalı ve servetsiz biri kötü bir pazarlıktır. Ama benim düşünceme göre o, yeleğinin her tarafı enfiye kokan ve bir ayağı çukurda olan bir çay tüccarından daha iyi bir pazarlıktır - Bay Muthill benim için teklifte bulunsa bile, ki hayatımı ortaya koyarım, bunu yapmak istemez!"

"Aynen öyle!" dedi Kitty belli belirsiz.

"Gretna Green'i düşündüm," diye devam etti Bayan Plymstock,

"Çünkü ilanlar işe yaramaz. Eğer hanımefendi onları yerleştirdiğimizi fark etmeseydi, Sam fark ederdi, çünkü beni yakından izliyor. Sınırın ötesinde evlenmenin doğru olmadığını biliyorum-"

"Hayır, lütfen bunu yapma!" Kitty çok şaşırmış bir halde araya girdi.

"Bunu yapamam, çünkü çok paraya mal olur ve hanımefendileri Foster'a üç kuruştan fazlasını vermezler. Ayrıca Foster'ın üç gün kadar İskoçya'da kalması da iyi olmaz, annesinin her an peşinde olduğunu düşünürsek," diye cevap verdi Bayan Plymstock sarsılmaz bir sükûnetle.

"Bunun onun için çok kötü olacağına inanıyorum! Bundan daha iyi bir plan düşünmeliyiz."

"Ama yapabilir misiniz?" diye sordu Bayan Plymstock.

"Evet, aramızda kalsın, bunu yapabilmeliyiz. Bunun nasıl yapılacağını hemen anlayamıyorum, ama bu konuyu özellikle düşünmek istiyorum. Leydi Dolphinton'un onun itaatkâr olduğuna inanması en iyisi olacak sanırım. O çok saçma bir yaratık! Onu hâlâ benim için açtık yapmaya zorladığının farkındasınızdır herhalde! Bunu hesaba katmamız gerekmez mi? Hatırlayın, eğer onun benimle birlikte olduğunu bilirse tatmin olacaktır! Bir şey kendini gösterebilir: öyle olmalı! İtiraz etmezseniz

Onu benimle sık sık birlikte olması için cesaretlendireceğim; ve -her ne kadar bu bana çok ters gelse de- onun bu isteğine tamamen karşı olmadığımı düşünmesini sağlayacağım."

"Ben razıyım," dedi Bayan Plymstock. "Ama belki de Foster'ın kuzeni Freddy bundan hoşlanmaz?"

"Freddy mi? Yani," diye düzeltti Kitty aceleyle, "en ufak bir itirazı olmayacaktır, sizi temin ederim!"

Bölüm XI

Bayan Charing amaçları doğrultusunda, Leydi Dolphinton'ın Grosvenor Place'deki Dolphinton'ların evini ziyaret etmesi için kandırılmasına gerçek bir kahramanlık göstererek izin verdi; hanımefendinin aşağılayıcı bir tavırla oldukça uzak bir yer olarak tanımladığı bir yerdi bu ve bunu o kadar küçümseyici bir sesle söylemişti ki, Kitty onun Keppel Sokağı gibi mütevazı olmayan bir semt için neler söyleyebileceğini düşününce ürperdi.

Bir zamanlar Leydi Dolphinton tecavüze uğrayan yetimler hakkındaki düşüncelerini ya da bu yetimin küçük, sinsi bir şıfıntı olduğuna dair inancını dile getirmekten kaçınmamıştı. Görünüşe bakılırsa bu artık unutulmuştu. Kitty Grosvenor Place'e geldiğinde çok cana yakındı ve istediği zaman yeterince cana yakın olabildiği için kısa sürede kızı rahatlattı. Dolphinton'ın ortaya çıkmasına izin vermeyecek kadar incelikli, Bay Westruther'dan söz etmeyecek kadar da zekiydi; Kitty'nin Bay Standen'in teklifini kendini kabul ettirmek için kabul ettiğini üstü olarak düşündüyse de, bunu Kitty'nin gücenmesini zorlaştıracak kadar anlayışla karşıladı. Dünyanın, soyluların yüksek rütbelerine saygı göstermedeki aptallığına ve genç, güzel bir kadının, cana yakın bir erkekle birlikte olmasının avantajlarına hafifçe değindi. "Ama *bunu* sana söylememeliyim, hayatım! Freddy, sevgili yaratık! O bir Standen! Ne kadar dar görüşlü bir aile olduğunu yakında anlayacaksın!"

Kitty gülümsemesini güçlkle bastırabiliyordu, ama Dolphinton'la beğ kez gezintiye çıktıktan, iki kez de ona ve annesine tiyatroya kadar eçlik ettikten sonra, Bay Standen bir protestoda bulunarak onu Çaçırttı. Kitty'nin kendini pasta yaptığını söyledi.

Kitty bu suçlamayı reddetti. Bay Standen geçiştirdi. "Beni pasta yapmakla iyi ettin!" dedi.

"Saçmalık!"

"Bu saçma değil. Kasabanın yarısı benimle nişanlı olduğunu biliyor ve bana iki katı bahşış verip vermeyeceğini merak ediyor. Dolph olmasaydı tek kelime etmezdim! Böyle bir adamı bana tercih etmek biraz fazla güçlü geliyor Kit!"

"Ama Freddy, nişanlandığınızın sadece senin ailene söylenmesi konusunda anlaşmıştık! Haberi yaymış olamazsın!"

"yle olmadığını düşünmeyi tercih ederim! şimdi, Tanrı aşkına, Kit, ıskalama! Sızdırmadan annemle Meg'e söyleyebileceğimizi sanmıyorsun herhalde! Ayrıca Jasper da biliyor: Meg'e sormuşken inkâr etmenin anlamı yok. Kız kardeşler!" dedi Freddy nefret dolu bir sesle. Bir an düşündükten sonra ekledi: "Senin şu kuzenin de biliyor."

"Camille mi? Hayır, kesinlikle bilmiyor! Bu konuda ona tek kelime etmedim, sana söz veriyorum Freddy!"

"Ona kendim söyledim," dedi Freddy.

Gözlerini onun yüzüne dikti. "Ama *neden*!"

Freddy belli belirsiz, "Bunun iyi bir şey olacağını düşündüm," diye cevap verdi. "Neden böyle bir şey yaptığınızı anlayamıyorum!"

"Oh, pekala! Kuzenin!" dedi Freddy, dikkati mendiliyle parlattığı quizzing bardağındaydı.

"Elbette, evet! Etrafa yaymazsa bilmesine itirazım yok, çünkü ona karşı özel bir nezaketim var. Çok hoş bir adam, sence de öyle değil mi Freddy?"

"Çok hoş bir adam," diye kabul etti Freddy.

"Meg onun davranışlarının tam bir Galya cilası olduğunu söylüyor. Ondan çok etkilenmiş! Genelde İngilizlerde olmayan bir şen şakraklığı var. Ve çok üstün bir anlayış!"

"Hiç şaşırmamalıyım," dedi Freddy. "Aslına bakarsanız, öyle olduğundan eminim!"

Biraz utangaç bir tavırla şöyle dedi: "Bu kadar saygın bir akrabaya sahip olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini tahmin edemezsiniz! İnsanın kendi ailesinden birinin olmaması pek de rahat değil, biliyorsunuz!"

"Hayır, öyle olmadığını söyleyebilirim," dedi Freddy, hazır sempatisi harekete geçmişti. "Akrabalarımın daha iyi bir kısmına sahip olabileceğinden başka bir şey değil ve hoş geldin! Yine de ne demek istediğini anlıyorum, Kit. Karışmak istemem ama kendini henüz yeterli görmenin de bir anlamı yok, sevgili kızım, çünkü değilsin! Şövalyeyi peşinden koşması için cesaretlendirmene gerek yok. Kasabanın *on-dir*'lerinden biri olmak istemezsin!"

"Oh, hayır, kesinlikle bilmiyorum!" diye cevap verdi gülerek. "Ama meseleyi tamamen yanlış anlıyorsun Freddy! Camille'in davranışları istisnasız! Meg'in onu bizimle Argyll Rooms'a gelmesi için davet ettiğini düşünüyor olabilirsin, ama seni temin ederim ki bu oldukça sıra dışı bir olaydı! Bundan hiç hoşlanmadığınızı görebiliyorum ama unutmayın, biz kuzeniz ve yıllar sonra yeniden karşılaştık! Başlangıçta beni görmek için sık sık araması çok doğaldı. O akşamdan bu yana onunla bir araya geldiğimi hiç sanmıyorum."

Chevalier'nin Berkeley Meydanı'na yaptığı ziyaretleri engellemek için kendi basit önlemlerini almış olan Freddy, belli belirsiz bir memnuniyetle baktı. Deneyimsiz bir genç kızı Londra'daki ilk sezonunun zorluklarından kurtarmak daha önce hiç ona düşmemiştir ve bu görev için kendini uygun görmüyordu; ama ablasını yakından tanımak onun sağduyusuna güvenmesini sağlamamıştır. Kittyyi şehre getirdikten sonra ona göz kulak olması gerektiğine dair belli belirsiz bir fikri vardı. Ona quadrille'in adımlarını öğretmişti; hem Meg'i hem de onu Pantheon'daki maskeli bir baloya götürerek duygularına büyük bir şiddet uygulamıştı, böylece Meg bu büyük ve son derece karışık toplulukta toplum içinde güvenilir bir şekilde dans etmeyi öğrenebilecekti; annesinden onun için Almack's'a girmesine izin veren bir fiş temin etmesini istemiş ve orada vals yapmak için herhangi bir daveti kabul etmesini kesinlikle yasaklamıştı; Meg'in çok beğendiği leylak ipeğinden bir jokey bonesi almaktan onu vazgeçirmişti; ve bir çift parlak kırmızı Fas terliğine şiddetle karşı çıkmış, bir dahaki sefere gittiğinde ona eşlik etmek zorunda kalacağının ona öyle geldiğini boyun eğmiş bir tonda söylemişti

alışveriş. "Ve bana bunların Wellington terlikleri olduğunu durma, çünkü eğer dükkânda söyledikleri buysa seni kandırmışlar demektir!" dedi biraz sert bir sesle. "Dük çok iyi giyinen bir adamdır ve kendini böyle göstermez!"

Bunlar küçük meselelerdi ve Bay Standen zevk ve modayla ilgili her konuda tavsiyede bulunabilecek nitelikteydi. Bayan Charing'in büyüleyici Fransız kuzeni ise daha ciddi bir sorundu ve Bay Standen'in zihnini oldukça meşgul ediyordu.

İçindeki bazı şüpheleri uyandıran kişi Bay Stonehouse'du. Bay Stonehouse kısa bir süre önce Fransız Büyükelçiliği'ndeki bir partiye katılmıştı ve Şövalye'yi bu seçkin toplantıda gördüğünü hatırlamıyordu. Bay Standen'in bilgisizliğine en çok üzülenler, onun dünyevi bilgisini sorgulamazlardı. Soylu bir Fransız evinin soyundan gelen bu kişinin bu vesileyle orada bulunması gerektiğini biliyordu. Onun yokluğunu açıklayacak çeşitli nedenler olabilirdi; ama Bay Standen, Şövalye'nin yeleğini beğenmediğini hatırladı ve Bay Westruther'a onunla nerede karşılaştığını sordu.

"Şimdi, onunla ilk nerede karşılaştım?" diye düşündü Jack, ağzı ciddi, gözleri ıslık ıslık. "Wooler'da mıydı, yoksa Bennett Sokağı'nda mıydı?"

Freddy, Watier's'de ara sıra tehlikeli oyunlar oynamasına rağmen, bir oyun meraklısı değildi, ama kuzeninin cevabının önemini çok iyi anlıyordu. Bay Westruther Londra'nın oyun cehennemlerinden ikisinin adını vermişti. Büyük bir öfkeyle sordu: "Aman Tanrım, Jack, bu adam fildişi tornacısı mı?"

Bay Westruther güldü. "Çok becerikli biri, Freddy!"

"Bir Yunanlı mı?"

Bay Westruther şaşırılmış görünüyordu. "Hayır, bir Fransız, ?"

Ama Freddy'nin böyle önemsiz şeylerle uğraşacak hali yoktu. "O kart hiçbir numara kazandırmaz! Hadi, şimdi! Bir Kaptan Sharp mı?"

"Sevgili Freddy, birinci sınıf bir oyuncu olduğunu düşünmek için en ufak bir nedenim yok!"

Bay Standen'in sevimli yüzü sertleşti. Kuzenine bir süre sabit bir şekilde baktıktan sonra, alışılmadık bir kurulukla şöyle dedi: "Derin bir oyun oynuyorsun, değil mi kuzen?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Jack kaşlarını kaldırarak.

"Emin değilim," dedi Bay Standen ihtiyatla. "Adamı Kit'le neden tanıştırdığınızı bilmiyorum."

Bay Westruther ona endişeyle bakarak, "Biraz kılık değiştirmiş olmalısınız," dedi. "Kitty'nin Fransız bağlantılarıyla tanışmak istediğini unuttunuz herhalde. Ondan memnun değil mi? Öyle olması gerektiğinden o kadar emindim ki! Cana yakın ve çekici bir yaratık, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Freddy. "Çok hoş bir adam. Mesele şu ki, onda havai bir şeyler olduğunu düşünüyorum ve bu hoşuma gitmiyor."

Bay Westruther'ın geniş omuzları sarsıldı. "O senin saygınlık anlayışını rencide ediyor, kuzen? Eyvah! Şimdi onu çok eğlenceli buluyorum! Ama ben tabii ki katı Standen'lardan değilim."

"Hayır, sen de Kit'le nişanlı değilsin!" diye karşılık verdi

Freddy, sinirlenerek. "Çok doğru. Öyle mi?" dedi Jack tatlı bir sesle.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Freddy, bir an sonra bu şüphesiz ikilemenin etkisinden kurtularak, "kılık değiştiren sizsiniz!"

Kuzenine daha fazla bir şey söylememenin ve kendi araştırmalarını sürdürmenin akıllıca olacağını düşündü. Bir gün St. James's Sokağı'nda karşılaştığı ve kendisini gördüğüne çok şaşırان babasına, onun tekrar şehir dışına çıktığını sandığını söyledi. Ama bu şaft genişledi. Freddy hicivci ebeveynine hafif bir şaşkınlıkla baktı ve makul bir şekilde şöyle dedi; "Bunu düşünmüş olamazsınız efendim! İki gece önce Meg'in evinde karşılaşmıştık!"

Lord Legerwood içini çekti. "Senin kendi zırhın var, değil mi Frederick? Elbette, daha iyi bilmeliydim!"

"Sizi rahatsız mı etti, efendim?" diye sordu Freddy akıllıca.

"Hiç de değil. Böyle bir fikir aklınıza nasıl geldi?"

"Düşündüğünden daha çok fark ettim," dedi Freddy gururla. "Seni kızdırdığım zamanlar dışında bana asla Frederick deme!"

Lord Hazretleri etkilenererek, "Neredeyse beni sizin için parlak bir kariyer beklemeye teşvik ediyorsunuz!" dedi.

"Hiç sanmıyorum," dedi Freddy kararlılıkla. "Bana uymaz. Ayrıca ailede iki zeki adama ihtiyacımız yok. Bu tür şeyleri Charlie'ye bırakalım. Bir yere mi gidiyorsunuz, efendim?"

"Sadece White'a."

"Seninle geleyim," dedi Freddy. "Son zamanlarda seninle konuşmak istediğimi düşünüyordum."

"Elbette hayır!" diye karşı çıktı Lord Legerwood nazıkçe. "Ben Antipode'larda yaşamıyorum!"

Freddy bunu düşündü ve bir süre sonra şöyle dedi: "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamadım, efendim! Beni kızdırıyor musun? Umarım yapmazsınız, çünkü şaka yapacak durumda değilim. Çocuklar iyi mi? Fark etmemiş olabilirsiniz ama bu yaşma kadar Mount Street'e gitmedim. Kit'e bakmaktan başka bir şey yapacak vaktim olmuyor! Eğer Meg'in onu şok edici bir kaput almaya ikna etmesini engellemek değilse, onunla birlikte Londra'nın dört bir yanını dolaşmak ve bırakın para vermeyi, kimsenin bakmak istemeyeceğini düşündüğünüz bir sürü mezar ve yıkık dökük heykel göstermek!"

Büyülenen babası şöyle dedi: "Yaptığın şey bu muydu?"

"Öyle olduğunu düşünmeyi tercih ederim! Evet, bu da aklıma size söylemek istediğim başka bir şeyi getirdi! Şu hakkında çok konuştukları İngiliz Müzesi! musunuz, efendim? Bu çok saçma bir girişim! konuda bir şeyler yapmalıyız. Eğer Kit'in yanında çok iyi bir kitap olmasaydı, bir çift acemi gibi ısırılırdık!"

"Sevgili Freddy," dedi Lord Legerwood, bir elini koluna sokarak, "kulübe gel ve bana anlat!"

"Peki, söyleyeceğim," diye cevap verdi Freddy. "Gerçi sana asıl söylemek istediğim bu değil. Kendimi biraz zor durumda buldum - en azından, kendimi zor durumda bulursam buna şaşırmamalıyım. Size danışmaktan daha kötüsünü yapabileceğimi düşündüm."

"Olabilir, çok daha kötüsü!" dedi lord hazretleri. "Ama önce British Museum hakkında bir şeyler duymalıyım ve duyacağım da!"

Sonra oğlunu kulübe götürdü, sabah salonunda sessiz bir köşe buldu ve içini dökmesini istedi. Freddy'nin çilesini anlatışını büyük bir takdirle dinledi ve kendini o kadar doğru ifade etti ki, Freddy, varisi tarafından ortaya çıkarılan çeşitli suiistimalleri ifşa etmenin kendi yetki alanına girdiğini düşünmediğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Özür dileyerek, Elgin Mermerleri'nin ulus tarafından satın alınması sorununun o oturumda her iki Meclis'in de önüne geleceğini açıkladığında, Freddy şok oldu ve inanmadı ve birkaç dakika boyunca bu görüşmenin gerçek amacını unuttu. Ancak bir kadeh sek şeri ile sakinleştikten sonra hatırladı ve en ufak bir giriş yapmadan şöyle dedi "Chevalier d'Evron'u tanıyor musunuz, efendim?"

Lord Legerwood, "Öyle bir zevkim yok," diye karşılık verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye başını salladı Freddy. "Elbette bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, çünkü o genç bir adam ve onu tanımıyor olabilirsin. Aileyi hiç duydunuz mu?"

"Hayır."

"Dumanlı," dedi Freddy hüzünle.

Lordum	Legerwood	şu anda	kesintiye
uğradı onun	Meditasyonlar.	"Kim	o Bu
beyefendi, Freddy?"			

"Kit'in kuzeni. Ondan hoşlanıyor. Bir keresinde onun için bir oyuncak bebek tamir etmişti. Claud kafasını koparmıştı. Aklıma gelmişken, onun yapacağı türden bir şey."

"Kitty'nin Şövalye'den hoşlanmadığı sonucunu mu çıkarmalıyım?"

Freddy burnunu ovuşturarak, "Ben öyle demezdim," diye cevap verdi. "Çok hoş bir adam. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz: bir bacağı bir daireden ayırmayı öğrenmeden kasabada bulunamazsınız!"

"Böyle söylediğinizi duyduğuma sevindim. Bana şu bacadan biraz daha bahseder misin?"

"Hayır, hayır, o bir bacak değil! En azından ben öyle olduğunu bilmiyorum. O kadar kötü olduğunu düşünmemeliydim. Jack bir bacakla kağıt oynamak için fazla tüylü. Ama düz bir bacak değil."

ya da. Onu fark etmemiş olabilirsiniz ama geçen akşam Meg'in partisindeydi."

"Belirgin kesimli bir ceket giyen ve aşırı büyük bir kravat iğnesi takan genç ve yakışıklı bir zariften mi bahsediyorsunuz?"

"İşte o adam," dedi Freddy. "İyi bir havası, iyi bir hitabı var, Marki amcasından bahsediyor. Ama Elçilik'te onu tanıyor gibi görünmüyorlar."

"Endişe verici," diye kabul etti lord hazretleri. "Yine de Fransa'da son zamanlarda yaşanan huzursuzlukları göz önünde bulundurmak gerek. Muhtemelen yeni soylulardan biri?"

"Jasper öyle diyor ama bu durumu daha iyi yapmıyor. Bana öyle geliyor ki Bonaparte denen adam bir sürü şeytani balığı yüceltmiş. Kit'in Camille'i bana sanki onun peşinden koşacakmış gibi geldi. Ona nişanlandığımızı söyledim. Matthew Amca'nın yapmak istediği vasiyetin şartlarını anlattım. Sonra oraya uğramayı bıraktı. Onun yerine Yalding korkusunun peşine düştü."

"Aslında, bir maceracı! Sanırım Annerwick, kızının onu utandıracak bir evlilik yapmamasına özen gösterecektir. Leydi Maria ile birlikte yaşayan bir kız kardeşi yok mu?"

"Evet, ama o zavallı bir kadın. Leydi Maria'nın Şövalye'yi almak istediği söyleniyor. Bu beni hiç şaşırtmaz: yakışıklı bir adam, hanımlar arasında çok popüler. Benim meselem olmadığını söylemenin faydası yok. Bana öyle geliyor. Demek istediğim, eğer Annerwick korktuysa, büyük olasılıkla bir sürü garip soruşturma başlatacaktır. Eğer adam bir sahtekarsa, Kit için nahoş bir durum olur. Ayrıca, ilişkilerinin olmamasından hoşlanmıyor. Bana öyle söyledi. Saygın bir kuzeni olmasının onu rahatlattığını söyledi. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım."

Onu her zamankinden daha büyük bir ilgiyle dinleyen Lord Legerwood şöyle dedi: "Sanırım yapmalısın Freddy, ama tam olarak ne yapman gerektiğini hemen anlayamadığımı itiraf etmeliyim."

Freddy şaşırmış görünüyordu. "Bu konuda bir zorluk görmüyorum, efendim. Eğer serseri bir balıksa, ondan kurtulmaktan başka çare yok."

Lord Legerwood'un gözleri biraz büyüdü. "Umarım düello yapmayı teklif etmiyordursun, Freddy?"

"Tanrım, hayır! Mantar beyinli şey! Onu tekrar Fransa'ya götürün: işte züppe bu!"

"Mükemmel bir plan - eğer gerçekleştirebilerseniz."

"Bir yolunu bulacağımdan eminim," dedi Freddy. Babasının yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark etti ve hafif bir endişeyle, "Bir sorun mu var efendim?" diye sordu.

Lord Legerwood kendini toparlayarak, "Hayır, hayır!" diye cevap verdi. "Neredeyse bir yolunu bulacağınıza inanıyorum, çünkü şimdiye kadar benden sakladığınız derinlikler olduğunu seziyorum, sevgili oğlum. Lütfen söyle bana, bu olaydaki rolümün, eğer yapabilirsem, senin için Şövalyenin kim ve ne olduğunu keşfetmek olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

" bu," dedi Freddy, böylesine hazır bir anlayıştan memnuniyet duyarak. "teşekkür ederim efendim."

"Elimden geleni yapacağım," diye eğildi Lord Hazretleri. "Bu arada, Kitty'nin görünüşünde yarattığınız değişiklikten dolayı sizi tebrik etmeme izin verin! Sizin yönlendirici eliniz olduğunu tahmin ediyorum: Ne yazık ki, geçen akşam onu gördüğümde zavallı Meg'imın kıyafet seçiminde söyleyecek çok az şeyi olduğunu biliyordum!"

Freddy memnun görünüyordu. "Küçük, zarif bir şey, değil mi?" Alnı bulutlandı. "Yine de o topazları takmamalıydı. Ona bir set lal taşı vermeme izin vermedi. Yazık!"

Lord Legerwood, Bayan Charing'in nişanlısından hediye alma konusundaki bu tuhaf isteksizliğini fark etmesine rağmen yorum yapmaktan kaçındı. Sadece gözlüğünü parlatarak şöyle dedi: "Jack Westruther'ın Berkeley Meydanı'nda sık sık bulunup bulunmadığını söyleyerek beni memnun eder misin Freddy?"

Freddy'nin kaşları karardı. "Benim zevkime göre çok sık kesiliyor. Yine de kendini rahatsız etmene gerek yok. Gözüm Meg'in üzerinde!"

Bir şok daha geçiren Lord Legerwood belli belirsiz bir sesle "Öyle mi?"

"Emin olun öyleyim. Dahası, rüzgarda ne olduğuna dair kendi fikrim var." Alayla başını salladı ama ekledi: "Bu konuda bir şey söylemek istemiyorum:

Benim meselem deęil! Sorun řu ki, onun řok gevřek olduęunu dűřünmeye bařladım!"

Lord Legerwood, "Bunu son yedi yıldır her zaman dűřünműřümdür," dedi.

"Öyle mi?" dedi Freddy, ona sevecen bir gururla bakarak. "Tanıdığım en alçakgönüllü adam olduğunuzu hep söylerim, efendim! Kasabadaki her teçhizata ve kavgaya varım!"

"Freddy, beni çözdün!" dedi babası, derinden etkilenererek. "Sanırım henüz kimse bana uyuşuk demedi, ama kız kardeşine göz kulak olduğunu sevindim."

"Evet, ama yan kapıdan veletlerin gelmesinden korkmaya gerek yok," dedi Freddy açıkça. "Bir kere, Meg'in yükselişiyle bunu yapamazsınız; başka -Jack'in gözü şeytani bir ana makalede. Onun da böyle bir şey yapacağını sanmıyorum: Böyle bir rom dokunuşu olmaz!"

Lord Legerwood bu güvenceyle yetinmek zorundaydı, çünkü oğlunun sırdaşlığı sona ermişti. Freddy, Bayan Charing'in, kendisinin bilmediği bir yolla, başlıca eşya olarak tanımlamakta tereddüt etmediği genç kızla tanıştığını öğrenince dehşete düştüğünü ebeveynine bildirmek için hiçbir neden görmedi. Berkeley Meydanı'na uğrayıp da nişanlısını Bayan Broughty'yi eğlendirirken gördüğünde hissettikleri onu eşikte büyüledi, çenesi düştü ve gözleri yuvalarından fırladı. Bayan Broughty az sonra yanından ayrıldığında, Kitty'yle konuşmak için kendini zor tuttu ve eğer gördüyse başrahibe demekten çekinmeyeceği bir hanımefendinin kızıyla yakınlık kurmanın Kitty'nin hiçbir şekilde artıramayacağını söyledi. ", Kit! Al benden de o kadar!"

Büyük bir şaşkınlık içinde Bayan Charing'in iri gözlü, sorgulayan bakışları altında kaldı. "Başrahibe ne anlama geliyor Freddy?" diye sordu. Darmadağın oldu ve aceleyle cevap verdi: "Boş ver onu! Sana söylesem de anlamazsın! Mesele şu ki, kadın o kızı en yüksek teklifi verene satıyor. Sana böyle şeyler söylememeliydim, ama işte!"

"Öyle olduğunu biliyorum," diye cevap verdi Kitty sakince. "O hayal edilebilecek en iğrenç kadın! Zavallı Olivia için çok üzülüyorum! Gerçekten de Freddy, her Geyi bilsen ona acırdın!"

"Evet, sanırım öyle yapmalıyım. Onun için üzülmenin bir zararı yok, ama onunla arkadaş olmak da iyi olmaz."

"Ama Freddy, kesinlikle bir itiraz olamaz! Bayan Broughty'den hoşlanmasak da Olivia'nın doğumu saygıdeğer, çünkü Leydi Batterstown'la akraba ve biliyorum ki o annenin arkadaşı!" Freddy içini çekti. "Sorun şu ki, Kit, sen bu kasabada yeterince uzun kalmadın ki, işin iç yüzünü bilesin! Oliver Broughty duyduğum kadarıyla serseri bir herifti ve Leydi Batterstown'un üçüncü dereceden kuzeni olması ya da olmaması hiç fark etmezdi. Aslında öyleydi, ama geçen gün sana söylediğim gibi: her ailenin bir serserisi vardır! Bizim de var! Mesele şu ki, onları *tona* yüklemeyin!"

Kitty kaşlarını kırıştırdı. "Leydi Batterstown'un Broughty'lere pek iyi davranmadığı doğru. İnsan Olivia'yla arkadaş olsaydı zavallı kızın çok itibarlı bir ittifak kurabileceğini düşünmeden edemiyor, çünkü onun çok güzel olduğunu inkâr edemezsin Freddy!"

"Bu yeterli değil," dedi dünyadan haberdar Bay Standen.

"Ama bazen öyle oluyor sanki!" diye itiraz etti Kitty. "Olivia bana güzel Bayan Gunnings'ten söz ediyordu, onun kadar iyi bağlantıları yokmuş ama anneleri onları Londra'ya getirdiğinde şehirde fırtına gibi esmişler ve içlerinden biri iki dükle evlenmiş!"

"Hayır, gerçekten Kit!" diye itiraz etti Bay Standen. "Çok kahverengi yapıyorsun! Yapamazdım!"

"Ama gerçekten de öyle! Önce Hamilton Dükü ile evlendi, o ölünce de Argyll Dükü ile evlendi!"

"Ah, *öldüğü* zaman!" dedi Freddy, bu noktanın açıklığa kavuşturulmasına sevinerek. "Evlenmemesi için bir neden yok. Ama bu küçük uğurböceği, bırakın bir çift Dük'le evlenmeyi, bir Dük'le bile evlenmez. Sana soruyorum, Kit! Senin şu Gunning kızları şehirdeyken durum nasıldı bilmiyorum ama aklıma gelen ve yıllardır evlenmemiş olan tek Dük Devonshire ve

Onun için tuzak kurmanın bir faydası yok, çünkü Prenses Charlotte'a olan ilgisini düzeltmeye çalıştığı herkesçe biliniyor ve onun yerine Olivia Broughty'yi seçmesi pek olası değil!"

"Tabii ki bir Dük'le evlenmesini kastetmiyorum!" diye cevap verdi Kitty. "Sadece Sir Henry Gosford gibi bir yaratığa *satılırsa* -ki buna başka bir Gey denemez- çok korkunç olur!" Bu sözlerin derin bir etki yarattığını gördü ve muzaffer bir edayla şöyle dedi: "Şok oldunuz, ama sizi temin ederim-"

Freddy sözünü kesti: "Şok olduğumu düşünmekten kendimi alamıyorum!" "Bana o adamın Meg'i ziyaret ettiğini söylemeyecek misin?"

"Hayır, tabii ki değil-"

"O zaman onunla nerede tanıştın?"

"Onunla tanışmadım! Meg bir keresinde Park'ta araba kullanırken bana onu gösterdi, ama sadece onun korkunç bir ihtiyar olduğunu söyledi ve yanından geçerken selam bile vermedi! Bana onun hakkında her şeyi anlatan Olivia'ydı ve sanırım burada olsaydın onun için üzülürdün Freddy! Adam çok zengin olduğu ve Leydi Batterstown Olivia'nın daha uygun teklifler almasını engellemediği için, Bayan Broughty adamın ilgisinden oldukça rahatsız oluyor! Hatta, onu Olivia'ya karşı zorluyor! Bu işin nasıl sonuçlanacağını düşünmeye cesaret edemiyorum, çünkü Olivia ondan nefret ediyor ve annesinden o kadar çok korkuyor ki ne yapacağını bilemiyor ve bazen çaresiz bir şey yapmak zorunda kalmaktan korktuğunu söylüyor, ama bu ne olabilir bilmiyorum. Varlığına son vermek gibi korkunç bir adım atacağını düşünemiyorum!"

"Bunu düşünmene hiç gerek yok," dedi Freddy, bu kaçıktan hiç etkilenmemiştii. "Canını sıkmak istemem ama kıza yem atan tek erkek Gosford değil!"

Masum bir tavırla: "Hayır, hayır, tek bir teklif bile almadı Freddy!"

Bay Standen, Bayan Broughty'nin alabileceği tekliflerin tam olarak ne olduğunu ona açıklama konusunda kendini yetersiz hissederek bu görevden . Göz kamaştırıcı güzelliklerin, toplum tarafından kabul görmediğine dikkat çekebilirdi.

ton olan ve toplum içine çıkmasına izin verilen, yanında da sadece, kibar bir züppenin göz koyması halinde kendini gizlemeye hazır olduğunu gösteren, kaba saba bir kuzeni bulunan bu kadınlar, genellikle parlak ittifaklar kurmazlar, aksine, Bay Westruther gibi uzmanlar tarafından kendilerine *cartes blanches* teklif edilmesini daha çok alışkanlık haline getirirlerdi. Freddy kuzeninin güzel Olivia'nın peşinde olduğunu farkındaydı. Böylesine önemli bir Korintlinin ilgisinin Olivia'nın hoşuna gitmediğini düşünmüyordu; ama Jack'in ona olan tutkusu ne kadar ateşli olursa olsun, onu Olivia'nın mihriba taşımayacağından emindi. Jack'in onu son metresi yapmayı başarıp başaramayacağı, şimdiye kadar Bay Standen'in aklını kurcalamayan bir soruydu, çünkü kendisini hiç ilgilendirmiyordu. Şimdi Bay Westruther'ın durumunun Bayan Broughty'yi baştan çıkaracak kadar zengin olmamasını umuyordu, çünkü böyle bir ilişkinin oldukça korkunç komplikasyonlara yol açacağını sezinliyor, ama dehşete kapılıyordu. Kız kardeşleri olan Bay Standen, Olivia'yla arkadaş olan Kitty'nin onun bütün sırlarını öğreneceğinden en ufak bir kuşku duymuyordu. En iyi ihtimalle, Bayan Charing'in içindeki mücadeleci içgüdünün onu ortalığı toz dumana katmaya iteceğini düşündü. En kötü ihtimalle -ama burada Bay Standen'in güçlü muhakemesi bozuldu ve bir varsayım denizinde bocaladı.

Kitty'nin Londra'ya giderken ona, kente gelirken aklında açıklamayı tercih etmediği bir plan olduğunu itiraf ettiğini unutmamıştı. Bunun ne olabileceği konusunda çok iyi bir fikri olduğunu düşündüğü anlar olmuştu. Ondan Bay Westruther'dan nefret ettiğini öğrendiğinde biraz şaşırmıştı, çünkü gençliğinde böylesine görkemli bir şahsiyete duyduğu hayranlık aile içinde herkesçe biliniyordu. Freddy'nin bu konuyu düşündüğü söylenebilse de, çocuksu tutkunun kendini tükettiğini sanmıştı. Ama Bay Westruther tesadüfen orada bulunduğunda Kitty'nin tavırlarını gözlemlene ayrıcalığına sahip olduğu için artık bundan pek emin değildi. Dolphinton teyzesi, kararsız bir öfkeyle, Kitty'nin onun teklifini bir öfke nöbeti sırasında kabul ettiğini söylemişti; o sırada buna pek aldırmış etmemiş olsa da, kısa süre sonra bunun doğru olabileceğini düşünmeye başladı. Bayan Charing'in, Bay Westruther'ın bulunduğu zamanlarda ve sadece o zamanlarda kendisine karşı takındığı sevecen tavrı başka türlü açıklayamazdı. Jack, Pantheon'daki baloda onlara eşlik etmişti, ama Bay Westruther'a karşı herhangi bir

Onunla dans eden Kitty, istediği valslerden yalnızca birini kabul etmiş ve onun rehberliğinde quadrille'in adımlarını atmaya çalışmaktan kendini alıkoymuştu. "Hayır, bir sonraki kır dansı, lütfen!" dedi.

"Ama ben memnun değilim! Nasıl bu kadar kaba olabiliyorsun?" Kadın güldü. "Oh, size karşı törensel davranmak zorunda mıyım? Hayır, seni çok uzun yıllardır tanıyorum ve bir kadril dansında sana güvenmeye cesaret edemeyeceğimi söylemekten çekinmiyorum, çünkü biliyorsun Jack, seninle o valsi çok kötü yaptım! Doğrusunu söylemek gerekirse, Freddy'den başka kimseyle vals ya da kadril dansı yapmak istemiyorum."

Böylece Bay Westruther, sahte bir alçakgönüllülükle eğilerek, bir kır dansı ile geçiştirilmesine izin verdi; ve eğer bundan yararlanmayı düşünseydi, Bayan Charing'in Bay Standen ile salonda nasıl neşeyle döndüğünü gözlemlemek için mükemmel bir fırsat yakaladı. Ama Meg'le çirkin bir şekilde flört etmeyi tercih ettiği için, Bayan Charing onun bunu gözlemlediğinden emin olamadı. Kır dansında birlikte ayağa kalktıklarında, artık parıldamıyordu ve üç kez rastgele cevap verdi. Sırayla çağrıldığında, özür dileyerek davete katılmadığını söyledi.

Bay Westruther alaycı bir tavırla, "Freddy'yi düşünüyorum, kuğkusuz," dedi. "Hayır, bu mazereti ileri süremem. Sadece aklım başka yerlerdeydi."

Bay Westruther'ın ilgisiyle onurlandırmayı seçtiği hanımlar, o kendileriyle konuğurken akıllarının bağlarından gitmesine pek izin vermedikleri için, bir an için geri çekildi. Kendini toparlayınca güldü. "Ağır bir düşüş! Seni kırma talihsizliğine uğramış olabilir miyim, Kitty?" Kitty buna cevap vermek zorunda kalmadı, çünkü tam o sırada dansın bir hareketiyle birbirlerinden ayrıldılar. Tekrar bir araya geldiklerinde ona Freddy'nin güzel bir dansçı olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu.

"Kesinlikle: şehirdeki en iyisi," diye cevap verdi. "Bunun onun tek başarısı olduğu söylenebilir - terziliğini bir başarı olarak görmüyorsanız tabii?"

"Benimle Freddy hakkında konuşmak için uygun bir üslup değil bu!" diye karğılık verdi açık yüreklilikle. "Saçmalama, Kitty!"

Bunu dikkate almadı ama ciddi bir şekilde şöyle dedi: "Bence Freddy'de başarılarından daha iyi olan bir şey var; iyi bir kalp!"

"Yoksa boyun eğen bir mı kastediyorsunuz?" dedi Bay Westruther, onu sorguya çekerek. "Zavallı Freddy!" Kızardı. "O senin kuzenin ve istersen onunla alay edebilirsin, ama bana bunu yapamazsın, Jack!"

"Yanılıyorsunuz: göğsümü dolduran duygu aşağılama değil, merhamettir."

Bayan Charing hayatında ikinci kez o yakışıklı, alaycı yüzü tokatlamak için güçlü bir istek duydu. Bastırıcı bir ses tonuyla, "Sizi şaşırtabileceğine inanıyorum," diyerek "Sanırım sizi şaşırtmaya devam edecek."

"Beni şaşırttı," diye cevap verdi Bay Westruther.

Bayan Charing dans sona erdiğinde sadece memnun olabilirdi.

Bölüm XII

Kitty, Bay Westruther onu ne kadar rahatsız etse de, stratejisinin sonuçlarından memnun değildi. Onun dikkatini kesinlikle çekmişti. Eğer nişan hikâyesine inanmıyorsa (ki inanmadığına dair her türlü işareti veriyordu), her iki tarafın da gerçeği kabul etmeyi zımnen reddetmesi ve Kitty'nin onun faaliyetlerine ilgi göstermemesi, onu taktiklerini değiştirmeye zorladı. Bu komediye istediği anda son verebileceğinden kuşku yoktu, çünkü Kitty'nin yıllardır ona hayran olduğunun farkındaydı; ama ne Kitty'nin, ne de büyük amcası Matthew'un şartları dikte etmesine ya da kendisini zorlamasına izin vermek niyetinde değildi. Hayatında hiçbir şey onu Bay Penicuik'in ultimatomu kadar sinirlendirmemişti. Bir gün evlenmeyi kesinlikle istiyordu; taşralı, masum Kitty'nin karısı olmasını istiyordu, Bay Penicuik'in servetinin ya ona ya da ona miras kalacağına inanıyordu; ama Bay Penicuik'in kurduğu satranç tahtasında bir piyon değildi; ve bir oyunbaz olduğu için, aldığı böyle bir çağrıya uymaktansa o hatırı sayılır servetin her kuruşundan vazgeçebilirdi. Üstelik kesin bir şey üzerine bahis oynuyordu: Kitty parmağını bile kıpırdatmadan onun olmuştı. Kuzenlerinden herhangi birinin rekabetinden korkmuyordu ve Kitty'nin Freddy'yle nişanlandığını öğrendiğinde şaşırdıysa bile bu anlık bir şaşkınlıktı. Bir anlık düşünme ona ne olması gerektiğini gösterdi

onun mantığı. Bu durum onu eğlendirdi, hatta takdir bile etti ve onu biraz cezalandırmak istese de, böyle bir ruhsal parlama için ona kötü gözle bakmadı. Ama Freddy ne kadar önemsiz bir rakip olursa olsun, Bay Westruther Kitty'nin başka ve daha yakışıklı taliplerin pohpohlamalarına yenik düşme tehlikesini fark etmeyecek kadar kendini kaybetmiş değildi. Güzel bir kız -ki Bay Westruther, Kitty'nin modanın tüm incelikleriyle süslendiğinde ne kadar güzel olabileceğini keşfettiğinde şaşırmıştı- Standen'lar tarafından sosyeteye sunulduğunda, büyük beklentilerin havasını da beraberinde taşırsa, hayranları eksik olmazdı. Bay Penicuik verdiği söze sadık kalmakla ne kadar gurur duyarsa duysun, Kitty Arnside'a gerçekten parlak bir talibin kolunda gelseydi, Jack onun sözüne sadık kalma şansı üzerine hatırı sayılır bir meblağ yatırmazdı. Bay Westruther, Chevalier d'Evron'u ona tamamen fesat bir ruh haliyle tanıştırtırken, o bölgeden gelen tehlikeyi göz ardı etmek için kendine göre nedenleri vardı; Dolphinton'ın saçma sapan ilgilerini teşvik etmesini anlamıyordu ama omuz silkebiliyordu; küçümsemenin akıllıca olmayacağı, çok daha uygun başka bekârlar da vardı. Özellikle bir tanesi, genç bir akrayı, bu kadar canlı ve etkilenmemiş bir genç kıza karşı bir *eğilim* geliştirdiğinin açık işaretlerini göstermişti; ve tanınmış bir uzman, aslında gençliğinin ilk kızarıklığında değil, ama bunun için daha az çekici değil, Almack'ın ilk çıkışında onu dansa davet etmekle kalmamış, ertesi gün ona çiçek göndererek bu onay işaretini takip etmişti. Bay Westruther'ın Bayan Charing'in küstah boru sesi eşliğinde kolayca dans etmeye hiç niyeti olmasa da, harekete geçme zamanı gelmişti. Beşikteki günlerinden beri tanıdığı bir çocuğun planlarıyla eğlenmek başka bir şeydi; onlara boyun eğmek bambaşka bir şey. Onun Londra'yı ziyaret etme arzusunu anlayabiliyordu ama Uyuyan Güzel gibi Arnside'da kalsaydı daha çok memnun olurdu. Yakın gelecekte evlenmekten kaçınmak istiyordu, ama Kitty onu eninde sonunda karısı yapma niyetinden kuşkulanırsa, ona olan ilgisini sağlamlaştırması iyi olurdu. Kurbanının gözü kendisinden başkasını görmeyene kadar onu nasıl etkileyeceğini ve baştan çıkaracağını ondan daha iyi kimse bilemezdi. Fetihleri çoktu; ve hiçbir leydi gerçekten karşılıksız aşktan ölmediyse de, en azından bir tanesi (ama genellikle hassasiyetinin aşırı olduğu kabul edilirdi) onun yüzünden düşüş yaşadı. Ufkunda daha da büyüleyici bir hayranın belirmesi, düşme hastalığını mutlu bir şekilde durdurmuştu; ama endişeli

Ebeveynler, duyarlı kızlarını en yıkıcı flörtün geçici ilgisinden korumak için aşırı özen gösterdiler.

Bay Westruther, ünlü kestanelerinin çektiği arabasıyla gezintiye çıkma davetlerini reddetmek için iki kez bahane bulan Bayan Charing'i iki kez tersledikten sonra, damadının eliyle ona Angelica Kauffman'ın eliyle delinmiş, yıldızlanmış ve zarif madalyonlarla boyanmış, fildişinden büyüleyici bir yelpaze gönderdi. Bu hediyeye öyle ustaca yazılmış bir mektup eşlik ediyordu ki Kitty yelpazeyi nasıl reddedeceğini bilemiyordu. Bay Westruther'ın yazdığına göre bu, kan bağıyla olmasa bile sevgisiyle kendisini kuzeni Jack'e bağlayan en eski arkadaşının nişan hediyesiydi.

"Vay canına!" diye haykırdı Meg, pek de memnun olmamıştı. "Eminim *bana* hiç bu kadar güzel bir Çey vermemiştir! Kesinlikle şansı yaver gitmiş olmalı! En pahalı önemsiz şey, sevgili Kitty!"

Kitty ellerini kızarmış yanaklarına bastırarak şöyle dedi: "Böyle değerli bir hediyeyi kabul etmemeliyim!"

"Aman Tanrım, neden olmasın? Reddedemezsin, aşkım! Seni temin ederim, hiç de istisnai değil! 'Her zaman sevdiğin kuzenin'-! Çok güzel ifade edilmiş, sözüme güvenin!"

Bay Westruther, kuzenini Richmond Park'a götürüp, orada asırlık ağaçların gölgesinde solgun çiçeklerini açan çuha çiçeklerini görmesi için davetini yenilediğinde, Bayan Charing'e bunu ancak sevinçle kabul edebileceği görüldü. Şans Bay Westruther'dan yanaydı; belirlenen gün parlak güneşli bir gündü. Bu durum Bayan Charing'i bir kenarı çiçekli, saten hasırdan bir köylü şapkası giymeye, çenesinin altından elma yeşili bir kurdele geçirip kulağının altından ürkek bir fiyonkla bağlamaya ve Meg tarafından kendisine hediye edilen anlamsız bir şemsiye taşımaya teşvik etti. Bay Westruther onu arabasına bindirirken, kızın görünüşünün en titiz erkekleri bile memnun edecek türden olduğunu düşündü.

Yurt dıkına çıkarken arkasına küçük bir kaplan takmak âdetiydi, ama bu sefer bu gencin hizmetinden vazgeçmişti. Kitty'ye gülümseyerek, kendileri gibi yakın akrabalar için böyle bir refakatçiliğe gerek olmadığını söyledi. Bunu kabul etti, ama temkinli bir şekilde. Yine de en titiz eleştirmen bile

Bay Westruther'ın bu gezinin başından sonuna kadarki davranışlarını sorgulayabilirdi. O, Kitty'nin çocuksu hayallerini büyüleyen büyük kuzeniydi; ona gülebilirdi, ama Freddy'ye gülmekten kaçındı; bir kez bile onun nişanından söz etmediyse bile, en azından buna inanmadığına dair hiçbir işaret vermedi. Sadece Kitty'nin ona gerçek bir minnettarlıkla teşekkür ettiği bir öğleden sonra sonunda maskesini bir an için indirdi. Gözlerinden kahkahalar fışkırdı; bir an Kitty'nin yüzüne baktı, çenesini hafifçe sıktı ve okşarcasına şöyle dedi "Aptal, şüpheli, küçük Kitty! İşte, seninle birlikte, çocuğum! Seninle gitmek için atlarımı bırakamam!"

Adamın dikkatsiz parmakları altında rengi attı; kısa bir süre yüzüne baktı, gözlerini tekrar indirdi ve kekeleyerek "Teşekkür ederim! Çok hoştu!" diyerek merdivenlerden yukarı koştu ve eve girdi. Adam çok memnun bir şekilde arabasını sürerek uzaklaştı; taşralı kuzeninin yeni ve büyüleyici yapraklar açtığını düşünüyordu.

İki günün geçmesine izin verdi ve bir sabah Berkeley Meydanı'ndan telefon ederek iki bayanı da ertesi akşam kendisiyle birlikte Sadler's Wells'e davet etti, böylece Kitty büyük Grimaldi'yi çok başarılı pandomimi *Kaz Ana'nın* yeniden canlandırılışında izleyebilecekti. Meg bu kadar basit bir eğlenceye karşı çıksa da Bay Westruther Kitty'yi çok iyi tanıyordu ve onun bu eğlenceden zevk alacağından emindi. Mümkün olsaydı, onu hiç tereddüt etmeden Astley'in Amfityatrosu'na götürür, Kitty'nin büyük gösteriler ve atlı gösteriler karşısındaki şaşkınlığını ve zevkini seyrederek kendisinin de çok eğleneceğini düşünürdü. Ama Amfityatro, rakibi Kraliyet Sirki gibi, Paskalya Pazartesi gününe kadar hiç açılmamıştı.

Westruther, Kitty'nin Arnside'a döneceğine güveniyordu.

Meg'in uşağı, onu eve kabul ederken, hanımefendinin dışarı çıktığını, ama Bayan Charing'in bir arkadaşıyla havalanmak üzere Küçük Salon'da olduğunu söyledi. Daha sonra Bay Westruther'a bu daireye kadar eşlik etti ve farkında olmadan onu şiddetli bir şoka maruz bıraktı. "Bay Westruther!" diye anons etti ve Bay Westruther'ı eşikte, biraz sert, dudaklarında tembel bir gülümseme donmuş halde bırakarak uzaklaştı.

Odada üç kişi vardı. Kitty, dut bonesi ve peleriniyle, parmaklarını yeni bir çift eldivene geçirmeye çalışıyordu; orada

Freddy, sırtı ateşe dönük duruyordu; ve Bayan Broughty, soluk mavi merinosu, kuğu tüyü süslemesi ve kuğu tüyü manşonuyla ıslıl ıslıldı.

Bay Westruther sadece bir an için hareketsiz kaldı. Kitty onu selamlamak için döndüğünde şaşkınlığını görmeye fırsat bulamadan kendini toparladı ve mükemmel bir soğukkanlılıkla ilerledi: "Sanırım zamanımı iyi seçmemişim: Dışarı çıkıyorsunuz! Boş ver! Benim işim yakında bitecek."

"Evet, Bayan Broughty bana eşlik etme nezaketini gösterdi," diye cevap verdi onunla el sıkışırken. "Parkta yürüyüp nergislerin ve çiğdemlerin nasıl açtığını göreceğiz. Olivia, izin verersen seni Bay Westruther ile tanıştırayım!"

"Gereksiz," dedi soğukkanlılıkla, Olivia'ya doğru ilerledi ve elini uzattı. "Bayan Broughty ile tanışma onuruna zaten sahibim. Siz nasılsınız?"

Bu duyuru Bayan Charing'de sadece hafif bir şaşkınlık yarattı; ama arkadaşına doğru baktığında onun yüzünün kızardığını görünce şaşırdı. Bayan Broughty bir yukarı baktı, bir aşağı baktı, kekeleyerek bir şeyler söyledi ve Bay Westruther'ın eline dokunmasına izin verdikten sonra elini tekrar peçetesinin içine soktu. Böyle bir davranış, sosyeteye alışkın olmayan bir kıza bile garip geliyordu. Kitty, Jack'in bir şekilde Olivia'yı gücendirmiş olup olamayacağını merak etti. Jack'in zaman zaman küstahlaştığını biliyordu ve Freddy'yi tesadüfen gördüğünde, Jack'in Olivia'nın hassasiyetlerini küçümseyici bir bakış ya da sözle incitmiş olması gerektiğine karar vermişti. Zarif Bay Stand en tıka basa doldurulmuş bir insan görünümündeydi, bakışları öylesine cam gibiydi ve yüzü ifadeden öylesine yoksundu ki, ona doğru bir bakış Kitty'yi, kendisinden saklamaktan çok memnun olacağı bir gizeme rastladığına ikna etmeye yetti. Kısa bir süre önce olsa kesinlikle bir açıklama isterdi, ama Londra'da geçirdiği kısa süre ona diline hâkim olmayı öğretmişti bile. Olivia'nın şaşkınlığını fark etmemiş gibi görünerek şöyle dedi: "Peki senin görevin ne Jack?"

Meg'in Sadler's Wells'e gitmeye ne kadar istekli olduğunu bilemiyordu, ama kendisi için çok mutlu olacağını söyledi.

kabul etti. Daha sonra her iki beyefendiyle de el sıkışarak onları kesin bir dille kovdu ve Olivia'yı parkta yapmayı planladıkları yürüyüşe uğurladı.

Bay Standen'la yalnız kalan Bay Westruther tatlı tatlı konuştu: "Sevgili kuzenim, o sevimli uğur böceğinin Kitty'yle yakınlık kurduğunu nasıl anladığımı bana açıklar mısın?"

"Evet, pek hoşuna gideceğini ," diye cevap verdi Freddy. "Benimle bir ilgisi yok. Onu Kit'le benim tanıştırdığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Bay Westruther, "Bu fikir, itiraf etmeliyim ki, aklıma gelmişti," dedi.

"Ben yapmadım," dedi Freddy. "Senin horoz yuvana girecek kadar saçma bir fikir! Birincisi, kızı tanımıyorum; ikincisi, Kit'le tanıştıracığım türden bir kız değil." Bunu bir an düşündü ve sonra titizlikle şöyle dedi: "Demek istediğim, eğer bu yaştan beri ona attığın yemlere kulak asarsa, olmayacak! Bana öyle geldi. Güzel bir muslin parçası, ama ince zekalı."

"Teşekkür ederim!" Bay Westruther alaycı bir tavırla konuştu. "Bu zekice dokunuş için sana değilse kime teşekkür etmeliyim Freddy?" Kuzenini şaşırttığını fark etti ve sabırsızlıkla ekledi: "Eee? Kitty'yi, hain kuzeni Jack'in ilgi odağı haline getirdiği kızla kim tanıştırdı?"

"Kimsenin yaptığını sanmıyorum," diye yanıtladı Freddy. "Onunla tesadüfen tanıştım. Ne düşünüyorum biliyor musun? Eğer bir damper alacaksan iyi bir şey! Kit'le nişanlı değilsin, kuzen!"

O masmavi gözler ona doğru parlıyordu. "Bariz bir karşılık verebilirim Freddy, ama yapmayacağım!"

Bu arada söz konusu iki bayan, ellerini pelerinlerinin içine sokmuş ve pelislerini boğazlarına kadar sıkıca bağlamış bir halde Park'taki patikalardan birinde hızlı adımlarla ilerliyorlardı, çünkü güneş parlayarak nergisleri kınlarından çıkarmaya teşvik etse de, doğudan esen bir rüzgâr şiddetliydi.

"Sevgili Bayan Charing, sizinle birlikte olmanın benim için nasıl bir teselli olduğunu bir bilseniz!" dedi Olivia. "Sitem etmemeliyim, annemin Metropolis'e bu ziyareti mümkün kılmak için pek çok fedakârlık yaptığını biliyorum, ama evde, kız kardeşlerimle çok daha mutluydum!"

Kitty Amelia, Jane ve Selina'nın varlığından çoktan haberdardı ve bir sempati mırıltısı çıkardı. Dört kızı olan bir annenin kaygılarını tam olarak anlayacak yaşta değildi, ama Olivia'dan bunların çok şiddetli olduğunu anlamıştı. Görünüşe bakılırsa sevgili babaları ailesini pek de varlıklı bir durumda bırakmamıştı; ama onlara kesinlikle güzel bir görünüm bahşetmişti, bu da ilk gençliklerinden itibaren en iyi şekilde ticaretini yapmaları için yetiştirildikleri bir . Sadece Jane'in kitap kurdu olmasından korkuyorlardı; Amelia ise çillere karşı korkunç bir eğilim gösteriyordu. Kız kardeşlerin en büyüğü olduğu kadar en güzeli de olan Olivia, iyi bir eş bulmanın kendi görevi olduğundan kuşku duymuyordu. Londra'ya bu amaçla gelmişti; ama genç kızlık hayalleri ne zaman iyi bir eş bulmayı düşünse, bu ona hep genç ve yakışıklı bir talip kılığında gelmişti, asla yaşlı bir delikanlı kılığında değil. Sevgili babasının Brook Sokağı'ndaki büyük akrabalarının onu ve annesini evlerine kabul edeceklerini de düşünmüştü; ama burada da gerçekler beklentilerinin ne yazık ki gerisinde kalmıştı. Batterstown'lar tarafından reddedilen annem, Hans Crescent'ta yaşayan kız kardeşinin misafirperverliğini kabul etmek zorunda kalmıştı; Bayan Scorton ne kadar iyi huylu olursa olsun, moda dünyasına girememişti ve inkar edilemeyecek kadar bayağı biriydi. Almack's'taki seçkin toplantılar, *ton* partileri, sezon başladığında İtalyan Operası'ndaki localar Bayan Broughty için değildi. Annesi sosyetenin sınırlarında dolaşarak kızı için bir ya da iki kibar davetiye elde etmişti ama bunların hiçbiri kendinden emin bir öngördüğü zaferlere yol açmamıştı. Altmış beş yıl önce güzel Gunning kardeşlerin yaptığı gibi kasabayı kasıp kavurmaya gelince, ya zaman değişmişti ya da çiftlere özgü bir erdem vardı. "Ama Amelia henüz on altı yaşında değil," diye açıkladı Olivia ciddiyetle, "ayrıca masraflar da karşılanamazdı."

Kitty'ye yeni arkadaşının evliliğe bu kadar kararlı olması üzücü gelmişti ama Olivia'nın mürebbiye olarak uygun bir iş bulabileceği önerisi hiç de hoş karşılanmadı. Olivia iri gözlerinde dehşetle ona baktı ve ölümü tercih ettiğini açıkça belirtti. Kitty düşündükten sonra böyle bir görev için pek uygun olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Zekâsı üstün değildi ve eğitimi de yetersizdi. Annesinin ve neşeli, yüksek sesli kuzenlerinin entrikalarından çekinecek kadar tatlı bir mizacı, yumuşak huyluluğu ve inceliği vardı; ama Kitty onu ne kadar çok görürse o kadar az şey anlayabiliyordu.

Bu güzel dış görünüşün en ufak bir karakter gücü sakladığına inanıyordu. Ayrıca bu kadar güzel bir kızın evde herhangi bir tarafgirlik hissetmiş gibi görüldüğü hiçbir talibi olmamasının şaşırtıcı olduğunu düşündü. Olivia komşuluk ilişkilerinin kısıtlı olduğunu açıkladı. "Ned Bandy'den kimsenin hoşlanmayacağından eminim ve Wray'ler, biliyorsun, korkunç derecede kaba insanlar. Sadece Bay Sticklepath vardı ve tabii ki o da olmazdı."

"Uygun değil miydi?" Kitty sormaya cesaret etti.

"Oh, hayır! Bir araya getirecek iki kuruşu bile yok, zavallı adam!"

"Ama belki de ondan hoşlandınız?"

"Hayır, ama servetim olmasa da benimle evlenmekten çok memnun olurdu, çünkü hizmetçisi yakın zamanda öldü ve nasıl geçineceğini bilmiyor ve ben eti düzgün ve ucuz bir şekilde giydirebilirim, ayrıca dikiş dikebilir ve çamaşırcıdan daha iyi ütü yapabilirim."

Yoksul ama romantik bir genç aşkın hayali ölü doğdu. Gözü korkan Kitty şöyle dedi: "Peki başka kimse yok muydu? Hiç kimse mi? Kendi evim kadar sıkıcı olmalı ve ben hiçbir şeyin öyle olamayacağını düşünmüştüm!"

"Sadece genç Bay Drakemire," dedi Olivia. "Oldukça şişman ama çok kibar biri. Meclis'te benimle birlikte iki kez ayağa kalktı, ama Drakemire'ler, biliyorsunuz, Büyük Ev'de oturuyorlar ve Leydi Drakemire onun bana hayran görünmesinden hiç hoşlanmadı, bu yüzden de söylediği gibi beni arabayla gezmeye götürmedi. Annem azarladı ama aslında benim suçum değildi! Bana söylediği her şeyi söyledim ama işe yaramadı." Kitty kısa bir duraksamadan sonra, "Bazen," dedi, "insanın güçlü bir bağlılık duymadığı bir beyle evlenmesinden daha tatsız bir Çey olamaz diye düşünüyorum."

"Hayır, kesinlikle!" Olivia içini çekti.

"Bunu yapamam. Aslında, evlenmeden ölmeyi tercih ederim!"

"Öyle mi?" dedi Olivia hüzünle. "Ama sevgili Bayan Charing, koşullarımız o kadar farklı ki! Sizin tüm konforunuz ve talihiniz var-"

"Hayır, sizi temin ederim ki yok! Tamamen vasimin cömertliğine muhtacım! Dünyada tek kuruşum olmadığını söylerken abartmıyorum!"

"Evet, ama vasiniz zengin, değil mi? Annem hiç zengin değil ve benim üç kız kardeşim var," dedi Olivia cevap vermeden. "Evlenmek zorundayım. Ah, annem beni tekrar eve götürmek zorunda kalırsa ve bu ziyaret için biriktirdiği tüm parayı boş yere harcarsa ne kadar kızar!"

O kadar korkmuş görünüyordu ki, Kitty hemen: "Elbette evleneceksin, hem saygı duyacağın bir adamla!" dedi. Aman Tanrım, sakın bana şimdiden bir sürü hayranın olmadığını söyleme, çünkü sana kesinlikle inanmayacağım! Gerçekten de seni gören herkes sana hayranlık duyuyor olmalı, çünkü sen Londra'daki en güzel kızsın!"

Olivia'nın rengi attı ve yüzünü çevirdi. "Yapma, dua et! Beyefendiler bazen bana hayran oluyorlar, ama benimle evlenmeyi teklif etmiyorlar. Kuzenlerimin tavırları o kadar özgür ki, çok centilmen olduklarına inandığım bazılarında edep yoksunluğuyla karşılaştım!"

Kitty akıllıca, ama Bayan Broughty'nin ne demek istediğinden habersiz, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Zaman zaman çevreniz tarafından yargılanıyorsunuz ve kendinizi Londra'da sık sık fark ettiğim ve hiç de görgülü bulmadığım, tam tersine son derece görgüsüzce davranılan bir tür küstahlıkla karşı karşıya buluyorsunuz!" Açıkça ekledi: "Beni bağışlayın ama Berkeley Meydanı'nda Bay Westruther'le karşılaştığınıza pek memnun olmadığınızı fark ettim! Onunla daha önce karşılaştığınızda size karşı nazik olmadığını düşündüyseniz, sizi temin ederim ki sizi kırmak istemez! Bazen tavırlarında biraz yükseklik oluyor: Leydi Buckhaven insanların sırtını sıvazladığını söyleyerek onu bu konuda destekliyor. Asla resmi değildir, biliyorsunuz -aslında, kimseye özel bir ayrıcalıkla davrandığını sanmıyorum!"

"Oh, hayır!" diye nefes aldı Olivia. "Böyle çok seçkin bir adamdan bahsetmek istemezdim! Havası ve hitabı tam olarak-" Şaşkınlıkla sözünü kesti ve Kitty'nin dikkatini hızla mor bir çiğdem kümesine yöneltti.

Kitty'nin kafasında gerçeğin bazı ipuçları belirmeye başlamıştı. Bay Westruther'ın ihtişamının, onun üzerinde kaçınılmaz bir etkisi olduğu açıktı.

Bayan Broughty. Buna GaÇırmadı; gerçekten de herhangi bir kadının Bay Westruther'in yanında on dakika kalıp da onun cazibesine kapılmayacağına inanmakta güçlük çekerti. Ama kısa da olsa Londra'da geçirdiğı süre, Jack'i şoke edici bir çapkın olarak niteleyenlerin doğruyu söylediklerine ikna etmişti onu. Bu elbette kınanacak bir şeydi, ama bu kusur onun çekiciliğini azaltmıyor, aksine artırıyor, diye itiraf etti Kitty biraz da suçluluk duygusuyla. Onu çok ağır bir şekilde kınamanın da doğru olmadığını düşünüyordu, çünkü ona pervasızca şapka çıkaran pek çok kadın, kötü yollarında ısrar etmesi için ona her türlü cesareti veriyordu. Ama Kitty'nin taşralı masumiyetine rağmen oldukça kurnaz bir kafası vardı ve aklının bir köşesinde, bilinçli olarak kabul etmese de, Jack'in asla kendi zararına evlenmeyeceğine dair bir inanç gizleniyordu. Jack'in kadın göğüslerinde nasıl bir tahribat yaratabileceğini ondan daha iyi kimse bilemezdi; eğer (elbette farkında olmadan) Olivia'nın hassas kalbini yaralarsa bu korkunç olurdu. Düşüncesizce söyledi: "Evet, Freddy -Bay Standen-

ona ilk kafadan bir geyik diyor! O tam da her sınıf öğretmeninin hayalini kurduğu bir kahraman - ona anlattığım gibi! Onu hayatım boyunca tanıdım, anlamalısınız: kuzen gibiydik."

"Evet," dedi Olivia, gözleri hâlâ çiğdemlerdeydi. "İçeri girdiğinde topladım, daha önce bu ilişkiden haberdar değildim."

"Oh, aslında hiç yok!" Kitty araya girdi. "Vasimin büyük yeğenlerinin hepsine kuzenim derim! Evet, ne muhteşem bir renk cümbüşü! Bir gün daha çiçek açarlar, ama bu sert rüzgârda durursak üşüyeceğiz!" Yürümeye devam ettiler, patika onları kısa süre sonra araba yolunu çevreleyen gezinti yoluna çıkardı. Çok geçmeden Bayan Broughty'nin gözüne hiç de hoş olmayan bir manzara ilişti. Nefesinin altında şöyle dedi: "Sör Henry Gosford! Size yalvarıyorum, sevgili Bayan Charing, beni terk etmeyin!"

Kuzenleri Bayan Scorton'un taktiklerini hiç bilmeyen Kitty'nin onu terk etmek gibi bir niyeti yoktu, ama onu rahatlatacak zamanı da yoktu: zamanın eskitemediğı sevgilisi Sir Henry Gosford çoktan şapkasını çıkarmış, önlerinde eğilerek selam veriyordu. "Venüs, yanında su perisiyle!" diye bağırdı.

İstemsiz bir sevinç çılgılığı gözlerini Yardımcı Su Perisi'ne çevirdi. bir tavırla soru bardağını kaldırdı, ama hemen

tekrar düşmesine izin verdi. Merceği ne kadar büyütülürse büyütülsün, Bayan Charing'in berrak ve tereddütsüz bakışları karşısında hiçbir sınav camı işe yaramazdı. Bayan Charing, kunduzunun tepesinden cilalı çizmelerinin ucuna kadar onu eleştirel bir gözle ama hoşgörüyü inceledi. Korkunç bir an ona, giydiği dar korseleri fark etmiş gibi geldi; kıvrılmış ve yağlanmış saçlarının parlak kestane renginin sadece berberinin çabalarına atfedilebileceğini biliyordu. O anın heyecanı içinde Bayan Broughty'nin kekeleyerek yaptığı takdimi özümseyemedi. Bir ömür boyu süren kendini beğenmişliği imdadına yetişti; Görevli Su Perisi'nin şaşkın bakışlarının ancak böylesine eksiksiz bir Bond Sokağı Şezlongu'na duyduğu hayranlıktan kaynaklanabileceğini fark etti; başını sallayarak ve yüzündeki kırışıklıkları ustaca gizleyen makyajını bozacak kadar belirgin olmayan bir gülümsemeyle ona iltifat etti ve dikkatini Bayan Broughty'ye çevirdi. "Güzel Amaryllis!" dedi. "Baharı süslediğinizi söylemek çok fazla değil! Tüm güzelliklerimiz gölgede kalıyor, protesto ediyorum!"

"Hayır, bu doğru değil, efendim," dedi çok okumuş Bayan Charing, özenle yardımcı olarak. " 'Gölgede nergis zambağıyla spor yapmak' ve kesinlikle uygun değil!"

Sir Henry şiddetli bir şok yaşadı. Çenesi düştü ve tekrar el yordamıyla bilgi yarışması bardağını buldu ve bu kez gösteriştan uzak durmak niyetiyle kaldırdı. Bayan Charing'in geniş gri gözleri bu manevrayı ilgiyle izledi. Bardak yere düştü; Sir Henry, gerçek olmasa da mükemmel dişlerini sevimsiz bir gülümsemeyle göstererek şöyle dedi "Çok zekice, Bayan -Scorton!"

Kitty azarlarcasına, "Siz de katılıyor olamazsınız, efendim," dedi. "Ben Bayan Charing'im, Bayan Scorton değil."

"Oh, özür dilerim! Hemen fark edemedim-!"

Ah, kesinlikle öyle! Siz Bayan Broughty'nin kuzeni değilsiniz, hanımefendi! On bin kere özür dilerim! Sevgili Bayan Broughty, yanınızda kimse yok, uşağınız yok, hizmetçiniz yok! Size eşlik etmeme izin vermelisiniz!"

Büyük bir huzursuzluğa kapılan Olivia buna nasıl karşı koyacağını bilemiyordu. Arkadaşı daha sert bir yapıya sahipti. "Gözetimsiz mi, Sör Henry? Siz beni bir su perisi olarak tanırken!" diye haykırdı Bayan Charing. "Gerçekten de sizi bu kadar zahmete sokmayacağız!"

Bundan daha büyük bir zevk alamayacağını söyledi, her iki kolunda da güzel bir kadın olmasının ayrıcalığından küstahça söz etti ve bu iltifatların arasına Kitty'ye kendisini çıkarması için geniş imalar serpiştirdi, böylece ondan kurtulma olasılığı yokmuş gibi görünüyordu. Ama birkaç yüz metre yürüdükten sonra kurtuluş atlı kılığında ortaya çıktı. Kitty boş gözlerle arabalara ve atlılara bakarken, birden kahverengi bir at arabasının üzerinde kendilerine doğru gelmekte olan Fransız kuzenini fark etti. El salladı; kuzeni onu gördü ve hemen geri çekilerek şapkasını çıkarıp eğildi. "Kuzenim! Ama ne *güzel*! Bana İngiltere'de centilmen olmak için Park'ta ata binmem gerektiğini söylüyorlar, işte bakın, bir sümüklüböceğin üzerinde, *à grands frais*! Ödülümü aldım, ne *olursa* olsun!" Kitty'nin gözlerinin içine bakarak güldü, gözlerinde açık bir mesaj gördü, Sör Henry'ye baktı ve hemen eyerden hafifçe indi, dizginini kiralık atının başı üzerinde salladı ve şöyle dedi: "Seninle gelmeme izin verir misin kuzen?" Kitty bu hızlı Galya anlayışından çok memnun kalarak şöyle dedi: "Oh, sana eşlik etmekten mutluluk duyarız, Camille! Sör Henry, kuzenim Şövalye d'Evron, Sör Henry'ye sizi tanıtmama izin verin, bize eşlik etmek için adımlarını geri çevirecek kadar nazikti, ama şimdi siz geldiğinize göre artık onun iyi niyetini çiğnememize gerek yok!" Sonra döndü ve Sör Henry'ye elini uzatarak neşeyle ekledi "Güle güle! Çok nazıksınız!"

Yapabileceği bir şey kalmamıştı, ama onun büyük bir nezaketle karşıladı. Bayan Broughty'yi fark eden Şövalye, gözlerini büyük bir gayretle onun yüzünden kaçırdı ve mekanik bir nezaketle tekrar eğilerek şöyle dedi "*Au plaisir de vous revoir, m'sieur!*"

Sir Henry bir selam verdi, yakışıklı genç Fransız'a bir an için ters ters baktı ve bastonunu sallayarak uzaklaştı. Kitty, Şövalye'nin bakışlarının yeniden kızaran arkadaşının yüzüne döndüğünü fark edince aceleyle bir eksiği giderdi. "Sevgili Bayan Broughty, size kuzenim Chevalier d'Evron'u takdim etmeme izin vermelisiniz!"

"Nasılsın?" diye fısıldadı Olivia, elini uzatarak ve her zamankinden daha öfkeli bir şekilde kızarak.

"*Matmazel!*" diye soludu Şövalye, küçük eli saygıyla avucunun içine aldı ve bir adamın nadide bir kuşu tuttuğu gibi tuttu.

Bölüm XIII

İlk görüşte aşkın daha net bir örneği hiç olmamıştı! Şövalye durmuş, küçük eldivenli elini şefkatle tutarken, bakışları çiçeğe benzeyen yüzü yutarken, Olivia uzun, rüyasız bir uykudan uyanmış büyülü bir genç kız gibi gözlerini hayretle onunkilere dikti. Kitty ilgiyle onu izliyordu, o anda birbirlerine kalplerini verdiklerini düşündü ve çevrelerini hatırlayınca ikisinin de gözlerini kaçırmalarına çok üzüldü. Olivia elini kurtardı ve Şövalye hemen Kitty'yle neşeli üslubuyla konuşmaya başladı. Atını sürerek yanlarında yürüdü ve Stanhope Kapısı'nda ondan ayrılacakları sırada, onlarla karşılaştığında ahıra gitmekte olduğunu ve artık ata binmek istemediğini söyledi. Onlara Mount Sokağı boyunca eşlik etti ve Kitty ilk çöpçatanlık denemelerinden çok hoşlandığı için Berkeley Meydanı'na doğru yürümeleri için onlara yalvarırken, kendisi de Legerwood'ların evinde durup hastaları sordu. Kitty biraz sonra onlara yetiştiğinde, uzun bir dostluğun ya da mükemmel bir anlayışın verdiği rahatlıkla konuşuyorlardı; Şövalye atını ahıra bağlamak ve Olivia'yı Hans Crescent'a götürme ayrıcalığına sahip olabilmek için hemen Leydi Buckhaven'ın evine dönmek için izin istedi. Kitty bu hazır cevaplığa ancak hayran olabilirdi. Şövalyenin İngiltere'de arabası olmadığı kesindi, ama uygun bir araç bulmak için yalvaracağından, ödünç alacağından ya da kiralayacağından kuşkusu yoktu. Hayal kırıklığına da uğramadı: Şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde Meg'in salonunda belirdi ve himayesindeki ahırlardan bir seyisi düzgün bir fayton ve çiftin başına bıraktı.

Yaşlı Bayan Scorton'u Kitty ve Olivia'yla otururken buldu ve Kitty onun gözlerindeki kederli ifadeyi görse yüksek sesle gülebilirdi. Ama Olivia'nın kuzeni Eliza, yaşı belirsiz, romantik mizaçlı, nazık ve kaba bir kız kurusu olduğundan, eğlenceyi bozmak gibi bir düşüncesi yoktu. Aslında Olivia'ya eve dönerken eşlik etmek için gelmişti, ama Şövalye'nin mükemmel binici kıyafetine ve tanımlanamaz zenginlik havasına bir kez bakması, burada güzel küçük kuzeni için, zenginliği kadının zihnine daha da çekici gelen özelliklerle birleştiren olası bir *parti* olduğuna ikna olması için yeterliydi; ve Olivia'yı geri götürmesini sakıncalı kılan çeşitli nedenler hakkında ateşli bir açıklama yapmak için hiç zaman kaybetmedi

Hans Crescent'a en az bir saatliğine gitti. Sonra Bayan Charing'le vedalaşıp ayrıldı, ama ne yazık ki Leydi Buckhaven içeri girmeden önce değil. Meg onun itirazlarını nezaketle, ama soğukkanlılıkla karşıladı ve Kitty'yle yalnız kaldıklarında, Kitty'nin böyle bayağı yaratıkları evine davet etmemesini dilediğini söyledi.

Kitty pişman olmuştu, ama ev sahibesine Bayan Scorton'un tecavüz etmek gibi bir niyeti olmadığını söyleyebildi. "Sadece Olivia'ya eve kadar eşlik etmek için geldi, biliyorsun. Ama Meg, kuzenimi gördün mü? Olivia'yı görür görmez başka hiç kimseyi gözü görmedi! Bu çok ünlü bir şey!"

Ama Meg bunun hiç de ünlü bir şey olduğunu düşünmüyordu. "Elbette kuzenini gözlemledim ve söylemeliyim ki Kitty, bence böyle bir şeyi teşvik etmek iznin ötesinde aptallık! Şövalye ve bu kadar düşük bağlantıları olan bir kız mı? Bunu düşünmek için deli olmak gerekir!"

"Oh, keman!" dedi Kitty. "Doğuştan saygın bir kız olduğunu kabul edeceksin, bağlantılarına gelince, Camille onu Fransa'ya götürecek ve Bayan Broughty ya da Scorton'lar tarafından rahatsız edilmelerine hiç gerek kalmayacak!"

"Eğer böyle düşünüyorsan ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir!" dedi Meg sert bir sesle. "Aman Tanrım, Freddy'nin kendini bu kadar aptal yerine koymana izin vermesine şaşıyorum!"

Bayan Charing, onun hiçbir hareketini kontrol etmenin Bay Standen'ın elinde olmadığını açıklamaktan kaçındı. Meg'in Freddy'ye söylemekte hiç vakit kaybetmeyeceğini tahmin ediyordu ve bu çevreden gelecek itirazlara karşı tamamen hazırlıklıydı.

Ama Freddy, her zaman yaptığı gibi burnunu ovuşturarak düşünceli bir sesle şöyle demekle yetindi: "Bu durumda üşütmene şaşmamalı, Kit."

"Neden, ne demek istiyorsun?"

"sanmıyorum," dedi Freddy.

"O korkunç Scorton'ları düşünüyorsunuz herhalde! Eğer Camille bir İngiliz olsaydı, bu doğru olmayabilirdi, ama bir düşünün! O burada sadece bir ziyaret için bulunuyor ve Bayan Broughty'nin ya da kız kardeşinin

sonsuzu dek Fransa'ya yolculuk edecekler! Doğrusu oraya giderlerse çok şaşırırm! Olivia'nın kendisi için en ufak bir itiraz olamaz!"

"Bayan Broughty'nin bundan hoşlanmayacağını düşünüyorum," dedi Freddy.

Kadın ona baktı. "Ama neden olmasın ki? Ayrıca Camille'in o gün Olivia'yı Hans Crescent'a götürürken onun tarafından karşılandığını öğrendim ve hiçbir şey onun sevecenliğini aşamazdı!"

Freddy belli belirsiz sıkıntılı görünüyordu ve burnunu her zamankinden daha sert ovuşturdu. "Ama, Freddy-!"

Freddy'nin cebinde Lord Legerwood'dan gelen ve Evron soyadını taşıyan soylu bir Fransız ailesi bulamadığını bildiren kısa bir not vardı. "*Amcam Marki'den*" diye yazıyordu Lord Legerwood, "*keşfedilebilir hiçbir iz yok. İnsan bu akranın yaratılmasının bir hata olduğunu düşünüyor. İnsanın aklına, Şövalyenizin bir sanayi şövalyesi olabileceği varsayımı da geliyor.*"

Freddy, masum gözleri sorgulayan bir ifadeyle yüzüne dikilmiK olan Bayan Charing'e baktı ve rengi attı. "Fransız, biliyorsun!" dedi. "Kurbağalarla uzun zamandır savaş halindeydik!"

Bayan Charing tatmin olmuştu ve bu tür kuşkulara gülüp geçti. Freddy, kendisinin olduğu kadar Bayan Broughty'nin de bazı araştırmalar yapmak isteyebileceğini tahmin ederek, önündeki engelleri sezdi ve her zamankinden daha mutsuz görünüyordu. Kız kardeşi, nişanlısını Olivia'yla olan arkadaşlığı konusunda ikna edebilseydi çok memnun olurdu; çünkü Bayan Broughty kızını Buckhaven malikânesinin kibar kalesine sokmaktan memnun olsa da, kendisi oraya girmeye çalışmadı, Meg bir gün bunu yapacağı korkusuyla yaşadı. Freddy'ye Scorton'ların arasına sürüklenmekten korktuğunu söyledi: Bayan Broughty Berkeley Meydanı'nda ortaya çıkarsa onu nasıl reddedeceğini bilemiyordu. Freddy pratik bir ruhla böyle bir bilgiye gerek olmadığını söyledi. "Skelton'a evde olmadığını söylemen yeterli, gerisini o halleder. Hadi oradan, uşaklar bunun içindir!"

"Madem *beni* umursamıyorsun," dedi Meg hiddetle, "Kitty'nin başını belaya sokmasını da umursamamana şaşmamalı.

olacak!"

Freddy inatla, "Neden öyle olsun ki?" diye cevap verdi. Meg'in morali bozuktu, hamile kadınların küçük halsizliklerinden muzdaripti ve bu da onun karakterine yabancı bir huysuzlukla konuşmasına neden oldu: "Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Bu tür şeyler her zaman belaya yol açar! Çok nazıksınız ve Bayan Broughty için herkes kadar üzüldüğümünden eminim, ama sıkıntılı durumlarda herkesle dost olunmaz ki! Sadece Kitty dünyayı o kadar az tanıyor ki anlamıyor ve siz onu düzeltmek için en ufak bir çaba göstermiyorsunuz!"

"Evet, biliyorum!" dedi Freddy, bu haksız sözden çok etkilenmişti. "Eğer ben olmasaydım, o şeytani şapkaıyla bütün kasabayı dolaşıyor *olacaktı*!"

"Hepsi çatladı!" diye haykırdı Meg, öfkeyle koltukta dik oturarak. "Ama sen çok gotik ve havasızsın! Sırf daha önce yeni jokey donlarından birini hiç görmedin diye onu satın almasına izin vermedin! Ben de aldım ve çok beğenildiğini söylememe izin ver!"

"Ne?" diye atıldı Freddy, gerçekten dehşete kapılmıştı. "Aman Tanrım, Meg, o yalın kafana leylak rengi bir kömür kabuğu koyacak kadar ahmak değilsin ya?"

Kız kardeşi titreyen bir sesle, "Zevk sahibi pek çok kişi," dedi, "bana bunun içinde son derece şık göründüğümü söyledi!"

Freddy alaycı bir tavırla, "Ne kadar çok boşluk var!" dedi. "Annemin gençleri bakması için Hemşire'ye bırakmasının ve senin kendini göstermeni engellemesinin zamanı geldi! Hayır, gerçekten Meg! Beni de düşünebilirsin, biliyorsun! Annemi de düşünebilirsin! Bize bir iyilik yap!"

"Kitty gibi! Ona ne giyip ne giyemeyeceğini söylemenize izin veriyorsunuz! Seni dinleyecek mi merak ediyorum!"

"Akıllı küçük şey, Kit," dedi Freddy. "Bana hak veriyor! Babam daha geçen gün böyle diyordu."

"Şey, oldukça iyi görünüyor, kabul ediyorum," dedi Meg, "ama *bir* açıdan Freddy -ve bunu inat olsun diye söylemiyorum, çünkü onu çok seviyorum! Ve annem bunu duydu, çünkü o hala

Çocuklara bakıyordum ve bana bunun doğru olup olmadığını ve ne anlama gelebileceğini sordu. Tabii ki konuyu kapattım ve gerçekten de tek kelimesine bile inanmıyorum ama *neden* Dolph'un kendisine bu kadar bağlanmasına izin veriyor?"

Ama Freddy burada kendini son derece saldırgan bir zeminde hissetti ve geri çekildi. Ertesi gün Mount Street'e yaptığı bir ziyaret *aşkın*ın yaralarını iyileştirmeye yetmedi, çünkü Lord Legerwood, Dolphinton'ın davetsiz misafirlerinden hiç söz etmediği halde, Leydi Legerwood aynı derecede suskun değildi. Derin bir kaygıyla, nişan haberini verdiği birkaç özel arkadaşının, Bayan Charing'in Lord Dolphinton'ın sosyetesine olan düşkünlüğü hakkında ne düşüneceklerini bilemediklerini söyledi. Bu nedenle, birkaç gün sonra Bay Standen, tilbury'siyle Piccadilly'de ilerlerken Old Bond Sokağı'nın dibine vardığında, Bayan Charing'in Lord Dolphinton'la birlikte sokağın güney tarafındaki Mısır Salonu'nun kapılarından girdiğini görünce, arabasını aniden kenara çekip seyisine emanet etmek ve Piccadilly'yi amaçlı bir şekilde geçmek zorunda kalması şaşırtıcı değildi.

Dört yıl önce inşa edilmiş olan Mısır Salonu, Bullock'un Müzesi olarak biliniyordu ve Güney Denizleri'nden, Kuzey ve Güney Amerika'dan gelen ilginç eşyaları, bir cephanelik koleksiyonunu ve sanat eserlerini içeriyordu; son zamanlarda İmparator Napolyon'un seyahat arabasını da ilave bir cazibe merkezi olarak kabul etmişti. Adını, hiyerogliflerle süslü eğimli pilastrlar içeren mimari tarzından alıyordu. Heybetli bir yapıydı ama daha önce Bay Standen'ı birçok harikasını incelemeye teşvik etmemişti. Giriş kapısından içeri girdiğinde de duvarların etrafına zevkle dizilmiş sergileri incelemekle vakit kaybetmedi. İlgilendiği tek nesne, bir sandalyeye oturmuş, eldivenli ellerinde bir katalog, bakışlarını düşünceli bir şekilde savaş kıyafetleri içindeki bir Kızılderili şefinin maketine dikmişti. Lord Dolphinton'dan hiçbir iz yoktu, bu durum Bay Standen'ın niyetinin tam tersine haykırmasına neden oldu: "Eh, bu da Hollandalıları yenmezse! Adam önce sizi böyle şeytani bir yere getiriyor, sonra da sizi burada bırakıp gidiyor!"

"Freddy!" diye bağırdı Bayan Charing, neredeyse yerinden sıçrayarak.

"Ve sakın bana *Freddy* deme!" diye ekledi Bay Standen sertçe. "Sana buna izin vermeyeceğimi söyledim Kit ve bunda çok ciddiymdim! Bütün kasaba konuşsun!"

Kitty çok GaGkın görünüyordu, ama Bay Standen'ın haklı bir öfkeyle dolduğu belli olduğu için itiraz etmekten kaçındı, sadece küçük, Güpheli bir sesle, "Frederick? Herkesin içinde size Bay Standen mı demeliyim?"

"Bana Bay Standen mı diyeceksiniz?" diye sordu Freddy, adımlarını şaşırılmış bir halde. "Hayır, tabii ki dememelisiniz! Hayatımda hiç bu kadar aptalca bir soru duymadım! Konuyu değiştirmeye çalışmanın da bir faydası yok! Sebepsiz yere evcil hayvan edinecek biri değilim, ama bu kadarı da fazla, Kit!"

"Konuyu değiştirmeye çalışmıyordum! Sana Freddy dememem gerektiğini söylemiştin!" Bay Standen ona baktı. "Bana Freddy demeyeceğini mi söyledin? Saçmalık!"

"Ama yaptın!" diye cevap verdi Kitty öfkeyle. "Hem de şu anda! İtiraf etmeliyim ki, yaptığınızın çok kaba bir davranış olduğunu düşünüyorum, çünkü bunun yanlış olduğunu bilmiyordum!"

"Bana kalırsa," dedi Bay Standen sert bir sesle, "beni atlatmaya çalışıyorsun, Kit! Ama bu işe yaramayacak! Seni buraya Dolph'un kolunda girerken gördüm! Bana öyle geliyor ki, ikinizin arasında bir Çeyler dönüyor. Dolph'la konuşmamın zamanı geldi! Nerede o?"

Bayan Charing'in kafasında bir aydınlanma belirdi. Önlenemez bir sevinç attı. "Oh, Freddy, seni buraya getiren şey *bu* mu?"

"Evet, öyle ve bu gülünecek bir şey değil!" dedi Freddy. "Yüce Tanrım, böyle bir yere boşuna geldiğimi sanmıyorsun, değil mi? Westminster Abbey'i tekrar ziyaret etmek isterdim!" Kadehini kaldırdı ve odaya kınayıcı bir bakış fırlattı. "Aslında, daha iyi!" diye ekledi. "O kuklaların çok şeytani olmadığını söylemiyorum, ama ben içeri girdiğimde baktığınız bu ucube kadar şeytani değillerdi. Biliyor musun? Dikkat etmezsen kâbus görmeye başlayacaksın! Tanrım, Dolph'un çapkınlıkları için böyle bir yer seçmesi hiç de hoş değil! Tavan arasında ne kadar tuhaf biri olduğunu gösteriyor."

"Beni buraya benimle flört etmek için getirmede!"

Freddy uyarırcasına, "Sakın bana Güney Denizi'nden gelen ilginç şeylere bakmak istediğini söyleme!" dedi. "Bunu yutacak kadar büyük bir meleyici değilim! Sadece biraz fazla gürültülü, Kit!"

"Hayır, tabii ki yapmadı. Oh, canım, bu ne kadar garip! Acaba ne yapmalıyım?"

"Bunu sana söyleyebilirim!" dedi Freddy. "Benden pasta yapmayı bırakabilirsin. Dahası, Dolph'un sonsuza dek senin etrafında dolanmasına izin verirsen, herkese nişanlılığımızın bir uğultu olduğunu söylerim!"

"Freddy, yapmazsın!" diye haykırdı Bayan Charing, beti benzi atarak. "Bu sizin için ne anlam ifade edebilir ki?"

"Anlamı var. İşte annem, Dolph'la tüm şehri dolaşmana izin vermek üzere olduğumu bilmek istiyor! Hayatımda hiç bu kadar düz hissetmemiştim!"

"Ah, çok özür dilerim!" dedi Kitty pişmanlıkla.

"Evet, diyebilirim, ama senin ne yaptığını görürsem kahrolurum! Madem Dolph'u istiyordun, neden onun teklifini kabul etmedin? Beni bu işin içine sürüklemene hiç gerek yoktu."

Kitty ani bir hareketle elini onun koluna koydu. "Freddy, zavallı Dolph'la evleneceğimi hiç düşünmedin mi?"

"Şey, hayır," diye itiraf etti Freddy. "bakarsan, bunu yapmamana çok dikkat edeceğim!"

"İstemiyorum! Yine de söylemeliyim ki Freddy, bu hiç de senin meselen değil!"

"Aynen öyle," dedi Freddy acı acı. "Senden sorumlu olmadığımı söylemenin bir yararı yok, çünkü sorumluyum. En başında sorumlu olmam gerektiğini düşünmemiştim, zaten de normal! Beni buna ikna etmene izin vermezdim! -Ama düşündükçe anlıyorum ki, eğer sen gidip de saçma sapan bir şey yaparsan, sana daha iyi bakmadığım için bunun benim hatam olduğunu söylemeyecek kimse yok."

"Hayır, Freddy!" diye bağırdı, şok olmuştu. "İnsanlar nasıl böyle bir şey söyleyebilir?"

"Evet, öyle. Dahası, oldukça doğru! Bunu ben de söyleyebilirim. Bir kızı böyle kasabaya getirip sonra da kuş zekâlı bir şey yapmasına izin veremezsiniz. Olmaz öyle şey!"

"Sana söz veriyorum, kuş beyinli bir şey yapmayacağım!" Kitty ciddiyetle onun elini sıktı. "Gerçekten de Freddy, seninle alay etmek istemiyorum, çünkü sana çok minnettarım! Ve asla ama asla sana yük olmak istemedim!"

Çok sarsılmış olan Freddy anlaşılmas sesler çıkardı. Bayan Charing hâlâ onun elini tutuyor ve derin derin düşünüyordu. Kendini toparlayan Freddy şöyle dedi: "Böyle konuşmana gerek yok, Kit: hizmet edebildiğim için mutluyum! Seni seviyorum! Seninle de gurur duyuyorum."

Kadın şaşkınlıkla gözlerini ona çevirdi. "Benimle gurur mu duyuyorsun? Oh, hayır! Nasıl olabilirsin? Beni kandırıyorsun!"

"Hayır, değilim. Zevkli birisin, Kit. Her zaman tam istediğin gibi görünüyorsun! Bana güven!" Durakladı ve kaşlarını çatarak ekledi: "En azından yanlış mücevherleri taktığın zamanlar hariç. O lal taşlı mücevheri sana vermeme izin vermelisin! Vermemeniz için bir neden yok: en iyi trompet! Sizi temin ederim!"

"Her türlü nedeni var!" diye karşılık verdi, elini sıkıca bastırırken gözleri parlıyordu. "Oh, Freddy, bana karGı çok iyisin ve seni bu duruma düğürdüğüm için ne kadar zavallı olduğumu anlıyorum!"

"Hayır, hayır!" dedi, onun gözlerindeki yağları görünce dehçete kapıldı. "Tanrı aşkına, Kit-! Ağlayacak bir şey yok! Ayrıca, burada ağlayamazsın! Bütün aptallar bize bakıyor! Zor durumda değilim. Tek şey, Dolph'u kendine bağlamana izin vermeyeceğim." Odanın etrafına bakındı. "Nerede bu herif?" diye sordu.

"Diğer odalardan birinde. Oh, Freddy, sana güvenebilir miyim?"

"Vay canına!" diye haykırdı, küstahça. "Bana öyle geliyor ki, beni kendinle niçanlandırırken bunu bilmiyorsan, sen de en az Dolph kadar fena sikilmiğ olmalısın!"

"Evet, evet, ama bu benim sırrım değil ve bunu kimseye söylemeyeceğime söz verdim!"

"Ne sırrı?" dedi Freddy gözlerini kırpıştırarak.

"Şey-Freddy, Dolph'u seviyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Freddy. "Demek istediğim, zavallı adam için üzüldüğüm tabii ki. Onu sevemezdim!"

"Hayır, sanırım. Her ona zarar vermezsin, değil mi Freddy?"

"Tabii ki ona zarar vermem!"

"Yapmak istediği Geyden pek hoşlanmasanız bile mi?" Kitty endişeyle sordu.

Yumuşak gözlerinde şüphe parıldıyordu. Kimse Bay Standen'ın kıvrak zekâlı olduğunu söyleyemezdi ama üç kız kardeşe sahip olmak kendini koruma içgüdüsünü oldukça keskinleştirmişti. "Bunun ne olduğuna bağlı," dedi temkinli bir sesle. "Eğer seninle bir ilgisi varsa, Kit-"

"Hayır, sana söz veriyorum öyle olmadı!"

"Bana bir duman gibi geliyor," dedi, hiç ikna olmamıştı. "Çünkü eğer seninle bir ilgisi yoksa-"

"Sadece ona yardım edeceğimi!"

Bay Standen bunu düşündü ve talihsiz akrabasına yardım etmenin tek bir yolu olduğu sonucuna vardı. "Eğer Augusta Teyze'yi zehirlemek için bir plan yapıyorsanız, benim bununla hiçbir ilgim yok!" dedi.

"Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Tabii ki değilim!"

Freddy yakışıklı bir tavırla, "İyi bir şey, eğer biri bunu yapabilseydi," dedi. "Bir skandal çıkacağı kesin. Eğer bu değilse, ne yapmak istiyorsun?"

"Gidip Dolph'u bulalım!" dedi Kitty. "Dikkat et, Freddy! Bunu onaylamıyor olsan bile, Augusta Teyzen'e tek kelime etmeyeceksin!"

Muhbir rolünü oynayabileceği ya da Leydi Dolphinton'la gereksiz laf dalaşına girebileceği düşüncesi Bay Standen'ı öylesine öfkelenmişti ki, bunu açıklamak zorunda kalmıştı. Kitty yalvardı.

aceleyle affetti ve onu bitişikteki odaya sürükledi. Burada Lord Dolphinton ile Bayan Plymstock'u, odanın ortasındaki peluK kaplı kanepede yan yana oturmaK, Lord'un hüzne gömülmüK, Bayan Plymstock'un da onun elini yatıKtırıcı bir biçimde okKamakta olduğunu gördüler. Bayan Charing ile refakatçisini fark ettiklerinde ikisi de ayağa kalktı; Dolphinton korkmuş, Bayan Plymstock ise hırçın görünüyordu.

"Sanırım Hannah, Bay Standen'la çoktan tanıştın," dedi Kitty. "Ona *hiçbir* *Çey* söylemedim, ama onu sırrımıza ortak etmemiz gerektiğini düĞünüyorum ve bunu yapmak için senden izin istemeye geldim."

"Nasılsınız?" dedi Bayan Plymstock, York ten rengi eldivenli elini anlamlı bir şekilde uzatarak. "Bayan Charing, Foster'ın sık sık onunla birlikte olmasını yadırgamayacağınızı söyleyecek kadar nazikti, ama büyük olasılıkla yanıldığını düşündüm. Siz Foster'ın kuzeni Freddy'siniz, değil mi?"

Oldukça şaşırmış olan Freddy bunu kabul etti. Elini sıkıca kavradı; Bayan Plymstock o açık sözlü üslubuyla şöyle dedi "Bundan pek hoşlanmayacağınızı tahmin ediyorum ama Foster'la evlenmek istiyorum ve siz de bana bu yolda engel çıkarmaya çalışacak biri gibi görünmüyorsunuz!"

"Hayır, hayır!" dedi Freddy güçsüzce, Bayan Charing'e doğru çılgınca bir bakış fırlatarak.

"Bayan Charing bize yardım etme nezaketini gösteriyor," diye devam etti Bayan Plymstock. "Kardeşim de Kontes kadar bu eşleşmeden hoşlanmıyor, bunu söyleyebilirim ve ikimizin de peşine taktığı casuslarla Foster'la nasıl buluşacağımız ikimizin de çok daha önemli. Ama Sam -Kardeşim, Bayan Charing'e bazı gezilerinde eşlik ettiğimi biliyor sadece; Kontes de Foster'ın onunla ilgilendiğini düşünecek kadar memnun; benim de gittiğimi biliyorsa, ki bildiğinden şüphem yok, Bayan Charing'in beni edepli biri olarak gördüğünden başka bir şey düşünmez, ki herkes de bunu bekler zaten; beni görse ikinci bir bakışını bile esirgemez, hayatımı ortaya koyarım, çünkü güzel değilim ve hiçbir zaman da olmadım."

Bu açık sözlü konuşmanın etkisiyle Bay Standen, kibar bir cevap mırıldanacak kadar kendini toparlayamamıştı ki

(daha sonra Bayan Charing'e ifade ettiği gibi) Lord Dolphinton'dan bir kater aldı ve şöyle dedi: "Evet, öylesiniz. Çok güzelsiniz. Sevdiğim türden bir yüz."

Bay Standen karşısındaki sade çehreye bir kez daha baktı, talihsiz kuzeninin tahmin ettiğinden daha akılsız olduğunu anladı ve nazikçe: "Kesinlikle öyle!" dedi.

Bayan Plymstock sert bir sesle, "Bunların hepsi bir uğultu," dedi. "Dahası, ağabeyim ticaretle uğraşıyor, ondan önce babam da öyleydi ve benim hiç servetim yok. Bunu senin kafana söylüyorum, çünkü insanları kandırmaktan hiçbir zaman hayır gelmedi. Eğer bir Kont'la evlenmeye uygun olmadığımı düşünüyorsanız, bunu herkes kadar iyi biliyorum, ama Foster'a teklif edebileceği tüm büyük hanımlardan daha iyi bir eş olacağım, sizi temin ederim!"

Bayan Plymstock'un sesindeki kavgacı tınıdan çok korkan Freddy aceleyle şöyle dedi: "Benimle bir ilgisi yok! Benim meselem değil, biliyorsun!"

"Müdahale etmeye çalışmazsın, değil mi Freddy?" Kitty sordu.

"Hayır, hayır! Bir beyefendinin sözü! Aslında, bu konuda hiçbir şey yapmamayı tercih ederim!" dedi Freddy bir samimiyet patlamasıyla.

Ama Bayan Charing onun bu korkak tavrı takınmasına izin vermeye hiç niyetli değildi. Onu Hannah'yla kendisinin arasına, kanepeye oturmaya zorladı ve kuzeninin yaşadığı zorlukları onun isteksiz kulağına anlattı. Bayan Plymstock anlatılanları doğruluyor ve ara sıra düzeltmeler yapıyordu; Lord Dolphinton ise grubun önünde durmuş, Freddy'yi okşanacağından mı yoksa tekmeleneceğinden mi kuşku duyan endişeli bir köpeğın bakışlarıyla izliyordu. Freddy onun niyetli bakışlarını sinir bozucu buldu ve birkaç kez oturması için yalvardı. Lord Dolphinton başını salladı. "Hannah'yla evlenmek niyetindeyim," dedi.

"Aynen öyle, ihtiyar," diye karşılık verdi Freddy. "İstesen bile orada durup bana bakmana gerek yok."

"Gözün üzerinde olsun," dedi lord hazretleri. "Ne düşündüğünü görelim. Hannah bundan hoşlanmayacağını söylüyor. Hoşuna gitmeyeceğini sanmıyorum. Seni izliyordum. Sinirli görünmüyorsun. Kızgın değılsin, değıl mi Freddy?" Bu rahatlayan kuzenine minnettarlıkla baktı ve şöyle dedi: "Sen

Biliyor musun, Freddy? Senden hoşlanıyorum. Her zaman sevdim. Seni Hugh'dan daha çok seviyorum. Jack'ten daha çok seviyorum. Biddenden'den daha iyi. Ondan hiç hoşlanmıyorum. Claud'dan da pek hoşlanmıyorum."

"Evet, sana minnettarım Dolph!" dedi Freddy sabırla. "Ama bu konuda sana yardım edebileceğimi düğünmenin bir yararı yok, çünkü kesinlikle edemem!"

"Kitty bize yardım edecek," dedi Dolphinton sade bir inançla.

"Olabilir," diye araya girdi Bayan Plymstock. "Kendini kızdırmana gerek yok, Foster, çünkü bir yolunu bulacağız; ama bana öyle geliyor ki, Bayan Charing'in dostumuz olup olmayacağına karar vermek Bay Standen'a düşer. Ve eğer katlanmasını istemezseniz, efendim, kimse sizi suçlayamaz, çünkü Foster'ın annesinin ortalığı toz duman edeceğinden ve ona hiç de hoş olmayan davranışlarda bulunacağından hiç kuşku yok."

"Augusta halamın ne yaptığı önemli değil," diye cevap verdi Freddy, kariyerinde ikinci kez Kitty'yi aptallığa varan bir cesaret gösterisiyle hayrete düşürerek. "Kit'e bir kötülük yapamaz, buna izin vermemeliyim. Bir çılgılık atar herhalde. Kit onunla birlikte yaşıyor, ben de öyle. Söylediği hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilim."

Bayan Plymstock, bu son derece pratik konuşmayı sıcak bir onaylamayla dinlerken, Bay Standen'ın elini tekrar kavramak için harekete geçti. "Sen mantıklı bir adamsın!" dedi hışımla. "Şimdi kuzeninin söylediklerini dinle Foster ve düşün bakalım, bunlar benim bunca zamandır kafana kazıdığım şeyler değil mi? Aramızdaki düğüm çözüldüğünde ve seni güvene aldığında, annenin sana zarar vermek için yapabileceği hiçbir şey yok, sana söz veriyorum! Ona bunun doğru olduğunu söyleyin, Bay Standen!"

"Evet, öyle olduğunu söyleyebilirim," diye onayladı Freddy, elini toparlayarak ve onun kendisini üçüncü kez sıkmak zorunda hissetmeyeceğini umarak. "Mesele şu ki, düğüm çözülmedi ve eğer Dolph sürekli gözetleniyorsa bunun nasıl olacağını düşündükçe kahroluyorum."

"Bir yolunu buluruz," dedi Kitty.

Nişanlısı ona endişeyle baktı. "Evet, ama onları Gretna Green'e göndermeyi ya da buna benzer bir şey yapmayı düşünürsen olmaz, Kit. Yoluna taş koymak istemem ama bu çok sert oldu!"

"Evet, gerçekten! Her halükarda, Bayan Plymstock cevap vermeyeceğini düşünüyör, bu yüzden rahat olabilirsiniz!"

Ancak Bay Standen hiç de rahat değildi ve bunu ilk fırsatta Kitty'ye söyledi. "Paramparça beyinli, işte sen busun, sevgili kızım!" dedi biraz sert bir sesle. "Önce bir Gey, sonra baĞka bir Gey!

Bana kasabaya gelip yerleşmek istediğini söylemiştin ama tek yaptığın seni ilgilendirmeyen işlere karışmak. Kendinizi bir çıkmazda bulursanız şaşırmamalısınız."

"Ama Freddy, zavallı Dolph'a yardım etmeyi reddetmemi istemezsin, değil mi?"

"Ben olsam evlenirdim," dedi. "O Çok edici korkuyla evlenmeyi seçmesi benim önemli değil, çünkü o bir Standen değil, bir diğeri de üst düzey iğlerinde o kadar kötü durumda ki, bir tüccarın kızıyla evlenmekten daha kötü bir Gey yapmayacağını söylemek mümkün değil. Eğer bu iş gerçekleşirse çok büyük bir olay olacak ve benim de bu işle hiçbir ilgim olmamasını isterim." Bayan Charing'in hafif sitem dolu gözleriyle erkekçe karĞılaĞtı ve ekledi: "Bak ne diyeceğim, Kit! Çok iyi kalplisin!"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh, Freddy, ne kadar ! Hem de benden çok daha nazik birine sahipken!"

"Hayır, gerçekten Kit!" diye itiraz etti Freddy, isyan ederek. "Öyle bir şey yok! Yıllardır şehirdeyim!"

"Evet, öyle," dedi Kitty, elini kısa bir an için yanağına götürerek. "Ve sana ne kadar korkunç bir yük yüklediğimi düĞündüğümde- Oh, peki! En azından seni bu iğ'e bulaĞtırmayacağıma söz veriyorum! Onlara yardım edersem itiraz etmezsin değil mi? Çünkü bu çok şok edici bir şey Freddy!

-Dolph yanımdayken bunu konuşamazdım ama Leydi Dolphinton onu bir deli olarak kapattırmakla tehdit ederek itaat altında tutuyor! Ve öyle de değil!"

"Ciddi olamazsın?" diye haykırdı Freddy, çok şaşırmıştı. "Tabii ki deli değil! Beyni yok, hepsi bu. Benim de yok ama deli olduğumu söyleyemezsin, değil mi?"

"Hayır, senin de aklın var Freddy!" dedi Kitty öfkeyle.

Elini bir kadının yanağına taparcasına sürttüğü için zaten sarsılmış olan Bay Standen, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Sence bende beyin var mı?" dedi hayretle. "Beni Charlie ile karıştırmıyorsunuz değil mi?"

"Charlie!" dedi Bayan Charing küçümseyerek. "Onun kitap okumayı bildiğini sanmıyorum, ama senin *adresin* var Freddy!"

"canına!" dedi Bay Standen, bu yeni görüntüsüyle gözleri kamaşmıştı.

Bölüm XIV

Bu arada, o ünlü Korintli Bay Jack Westruther, eğlenerek hoşgörü gösterme durumundan hızla biraz şaşkın bir öfke durumuna geçiyordu. Kitty'nin gerçekten sevdiği adamın göğsünde kıskançlık uyandırmak amacıyla Bay Standen'ı sahte bir nişanlanmaya ikna etmesi Bay Westruther'ın anlayabileceği, hatta takdir edebileceği bir şeydi. Kadının, Dolphinton'la geçireceği birkaç saatten daha iyi bir alternatif olmadığı için onun davetlerini reddetmesini ise takdir etmekten çok uzaktı. Böyle saçma taktiklerle Dolphinton'da bir kıskançlık kıvılcımı uyandırmayı umamayacağına ikna . Dolphinton'ı küçümsediği için, onun lord hazretlerinin yaklaşımlarını ciddi olarak teğvik ettiğini düşünecek kadar onun hakkında kötü düşünmüyordu, ama kuzeni Biddenden'le Boodle's Club'da tesadüfen karşılaşması kafasına kuşku tohumları ekmişti.

"Demek Kitty Charing Kontes olmak istiyor!" dedi Biddenden kısa bir kahkaha atarak. "Pekâlâ! Hiç de şaşırmadım! Umarım sen de memnunsundur, Jack! Hugh'yla ikiniz ne büyük bir hata yaptınız!"

"Vikontes mi demek istiyorsun, George?" diye sordu Bay Westruther dostça.

"Hayır, sanmıyorum. Yıl bitmeden Dolphinton Kontesi olacak, benden söylemesi! Bu ona çok iyi gelecek!"

"Şansınız üzerine bahse girmek ister misiniz?"

"Kaybedersin!" dedi lord hazretleri acımasızca. "Kızın sana sırılsıklam aşık olduğunu sanıyordun, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm ve ne güzel köpürmüştük! Bana kalırsa çok derin biri ve başından beri gözü Dolphinton'ın üzerindeydi."

"Umarım, sevgili George, eğer öyleyse, kendisine böyle bir fırsat sunulduğunda neden onu kabul etmediğini bana açıklamak istiyorsundur? Nedeni benden saklandığı için bugün oldukça kalın kafalı görünüyorum," dedi Bay Westruther, hiç azalmayan bir sevecenlikle.

"Arnside'da olsaydınız bunu hemen anlardınız," diye cevap verdi Biddenden. "Kız öyle bir sevdaya kapılmıştı ki, servetini havaya savurmaya hazırды ve Freddy'yi sırf bize inat olsun diye aldı."

"Hayır, sadece bana inat olsun diye!" dedi Bay Westruther gülerek.

"Çok şey biliyorsun! Eğer Dolphinton ona teklifini reddedeceğini umduğunu söylemek yerine aklı başında bir adam gibi , onu kabul ederdi! Tanrım, Jack, buna benzer bir şey duymadın! Bu adam Bedlam kadar deli ve kapatılması gerekiyor!"

"Kuşkusuz. Bu farradiddle'ı nereden bulduğunuzu öğrenebilir miyim? Kasabaya sadece iki gün önce geldiyse, kesinlikle çok meşgulsünüz!"

"Oh, Augusta Teyzemden almıştım!" Biddenden cevap verdi. "Sana söyleyebilirim ki, kendisi çok kötü durumda! Öyle de olabilir! Matthew Amca'nın servetinin Dolphinton'a kalacağını , senin olmanı tercih ederdim Jack!"

"Çok !" Bay Westruther ona sırıtarak baktı.

Biddenden hiddetle, "Pekâlâ, sen olmayacaksın!" dedi. "Bunun için hayatını ortaya koyabilirsin! Kitty elini yeterince açık gösterdi. Ya baKından beri Dolphinton'a sahip olmak istiyordu ve Freddy'yi sırf o aptalın yaptığı gibi bir teklifi kabul edemeyeceği için aldı -Hugh ve ben de yanında dururken! Ya da kasabaya gelip hatasını anlayana kadar bir Vikont'un bir Kont kadar iyi olduğunu düKünüyordu!"

Bay Westruther nazıkçe, "Ne kadar aptal bir adamsın, George!" dedi. "Kitty kasabada başka ne öğrenmiş olursa olsun, o dilenci Kontluğu'nu Freddy'nin miras alacağı unvandan üstün görmeyi öğrenmedi."

"Çok doğru! Hem de İrlandalı bir unvan! Bunun için bir groat bile vermezdim. Ama bir Kont her zaman bir Kont'tur, biliyorsun ve bire on teyzem kızın kafasını o ahmakla evlenirse elde edeceği büyük mevki hakkında saçmalıklarla doldurdu." Ağzını büzdü ve bilgi yarışması bardağını sapının ucunda döndürerek oturdu. Bir süre durakladıktan sonra, "Sanırım Kitty sandığımız gibi masum biri değil," dedi. "Aklıma öyle geliyor ki, Dolphinton'la evlenmenin bazı bedelleri de beraberinde getireceğini fark etmiş olabilir. İyi kalpli bir koca, sevgili Jack, hiç de küçümsenecek bir şey değil!"

Bay Westruther sandalyesinden kalktı. "Hayır mı? Ama sen öylesin, George! İnan bana, öylesin!"

Lord Biddenden kızardı ve yarı yarıya ayağa kalktı. Bay Westruther gözlerinde alaycı bir ifadeyle onu izleyerek, "Yapmamalıyım, George, gerçekten yapmamalıyım!" dedi: "Yapmamalıyım George, gerçekten yapmamalıyım! Senin itibarın Boodle's'daki kaba bir kavgaya asla dayanamaz; ve her ne kadar bana bir yumruk atmak istesen de, bunu yapmanın senin gücünün çok ötesinde olduğunu çok iyi biliyor olmalısın."

"Söz veriyorum!" Biddenden patlarcasına konuştu. "Bir anda çok alingan oldun! Şikayetçi bir kocaya karşı çıkmak senin için yeni bir çıkış!"

"Yanılıyorsun George, hiç kimse bu soylulara benden daha fazla değer veremez. Seni böylesine büyük bir hataya sürükleyen bu kalın kafalılık beni küçümsemeye itiyor. Kitty'nin aklında asla böyle bir fikir yoktu. Ne kadar aptalsın, sevgili kuzen! "Çok uzun zamandır paslanmışsın, gerçekten de öyle!"

Biddenden'i öfkeli ve suskun bir halde terk etti; ama gülümsemesine rağmen, şüphe tohumları ekilmişti. Kitty'nin şikayetçi bir koca istediği düşüncesini, George'u küçümsemediği kadar küçümseyerek reddedebilmişti; Kitty'nin yüksek bir unvanın cazibesine kapılabileceği kuşkusu rahatsız edici bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Ertesi akşam onunla Almack'ın toplantı salonunda buluştu, boulanger için elini istedi ve onunla dans etmeyi tercih etti. Yeni fethi için ona iltifat ettiğinde kızıdan kaçan istemsiz kıkırdama, ona şüphesinin değersiz olduğunu bildirdi. Merakla sordu: "I

"Dilerim bana söylersin güzelim, nedir bu oynadığın derin oyun?"

Geniş, rahatsız edici bakışlarını sorgulayan bir ifadeyle ona çevirdi.

"Eee?" dedi, gözlerinde bir meydan okuma ve kahkaha ile bakışlarını tutarak. "Ne kadar uygun bir talip bulmuşsun, hayatım! Bana sonsuza dek onunla birlikte olacağını söylediler. Freddy'nin buna izin verip vermeyeceğini merak ediyorum!"

Limonatasını yudumladı. "Freddy oynadığım tüm oyunları biliyor," diye sakın bir şekilde cevap verdi.

"Öyle mi? Zavallı Freddy! Ona en derin sempatiyi sunuyorum." Yelpazesini ondan aldı ve açtı. "Çok güzel. Bunu sana o mu verdi? Ben vermedim!"

"Oh, hayır! Bana verdiğin bu elbiseye uymaz. Gerçi o da çok güzel ve ben onu sık sık taÇıyorum," dedi Kitty nazik bir sesle.

"Onur duyduğum," diyerek eğildi ve ona geri verdi. Düzgün konuşuyordu ama gözlerinde bir öfke kıvılcımı vardı. Ona hayran olan küçük kız çok fazla kasaba hilesi öğreniyordu ve bir derse ihtiyacı vardı. Eğer bu gibi taktiklerle onu yola getirebileceğini sanıyorsa, hatasını anlaması onun için iyi olacaktı. Alaycı bir an için, Bay Penicuik'in keyfi davranışlarına kızgınlığı bir kenara bırakıp Arnside'a gitmesinin ve mirasçıyla resmen nişanlanmasının kendisi için gerçekten daha iyi olacağını düşündü. Her şeyden önce kendi rahatını düşünen Bay Penicuik'in bir an önce evlenmek için baskı yapmayacağını, Kitty'nin yanında kalmasından, güvenli bir şekilde nişanlanmasından, ama hizmetine ihtiyacı olduğu sürece onu beklemekte özgür olmasından memnun olacağını çok iyi biliyordu. Kendini asla kandırmaya çalışmayan Bay Westruther, Kitty'nin bu çıkışının onu şaşırttığını kabul etmek zorunda kaldı. İlk başta eğlenmişti ama Kitty ne kadar sofistike olursa o kadar az hoşuna gitmişti. Londra ziyareti de iyi zamanlanmamıştı. Başka bir av peşinde koşan Bay Westruther onun varlığını önce sıkıcı bulmuş, güzel Bayan Broughty ile tanıştığında ise felakete dönüşmüştü. Bu arkadaşlığı sona erdirmek için elinden geleni yapmıştı, ama Meg'i buna karşı çıkmaya kolayca ikna edebilmiş olmasına rağmen, Kitty'nin tüyleri diken diken olmuş ev sahibesine pek kulak asacağını sanmıyordu. Böyle bir arkadaşlığın istenmeyen komplikasyonlara yol açacağı açıktı. Olivia, Kitty'yi güvenine kabul etmemiş gibi görünüyordu; bu tanışıklığın olgunlaşmasına izin verilirse bunu kesinlikle yapacaktı ve Bay Westruther'in

Kitty'ye onun ahlakını ya da davranışlarını kınama hakkı vermiyordu ve hayatındaki tek kadının o olmadığını görmesine izin vermekten hiçbir şekilde kaçınmıyordu, ama Olivia'nın yapabileceği gibi bir açıklama için seçeceği an bu değildi. "Olivia'yı Berkeley Meydanı'nda bulduğunda, alışkın olmadığı bir kızgınlık duygusuna kapılmıştı. Dünyaya eğlenen ve alaycı bir gözle bakan, neredeyse her zaman kızgınlıklarını bir kahkahayla savuşturabilen, sakın bir adamdı; ama Kitty'nin, adı dışında şeyini vermeye hazır olduğu bu güzel yaratığı arkadaş edindiğini öğrenmesi göğsünde gerçek bir öfke uyandırdı. Bunun tam Kitty'ye göre düşündü ve Kitty'nin ona son derece can sıkıcı küçük bir kız gibi görüldüğü pek çok olayı sevgisiz bir açıklıkla hatırladı. Neredeyse bunu onu kızdırmak için yaptığına inanacaktı. Ama bu, ona gerçeği söylemesi gereken Freddy'yi de olaya dahil etmek anlamına gelirdi; bir anlık öfkeyle Freddy'yi bu ihanetle suçlamış olsa da, sevimli kuzenine haksızlık ettiğini biliyordu. Freddy'yle alay edebilirdi, ama ona karşı umursamaz bir sevgi besliyordu ve onun böyle yakışıksız bir hareket yapamayacağını biliyordu. Bu tanışıklık gerçekten de tesadüfi bir karşılaşmadan kaynaklanmıştı ve bunun talihsiz yansımalarından biri için kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı. Kitty'yi büyüleyici Fransız kuzeniyle tanıştıran oydu. Kitty'nin daha sonra Chevalier'yi yeni arkadaşına takdim etmesinden daha doğal bir şey üzülerək kabul etti.

Olivia'yı arabasıyla Richmond'a götürmek niyetiyle Hans Crescent'a uğradığında, Şövalye'yi salonda evindeymiş gibi bulmuş, kızı kadar Bayan Broughty'nin de ilgisini çekmişti. Bu durum kolayca açıklanabilirdi: Şövalyenin her şeyi doğuştan zengin bir adam olduğunu gösteriyordu. Eğer yakışıklı yüzü ve tatlı tavırları Olivia'yı cezbediyorsa, Bayan Broughty'nin gözünde onu kabul edilebilir kılan da zengin havasıydı. Kimse onu aristokrat bağlantılarıyla suçlayamazdı, ama konuşmasında Fransız moda dünyası hakkında samimi bir bilgiye sahip olduğunu ele veriyordu; amcası Marki'ye ve Auvergne'deki bir şatoya yaptığı geçici, dikkatsiz bir gönderme Bayan Broughty'yi onun lehine güçlü bir şekilde etkiledi. İngiltere'yi zevk için ziyaret eden ve Lord Legerwood'un en büyük oğluyla nişanlı olan hanımefendiyle akraba olan genç bir Fransız

Sir Henry Gosford kadar varlıklı olmasa da Olivia'nın annesiyle anlaşılabilecek kadar varlıklı olduğuna şüphe yoktu.

Ama Bay Westruther salona girdiğinde, boyu posu ve kendinden emin havasıyla topluluğa hükmederken, Bayan Broughty tarafından yeterince sıcak bir şekilde karşılandı. Bayan Broughty ondan biraz çekiniyordu; kızına gösterdiği ilgiden dolayı gururu okşanmıştı, çünkü Chevalier'nin konumundan biraz kuşku duysa da Bay Westruther'in konumundan hiç kuşku duymuyordu. Bay Westruther modanın önde gelen isimlerinden biriydi; kızını kendi saflarına kabul etmeyi kibirle reddeden o seçkin dünyaya aitti ve o kadar çok seviliyor ve kur yapıyordu ki, onun beğenisini kazanmak her hanımefendi için bir zafer sayılırdı. Yalnızca iki durumdan emin değildi: adamın servetinin büyüklüğü ve niyetinin kesinliği. Bunun farkında olan Bay Westruther, her iki konuda da onu aydınlatmak için hiçbir çaba göstermedi. Bay Westruther, girişimci hanımefendinin Oliver Broughty'yi hangi koşullar altında kendisiyle evlenmeye ikna ettiği konusunda kendi fikrine sahipti ve teklif edilen fiyat yeterince yüksek olursa, kızlarından herhangi birini zarif bir fahişeliğe satmaktan çekineceğini sanmıyordu. Muhtemelen Olivia'yı yaşlı Sir Henry Gosford'la evlendirmeyi tercih ; ama Olivia inatçı çıkarsa, annesinin daha az saygın başka teklifleri geri çevirmesi pek olası değildi. Gerçi Bay Westruther'ın nefret ettiği bir kadınla herhangi bir pazarlık yapmaya en ufak bir niyeti yoktu. Olivia'yı büyüleyici buluyordu ama isteksiz bir metres istemiyordu. Bu güzel yaratığa yem atan tek erkek o değildi ama Şövalye'yi Hans Crescent'ın salonunda bulana kadar ciddi bir rakibi olmadığını biliyordu.

Eşikte bir an durdu, sınav bardağını kaldırdı, Olivia'ya gülümsedi, Şövalyeye kaşlarını kaldırdı, Bayan Broughty'yi hem kızdıran hem de etkileyen hoşgörölü, alaycı bir bakışla süzdü. "Hanımefendi!" Bayan Broughty'yi selamladı. "Çok itaatkârsınız! Bayan Broughty, köleniz! Şövalye!" Şövalyeye başını sallamak yetti ama Olivia elini uzattığında onu tuttu ve gülerek şöyle dedi " 'En parlak, zarif ve eşsiz güzellik,' benimle gelmeniz için sizi ikna edebilir miyim?"

Bayan Charing orada olsaydı, hiç şüphesiz Olivia'ya bu sahte kahramanlıkların içeriğini anlatabilirdi; çok daha az okumuş olan Olivia, hem gururlanmış hem de korkmuş görünerek sevimli bir şaşkınlığa kapıldı ve mırıldandı: "Oh, yalvarırım-! Ne kadar aptalsınız! Çok nazıksınız ama kabul etmek benim elimde değil! Dostlarımızı kabul etmeyi bekliyoruz."

"Eyvah!" dedi hafifçe. "Şansım tamamen tükendi. Hemen gideyim mi, yoksa birkaç dakika sizinle oturabilir miyim?"

Bayan Broughty, gitmesi gerektiği önerisine karşı çıkarak, ona bir şeyler içmesi için baskı yaptı. Bunu reddetti ama oturdu, bir çeyrek saat kadar tembel tembel konuştuktan sonra, atlarını daha fazla ayakta tutmaması gerektiğini söyleyerek ayağa kalktı. "Buraya nasıl geldin, d'Evron? Size arabamda bir yer önerebilir miyim? Sanırım kendi arabanızı hazırlamadınız?"

"Hayır; acı çekmeye değmez gibi görünüyor. Genelde bir araç kiralırım; bugün buraya bir korsan olarak adlandırmam gerektiğini öğrendiğim bir araçla geldim. Doğru mu anladım?"

"Oh, mükemmel! İngiliz diline hakimiyetiniz insanı hayran bırakıyor. Eğer faytonla geldiyseniz, sizi Duke Sokağı'na geri götürmeme izin vermelisiniz. Elveda, egemen zalimlik! Bir dahaki sefere sizi ziyarete geldiğimde daha iyi bir talih umacağım!"

Şövalye, Bay Westruther'in araziyi kendisine bırakmaya niyeti olmadığını anlayınca, nezaketle boyun eğdi, hanımların ellerini öptü ve acımasız velinimetine sokağa kadar eşlik etti. Bay Westruther'ın atları için yaptığı iltifat kayıtsızca karşılandı ve onu amacından saptıramadı. "Evet, uygun bir çift," diye cevap verdi. "Seni son gördüğümde beri nasılsın, sevgili d'Evron? Londra'da kendinizi oldukça iyi eğlendiriyor musunuz?"

"Gerçekten de kendimi nasıl koparacağımı bilemiyorum! Çok büyük bir nezaketle karşılaştım ve bunun sonucunda kendimi evimde gibi hissediyorum."

Bay Westruther, "Tavırlarınızdaki çekicilik her şeyi önüne katıp götürüyor," dedi. "Bana her zaman bu hoş Fransız tanıdığımın kim olduğu ve nereden geldiği soruluyor."

"Ah, sanırım bu sizin meşhur olduğunuz *taquinerie*'den bir parça!"

"Hiç de değil. İngiltere'de edindiğiniz dostların sayıca çok olduğuna eminim. Daha geçen gün nerede saklandığınızı öğrenmek isteyen kimdi? Gripe kurban gitmediğinizi umuyordu -Evet, elbette! Leydi Maria Yalding'di! *Böyle* bir fetih yapmış olmak gerçekten büyük bir şey!"

Şövalye sessizce, "Kendimi bu kadar övemem," diye karşılık verdi. "Ama bana yükümlülüklerimi hatırlatıyorsunuz, efendim: Leydi Maria çok nazik davrandı ve onu ihmal etmemeliyim."

"Aynen öyle," diye onayladı Bay Westruther. "İnsan cazibeyi görüyor elbette, ama buna karşı koymamak aptallık olur."

Şövalye bir süre sonra mahcup bir ses tonuyla, "Sanırım sizi anlıyorum," dedi.

"Eminim öyledir: siz Fransızlar ne kadar da kıvrak zekalısınız! Karıştığım için beni bağışlayın: Sizi ve kuzeninizi bir araya getirme zevkine eriştiğime göre, kendimi bir bakıma sizden sorumlu saymalıyım. Toplumda bolca bulunan tuzaklardan birine düşmenizden hiç hoşlanmam. Bir yabancıнын bunları fark etmesi her zaman çok zordur, değil mi?"

"Bu tuzaklardan birinden yeni çıktığınızı mı söylemek istiyorsunuz, efendim?" diye sordu Şövalye, boğayı boynuzlarından tutarak.

"Evet!" dedi Bay Westruther, otoyolun kenarına yanaşarak. "Büyüleyici, elbette -kentteki en büyüleyici güzellikteki küçük uğurböceği!" "Ama serveti yok, sevgili d'Evron ve gerçek bir cadalog olan bir annesi var!"

"Farkındayım."

"Doğal olarak. O bir başrahibe olmalıydı-ah, bir *entremetteuse*, Chevalier! Güzel Olivia en yüksek teklifi verene satılıktır."

"Sör Henry Gosford? Düşüncesi bile isyan ettiriyor!"

Pike açıldı ve Bay Westruther çiftini tekrar harekete geçirdi, onları kendisinde alışılmadık bir şekilde sakın bir hızda tuttu. "Olivia isterse Gosford," diye kabul etti. "Zengin biri, Bayan Westruther için birinci derecede önemli bir konu."

Broughty; ve evlenme teklif edecek kadar da aşık - sanıyorum o kadar önemli değil, ama yine de arzu edilir."

"Beni dehşete düşürüyorsunuz!" diye haykırdı Şövalye. "Bu kadın, o güzel masumun bir erkeğin metresi olmasına izin vermiş olamaz!"

Bay Westruther hafifçe güldü. "Bahsi kaçırmadıysam, d'Evron, Bayan Broughty, merhum Broughty'yi evliliğe ikna edene kadar, Covent Garden'ın kötü şöhretine sahip, bizim deyimimizle birinci sınıf bir kadındı! Sanırım bu yaşam tarzı ona, size görüldüğü kadar istenmeyen bir şey gibi gelmiyordur."

"Korkunç! O kızla ilgili böyle bir şeyi düşünmek bile korkunç!" dedi Şövalye şiddetle.

"Sevgili genç dostum, Magdalen'deki güzel Olivia'yı mı hayal ediyorsun?" dedi Bay Westruther sabırsızlıkla. "Onun çeKitli ve lüks bir kariyere sahip olmayacağını ve büyük olasılıkla günlerini hatırı sayılır bir zenginlik içinde tamamlamayacağını düKünmek için en ufak bir neden yok. Hepimiz metreslerimizi dünyaya çırılçıplak bırakmayız, biliyorsunuz!"

"Efendim!" dedi Şövalye, heyecanını kontrol etmeye çalışarak. "Çok açık sözlüsünüz! Eğer ben de kendimi tutamayıp konuşursam beni bağışlamanızı rica edeceğim! Matmazeli böyle mi arzuluyorsunuz?"

Bay Westruther kibirli bir tavırla, "Kesinlikle karım gibi değil," diye cevap verdi. "Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yaparım!"

Bay Westruther'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ama o zaman elinizden çok az şey geliyor, değil mi? Yerinizde olsam -ki bu size verebileceğim en dostça tavsiyedir- Olivia'yı unutmaya çalışır ve Leydi Maria'nın kalesini kuşatmaya devam ederdim. Bu konuda size başarılar dilerim ve yolunuza en ufak bir engel çıkarmayacağım. Ama benim topraklarıma izinsiz girmemelisiniz, biliyorsunuz. Bundan en ufak bir hayır gelmez, sizi temin ederim. Londra'ya beş parasız bir kızla evlenmek niyetiyle gelmediğinize inanıyorum. Bayan Broughty'nin kararlılığını yeterince takdir ettiğinizi de sanmıyorum. Belki de sizin durumunuzla ilgili yapacağı araştırmalara bir itirazınız yoktur; ama yapın,

Sevgili d'Evron, kötü niyetli biri hanımefendinin kulağına bir şüphe -sadece bir şüphe- üflerse bunun sonuçlarının ne olabileceğini bir düşünün!"

Fransız sertleşti ve cevap vermeden önce bir an durakladı: "Aslında saldırgansınız, efendim!"

"Oh, hayır, hayır!" Bay Westruther nazıkçe söyledi. "Hata yapıyorsunuz!" "Senin benim düşmanım olduğuna inanmalıyım!"

"Yine yanıyorsunuz. İlerleyişinizi izlemekten büyük keyif alacak kadar -nasıl desem- bir *âme de boue*'yum, Chevalier! Hayranlığımı kazanıyor. Gerçekten de, bunun mahvolduğunu görmekten üzüntü duyarım ve size Yalding'de başarılar dilerim. Elbette bazı zorluklar olacaktır, ama *o* hem inatçı hem de dik başlı, *siz* ise beceriklisiniz ve bunların üstesinden geleceğinize, onu Annerwick'in dişleri arasından çıkaracağınıza inanıyorum. Bu birçok kişinin hoşuna gidecektir. Leydi Maria'nın babasını tanımıyor musunuz? Sevilmeyecek bir adam değil! Ve işte Duke Caddesi'ndeyiz!"

"Beni buraya getirdiğiniz için size teşekkür etmeliyim, efendim!" dedi Şövalye resmiyetle, inmeye hazırlanırken.

"Memnuniyetle, inanın bana!" diye gülümsedi Bay Westruther. "*Au revoir*, sevgili efendim!"

İki gün sonra, Kitty'yi moda olan saatte Park'a götürürken, kuzeniyle karşılaşmasının meyvelerini gözlemleyebildi. Londra'da hâlâ pek kimse yoktu ama av sezonunun erken kapanmasına neden olan alışılmadık derecede açık hava birçok kişiyi şehre dönmeye teşvik etmişti. Parkta ata binen ya da araba kullanan pek çok önemli kişi görölüyordu ve Kitty, Bay Westruther'ın onların kimlikleri, davranışları ve zaafı hakkında özlü açıklamalarıyla çok iyi eğleniyordu. İkinci turlarında Binicilik Evi'ne yaklaşırlarken Leydi Maria Yalding'in arabasıyla karşılaştılar. Araçların oluşturduğu izdiham hem barouche'u hem de curricule'ı bir an için durma noktasına getirmişti ve her ikisinin de içindekilerin birbirlerini tanımalarına ve selamlaşmalarına yetecek kadar uzun bir süre yan yana durdular. Leydi Maria'nın görkemli mor giysiler içindeki dolgun vücudunun yanında, zafer kazanmış gibi görünen renkli yüzünün üzerinde Şövalye oturmuş, ilgiyle dinliyordu

Ne diyordu? Bay Westruther, hanımefendinin blöflü ve oldukça yüksek sesli bir şekilde selam vermesi üzerine hızla başını kaldırdı ve Bay Westruther ile karşılaştı.

Westruther'ın gözlerine baktı ve hemen dikkatini Kitty'ye çevirerek şapkasını çıkarıp selam verirken şöyle dedi "Ah, iyi karşılaştık, sevgili kuzenim! Bilmiyorum, Leydi Maria, Bayan Charing'i tanıyor musunuz?"

İri gözler Kitty'ye baktı. Leydi Maria dedi ki: "Ah, evet! Sanırım sizinle bir yerde tanışmıştık, Bayan Charing. Leydi Buckhaven'la kalıyorsunuz, değil mi? Hava çok güzel, değil mi? Westruther, Anglesey'lerin şehre döndüğünü görüyor musun? Az önce Anglesey'le tanıştım, kızlarıyla birlikte. Sevgili Camille, bizi bu kadar geciktiren ne? Bir aptal, kötü kırılmış bir atı aslanlaştırmaya çalışıyor! Oh, şimdi gidiyoruz! Güle güle! Bir gün tekrar görüşmek dileğiyle, hanımefendi, isimleri hatırlayamıyorum!"

Bay Westruther çiftinin biraz rahatlamasına izin verdi ve onlar telağ içindeyken Kitty bu kaba konuğmaya cevap veremedi oradan uzaklaştırıldı. Hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses tonuyla, "Ne tuhaf davranışlar, doğrusu!" dedi.

Bay Westruther, "Ona aldırmanıza gerek yok: Bütün Annerwickler kabalıklarıyla ünlüdür," diye cevap verdi. "Gördüğünüz gibi, insanlığın geri kalanından çok daha üstün olduklarına inanıyorlar ve bu yüzden nezaketi boşa harcamaya gerek duymuyorlar."

Kitty alnını kırıştırarak, "Camille'in onunla bu kadar sık birlikte olmasına şaşıyorum," dedi. "Dün geceki oyunda ona eşlik etti, biliyorsun: Onu gördüm, çünkü Freddy ve Legerwood'larla birlikte oradaydım. Ondan hoşlanmış olması imkânsız! Ama ona o iğrenç şekilde Camille dediğine göre son derece dostça ilişkiler içinde olmalılar! Bana hiç de öyle gelmiyor."

"Belki de Leydi Maria'nın çok zengin bir kadın olduğunu size açıklamam gerekir."

"Freddy böyle söyledi ama Camille'in bir servet avcısı olduğunun doğru olmasına izin vermeyeceğim!"

Eğleniyordu. "Ne yüksek bir uçuş!"

"Bu iğrenç, Jack! Bunu mutlaka anlamalısın!"

"Hiç de değil. Mirasçı olduğunuz ortaya aldığınız teklifleri bir düşünün!"

Renklendi. "Gerçekten, ben de onları iğrenç

buluyordum!" "Aman Tanrım! Freddy'ninkiler bile mi?"

Kadın buna nasıl cevap vereceğini bilemedi ve bir süre sonra oldukça güçlükle şöyle dedi

"O nedenle teklif etmedi." "Ya da hiç

mi?" diye sordu Bay Westruther.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Tabii ki! Bana inanmıyorsanız George ve Hugh'a sorabilirsiniz! İkisi de oradaydı! Ayrıca, ne kadar saçma bir şey söylüyorsunuz! Benim için teklifte bulunmasaydı onunla nasıl nişanlanabilirdim?"

Bay Westruther düşünceli bir ifadeyle, "Onun için teklifte bulunabilirdiniz," dedi.

Şimdi çok kızarmıştı ve biraz zorlukla cevap verdi: "Umarım böyle saçma sapan konuşmazsınız!"

"Ve keşke böyle saçma sapan davranmayı bıraksan, aptal çocuk! Freddy, gerçekten! Dolphinton'la evlenmek istediğine inanmamı istesen daha iyi!"

Gözleri parladı. "Ne cüretle böyle bir şey söylersin, Jack? Freddy'yi zavallı Dolph'la karşılaştırmak! Bu çok rezilce bir şey ve buna tahammül edemem!"

Kaşları kalktı. "Ama ne sıcaklık! Bu senin için büyük bir övünç kaynağı, canım, ama hiç gereğı yok. Karşılaştıрма yapmak istemedim: sadece biri diğeri kadar olası bir talip değil. Affedildim mi?"

"Eminim bunun bir önemi yoktur," dedi sert bir sesle. "İşte Bayan Broughty, kuzenleriyle birlikte yürüyor! Lütfen, bir dakika kenara  eker misiniz?"

"Hayır," dedi. "Bayan Broughty ya da onun i ler acısı kuzenleriyle konuşmak istemiyorum ve sana tavsiyem, aşkım, Londra'da edindiğın arkadaşlara biraz daha dikkat etmen. İnan bana, *bu* bağlantı sana itibar kazandırmaz!"

"Böyle aptalca bir gurura tahammülüm yok!" dedi. "Bunların hepsi aptallık ve kendini beğenmişlik!"

Gözlerinde bir parıltıyla ona baktı. "Oldukça ateşli olmaya başladın, değil mi çocuğum? Hayır: Freddy kesinlikle senin ataklarını kontrol edecek adam değil! Yine de tartışmamıza izin verme! Seninle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Son zamanlarda Arnside'dan hiç haber aldın mı?"

Başını çevirdi, şaşırmıştı. "Neden, evet! Fish bana her hafta yazıyor!"

"Orada her şeyin yolunda olmadığına dair bir fikriniz var mı?"

"Hiç de değil!" diye cevap verdi. "Emin olmak için, zavallı Fish Ama o kadar iyi bir yaratık ki, elinden gelenin en iyisini yaptı ve bence çok da kötü idare etmiyor. Matthew Amca'nın gut hastalığı daha az acı veriyor, bu da Fish için o kadar nahoş bir durum olmasa gerek. Neden bir terslik olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Sadece ondan hiç haber alamadığımı söyledim. Bildiğiniz gibi kendisi benim düzenli yazışmalarımdan biridir. Bununla birlikte, onun gözünden düştüğümü söyleyebilirim."

Bunun doğru olduğunu biliyordu ama bir şey söylemedi. Bay Westruther başını çevirdi ve kadın onun gözlerinin yine güldüğünü gördü. "Onun kesin çağrısına uymadığım için," diye açıkladı.

"Belki de pek hoşuna gitmedi," diye kabul etti. "Çok tuhaf fikirleri var! Kendi adıma, gelmediğiniz için minnettarım. Gelmeyeceğinizi biliyordum elbette."

"Evet, sanırım olabilir," dedi. Kız hızla başını kaldırdı ve adam gülümseyerek ekledi: "Büyük amcamın teklifini senin için yapmamı isteyeceğini hiç düşünmemiştim Kitty."

"Kesinlikle hayır!"

"Dolphinton ve Hugh gibi ve Freddy gibi değil," dedi. "Benim de tuhaf düğüncelerim var ve bunlardan biri de evlenme teklifi için ne rüçvet alacağım ne de zorlanacağım. Gerçekten, amcamın beni daha iyi tanıması gerektiğini düşünüyorum. Sen de sevgili Kitty."

"Seni çok iyi tanıyordum ve geleceğini hiç düşünmemiştim!"

"Beni hiç tanıımıyorsun çocuğum, yoksa bugün Londra'da olmazdın," diye sakince cevap verdi.

Bir cevap bulamadığı için şanslıydı ki tam o sırada bir dikkat dağıtıcı olay meydana geldi. Kitty, Leydi Legerwood'un arabasını fark etti ve Bay Westruther'dan arabayı çekmesini istedi. Bay Westruther arabanın yanına yanaştı; selamlaştı, nekahat dönemindeki hastaların durumu soruldu; araba yeniden hareket ettiğinde o garip an da geçmişti ve Kitty doğal olarak başka bir sohbet konusu açabildi. Bay Westruther buna izin verdi, ama az sonra Park'tan çıktıklarında yine büyük amcasından söz etti. "Gut hastalığının artık daha az acı verdiğini öğrendiğim bu sevindirici habere rağmen, içimin pek rahat olmadığını fark ettim," dedi. "Ancak, kısa bir süre sonra Arnside'a döneceğinizi tahmin ediyorum?"

"I? Hayır!" dedi Kitty.

Kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı. "Şehre bir aylığına geldiğinizi bana bildirmiştiniz değil mi?"

"Neden, evet! Ama Meg o kadar nazik bir şekilde beni şimdilik yanında kalmaya davet etti ki, tekrar eve gitmeme gerek kalmadı. Küçük Edmund'un durumu hâlâ çok kötü ve Leydi Legerwood onu deniz kenarına götürmeye kararlı olduğu için Meg'in eli kolu bağlı. Çünkü bu mevsimde Margate'in onu her zaman safralı yaptığını, üstelik şaşırtıcı derecede düz olduğunu söylüyor. Bu yüzden ona eşlik etmek için burada kalacağım, bu da benim için büyük bir şans."

"Amcam buna izin veriyor mu?" diye sordu.

"Evet ve sanırım bunun için sevgili, iyi Fish'ime teşekkür etmeliyim! Sadece hayal, Jack! Aslında onu bana yirmi beş poundluk bir çek göndermeye ikna etti! Gut hastalığı çok daha iyi olmalı, sanırım: Fish bunun eski bir ev kitabında bulduğu bir ilaç sayesinde olduğunu söylüyor! Ne olursa olsun, hiçbir şey için bu kadar minnettar olmamıştım, çünkü Freddy her ne kadar bankacım olması için bana yalvarsa da, bunu yapmayacağım!"

"Beni şaşırtıyorsun!" dedi alaycı bir tavırla. "Bunca zamandır size posta dağıttığını sanıyordum."

"Hayır, kesinlikle!" diye bağırdı. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Matthew Amca nişanlandığımda bana çok yüklü bir miktar bağışladı!"

"Gerçekten de yakışıklı, eğer bütün o süslü püslü giysilerinin parasını ödediye, hayatım!" dedi kuru bir sesle. Onun irkilmiş göründüğünü gördü ve güldü. "Boş ! Ama keşke Arnside'a geri dönsen Kitty. Amcamı bu Çekilde terk ederek büyük bir aptallık yaptığina inanıyorum."

Bu sırada Leydi Buckhaven'ın evine varmışlardı ve Kitty at arabasından inmeye hazırlanıyordu. Durakladı. "Saçmalık! Neden güldün? Freddy'nin bütün faturalarımı ödediği doğru, ama bunu Matthew Amca'nın bana bu amaçla verdiği parayla yaptı!"

"Öyle mi oldu?" dedi Bay Westruther ciddiyetle. "Freddy'yi küçümsediğimi düşünmeye başladım!"

Bölüm XV

Freddy, kekeme arkadaşı Bay Stonehouse'la birlikte o akşam Berkeley Meydanı'nda yemek yedikten sonra iki bayana Almack's'a kadar eklik ettiği için, Bayan Charing, Bay Westruther'ın tuhaf sözlerini derinlemesine araştırmak amacıyla Freddy'yi ayrı bir yere götürme fırsatını kolayca bulmuştu. Ama er ya da geç kâhyalık görevinin hesabını vermeye çağrılacağını uzun zamandır tahmin eden Freddy hazırlıklıydı ve haksız yere sahtekârlıkla suçlanan birinin havasına bürünerek onu hemen şaşırttı. Kız kardeşinin aracılığı ile bütün değirmenci ve mantocu faturalarını sadakatle ödediğini, elinde hâlâ küçük bir meblağ kaldığını, belki Kitty'nin bunu kendisine vermesini isteyebileceğini söyledi. Kitty onun zihnini bu korkunç yanlış anlamadan kurtarmak isterken sorgusunun asıl amacını gözden kaçırdı. Bir keresinde ona bunun ne olduğunu açıklamaya çalıştı, ama Freddy sert bir tavırla bunu çok sert bir şekilde yaptığını söyleyip, korkunç bir ironiyle, içinde bulunduğu koşulların onu soymasını gereksiz kıldığını ekleyince, Kitty enerjisini Freddy'nin bozulmuş gibi görünen duygularını yumuşatmaya harcamak zorunda kaldı. "Aslında," dedi Freddy kız kardeşine, akşamın ilerleyen saatlerinde, "olayı oldukça iyi atlattım! Yani, işi abartmadığın sürece, Meg! Senden faturaları görmek isteyecektir. Onları bana verdiğini söyleyen iyi olur."

"Bunu neden yapmalıydım?" diye sordu, istekli ama şaşkın. Freddy sert bir sesle, "Hadi oradan, bir neden bulmalısın!" dedi.

"Görünüşe göre bu ailede benden başka kimse bir şey düşünemiyor! Çok yorucu olmaya başladı. Babam bile nasıl yapacağını bilmediğini söyledi. Neyse, boş ver onu! Kit'e faturaları yaşlı beyefendiye göstermek için sakladığımı söyle. Bir düşünsene, onları görmek isterse hiç şaşırırmam: öyle bir şey yapardı ki!"

Meg pratik bir tavırla, "Umarım öyle değildir," dedi. "Emin ol, ateş kadar deli olurdu. Nişanlandığını ne zaman duyurmayı düşünüyorsun Freddy? *Gazeteye* ilan vermemen çok tuhaf görünüyor! Eminim en az bir düzine insan bunu biliyordur!"

Freddy kararlı bir ifadeyle, "Annem Margate'ten dönene kadar bunu açıklayamam," dedi. "Bir kıyafet partisi vermeliyim! Sezon başlamadı: henüz kasabada kimse yok!"

"Sen çok garip bir yaratıksın! Senin yerine Dolph'u Kitty alırsa çok iyi edersin!"

"Ama yapmayacak."

"Çok şey biliyorsun! Sevgili kardeşim, Dolph gerçekten de peşimizi *bırakmıyor*! Söylememe izin ver, bu durum epey dikkat çekiyor!"

"Her biliyorum. Kit'i bırak!" dedi Freddy.

"Oh, çok iyi, ama dikkat etmezsen bir kazaya kurban gidecek!" Meg güzel omuzlarını silkti.

Ancak Freddy, Kitty'nin nasıl bir belaya bulaşabileceğini sorduğunda, Kitty'nin aklına bir şey gelmedi ve gizemli bir şekilde Bayan Broughty ve akrabalarıyla olan talihsiz arkadaşlığından söz etmek zorunda kalarak, açıklanamasa da korkunç sonuçları ima etti. Freddy adil bir tavırla Broughty'lerin baş belası olduğunu düşündüğünü söyledi. "Demek istediğim, tecavüz! Sonunun nereye varacağı belli değil. Annemin Bath'da nazik davrandığı kadını hatırlıyor musun? Babamın Laura Place'de tuttuğu lojmanın her yerine gelip ağlayan Rum dokunuşunu? Annemin ondan kurtulması bir yıldan fazla sürmüştü."

"Aman Tanrım, evet! Emin olun, bu Olivia'ya da aynen böyle olacak! Kitty'nin iyi huyunu da aynı şekilde etkileyecek.

Ama Kitty ona söylediklerimi dinleyecek mi? Hayır, dinlemez! Oh, Freddy, o iğrenç Bayan Scorton onu Hans Crescent'ta yemeğe davet etti ve o da gideceğini söylüyor, çünkü gururlu olduğunun düşünülmesine dayanamıyor!"

"Tanrım, Meg, onu engelleyebileceğini düşünmüştüm!" diye haykırdı Freddy, tiksintiyle. "Bir niçan uydurmak ve o akşam evde olmasını beklediğini söylemek ne kadar kolay! Sana ne olduğunu söyleyeyim: Sende akıldan çok saç var!"

"Oh, pekala!" Meg biraz bilinçli görünerek, "O akşam kendim dışarı çıkacağım için bunu yapamam," dedi. Buckhaven'ın yaşlı teyzelerinden biri: Kitty'yi onun iğrenç ve sorgulayıcı tavırlarına maruz bırakmayı dünyada istemem!"

Freddy kuşkuyla ona baktı, ama kadın eşarbını yeniden düzenliyordu ve Freddy'nin gözleriyle karşılaşmadı. "Bana bir uğultu gibi geldi," dedi.

"Aman Tanrım, neden öyle olsun ki?"

"Bilmiyorum. Mesele şu ki, seni tanıyorum! Mantıklı! Öyle olmalı! Ancak Kit'in Hans Crescent'ta yemek yerken başını belaya sokması pek olası değil. Düşündüm de, oldukça iyi hizmet edebilir. Şu Scorton'ları hiç gördün mü Meg? Ben gördüm! Bir avuç kaba saba heriften başka bir şey değiller! Kit'in bu işten hoşlanmamasına neden olabilirler. Sakın tozu dumana katayım deme!"

Böylece, belirlenen günde, Buckhaven şehir arabası Bayan Charing'i Hans Crescent'e götürdü; arabacı ona kendisini hangi saatte tekrar çağırmasını istediğini sorduğunda, evin oğlu Bay Thomas Scorton, Bayan Charing'i Berkeley Meydanı'na götürmek gibi hoş bir görevi üstleneceğini söyledi. Kadın biraz itiraz ettiyse de Bay Scorton göz kırparak akşam için meşhur bir plan yaptıklarını söyleyince ikna oldu. Bu nedenle kabul etmek ve eve girmesine izin vermek zorunda kaldı. Burada onu pelerinini çıkarması için üst kata çıkaran Olivia karşıladı ve yol boyunca gevezelik etti. Kitty, Bayan Broughty'nin geceyi kendi evinde geçireceğini zaten biliyordu, ama Olivia'nın verdiği diğer haberlere pek hazırlıklı değildi. Gözleri yıldız gibi parlayan Olivia, kuzeni Tom'un maskeli balo için Opera Binası'nda bir loca kiralayacak kadar cömert davrandığını, sevgili Matty Teyze'sinin de eğer

onlara eşlik ederdi, çünkü genç olmanın ne demek olduğunu bilirdi ve kendi zamanında bu tür bir koşuşturmayı çok severdi.

"Ve sevgili Bayan Charing, ne kadar da aceleci davrandım! Kuzeniniz Şövalye'ye mektup yazdım, sizinle gelme şerefine nail olmayı umduğumuzu söyledim ve bizimle gelip gelmeyeceğini sordum. Ve şu anda bile salonda teyzemle konuşuyor! Oh, yanlış mı yaptım?"

"Hayır, hayır, ama bir maskeli balo! Ben balo için giyinmedim. Ve eğer bu bir maskeli baloysa, insanın karakterine uygun giyinmesi gerekmez mi? Keşke bana daha önce söyleseydin, Olivia!"

"Bunun bir anlamı yok! Hiçbirimiz tarihi kostümler giymek niyetinde değiliz, sadece domino ve maskeler giyeceğiz ve sizin için bir domino tedarik ettim, teyzem Leydi Buckhaven bunu öğrenirse büyük olasılıkla bizimle gelmenize izin verilmeyeceği konusunda beni uyardı. Yüksek *tabakanın* bu maskeli baloları inanılmaz derecede küçümsediğini söylüyor. Bunu umursamayacağınızı biliyordum! Elbette maskeli olacağız ve kimse bizi tanımayacak."

Kitty, Pantheon'daki maskeli baloda tek kılığının bir maske ve bir domino taşı olduğunu hatırladı ve bundan memnun oldu. Bayan Scorton'ın refakatinde büyük bir baloya gitmemeyi tercih ederdi, ama belki de önemsiz şeyler üzerinde fazla düşündüğünü hissediyordu. Opera Binası'na gitmeyi reddetmesi partiyi dağıtacak ve Olivia'nın keyfini kaçıracaktı. Yüzüne memnuniyet ifadesini yerleştirdi ve içten içe Tom Scorton'la çok sık dans etmek zorunda kalmayacağını umdu.

İki bayan merdivenlerden birinci kattaki misafir odasına inerken Olivia utangaç bir tavırla, ama sanki ani bir mutluluk, küçük bir güven fişkırmasına karşı koymasını imkânsız hale getirmiş gibi konuştu: "Biliyor musunuz, Bayan Charing, bu çok saçma bir şey, ama Şövalye'nin canını sıkacak bir şey olduğunu düşündüm -yani bir endişeye kapıldım-? O kadar uzun bizi ziyaret etmemişti ki! En azından sadece on gün oldu elbette, ama ki -beklenti içindeydim-

Ama bunların hepsi saçmalıktı, çünkü bu gece geldiği için çok mutluydu. Bana kaz diyeceksiniz!"

Merdivenlerden inerken ondan önce gelen Kitty arkasına baktı, onun kızardığını gördü ve gülerek "Hayır, ama lütfen söyle bana! Camille'e aşık mı oldun? Sizi ilk gördüğünde çok etkilendiğini anladım, sizi temin ederim! Size ne zaman mutluluklar dilemeliyim?"

Kendini kaybeden Olivia yüzünü çevirdi ve bocaladı: "Yapma-! Bu bana hiç yakışmaz-! Konuşmadı, konuşabileceğini düşündüysem de, son zamanlarda, sürekli bir uyma yokmuş gibi görüldüğünde, şeyi hayal ettiğimden ya da belki de yeterince büyük olmadığımı düşündüğünden korktum!"

"Eğer o kadar ahmaksa, ondan kurtulmanız çok iyi olur!" Kitty cevap verdi.

"Hayır, hayır, nasıl böyle bir şey söylersiniz? Tam bir beyefendi! Gerçekten de, konumlarımız arasındaki farkın tamamen bilincindeyim; benim sevgili Bayan Charing'in ona karşı beslediği sevgi gibi, onun da bana karşı sevgi beslediği umudunu beslemeye cesaret edemedim!"

Bu sırada sahanlığa varmışlardı ve daha fazla tartışmaya fırsat kalmamıştı. Kitty, kuzeninin birkaç kez Leydi Maria Yalding'in dans ettiğini görmenin verdiği rahatsızlığı hatırlayınca buna sevinmeden edemedi. Olivia salonun kapısını açtı, kulaklarını bir ses patırtısı doldurdu ve Kitty içeri girdiğinde partinin geri kalanının çoktan toplanmış olduğunu gördü. Şövalye kapıya bakan bir sandalyede oturuyordu ve Kitty bir an duraksayıp kalabalıkta ev sahibesini ararken, o da başını kaldırıp gözlerini Olivia'ya dikti. Gözlerinde beliren ateşli ifadeyi ya da dudaklarına değen gülümsemenin şefkatini yanlış anlamak mümkün değildi. Bir an sonra ayağa kalktı ve kuzeninin önünde eğildi. Olivia gülümseyerek başıyla onu selamladı ve kanepeden fırlamış olan Bayan Scorton'u selamlamak için öne doğru ilerledi. Bayan Scorton'un iri cüssesi mor saten giysiler içindeydi ve kıvrımlı saçlarının üzerinde güller ve tüylerle süslenmiş bir türban vardı.

Hiç kimse Bayan Scorton'un iyi niyetinden şüphe edemezdi, ama çok azı onun kabalığını inkâr edebilirdi. Kitty'nin elini sıcak bir şekilde sıktı, Ham Crescent'a gelme nezaketini gösterdiği için teşekkür ederek onu utandırdı ve neşeli bir attı: "Olivia'nın dediğine göre

"Saçmalama, canım," dedim, "Bayan Charing'in ayakları herkes kadar eğlenemeyecek kadar yüksekte değil! Almack's çok iyi olabilir, gerçi hayatımda hiç gitmediğim için bilmiyorum, ama bana çok katı ve sıkıcı geliyor ve ben her zaman alışılmışın dışında biraz eğlenmeyi seven biriymdim, eminim siz de öylesinizdir! Şimdi herkesi sizinle tanıştırmalıyım, böylece rahat edebiliriz. Kızlarımı tanıtmama gerek yok, umarım kendi kuzeninizi size takdim edecek kadar ahmak değilimdir! Ama bu Bay Malham, tatlım, duymuş olabileceğin gibi Sukey'e söz verdi. Sukey'nin kız kardeşinden önce gitmesi güzel bir şey, değil mi? Lizzie'ni kaybetmek istemediğimden değil, o da biliyor, ama hepimiz onu bu konuda kızdırıyoruz - sadece şaka tabii ki! Bu da Bay Bottlesford. Biz ona Bottles deriz."

Kitty partiden hoşlanmayacağını biliyordu. Her iki beyefendiye de hafifçe reverans yaparken, Bayan Scorton Kitty'akşamki planı özetledi. Yemekten sonra bir saat kadar piyango bileti ya da başka bir gürültülü oyun oynayacaklarını, sonra da Opera Binası'na gideceklerini söyledi. "Ve Tom size zamanında eve kadar eşlik edecek, size söz veriyorum, çünkü hiçbirinizin gece yarısından sonra kalmasına izin vermek istemiyorum ve bu yüzden sizi uyarıyorum, çünkü maskeli balolara sizin kadar düşkün olmama rağmen, işler biraz fazla serbest kaldığında oyalanmak iyi olmaz, ki büyük olasılıkla öyle olacak."

Bundan sonra Kitty' ateşin yanına bir sandalye çekmesi için yalvardı ve Leydi Buckhaven'ın evini ilk ve tek ziyaretinde görme ayrıcalığına sahip olduğu kadarıyla çok etkilenmiş olan Bayan Scorton, şaşkın konuğuna küstah olduğu kadar kurnazca sorular yöneltmeye başladı. Evde kaç salon olduğunu, hanımefendinin kaç yatak , yemek odasına kaç örtü serilebildiğini, kaç uşak çalıştırdığını, her gece büyük partiler verip vermediğini ve kendisine hizmet edecek bir Fransız hizmetçisi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Sorgulamalarının sonu gelmeyecek gibi görünüyordu ama yaklaşık yirmi dakika sonra yemek zili çalınca konuşması kesildi ve herkes alt kattaki yemek salonuna indi.

Burada onlara, Kitty'nin daha önce varlığından habersiz olduğu evin sahibi de katıldı. Karısı kadar iri yapılydı ama onun kadar iyi huylu olduğu söylenemezdi. Kitty'yle tokalaşırken, Kitty'nin isterse hoş geldin diye anlayabileceği bir şeyler homurdandı.

Karısı çok iyi bir şakaymış gibi, onun partilerden hoşlanmadığını ve akşam yemeğini yemek dışında partilere katılmadığını söyledi. Bu cesaret verici sözlerle Kitty'yi sağ tarafındaki sandalyeye yönlendirdi, kendi geniş vücudunu masanın ayak ucuna yerleştirdi, Şövalye'yi yanına oturmaya çağırdı ve tüm konuklarının yanlarında iyi iştah getirdiklerini umduğunu söyledi.

Onlara kesinlikle ihtiyaç vardı. Bayan Scorton cömert bir ev kadınıydı ve hazırladığı sofrayla gurur duyuyordu. Çorba kaldırıldıktan sonra, bir hizmetçi ve iki kadın hizmetçinin yardımıyla erkek hizmetçi, efendisinin önüne ıspanaklı haşlanmış bir kuzu budu, hanımının önüne kızarmış bir sığır filetosu koydu ve tahtada kalan tüm boşluğu pişmiş balık, beyaz kollop, tavuk yahnisi, iki farklı sebze birkaç sos teknesi ile doldurdu. Enerjisini oyma ve yemek yeme işlerine harcayan Bay Scorton dışında herkes bol bol konuştu; Kitty'nin yanında oturan Tom Scorton, satın aldığı ve daha sonra çok iyi bir fiyata, üstelik garantisiz olarak sattığı bir at hakkında uzun ve sıkıcı bir hikâye anlatarak Kitty'yi eğlendirdi.

Bayan Scorton herkesin bir porsiyon daha alması için boş yere baskı yaptıktan sonra tabaklar kaldırıldı ve masaya ikinci yemek konuldu. Bu yemekte kızarmış tavuk, güvercin, büyük bir elmalı turta, omlet ve kreplerle dolu bir reşo tabağı vardı. Bundan sonra, Kitty'ye akla gelebilecek her çeşit pasta ve tatlıdan başka, çok çeşitli konserve meyveler ve iki tabak dolusu kavrulmuş kestane içeren bir tatlı hazırlandı. Bayan Charing'in Fransız zeytininden başka bir şey istemediğini gören Bayan Scorton ona bir beze ya da bir dilim Savoy keki alması için yalvardı; Eliza da Leydi Buckhaven'ın genel olarak kaç çeşit yemek yediğini sordu. Leydi'nin çok daha hafif bir yemekle yetindiğini öğrenince haykırdı; Bayan Scorton da bir baronesten iyi bir sofraya kurabileceğini düşünerek kendini kutsadı.

Bu geçikten sonra, bir iskambil masasının kurulmuş olduğu salona döndüler ve bütün balıkları içeren kutu bulunur bulunmaz, kendine ait bir yere çekilmiş olan Bay Scorton dışında herkes piyango bileti oynamaya başladı. O zamandan beri

Akşam yemeğinin tüketimi yaklaşık iki saat sürmüştü, oyunun heyecanı henüz dinmemişti ki Opera Binası'na gitme geldiğine karar verildi. Kitty'ye bir tuvalet maskesi ve kiraz kırmızısı bir domino taşı verildi ve ev sahibesinin arabasında şeref koltuğuna oturması sağlandı. Dokuz kişinin iki vagonda şehre taşınması gerektiğinden, Kitty'nin kalabalığı rahatsız edici boyuttaydı, ama bu dezavantajı, her ikisi de birinci sınıf zekâlarıyla yerel bir üne sahip olan ve bu yüzden de utanç verici yol arkadaşları olan Eliza ve Bay Bottlesford'la aynı karavanda seyahat etmeye mahkûm edilmemiş olmasıyla fazlasıyla telafi edilmişti. Yemekte kuzeniyle masanın karşı tarafında oturdukları için, bitmek tükenmek bilmeyen yemek boyunca onu bol bol gözlemleme fırsatı bulmuş ve onun huzursuz olduğunu fark etmişti. Neşesi mekanik görünüyordu ve üzerinde tanımlanamaz bir sıkıntı havası vardı. Kanca ya da sahtekârlıkla, akşam bitmeden onunla baş başa bir görüşme yapmaya karar verdi. Yalan'ın Londra'ya zengin bir gelin bulmak amacıyla geldiğine dair şüphesi giderek artıyordu ve onu Olivia Broughty ile tanıştırdığı için kendi tedbirsizliğini mi, yoksa gönlünü açıkça Olivia'ya kaptırmışken Leydi Maria'nın peşinden gitmesini mümkün kılan paralı hırslarını mı suçlayacağını bilemiyordu.

Kitty daha önce hiç ziyaret etmediği Opera Binası'na ilk girişinde binanın ihtişamı karşısında gözleri kamaştı. Boyalı bir tavanla süslenmişti ve kristal avizelerdeki mum kümeleriyle aydınlatılmıştı. Bir galeri ve geniş bir çukurun yanı sıra, kıpkırmızı perdelerle asılmış ve önleri beyaz ve altınla zevkli bir şekilde süslenmiş dört kat loca vardı. Balonun tüm hızıyla devam ettiği sahne genişti ve ilk altı locanın ötesine kadar uzanıyordu; sahnenin şenliğini daha da arttırmak için hayali bir arka örtü indirilmişti, böylece İngiliz country dansları, Viyana valsleri, Fransız quadril ve kotilyonları zengin bir doğu fonunda dans ediliyordu. Saat gece yarısından biraz önce olmasına rağmen salon çoktan dolmuştu ve basit bir domino taşından Tudor dublörlerinin ihtişamına kadar her türlü kostüm görülebiliyordu. Neredeyse herkes maskeliydi, ama birkaç cesur gözlü genç kız ve birkaç beyefendi bu kılıktan vazgeçmişlerdi ve taşralı Kitty'ye garip bir edep yoksunluğu gibi görünen davranışlar sergiliyorlardı.

Tom Scorton, kendisini dinlemeye ikna edebilecek herkese anlatmaya hazır olduğu yöntemlerle en alt katta bir loca elde etmişti; annesini ve misafirlerini kendisini tebrik etmeye davet ettiği kurnazca bir hamleydi bu, ama Kitty kısa süre sonra bunun imrenilmeyecek bir pozisyon olduğunu keşfetti. Maskelerinin ardında gençlik ve güzellik vaat eden zarif vücutları arayan güzellerin tekliflerine fazlasıyla maruz kalıyorlardı ve bu beyefendilerin bir kısmı hafiften kurnaz olduğu için onları geri püskürtmek zordu.

Bayan Scorton'lardan hiçbirisi bu sıkıntıdan rahatsız olmuş görünmüyordu; Eliza, I. Charles gibi giyinmiş, inatçı bir nükteler savuracak kadar ileri gitti; Susan da gösterişli bir Harlequin'le boulanger dansı yapmaya razı oldu. Şövalye kısa bir süre sonra Olivia'yı partinin geri kalanından ayırarak piste götürdü; Kitty de o sırada oluşmakta olan bir quadrilles seti için elini Tom'a vermek zorunda kaldı. Az sonra locaya döndüklerinde orayı terk edilmiş buldular ve Tom neşeyle, annesinin bir şeyler içmek için salona gittiğinden emin olabileceklerini söyledi. Böyle bir toplantıda refakatçisiz kalmak Kitty'nin hiç de umduğu bir şey değildi ve kendini rahatsız hissetmeye, keşke akşamki ikramı reddetme kararını alabilseydim demeye başladı. Ama Susan ve Bay Malham da kısa süre sonra onlara katılınca kendini daha az dikkat çekici hissetti ve onların baloyla ilgili coşkularına için elinden geleni yaptı.

Freddy ya da Jack'in ona sağlayacağı koruma altında çok iyi vakit geçirebileceğini düşündüğü bir deneyimdi bu, çünkü daha önce buna benzer bir şey görmemişti ve hiçbir arayış içinde olan gencin ona saldırmaya cesaret edemeyeceğinden emin olsaydı, ısıltılı, değişken kalabalığı izleyerek yeterince mutlu bir şekilde oturabilirdi. Ama ne kadar masum olursa olsun aptal değildi ve Opera Binası'ndaki maskeli balolara kaliteli hanımların pek sık gitmediğine ikna olması için çok kısa bir süre yetmişti. Vicdanı sızlayarak, Freddy'nin Olivia'nın akrabalarıyla yakınlaşmanın istenmeyen sonuçlara yol açacağını söylerken ne kadar haklı olduğunu düşündü. Bu da onlardan biriydi ve Olivia'yla arkadaş olduğu için pişmanlık duymayacak kadar iyi kalpli olmasına rağmen, Scorton'ların arasına girmesine izin verdiği için pişmanlık duyuyordu. İlk kez Meg'in argümanlarının mantıklı olduğunu farkındaydı ve paramparça beyinli ev sahibesine bir özür borçlu olduğunu düşünmeye çok meyilliydi.

Olivia ile Şövalye'nin bir daha görülmesi için biraz daha zaman geçmesi gerekti ve yeniden ortaya çıktıklarında Kitty'nin gözüne maskeli balodan hoşlanıyormuş gibi görünmedikleri çarptı. Maskenin bittiği yerde Olivia'nın yanağının çok solgun olduğu, Şövalye'nin gülümseyen ağzının da tuhaf bir şekilde sımsıkı kapalı olduğu görüldü. Olivia hemen locanın arka tarafındaki bir sandalyeye çöktü ve sıcağın dayanılmaz olduğunu söyledi; Şövalye de bir an tereddüt ettikten sonra bir sonraki vals için Kitty'den elini istedi. Ama biraz sonra onu dans pistine doğru götürdüğünde, neşeli havası o kadar zorlayıcıydı ki, Kitty düşüncesizce şöyle dedi "Dans etmek yerine koridorda gezinsek hoşuna gitmez mi Camille? Bütün akşam seninle konuşma fırsatı bulamadım ve Olivia çok haklı! Burası korkunç derecede sıcak."

Mekanik bir şekilde şöyle dedi: "*A volonté!*" dedi ve onu kalabalık salondan çıkarıp koridorun nispeten serinliğine götürdü. Burada duvara dayalı ve şimdilik boş duran iki sandalye buldular. Kendini oturturken Kitty şöyle dedi: "Keşke bana anlatsan, Camille! Canını sıkacak bir şey mi oldu?"

Bir an için başını ellerinin arasına aldı ve sanki kelimeler elinden alınmış gibi cevap verdi: "Gelmekle delilik ettim! Ama o baştan çıkarıcı şey! Ona boyun eğmek istedim, ah, *à corps perdu!* Delilik! *C'en est fait de moi!*"

Şaşkınlıkla haykırdı: "Yüce Tanrım, ne demek istiyorsun?"

Sabırsız bir hareketle maskesini çıkardı ve elini alnında gezdirerek sarsak bir kahkaha attı: "Sanırım sen, küçük kuzenim, gerçeği biliyorsun! O meleğin elini kazanmam mümkün değil. İşin bu kadar ilerlemesine izin verdiğim için ben bir caniyim! Benim için *elveda paniers!*"

"Biliyor musun Camille, yarı Fransız olduğum doğru," dedi Kitty şaşkınlıkla, "ama bu dili en ufak bir akıcılıkla konuşmayı hiç öğrenmedim ve bunun ne anlama gelebileceğini *tam olarak* anlamadığımı itiraf etmeliyim."

"Elveda umut!" dedi Şövalye.

Kitty bu dramatik cümleyi Bayan Fishguard'ın daha duygusal anlarını o kadar çok anımsatır buldu ki neredeyse kıkırdayacaktı. Kendisiyle kısa bir süre mücadele ettikten sonra açıkça sordu: "Neden?"

Umutsuz bir hareketle cevap verdi: "Cenneti bir an için görmeme izin verildi! O benim için değil!"

"Keşke Camille, daha açık konuşsan!" dedi Kitty, oldukça sinirlenmiş bir sesle. "Eğer Olivia'nın bir cennet olduğunu ve sana göre olmayanın o olduğunu söylüyorsan, neden böyle bir Gey söyledin ki? Onunla kavga mı ettiniz?"

"Bin kere hayır!" diye sertçe açıkladı. "Cennetten gelen bir melek kavga eder miyim? Bu düşünce bile bir küfürdür!"

"Evet, çok doğru, ama Olivia cennetten gelen bir melek değil," diye belirtti Kitty. "Servetinin olmayışı mı onu uygunsuz kılıyor, yoksa aileniz tarafından kabul görmeyeceğinden mi korkuyorsunuz? Bayan Broughty'nin korkunç bir kadın olduğunu kabul ediyorum, ama-"

"Bayan Broughty için kabul edilemez olan benim!" diye araya girdi.

Adamın içki içtiğine dair bir şüphe geçti aklından. Endişeyle ona baktı ve şöyle dedi: "Hadi ama, saçmalıyorsun kuzen! Belki o iğrenç Sir Henry Gosford kadar varlıklı değilsin, ama Olivia'nın bana anlattıklarına bakılırsa, Bayan Broughty'nin sana büyük bir memnuniyetle baktığına eminim!"

Kısa bir kahkaha attı. "Şüphesiz! *C'est hors de propos, ma chère cousine!* Şövalye'ye gönül rahatlığıyla bakıyor. Şövalye diye birinin olmadığını herkesten çok sizin bilmeniz gerekir!" Camille onun çok içtiğine şimdi her zamankinden daha çok inanıyordu ve endişeyle şöyle dedi: "Camille, sanırım ne bilmiyorsun! Chevalier yok mu? Ama
-"Siz Chevalier d'Evron değil misiniz?"

Ona dikkatle baktı ve kaderci bir hareket yaptı.

"Gerçekte senin ellerindeyim! Ama sen benim kuzenimsin! Gerçeği bilmemenizin mümkün olmadığını düşündüm. Sessizliğiniz için size minnettarım. Çok saygıdeğer Bay Westruther benimle yeniden tanışmak istediğinizi söylediğinde

Gerçekten de o an! Ama ben her zaman bir oyunbazım: bu benim mesleğim. Teklif edilen tanıştırmayı reddetmek imkânsız! Madam la Baronne'un evine geldim, bir zar atarak her şeyi riske attım." Yüzünde o dans eden gülümsemesinden bir iz belirdi; pişmanlıkla şöyle dedi: "Ah, açık konuşacağım, sevgili kuzenim! "Ah, *benim anlaşmalarıma* güvenerek! Sen sustun: Bir kez daha başardığıma inandım! *Ne şişko!* Gerçeği bilmiyordun!"

"Vasim bana annemin ailesinden hiç söz etmedi," diye bocaladı. "Bay Westruther sizi Berkeley Meydanı'na getirdiğinde -yani ben sorgulamadım-"

"Kimliğim mi? Ama ailemizin asıl bir aile olmadığını bilseydiniz? Bana ihanet eder miydin?"

"Oh, hayır!" dedi hemen. "Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim? Ama *neden* Camille? Bu ne gelebilir ki? Jack'in -Bay Westruther'in- bir unvanı yok, ama sizi temin ederim ki *tonun* en tepesinde!"

"Ah, onun doğumu var, *ma petite!* Benim için unvan bir gerekliliktir. Sizi kandırmayacağım: Ben, Bay Westruther'in de bildiği gibi, bir maceraperestim! Söyledim ya: Sizin ellerinizdeyim!"

Konuşmasının bu dramatik sonu hedefin dışına çıktı. Kitty bunu görmezden gelerek: "*Jack* biliyor mu?"

"Emin olun! O aptal değil! Ayrıca tehlikeli biri. Onun arzusunun nesnesini sevme küstahlığında bulundum, anlamalısınız. Zengin dul karımla bana başarılar diliyor: ah, bah! O meleği gördükten sonra ne umurumda? Onu her *zaman* seveceğim, ama onun bana göre olmadığını çok iyi biliyorum!"

Konuğurken bağıını ellerinin arasına aldı ve bu yüzden sözlerinin Bayan Charing üzerindeki etkisini fark etmedi. Daha önce anlamadığı pek çok şey şimdi onun için açık hale gelmişti. Yelpazesini açıp kapıyor, yaprağındaki madalyonlara görmeyen gözlerle bakıyor, en belirgin duygusunun nasıl olup da iğrenme duygusu olduğunu merak ediyordu. "Jack Olivia'yla evlenmek mi istiyor?" dedi yavaşça.

"Evlen! Hayır!" diye karşılık verdi. "Pardon! Onu iyi tanıyorsunuz! Belki de ona karşı bir nezaketiniz vardır! Konuşmama izin vermemeliydim!" Olivia'nın kendisini şaşkına çeviren sözlerini hatırladı. Duyulabilir bir nefes alarak şöyle dedi: "Bunun bir anlamı yok. Sanırım sizi anlıyorum. Jack onun metresi olmasını istiyor. Ve sen gibi onu seviyorsun! -Buna izin verecek misiniz?"

Başını kaldırdı ve hararetle şöyle dedi: "Ne yapabilirim ki? Madam'ın annesinin gerçeği bilse, davamı bir an bile düşüneceğini mi sanıyorsunuz? Ne unvanım ne de servetim var! Babamın bir *maison de jeu*'nun sahibi olduğunu -sizin oyun evi dediğiniz şeyin!"

"Yüce Tanrım!" dedi Kitty baygın baygın. "Olivia bunu biliyor mu?" "O her şeyi biliyor! Taptığım birini kandırabileceğime inanabiliyor musun? Onu annesinden *à la derobée* çalabileceğime! Hayır! Hayır! Ben o kadar rezil değilim! İngiltere'ye bir maceraperest olarak geldiğimi sizden saklamıyorum! Bilinir ki, eğer bir kişi *iyi huylu, iyi doğmuş, zengin* ve her şeyden önce Fransız ise *-'est drôle, ça-* Londra'da *bien-venu* olabilir! Fransız olmak, insana bir *kaşe* kazandırır!" "Öyleyse, bu niteliklere sahip birinin İngiltere'de çok iyi işler yapabileceği biliniyor." Ellerini iki yana açtı. "Ayrıca, çocukluğum burada geçti. İngiltere'yi biliyorum; dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum. Belki her zaman doğru deyim ya da aksana sahip değilim, ama bu, *sevgili* Kitty, İngilizler tarafından çok *çekici* olarak kabul edilir!"

"Evet, ama anlamıyorum. İngiltere'ye bir varisle evlenmek için mi geldin?" diye sordu Kitty merakla.

"Servetimi aramak için, diyelim."

"Leydi Maria? Camille, buraya geliş amacın ona selam vermek miydi?"

"Ah, hayır! Leydi Maria ile tanışmam büyük bir *şanstı*. Doğal olarak büyük servet sahibi hanımlara ilgi duyarım ama onun varlığından kendisine takdim edilene kadar haberim yoktu."

Amaçlarını bu şekilde açıkça ortaya koyması Bayan Charing'i çok şaşırttı. Bir protestoda bulundu. "Ah, lütfen yapmayın-! Herhalde Leydi Maria'ya evlenme teklif edemezsiniz! Onunla evlenmeye nasıl *dayanabilirsiniz?* Buna !"

"Evlilik!" dedi gülümseyerek. "Sevgili küçük kuzenim, sence buna izin verilir mi? Eğer razı olursa -eh *bien*, insan kendini teslim etmeli! Ama ben onu dayanılmaz derecede gururlu bir kadın olarak görüyorum ve sanırım - nasıl söyleyeyim- bir *şeref şövalyesi* değil, bir *sanayi şövalyesi* olan birinin ilerlemesini bu kadar açıkça teşvik etmiş olmanın utancını kaldıramaz."

Kadın anlamsızca ona baktı. "Hayır, gerçekten! Sanırım utancından ölecek! Ama-"

"Çok etkileyici Şövalye'nin İngiltere'den skandalsız ayrılmasını isterdi, öyle değil mi? Bu ayarlanabilir."

Bu sırada o kadar şaşırılmış ve üzülmüştü ki ancak sesini çıkarabildi: "Olivia bunu biliyor mu? Ona söylediniz mi?"

"Ona söyledim!" dedi inleyerek. "Ama şimdi! Bu gerekliydi: Devam edemezdim-! Ona karşı bir tutkum, bir bağlılığım olduğunu anlamalısınız, bu da onu aldatmamı imkânsız kılıyor!"

"Ah, keşke seni ona hiç tanıtmasaydım!" Kitty haykırdı. "Bu korkunç bir şey! Kutuya geri döndüğünde biraz tedirgin olduğunu fark ettim, ama *bu* kadar kötü olabileceğini hiç düşünmemiştim!"

"Ėnan bana," dedi ciddiyetle, "onun sevgisini kazanmam *à dessein* değildi! Onu ilk gördüğümde kendimden geçmiştim -düşünmemiştim- duyarlı bir adamın kendisi için kurması gereken hayalleri böylesine tam olarak gerçekleştiren biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim! *Bécasse*! Kararlılıkla hareket etmeliydim. Kendimi kaptırdım. Kendimi kopardığımda, tek acı çekenin ben olduğuma inandım. Ama günlerce süren ıstıraptan sonra, kütüğünü alıp onu tekrar görmenin cazibesine kapıldığımda, yaraladığımı açıkça anladım. Sizin gibi o da bana dertli olup olmadığını sordu. Sen olsan ne yapardın? Ona, sandığı gibi biri olmadığını, bir oyunbaz olduğumu, asla elini uzatmasına izin vermeyeceği biri olduğumu söyledim! İkimiz için de umut olmadığını gördü. Ölüm darbelerimizi aldığımızı söyleyebilirsin!"

Böyle bir açıklama yapmaktan kolayca kaçınabildi. Büyük bir kınama tonuyla şöyle dedi: "Yüce Tanrım, Camille, onu nasıl bu kadar üzebildin? Dilini tutsan daha iyi olurdu.

-Onu bir daha görmemeye mi karar verdin?"

"Yapamazdım!" diye cevap verdi. "Kalbini sadece bir *ziyafete* adadığını düşünmesine izin vermemi ister miydin?"

"Evet, gerçekten de öyle!" dedi Kitty. "Sanırım çok geçmeden seni tamamen unuturdu. Ama şimdi-! Oh, ne kadar şaşırtıcı karmaşa! Ne diyeceğimi bilemiyorum! Keşke beni kutuya geri götürseniz!"

Hemen ayağa kalktı. "Öyle yapacağım. Ya sen? Senin merhametine kaldım!"

Kızgın bir ifadeyle: "Senin bir *sahtekâr* olduğunu tüm dünyaya söyleyeyim mi demek istiyorsan, hayır, söylemem! Kendi kuzenimin bu şekilde ifşa edilmesine ne kadar isteksiz *olduğumu* anlamış olmalısınız. Aslında, bana gerçeği açıkladığınızda bunun çok iyi farkında olduğunuzu sanıyorum!"

Hafif bir gülümsemeyle cevap verdi: "*C'est ce qui saute aux yeux, enfin!*" "Çok iğrençsiniz!" dedi kadın ona.

Onunla birlikte koridorda yürümeye başladı. "Biliyorum, ne yazık ki!"

Kadın cevap veremeyecek kadar mahcuptu. Bir iki dakika sessizlik içinde ilerlediler ve aniden ortaya çıkan çok istenmeyen bir görüntü olmasaydı daha fazla . Onlara doğru yürüyen, kolunda siyah bir domino giymiş maskeli bir kadın, elinden ipleri sarkan kendi maskesiyle Bay Westruther'dı. "Aman Tanrım!" Kitty istemsizce haykırdı. "Tanrı aşkına maskeni tak, Camille!"

"Artık çok geç: beni gördü," diye cevap verdi sessizce. "Önemli değil: seni tanımayacaktır. Konuşma!"

İlerleyen çift önlerinde durdu. "Çok sevgili dostum Şövalye!" dedi Bay Westruther. "Bu ne hoş bir sürpriz!" Delici gözleri Kitty'nin üzerinde gezindi ve yüzünde sabit kaldı. Kaşları hafifçe kalktı ve Kitty kızardığını fark etti. "Aman Tanrım!" dedi, sesinde bir eğlence notası vardı. "Bir tahminde bulunabilir miyim, yoksa bu patavatsızlık mı olur?"

Şövalye hafif bir cevap verdi, ama Kitty gözlerini Bay Westruther'in kolundaki kadına dikmişti. Siyah domino taşının iplerini çözmüştü ve Kitty'nin çok iyi tanıdığı leylak rengi ipek ve tül den bir elbise ortaya çıktı. Bay Westruther'ın kuzeni Meg'i gizlice maskeli baloya getirdiğinin ortaya çıkması, Kitty'ye, hafifletilemeyen bir utanç gecesinin taçlandırılması gibi göründü. Kendini kaybetti. "Boşboğazlık mı? Hayır, nasıl olabilir ki?" dedi alışılmadık bir sertlikle. "Emin olun, bu tam bir aile partisi! Tanrı aşkına Meg, tanınmak istemiyorsan domino taşını sıkı sıkı bağla! Londra'nın yarısı o korkunç leylak rengi elbiseyi biliyor olmalı, çünkü ne Freddy, ne Mallow, ne de ben sana bunun sana hiç yakışmadığını söyleyebiliriz!"

"Kitty!" diye soludu Meg, Bay Westruther'ın kolunu tutarak. "Yüce Tanrım, buraya gelmene ne sebep olmuş olabilir? Bu senin için çok uygunsuz!"

"Gelmekten çekinmiyorsan gelmeme gerek olmadığına eminim!" diye karşılık verdi Kitty hızla. "Ne de olsa Bayan Scorton'un koruması altına girdim!"

"İyi koruma!" dedi Meg, biraz kızgın bir sesle.

"Çok doğru, ama hiç olmamasından iyidir!" diye parladı Kitty. "Teyzelerle yemek konusunda da yalan söylemedim!"

"Sen ! Hans Crescent'ta yemek yiyeceğinizi söylemişsiniz!"

"Doğruyu söylüyorum! Orada yemek yedim ve *bunun* amaçlandığına dair en ufak bir fikrim yoktu!"

Fırtınanın yaklaştığına dair bu işaretler karşısında oldukça telaşlanan Şövalye, bu noktada araya girmeye çalışarak şöyle dedi "*Ma chère cousine*, locamıza dönmeliyiz, yoksa Bayan Scorton endişelenecek!"

Her iki kadın da bu aptalca kesintiye aldırış etmedi. Meg dedi ki: "Size kuzenimin koruması altında olduğumu söylememe izin verin!"

Kitty hemen, "*İyi* korunma!" diye cevap verdi.

Bay Westruther gülmeye başladı. "Birinci raundun sonu!" dedi. "Büyük ölçüde çapraz ve cimri bir oyun oldu, ancak her iki rakip de neşeyle dolu ve tuvallerini sergilemeye hazır görünüyordu. Bir sonraki rauntta daha sert vuruşlar göreceğiz, Chevalier."

"Bu ne cüret?" diye haykırdı Meg öfkeyle. "Sanırım, bütün *o iğrenç* insanlar-"

"Hayır, hayır, aşkım, benimle tartışmaya başlamamalısın! Ben senin ikincinim!" dedi Bay Westruther.

"Yalvarırım kuzenim, bir düşünün!" dedi Şövalye. "Şimdiden dikkatleri üzerimize çekiyoruz!"

"Bayan Scorton'a dönmeye tamamen hazırım, sizi temin ederim."

"Ne kadar şımarıksınız, Şövalye!" diye söylendi Bay Westruther. "Şimdiye sadece geliştirdi! Henüz meselenin can alıcı noktası olduğunu leylak rengi elbiseye gelmedik. Haydi Meg, içeri gir!"

Ama bu alaycı cesaretlendirme, müdürünü öfkeli bir edep abidesine dönüştürdü. "Lütfen beni kendi locamıza geri götürün!" dedi Meg buz gibi bir sesle. "Sevgili Kitty'yi çok hoş bir parti olacağına inandığım şeyden uzak tutuyoruz. Ben de birkaç dakika içinde Berkeley Meydanı'na döneceğim, ama Bayan Scorton'un maskeli balo bitince seni oraya götüreceğinden hiç kuşku yok, Kitty." Sonra ağırbaşlı bir reverans yaptı, tekrar Bay Westruther'in koluna girdi ve onunla birlikte koridorda yürüdü.

Oldukça kaygılanan Şövalye maskesini çıkaracak kadar düşüncesiz davrandığı için pişmanlığını dile getirmeye başladı. Kitty bunun bir anlamı olmadığını söyleyerek sözünü kesti ve sessizlik içinde Bayan Scorton'un locasına döndüler.

Sonraki yarım saat Kitty için bir tür kâbus gibi geçti. Nezaket gereği birkaç kez dans etmek zorunda kaldı, ama maskeli balo hızla bir cümbüşe dönüşüyordu ve sanki işleri daha da tatsızlaştırmak istercesine, partiye iki yabancı daha eklenmişti ve Bayan Scorton'la sarhoş ve hiç de nazik olmayan bir şekilde flört ederek partinin başarısına katkıda bulunuyorlardı. Neşe çığlıkları ve kürklü yelpazelerin şakacı tokatlarıyla karşılandılar ve Kitty'nin kendisi dışında onların partiye dahil edilmesinden hoşnut değilmiş gibi görünen tek kişi Bay Malham'dı, o da birkaç kez Kitty'ye İspanyol kostümlü o adamı deftere geçirmeyi aklından geçirdiğini söyledi. Söz konusu adam Bayan Malham'a son derece rahat davrandığı için

Susan Scorton, Kitty onun bunu yapmamasına ancak şaşırabilirdi. Kuzeni Olivia'yı bir kez daha locadan uzaklaştırdığı ve Bayan Scorton da yüzü kızarmış bir halde şampanyasından yudum yudum içerek kendini tazelediği için, bütün bunları çok iyi bir şaka olarak algıladı. Tom Scorton'la vals yapmaktan vazgeçti ve partinin geri kalanı piste çıkmak için locadan dışarı fırladığında, kendisini yalnız bulduğuna şükretti; Bayan Scorton kızının yırtık elbisesini düzeltmek için Eliza'yla birlikte gitmişti. Locanın arka tarafındaki bir sandalyeye çekilerek dağınık sinirlerini toparlamaya çalıştı ama birkaç dakika sonra omzunda bir dokunuş hissederek irkildi. Bu felaket akşamında öyle şeyler yaşamıştı ki bir çılgılık attı ve elden uzaklaştı. Tanıdık ve çok hoş bir ses kulaklarına çarptı. "Hayır, gerçekten Kit!" dedi. "Çılgılık atmana gerek yok! Sadece ben varım!"

"Freddy!" diye bağırdı, sandalyesinde sertçe dönerek. "Oh, ne kadar minnettarım! Burada olduğumu nereden bildin?"

"Meg'in arabacısı onu götürdüğünde Berkeley Meydanı'ndaydım," diye cevap verdi. "Genç Scorton'un seni eve getireceğini söyledi. Hiç hoşuma gitmedi, ben de Hans Crescent'a gittim. Seni eve kendim getiririm diye düşündüm. Hizmetçi orada olmadığını söyledi. Ben de yaşlı Scorton'u gördüm, çok romantikti! Bana nerede olduğunu söyledi, kutunun numarasını söyledi. Ben de seni almaya geldim. Mesele şu ki Kit, mesele bu değil!"

"Oh, Freddy, biliyorum!" dedi elini iki elinin arasına alarak. "İnan ki, nasıl olacağına dair en ufak bir fikrim olsaydı, gelmeye asla razı olmazdım! Ama her şey ayarlanmışken ne yapabilirdim ki? Çok korkunçtu! Yarısını bile bilmiyorsun! Beni eve götürürseniz Bayan Scorton gücenir mi? Bu bayağı yerden kaçmak için her şeyimi verirdim!"

"Öyle olup olmadığı belli değil," diye karşılık verdi, yatıştırıcı bir tavırla omzunu sıvazlayarak. "Seni buraya getirmek benim işim değil! Sen bana bırak!"

"Oh, evet!" diye minnetle iç geçirdi. "Nasıl yapılacağını biliyorsun!"

Tamamen haklıydı. Bayan Scorton yeniden ortaya çıktığında, karşısında ailesinin aptalını değil, Pink'lerin Pink'i olan ve nasıl harmanlanacağını çok iyi bilen Saygıdeğer Frederick Standen'ı buldu.

ve kuzeninin yorgun olduğunu ve eve götürölmek istediğini düşündüğünü zarif bir nezaketle bildirdi. Davetsiz misafirlerden biri Eliza'nın ardından locaya girerek sıcak bir tavır takındı, kendisini tepeden tırnağı bir sorgu camının arkasından süzölürken buldu ve kekeleyerek özür diledi.

Camın korkunç bir biçimde büyüttüğü göz, sinir bozucu bir an boyunca ona bakmaya devam etti. "Ah, aynen öyle!" dedi Bay Standen, sonunda bardağı yere bırakarak. "Gel, Kit! Çok itaatkârsınız, hanımefendi!"

Nişanlısına sadece bu keyifli parti için nazik bir teşekkür sözcüğü söyleyecek kadar zaman tanıdı ve sonra kutunun kapısını kapatırken şöyle diyerek onu uğurladı: "Seni eve at arabasıyla götürmek zorundayım, Kit! Bunun için hiçbir şey!"

"Beni bir el eve götürebilirsiniz!" diye güvence verdi.

"Hiç olmaz!" dedi Bay Standen kararlılıkla. "İnsanların canını sıkacak türden bir şey. Üstelik el arabam da yok!"

Kadın sarsılarak güldü. "Oh, Freddy, bu kadar bilgeyken nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun?"

Çok etkilenmiş, dedi ki: "Sence ben akıllı mıyım? *Ben* mi?"

"Tabii ki biliyorum! Sen *her zaman insanın* ne yapması gerektiğini bilirsin ve eğer beni uyardığında sana kulak verseydim, zavallı Olivia'nın tuzağına düğmeme izin verseydim, bu duruma düğmezdim. Benden çok mu hoşnutsuzsun Freddy?"

"Hayır, hayır! Senin hatan değil! Sadece değil!" diyerek onu temin etti.

"Bana karşı çok nazıksınız!" dedi koluna bastırarak. "*Gerçekten* çok üzgünüm ve beni kurtardığınız için size çok minnettarım! Tam bir çaresizlik içindeydim! Ama Freddy, o korkunç akşam yemeğı partisinde senin de bulunmanı dilemekten kendimi alamadım! Eğer orada olsaydın ve birbirimize baksaydık, biliyorum ki çılgına dönerdim, bu yüzden belki de orada olmaman daha iyi olurdu! Bay Scorton'un yanına oturdum, tek kelime bile konuşmadı ama yüzü parlayana kadar yedi, yedi ve sanırım konuşamadı!"

Freddy, "Sana onun romlu olduğunu söylemiştim," dedi. "Gerçi ben geldiğimde konuşabiliyordu. Garip bir arkadaş grubu, değil mi? Kimdi o

az önce yere bıraktığım arkadaş?"

"Hiçbir fikrim yok ve Scorton' da olduğundan şüpheliyim, çünkü gecenin başında bizim partimizden değildi. Ve söylemeliyim ki Freddy, bunu çok güzel yaptın! Neredeyse geri kalan her şeyi telafi etmek için yeterliydi!"

"Hizmet edebildiğim için çok mutluyum!" diye mırıldandı Bay Standen, memnuniyetle. "Arkadaşınız sizi rahatsız mı ediyordu?"

"Oldukça iğrenç biriymi, ama hayır, *o* değildi!" "Başka bir şey mi?" dedi Bay Standen cesaretle.

Kitty dudağını ısırarak başını salladı. "Evet, ama sanırım bu konuyu seninle bile konuşmamalıyım. Çok zor durumdayım ve ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Bir hack bulana kadar hiçbir şey yapmayın!" diye önerdi Freddy. "Söyle o zaman!"

Kitty bu son derece mantıklı tavsiyenin ilk kısmına uymaktan memnundu; ama faytonun karanlığında ve küf kokusunda Freddy'nin yanına oturduğunda ve Freddy ona her şeyi anlatmasını söylediğinde tereddüt etti.

"Öyle yapsanız daha iyi olur," dedi. "Belki sana yardım edebilirim." "Freddy- bu *çok* gizli!"

"Hadi oradan Kit, bunu kimseye söyleyeceğimi sanmıyorsun, değil mi?"

İçini çekti. "Hayır. Tabii ki yapmazsın. Olay şu ki, kuzenim, kuzenim Camille bu gece oradaydı."

"Büyük olasılıkla öyle olacağını düşündüm."

"Evet, ama-Freddy, onun hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye cevap verdi Freddy kararlılıkla. "Çok hoş bir adama benziyor!"

"Jack sana onun hakkında bir şey söyledi mi?"

"Kuzenin olduğunu söyledi. Meg'in evinde bir akşam bize öyle söyledi. Bunu unutmamalısın, Kit!"

"Jack'in tüm bildiği bu mu?"

"Tanrım, nasıl cevap vereyim Kit, kafanda ne olduğunu bilmediğim bir sürü soruya cevap vermeyeceğim! Yaptığım aptalca bir şey! Kendimi sepete atmak zorunda kaldım! Jack sana ne diyordu?"

"Hiçbir şey! Bu akşam bana şok edici bir açıklama yapan Camille'in kendisiydi. Freddy, görünüşe göre o bir Şövalye değil, bir *maceraperest*!"

"Öyle mi?" dedi Freddy. "Ben de onun bir fildişi tornacısı olduğunu sanıyordum. Aynı kapıya çıkıyor."

"Aman Tanrım, bunu biliyor muydun?" diye haykırdı.

"*Bilmiyordum*. Sadece aklıma gelen bir fikirdi. Gerçek şu ki, kim olduğunu öğrenmek için babama sordum. Seni üzmem istemem, Kit, ama Büyükelçilikte tanınmıyor ve bu değerli amcası da yok gibi görünüyor. En azından, büyük olasılıkla bir düzine amcası olabilir, ama aralarında bir Marki yok. Bu konuda tartışmaya girmeye gerek yok! Ailede Marki olmasına gerek yok! Olmaması oldukça saygıdeğer. Demek istediğim, bizi düşünün! *Bizde* hiç yok!"

Kitty kısık bir sesle, "Ama Camille'in hiç de saygıdeğer biri olduğunu sanmıyorum," dedi. "Onun bir kumarbaz olmasından çok korkuyorum, Freddy!"

"Öyle mi?" dedi Freddy, oldukça memnun bir ifadeyle. "Tam da söylediğim gibi! Öyle mi?" "Evet. Babasının bir *cehennem* işlettiğini de söyledi!"

"Hayır, mi? Palais Royale'de olsa şaşmazdım," dedi Freddy Bilgili bir şekilde. "Babam bana en iyilerini orada bulabileceğimi söyledi." Şaşırان Kitty şöyle dedi: "Ama Freddy, bu çok şok edici değil mi?"

Freddy, "İnsanın ailesinde tam olarak istediği bu değil," diye itiraf etti. "Eğer amcan Londra'da bir cehennem işletiyorsa, tabii ki, ama hiç de öyle değil, ve eğer senin şu Camille'den kurtulmak için bir plan yapabilirsek - adamlarla bir alıp veremediğim yok, sadece kolayca bir baş belası olabileceği bir mızrak sapı kadar açık- her şey yolunda ve sıkı olacak."

"Korkunç bir skandal çıkacağından çok korkuyorum!" dedi Kitty. "Sana her şeyi anlatmam gerektiğini anlıyorum. Freddy, görünüşe göre Olivia'ya umutsuzca aşık olmuş!"

"Bunda bir sakınca yok," dedi Freddy. "Aslında, iyi bir şey! Sana söylemekte sakınca görmüyorum Kit, beni korkutan Yalding'in dul karısının peşine takılmasıydı. Belaya yol açması kaçınılmaz! Yaşlı Annerwick'in bir sürü garip soruşturma yapmayacağını düşünme, çünkü yapacağı şey tam da bu. Herkes yapar!"

"Ah, Freddy, korkarım anlamıyorsun!" dedi Kitty üzüntüyle ve durgun bir sesle ona Şövalye'nin kendisine ne söylediğini anlatmaya başladı.

Onu dikkatle dinledi, ama anlattıklarının sonunda yaptığı yorum Kit'in beklediğı gibi değildi. "Bütün bunları sana o adamın mı söylediğini söylemek istiyorsun Kit?" diye sordu inanamayarak. "Eh, bu Hollandalıları yenmezse! Neden çenesini kapalı tutamadı ki? Fransız! Hiç bu kadar geveze birini tanımamıştım!"

"İtiraf etmeliyim ki ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Gerçekten de gereğı Olivia'ya açıkladığını öğrenince dehşete düştüm."

"Öyle olacağını sanıyorum!" diye kabul etti. "Böyle bir budala ile hiçbir şey yapılmaz! Sence hikayeyi yayacak mı?"

"Hayır, öyle bir şey yapmayacağına eminim! Ama ektiğı acıyı bir düşünün!"

"Bunu düşünmenin faydası yok. Kendi hesabımıza düşünecek yeterince şeyimiz var. Adamı tekrar Fransa'ya göndermekten başka are yok, Kit. Seni utandırmasına izin verirsem ne olayım! Gerçek ortaya çıkarsa çok tatsız bir durum olur, biliyorsun."

"Ah, evet, zavallı Leydi Maria'nın içeri alınması ne kadar sarsıcı olurdu, oysa ben her şeyi biliyordum ve onu uyarmam gerekirdi! Ama nasıl *yapabilirim* Freddy?"

Oldukça telaşlanmış bir halde şöyle dedi: "Tanrım, hayır! Tanrı aşkına Kit, sakın saçma sapan bir şey yapma! Sadece durumu daha da kötüleştirirsin! Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Bir şey bulacağıma eminim."

"Onu ifşa etmekle tehdit etmeniz gider mi dersiniz?" diye sordu kuşkuyla.

"Düzenli bir daire değilse, ki öyle olmadığını biliyoruz," diye cevap verdi. "Böyle bir şey yapmayacağımı bilmelisin! Aile içinde güzel bir skandal!"

"Jack yapar mıydı?" diye sordu. "Korkmaktan kendimi alamadığım şey de bu! Jack'in Camille'i başka bir yerde istemesi için iyi bir nedeni olabilir."

"Bunu da mı dostun söyledi?" diye sordu Freddy. "Vay canına!"

*"Doğru mu Freddy?" diye sordu. Kitty utangaçça.

"Bana sormanın faydası yok. Birincisi, uygunsuz bir şey yaptım! İkincisi, bilsem bile sana söylemezdim, ki bilmiyorum. Beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu sokmaktansa yapacak daha iyi işlerim var."

"Kitty metanetle, "Kasabaya geldiğimden beri çok Gey öğrendim ve bunların büyük olasılıkla doğru olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Öyle olup bir şey ifade etmez. Mesele şu ki, Jack kuzenini benden daha fazla ifşa . Biraz fazla sert oldu! Demek istediğim, eğer adamın yalanını ortaya çıkardıysa, bir sürü insan bir yana, onu sana sunarak ne demek istedi? Evet, vallahi! Onu kız kardeşimin evine getirdi! Kendi silahlarıyla vurdu, Kit! Yaralı bir binicidir, ama atlarını devirmez. Çenesini kapalı tutar."

"Freddy, kuzenimin görüldüğü gibi biri olmadığını biliyorsa, hatta bundan şüpheleniyorsa, onu neden Berkeley Meydanı'na getirdi?"

"Çünkü bu onun yapacağı türden bir şey!" dedi Freddy alaycı bir tavırla. "Arnside'a gitmem için beni kandırmaya çalışmasıyla aynı sebepten. Garip bir espri anlayışı var."

"Evet, anlıyorum," dedi Kitty. "Sanırım beni biraz cezalandırmak istedi. Neden bana şüphelendiğin şeyi söylemedin, Freddy?"

"Çünkü ben bir Fransız gevezesi değilim!" dedi Freddy.

Bölüm XVI

Berkeley Meydanı'na vardıklarında, kapıcı tarafından eve kabul edildiler. Freddy tam nişanlısıyla resmi olarak vedalaşmak üzereydi ki, gül pembesi ipekten, volanlı ve firfırlı bir sabahlık giymiş olan kız kardeşi merdivenin başında belirdi ve kendi odasına önce Bayan Charing'den yatak odasına gelmesini rica eden ağırbaşlı bir konuşma yapmaya başladı. Konuşma dikkatle hazırlanmış ve kurgulanmış olduğundan, büyük bir kısmının söylenmemiş olması üzücüydü. Kitty'nin eşlik ettiğini fark eden leydi hazretleri ani bir dehşete kapıldı ve tırabzana tutundu. "*F-Freddy?*" dedi belli belirsiz.

"Ah, Meg, sen misin?" diye bağırdı Kitty, asil bir tavırla onu kurtarmaya geldi. "Keşke benim için oturmasaydın! Partin çok sıkıcı mıydı?"

Ona minnettarlık dolu bir bakış fırlattı. Meg rengini biraz toparladı ve cevap verdi: "Oh, evet, tam bir can sıkıcı! Lütfen odama gel! İyi geceler, Freddy! Kitty'yi sonsuza dek orada dikilip durmaya devam ettirme!" Havalı bir el salladı ve tekrar gözden kayboldu.

Yüzünde güçlü bir onaylamama ifadesiyle onu inceleyen Freddy umutsuzca şöyle dedi: "*Pembe!* bilsem kahrolurum, ama bir kadının kafasının daha sarı olması gerekir ve pembe giymekten başka bir şey yapamaz! Zavallı Buckhaven'ın Çin'e gitmesine Çağırmanızın, değil mi? Dikkat et Kit! Kuzenin hakkında ona tek kelime etme!"

"Hayır, söz veriyorum bu konuda tamamen sessiz kalacağım!" Kitty ona güvence verdi, elini uzattı ve sıcak bir şekilde sıktı. "İyi geceler! Ve *gerçekten* sana teşekkür ederim, Freddy!"

Parmaklarını zarıfçe öptü, "Hayır, hayır! Zevkle!" diye kekeledi.

Sonra adam ayrıldı ve Kitty hızla merdivenleri çıkarak ev sahibesinin odasına gitti. Kavgaları unutulmuştu: Meg söze girmeden: "Kitty, Freddy nasıl oldu da seni eve getirdi? Tanrım, batmaya hazırdım!"

"Beni Scorton'ların evinden almaya gitti, nereye gittiğimi öğrendi ve beni aramak için oraya geldi. Sen nasıl bir kazsın, Meg! Kendine ihanet edeceksin diye acılar içinde kıvranıyordum!"

"Şüphelenmedi mi?" Meg endişeyle

sordu. "Hayır, tabii ki şüphelenmedi!"

"Ne kaçış ama!" diye ürperdi Meg. "Jack'le dıKarı çıkmamdan hoKlanmadığı için endiKe içindeydim ve eğer *bunu* öğrenirse babama söyleyeceğinden emin olabilirsiniz ve beni hemen Leydi Buckhaven'ın yanına göndereceğinden emin olabilirsiniz! Söylemeliyim ki, ona söylememen çok yakıGıklı bir hareketti, Kitty!"

"Sanki ben böyle pejmürde bir Gey yapacaktıGım gibi!" diye haykırdı Kitty. "Ama Opera Binası'na gitmene ne sebep oldu? Jack seni oraya nasıl götürebildi? Orasının hiç de gidilecek türden bir parti olmadığını hemen anladım, Jack de bunu biliyor olmalıydı!"

"Oh, evet! Freddy'nin bunu duyarsa kanına gireceğini söyledi, ama en ufak bir zararı yoktu, biliyorsun! O maskeli balolardan birine gitmeyi hep çok istemişimdir ama tabii ki Buckhaven beni asla götürmez, Freddy de götürmez, ben de Jack'le dalga geçtim! Bana çok iyi baktı, sizi temin ederim ve maskesiz de değildim. Gece yarısı ayrıldık, ama kalmak isterdim, çünkü bunun çok iyi bir eğlence olduğunu düşündüm, tabii ki şok edici derecede kaba olsa da! Hoşunuza gitti mi?"

Kitty ürperdi. "Hayatımda geçirdiğim en kötü akşamdı!" dedi. "Hayatımda hiç Freddy'yi gördüğüm zamanki kadar minnettar olmamıştım!"

"Çok mu sinirlendi?" diye sordu Meg. "Ne kadar kof fikirleri var!"

"Hayır, hayır, o kadar nazikti ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım! Ve beni kınayabilirdi! Bence," dedi Kitty hararetle, "Freddy gerçekten de hayal edilebilecek en centilmen insan!"

Freddy'nin kız kardeşi ona hayretle baktı, ağzını açtı, tekrar kapattı, yutkundu ve zayıf bir sesle de olsa: "Gerçekten mi?" demeyi başardı.

"Evet ve Sör Lancelot, Sör Galahad ve Genç Lochinvar gibi saygı duyulması öğretilen tüm insanlardan çok daha fazla amaca uygun! Freddy'nin ejderha öldürme konusunda çok iyi olmayabileceğini söyleyebilirim, ama o şövalyelerin hiçbirinin insanı sosyal bir çıkmazdan kurtaramayacağına emin olabilirsiniz ve kabul etmelisin ki Meg, insanın ejderha öldürebilen bir adama en ufak bir ihtiyacı yoktur! Ve bir partinin ortasında biriyle at sürmeye gelince, bunun her zaman son derece rahatsız edici olduğunu ve insanın başına gelmesini isteyeceği türden bir şey olmadığını düşünmüşümdür - sorun nedir?"

Meg koltuk minderlerinden başını kaldırdı: "Bunun hiç de öyle bir şey olmadığını söylerdi!"

"Pekâlâ, neden olmasın ki?" dedi Kitty, ev sahibesinin yakışıksız neşesini paylaşmayı reddederek. "Böyle bir Çeyin olduğunu duysaydınız, bunun çok uygunsuz olduğunu düğünürdünüz, değil mi?" Aklına ani bir düşünce geldi, yutkundu ve belirsiz bir ses tonuyla şöyle dedi "bakarsanız, Lochinvar'ın sesinin ona bir serseri mayın gibi geldiğini söyledi!"

Yastıkların derinliklerinden gelen bir feryat Kitty'nin kendine hâkim olabilmesi için çok fazlaydı. Sonra her iki kadın da içten bir kahkaha attı; ardından kucaklaştılar ve başka bir sır geceyi geçirmek üzere ayrıldılar.

Ertesi gün olaysız geçti, oldukça yorgun olan iki hanımefendinin tek gezintisi Mount Street'e yürümek oldu, o gün kreş partisini Margate'e götürən Leydi Legerwood'a veda etmek için oraya gittiler. Fanny ve mürebbiyesi, hanımefendinin kendi hizmetçisi ve kreş ile okul odasında hizmet etmesi için tutulan iki genç kız da dahil olmak üzere, Londra'dan yola çıkan etkileyici bir kortejdi; Leydi Legerwood Edmund'u kendi posta arabasıyla taşıyordu; Bayan Kendal ve evin evlenmemiş iki kızı ikinci bir arabada onları takip ediyordu; Hemşire de yanında hizmetçiler ve bir yığın bagajla birlikte büyük bir seyahat arabasıyla arkadan geliyordu. Ailesine eşlik eden ve birkaç günlüğüne onlarla birlikte kalacak olan Lord Legerwood, hasta olan en küçük oğlunu taşıyan arabaya konulan bir yığın sakat eşyaya şöyle bir bakmış ve ata binmeyi tercih ettiğini söylemişti.

Leydi Legerwood, yola çıkma telaşından telaşlansa da, ziyaretçilerle birkaç dakika oturacak zaman buldu, endişeyle Meg'in sağlık durumunu sordu, ona pek çok güzel öğüt verdi, Kitty'den ona göz kulak olmasını istedi ve her iki genç bayana da kaza durumunda ne yapmaları gerektiği konusunda birbiriyle çelişen öğütler yükledi. Endişeyle onları korumasız bırakmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmadığını söyledi ama Lord Legerwood'un şehre dönmesine daha çok zaman olduğunu düşünerek bir nebze olsun rahatladı.

"Bu arada, aşkım," dedi lord hazretleri, enfiye çekerek, "onları Freddy'nin gözetimine güvenle bırakabilirsin."

Bu yumuşak sözler, partiye yeni katılmış olan, yeni bir mavi ince ceket ve narin bir güvercin tonundaki pantolonuyla çok şık olan varisinin ona keskin bir şüpheyle bakmasına neden oldu. Bunu fark edince güldü ve şöyle dedi: "Lütfen bana sarmal bir yılanmışım gibi bakma Freddy! Kızlara çok iyi bakacağından eminim. Canım, seni acele ettirmek istemem ama yola çıkma vaktimiz geldi."

Sonra herkes arabaların beklediği yere gitti; bir uşak hasta için başka bir halı getirmeye gönderildi; Hemşire ve Bayan Kendal, Edmund'un ilacının unutulmadığından emin olmak için hanımefendiyi valizini amaktan vazgeirdiler; vedalaşıldı, pşld ve sonunda arabaların basamakları indirilip kapılar kapatıldı. Leydi Legerwood'u vicdan azabı çekmeden asla göremeyen ve ondan çok nazık bir kucaklaşma gördüğü için özellikle rahatsız olan Kitty, Lord Legerwood'un dirseğinin dibinde olduğunu gördü ve elini ona uzatıp gülümseyerek şöyle demesiyle daha da kötü bir şaşkınlığa kapıldı: "şimdilik hoşça kal çocuğum. Çok uzak olmayan bir tarihte seni kendi çatım altında görmek için sabırsızlanıyorum."

Yanakları kızardı; ne olduğunu bilmediği bir şekilde kekeledi ve neredeyse korkmuş bir ifadeyle adamın yüzüne baktı.

"Kaçıp gitme, olur mu?" dedi şaşkınlıkla. "Freddy'nin nişanını çok beğendim, biliyorsun. Bu ona çok iyi geldi."

"Sir-Lord Legerwood!" dedi umutsuzca. "Yapamam-"

"Benimle sokak ortasında konuşamazsın. Çok doğru! Gelecek hafta kasabaya döndüğümde bana her şeyi anlatırsın. şimdi gitmeliyim."

Elini okşadı ve bıraktı, oğlu ve kızıyla vedalaştı, atına bindi ve arabaların ardından yola koyuldu.

"Babam ne demek istemiş olabilir?" diye merak etti Meg. "Ona ne söyleyeceksin Kitty? Neden böyle tuhaf bakıyorsun?"

"Ona söylemem gereken bir Ėey olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Kitty ii boğ bir ses tonuyla. "yle mi, Freddy?"

"Hayır," dedi Freddy, "ama bana söyleyebileceği bir şey var! Kahretsin, bunu daha önce dşnmeliydim! Dönem ne zaman bitiyor?" Gördü ki

ve sabırsızca ekledi: "Oxford!" "Aman , bilmiyorum!" dedi Meg.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Senin için bir anlam ifade etmeyebilir, ama benim için ediyor!" dedi Freddy, duygulanarak. "Çünkü eğer babam Margate'e gittiyse ve ben Charlie'ye bakmak zorundaysam, bu bana yeter de artar bile! Charlie en son kasabaya geldiğinde Watch tarafından dövüldü ve sabahın üçünde gidip onu kurtarmak zorunda kaldım, çünkü son groatunu harcamıştı! Evet, gülebilirsin Meg, ama çok iyi biliyorsun ki Charlie Oxford'dan gelir ve babamı uzakta bulursa, mutlaka bir Geyler uyduracaktır! Bunun doğal bir şey olmadığını söylemiyorum, ama mesele şu ki

bunun için suçlanacak. Hemen gidip takvime bir göz atmalıyım."

"Freddy, daha sonra beni görmeye geleceksin, değil mi?" Kitty yalvardı. "Konuşmamız gereken önemli bir şey olduğunu biliyorsun!"

"Evet, yarın geleceğim," dedi. "Önce Charlie'nin beni uyuklarken yakalamayacağından emin olmalıyım!"

Kitty çok eğlenmişti, ama Meg'le birlikte Berkeley Meydanı'na doğru yürümeye başladıklarında Meg, "Zavallı Freddy! Her zaman Charlie'yi bir beladan kurtarmak zorunda kalıyor, biliyorsun!"

"Ama ben zeki olanın Charlie olduğunu sanıyordum!" diye itiraz etti Kitty.

"Oh, evet, gerçekten de öyle! Eton'da pek çok ödül aldı ve hiçbir şeyi öğrenmekte en ufak bir zorluk çekmiyor! Tabii Freddy en büyükleri, üstelik kasabada yaşıyor ve bu yüzden Charlie'nin bütün saçma sapan işlerinde ona bel bağlaması şaşılacak bir şey değil. Charlie," dedi Meg, sade bir gururla, "gördüğünüz gibi çok vahşi."

Ertesi sabah, Bond Sokağı'ndaki bir dükkânın önünde Meg'i beklerken Kitty adının söylendiğini duydu ve caddenin karşısındaki bir değirmencinin vitrinindeki şapkayı düşünürken başını çevirdiğinde Bayan Broughty ile Olivia'nın arabanın yanında durduklarını gördü.

Olivia'nın solgun ve mutsuz görüldüğünü hemen fark etti ve Bayan Broughty konuşmaya başlar başlamaz, onun maskeli baloya gittiğini öğrendiği için çok öfkелendiğini anladı. En çok

Bayan Charing'den bol bol özür dilemek dilinden döküldü; kendisini böyle bir belaya bulaştırdığı için Olivia'yı affedeceğini ummaya cesaret edemiyordu; Olivia'nın çok iğrenmiş olmasından korkuyordu; sevgili Leydi Buckhaven'ın yüzüne bir daha bakmaya nasıl cesaret edebileceğini bilemiyordu. Meg'in aniden ortaya çıkıp kendisini bu zorunluluğa sokmayacağını umarak Kitty uygun olan her şeyi söyledi, hatta o kadar ileri gitti ki, çok hoş bir akşam geçirdiğini yalancı bir şekilde iddia etti.

"Böyle bir şeyin olmasını dünyada istemezdim!" Bayan Broughty yanaklarının kızardığını ifade etti. "Opera Binası'nda maskeli balo mu olurmuş! Olivia'nın böyle bayağı bir plana nasıl razı olabildiğini anlayamıyorum, çünkü Bayan Charing, ona daha iyi bir eğitim vermediğini düşünmüyorsunuzdur herhalde. Bir beyefendinin kızı için ne güzel şeyler, bu başlangıcı duyduğumdan beri ona söylüyorum! Eğer tüm şansını yok etmezse, eminim bu onun hatası olmayacaktır! Hayatımda hiç bu kadar tükenmemiştim!"

Olivia'nın gözyaşlarının eşiğinde olduğunu fark eden Kitty, "Ah, lütfen susun, hanımefendi!" diye yalvardı. "Sizi temin ederim ki bir zarar gelmedi! Bond Sokağı'nda bir iğniniz mi var? Leydi Buckhaven'ı bekliyorum ve Olivia'nın bana birkaç dakika eşlik etmesine izin verirseniz size çok minnettar olurum!"

"Eminim bütün yükümlülük benim tarafımdadır, sevgili Bayan Charing, çünkü bağlantıyı kesmenize ve Olivia'ya bir daha tek kelime etmemenize hazırdım! Hookham Kütüphanesi'ne gidiyorum ve Olivia'yı size bırakmaktan çok mutlu olacağım, eğer onun davranışlarını görmezden gelme nezaketini gösterirseniz."

Kitty arabadan inerken, "Olivia benimle sokakta gezinme nezaketini gösterirse, onu birkaç dakika içinde Hookham'a getireceğim," diye söz verdi. Kendisine kapıyı açmak için aşağı atlayan uşağa hitaben şöyle dedi: "Eğer hanımefendi benden önce dönerse, lütfen on beş dakikadan fazla kalmayacağımı kendisine bildirin!" Daha sonra Bayan Broughty'yi nazıkçe selamladı ve Olivia'yı ters yönde Hookham'a doğru götürdü: "Arabada rahatça konuşamayız, bu yüzden benimle biraz yürümeye itiraz etmeyeceğini düşündüm. Canım, bu kadar üzgün görünme! Gerçekten de, burada

en ufak bir ihtiyaç! Annenin bu kadar sinirlenmesine üzüldüm ve korkarım ki çok üzücü bir zaman geçiriyorsun, zavallı küçük şey!"

"Çok korkunçtu!" dedi Olivia titreyen bir sesle. "Dün bavullarımızı toplamış olmalıyız diye düşündüm, çünkü annem Matty Teyze'yle şok edici bir şekilde tartıştı - onları yarım mil öteden duyabilirdiniz, özellikle de zavallı teyzem güçlü histerilere düştüğünde. Ancak şimdi araları düzeldi, sadece annem önüme çıkan tüm fırsatları değerlendirmek için çaba göstermeyerek baştan beri kötü davranmamın yanı sıra tüm şansımı mahvettiğimi söylüyor. Ama, ah, sevgili Bayan Charing, bana ne dediyse yapmaya çalıştım ve *o zaman* zengin bir koca bulduğuma çok sevinmeliydim, çünkü Camille'le tanışmamıştım! Ama şimdi her şey değişti ve tek umudum çöküşe geçip ölmek!"

Kitty bu tuhaf hırs karşısında biraz irkilerek, "Aman Tanrım," dedi: "Yüce Tanrım, böyle bir şeyden bahsetme! Sizinle açık konuşabilir miyim? Kuzenim bana her şeyi anlattı, size de anlatmış olabileceğini sanıyorum. Ne kadar sarsıldığımı ve onu size benim haber vermiK olduğumu düKünmenin beni ne kadar üzdüğünü tahmin edebilirsiniz! İnanın bana, gerçekte ilgili en ufak bir kuşku olsaydı, bunu asla yapmazdım! Sana karşı kötü bir arkadaş oldum Olivia. Bunun tamamen bilincindeyim!"

"Oh, hayır, hayır, asla!" Olivia haykırdı. "Birbirimizi ilk görüşte sevdik! Bana ne olursa olsun, onu tanıdığımı pişman olamam! Ama umudumuz bile yok: Annemin buna izin vereceğini düşünmek boşuna, çünkü Camille'in babası, biliyorsun, çok iyi bir iş adamı olmasına rağmen -Paris'te birkaç kumarhanenin sahibi ve hepsi de birinci sınıf zarafete sahip- annem büyük bir evlilik yapmam konusunda o kadar kararlı ki, bunun onun için uygun olmayacağını biliyorum. Sonra, Camille'in babası buna nasıl bakar? Benim servetim yok, Camille de tam olarak bunu aramak için İngiltere'ye geldi! Ah, Bayan Charing, farkında olmadan belki de *onun* tüm şansını yok etmesine neden olacağımı düşündüğümde, kendimi neredeyse nehre atacağımı söyleyebilirim!"

Kitty sitelere hazırdı ama buna pek hazır değildi. Cevap verecek kadar aklını toparlayabilmesi için bir an geçmesi gerekti: "Ama sahtekâr biriyle evlenmek istemezsiniz, değil mi? Daha da kötüsü! Bunu söylemek bana acı veriyor, çünkü ben de Camille'e karşı büyük bir şefkat besliyordum! Ama korkarım Olivia, o

bir *maceracı*! Hepimizi kandırdı. Benim için şok çok ağır oldu; sizin için çok daha ağır olmalı!"

"Ah, evet, çünkü annemin bundan hiç hoşlanmayacağını o anda anlamıştım! Ama o *beni* aldatmadı, sevgili Bayan Charing! Hiçbir şey onun davranışından daha asil olamaz!"

"Olivia!" dedi Kitty, düşüncelerini yeniden toparlamaya çalışarak. "Onunla müttefik olmayı isteyeceğini kastetmiş olamazsın!"

"Ah, mümkün olsaydı!" diye iç geçirdi Olivia. "Bir adamın yetenekleri ona bu mesleği uygun kılıyorsa, neden bir oyunbaz olmaması gerektiğini bilmediğimden eminim! Onun hileli yollara başvurduğundan şüpheleniyor olabilir misiniz? Sizi temin ederim, bu haksızlık! Yunan yöntemlerinin asla işe yaramadığını ve en zor durumlar dışında asla kullanmadığını söylüyor! Babasının evleri en büyük insanlar tarafından himaye edilir ve asla dolu zar kullanmazlar ya da kalitesiz şaraplar almazlar! Camille, bunun çok yanlış bir tasarruf olduğunu söylüyor. Her şey her zaman en iyisinden olmalı ki, müşteriler memnun kalsın ve tekrar tekrar gelsinler. Elbette başlangıçta çok pahalıya mal oluyor ama getirisi çok büyük!"

Kitty söyleyecek iyi bir şey bulamadı: "Gerçekten öyle mi?"

"Evet, ancak kolayca anlaşılabileceği gibi büyük tehlikeler var. Sadece hayal! Şansın yaver gitmesi her an bankayı batırabilir! Ne kadar heyecan verici olmalı! Daha önce hiç aklıma gelmemişti!"

"Hayır mı?" dedi Kitty, oldukça şaşırılmış bir halde.

"Hayır, çünkü böyle konular hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Olivia içini çekti ve yeniden kederli bir ruh haline büründü. "Ama hepsi boşuna! Annem asla rıza göstermez."

"Kuzenimi çok seviyor olmalısın!" dedi Kitty. "Ah, canım, keşke... Ama bunun bir anlamı yok! Sence Camille saygın bir işle meşgul olsa -? Hayır, sanırım bu cevap olmaz."

"Hayır, nasıl başarabilir ki? Gördüğünüz gibi mesleği için yetiştirilmiş ve havası, hitabı ve büyük becerisiyle bu işin tam ona göre olduğunu anlamalısınız! Dahası, insanın sürekli olarak herkesle mücadele etmesi çok romantik bir şey ve ben olsaydım buna katlanamazdım."

onu sıkıcı bulacağı bir mesleğe itmenin bir yolu! Onu aklımdan çıkarmalıyım, ama tabii ki asla yapmayacağım, çünkü onun tüm kariyerini mahvedersem ne kadar şok edici olur! Ayrıca," diye ekledi Olivia hıçkırarak, "bunu yapabilmem söz konusu bile olamaz! Annem, Sör Henry bana teklifte bulunacak kadar cömert davranırsa, onu kabul etmeye karar vermem gerektiğini söylüyor!"

Bu arada dönmüklerdi ve adımlarını geri geri atıyorlardı. "Bunu asla yapmamalısın!" dedi Kitty kararlılıkla. Zavallı Olivia, bu çok Çok edici bir bobin ve o iğrenç ihtiyarla evlenmenin çok kötü bir Gey olacağından başka ne diyeceğini bilemiyorum!"

"Gerçekten, ölmeyi tercih ederim!" Olivia ciddiyetle konuştu. "Düşüncesi bile beni öyle bir umutsuzluğa sürüklüyor ki, ölmenin benim için daha iyi olacağına eminim! Ama annem sonsuza dek yaşayamayacağını söylüyor ve bu arada istediğim kadar sevgilim olabilir, yeter ki tedbirli olayım. Ama ben çok sevgili istemiyorum!"

"Tanrım, umarım öyle değildir!" diye haykırdı Kitty.

"Camille'imden başkasını asla sevmeyeceğim!" dedi Olivia, gözyaşlarına boğulma eğilimi göstererek.

"Tanrı aşkına Olivia, ağlamaya başlama!" diye yalvardı Kitty. "Unutma, seni tatsız bir evliliğe zorlamak annenin elinde değil! Ah, keşke yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu görebilseydim, ama ne yapacağımı bilemiyorum!"

"Oh, Bayan Charing, bana yardım eder misiniz?"

"Evet, evet, gücümün yettiği kadar, ama hepsi öyle korkunç bir karmaşa ki... Olivia, dua et gözlerini kurula! Kütüphaneye yaklaşıyoruz!"

Olivia itaatkâr bir şekilde mendilini çıkardı ve minnettarlıkla şöyle dedi: "Arkadaşıma dayanacağını biliyordum!"

Kitty onunla arkadaş olmak için can atsa da bunun nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikri olmadığından vicdan azabı çekiyordu ve onu rahatlatmak için bir plan yapmak zorunda kalmadan önce Bayan Broughty'nin yanına dönebildiği için çok mutluydu. Kendisine sunulan tek yol, her şeyi Freddy'ye anlatmaktı; ama o akşam kız kardeşiyle yemek yiyeceğine dair Berkeley Meydanı'na bir mesaj gönderdiği için, Bayan Broughty'nin

Onun tavsiyesine başvurmadan önce geçirmesi gereken saatler vardı. Bu süreyi birtakım uygunsuz hileler uydurup hemen bir kenara atarak ve bu olaydaki rolü nedeniyle kendini acı acı suçlayarak geçirdi. Öğleden sonra, sabah ziyaretine gelen Bay Westruther tarafından bir şaşırtmaca yaratıldı. Meg yatağına uzanmaya çekildiği için Kitty onu yalnız karşıladı ve gelişi hakkında en ufak bir uyarısı olsaydı onu hiç kabul etmezdi. Ama adam, Kitty'nin ateşin başında düşünceli düşünceli oturduğu salona götürüldü, böylece kendini inkâr etme fırsatı bulamadı.

Kadın onu biraz soğuk bir şekilde karşıladı, ama adam bu tür küçümsemelere hiç aldırmadı, sadece gülmekle yetindi ve tek kaşını kaldırarak şöyle dedi "Bana kızgın mısın Kitty? Meg'i maskeli baloya götürdüğüm için mi? Şimdi, ne kadar adaletsiz olduğunu düşün! Büyüleyici kuzeninin senin cicişeo'n olmasına izin verdiğin için sana kızgın mıyım? Kesinlikle hayır! Umarım mükemmel bir akşam eğlencesinin tadını çıkarmışsındır."

Bu konuşmanın büyük bir kısmını duymazdan geldi. "Hayır, hiç hoşuma gitmedi ve Meg'i böyle uygunsuz bir partiye götürmüş olmanıza hayret ediyorum!"

"Küçük namuslu!" dedi eğlenerek. "Atılgan Şövalye size iyi bakmadı mı? Onun kendi halinde biri olduğunu düşünmüştüm!"

"Anladığım kadarıyla kuzenimden nefret ediyorsun," dedi Kitty cesur bir tavırla ona dönerek. Bana nedenini söyleme nezaketini gösterir misiniz?"

"Sevgili Kitty, senin aklına böyle bir düğünceyi sokacak ne söylemiğ olabilirim ki? Bana haksızlık ediyorsun, gerçekten! Şövalyeden nefret etmek şöyle dursun, onun konuşmasına derin bir hayranlık duyuyor ve kendine güvenini kıskanıyorum. Ne kadar hoş bir Galya cılası ve ne kadar yetenekli bir kart oyuncusu! Onunla tanışmak bir ayrıcalık. Gerçekten de, bu akşam beni ziyaret etme onurunu bana bahşedeceğini ve becerisini benimkiyle yarıştıracığını umuyorum. Bildiğiniz gibi ben de bir oyunbazım ve bu sanatta usta olduğumu düşündüğüm biriyle kendimi ölçmek için büyük bir istek duyuyorum."

Dehşete kapılmıştı ama cevap verecek kadar cesaretini topladı: "Umarım pişman olmanıza sebep olmaz!"

"Ah, pekala!" dedi, gözleri ona doğru parlayarak. "Belki bazı açılardan benden daha avantajlı olabilir, ama diğer açılardan

ondan daha avantajlı."

Kadın sustu ve adam kısa bir süre sonra onu tedirginlik içinde bıraktı. Olivia'nın maskeli baloda olduğunu bildiğinden kuşkusu yoktu, çünkü ona Scorton'larla birlikte orada olduğunu kendisinin söylediğini hatırladı; kuzenini kendisini ziyaret etmeye davet etmesinin bu durumla bir ilgisi olduğu kuşkusunu aklından bir türlü atamıyordu.

Freddy o akşam Berkeley Meydanı'na vardığında, kız kardeşi onu yanına alıp endişelerini onun kulağına dökmek için sabırsızlanıyordu; ama yemek saatine daha birkaç dakika olduğu ve Meg de çoktan ona salonda katıldığı için, bu açıkça uygunsuzdu. Dahası, Freddy'nin ruhunu ciddi kaygıların sardığı hemen anlaşıldı, çünkü kız kardeşinin, Charles'ın şehre inip inmediğini soran sorusuna, toparlayıcı bir ses tonuyla şu yanıtı verdi "Hayır, dönem on gün daha bitmeyecek. Bundan daha kötü! Bu sabah ondan bir mektup almadıysam ne olayım! Evet ve dahası, bunun için altı peni ödemek zorunda kaldım, ki bunu yapmamayı tercih ederdim. Altı peni için üzüldüğümünden değil, ama demek istediğim, sahip olmak istemediğim bir şey için neden altı peni vermek zorunda kalayım ki?"

"Aman Tanrım, başı dertte mi?" diye haykırdı Meg.

"Tabii ki öyle! Mektubu görür görmez bunu anladım! Mantıklı! Kendini bir şekilde pasta yapmadıysa bana neden yazmak istesin ki? Hiç böyle bir adam tanımadım! Sanırım bir snyder onu kandırıyor, ama bir şey yok: Yarın Oxford'a gitmek zorunda kalacağım."

"Şimdi şehir dışına çıkıyorum!" diye bağırdı Kitty.

"Evet, ama bir geceden fazla kalmayacağım. Çok sakıncalı, ama mesele şu ki, Charlie kendini sepete attıysa, onu çıkarmak zorundayım! Onu çok seviyorum," diye ekledi açıklayıcı bir notla. "Ayrıca, bunun babamın kulağına gitmesini istemem!"

"Hayır, kesinlikle! Elbette gitmelisiniz! Umarım çok ciddi bir sorunla karşılaşmazsınız."

"Evet, ben de öyle umuyorum," dedi Freddy. "Çünkü eğer gidip Bag-wig'le -yani Dekan'la- konuşmam gerektiği anlamına gelen bir şeyse, Oxford'a gitmemin hiçbir yararı yok, çünkü beni dinleyeceğini sanmıyorum. Ben de ayaktaiken hiç dinlemedi ve onunla konuşmak *zorunda kaldım*. İstedğimden değil, dikkatinizi çekerim, ama işte: mecburdum!"

Meg endişeli bir ifadeyle, "Charlie'nin eli *ayağı birbirine dolaşmış* olabilir mi?" diye sordu.

Freddy burnunu ovuşturdu. "Müslin şirketine mi girdin? Olabilir, tabii ki, gerçi o kombinezonları sevmez. Eğer hepsi buysa, endişelenecek bir şey yok! Onu satın al!"

Bu rahatlatıcı düğünce üzerine hep birlikte yemeğe geçtiler. Standen'ları karakterize eden neşeli soğukkanlılık Kitty üzerinde de etkisini gösterdi ve umutsuz ruh hali kısa sürede yerini umuda bıraktı. Hâlâ Olivia'nın sorunlarının üstesinden gelmesine yardım edebileceği bir yol göremiyordu, ama Freddy'nin nezaketsiz küçüğünü içine düştüğü zor durumdan kurtarma görevini neşeli bir soğukkanlılıkla yerine getirmesi, kuzeninin Londra'ya inişinin neden olduğu karmaşayı çözmenin onun gücünün ötesinde olmayacağını hissetmesine neden oldu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Meg nazikçe ama (onlara da belirttiği gibi) kınanacak bir şekilde nişanlı çifti kendi hallerine bıraktığında, Freddy'nin zekâsının belirgin bir şekilde ortaya çıktığı söylenemezdi. Yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünüp düşünmediği sorulduğunda, sorunu inceleyecek boş vakti olmadığını açıkladı. "Gördüğün gibi yok, Kit! Aklımda çok şey vardı. Charlie'nin her an gelebileceğini düğünmek beni fena halde sarstı diyebilirim. Benim kesik takvimim de terimlerin tarihlerini söylemiyor. Onları bulmam günün büyük bir kısmını aldı. Ve şimdi, tam her şeyin yolunda olduğunu düşünürken, Oxford'a gitmem gerekiyor ve oraya vardığımda çok düşünmem gerekeceğini söyleyebilirim. Mesele şu ki, Charlie çok zeki bir adam ama sağduyudan zerre kadar nasibini almamış. Kasabaya dönene kadar benden Şövalyeden kurtulmamı istemenin bir anlamı yok. O zaman yap."

"Ondan kurtulmak mı? Ama siz kendiniz, gitmediği sürece onu ifşa etmekle tehdit etmenin faydasız olacağını söylerken nasıl kurtulabiliriz?"

"Bilmiyorum, ama büyük olasılıkla bir şey bulacağım. İyi, iyi olmalı! Buraya uğramadı, değil mi?"

"Hayır, oh, hayır! Ama bugün Olivia'yla karşılaştım ve korkarım ki bu durum onun için sandığımdan da derinmiş. Söylediklerinin beni şaşırttığını itiraf etmeliyim! Sanki önemseydiği tek şey Bayan Broughty'nin böyle bir evliliği asla onaylamayacağı gibi görünüyor. Camille'in ifşaatının beni şok ettiği gibi onu da şok etmediğini öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz!"

Freddy konuyu biraz düşündükten sonra, "Sanırım olmaz," diye cevap verdi. "Düşünsene Kit, kendisi de biraz maceraperest!"

"Freddy!"

Özür dilercesine öksürdü, ama kararlı bir ifadeyle: "Bu olayı temiz çamaşırlara sarmanın bir yararı yok. Onun suçu olduğunu söylemiyorum, ama kasabaya zengin bir koca bulmak için geldiğini kendisi söyledi. Buna karşı çıkacak bir şey yok! Mesele şu ki, Broughty denen kadın bu işi halletmek için her türlü hileye başvurabilir. Vicdansız, işte kelime bu!"

"Evet, öyle! Ama Olivia değil!"

"Büyük ihtimalle hayır, çünkü bunu yapacak zekâsı yok. Seni kırmak istemem Kit, ama bana mantar beyinli bir kız gibi geliyor. Hep öyleydi! İyi kalpli olmadığını söylemiyorum, ama senin sahip olduğun türden ilkelere sahipse, bunları nereden öğrendiğini bilmek isterdim!"

Kitty biraz dehşet içinde ona baktı. "İnsan prensip sahibi olmayı öğrenmek zorunda mı?" duraksadı.

"Tanrım, evet! Sana soruyorum, Kit! Sana yanlış yoldan başka bir şey öğretilmediyse doğru yolu nereden bileceksin?"

Bunu bir an sessizlik içinde sindirdi. "Korkarım söylediklerinde çok var," dedi isteksizce. "Bana bazen zavallı Olivia'nın düşüncelerinin doğru bir yönü yokmuş gibi geliyor ve buna hayret ediyorum, çünkü gerçekten de Freddy, o iyi, nazik bir kız! Ama ne olursa olsun, onu Sir Henry Gosford gibi biriyle evlenmeye zorlamak ve onu kurtarmak için tek bir çaba bile göstermemek çok kötü olurdu! Alternatifin ne olabileceğini ve şu anki durumundan dolayı ne kadar suçlu olduğumu düşündüğümde

ona yardım etmeye çalışmam gerektiğini hissediyorum! Bu vesileyle benim duygularıma katılmanız gerektiğine inanıyorum!"

Bay Standen böyle bir şey yapmaktan çok uzaktı, ama hiçbir zaman sonuçsuz tartışmalara girecek biri olmadığı için sesini çıkarmadı. Bununla birlikte, Bayan Charing'in büyük hayırseverliğinin talihsiz چراğını terk etmesine izin vermeyeceğini anladı ve ona büyük bir kuşkuyla baktı.

Sandalyesinden kalkmış, odanın içinde huzursuzca yürüyordu. "Olivia için *bir şeyler* yapılmalı!" dedi. "Ona yardım etmem için bana güveniyor ve benim bunu yapamamam çok korkunç! Bir de zavallı Dolph var! Bütün bu işler bana neredeyse onu ve Hannah'yı unutturdu! Ne berbat bir iş yapıyorum!"

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Kit? Onları unuttuysan iyi etmişsin! Demek istediğim, zavallı adam için çok üzgünüm ama o olmadan da başımız yeterince dertte."

"Oh, hayır! yardım edeceğime dair söz verdiğimde!" Freddy

içini çekti.

"Ve bir de ben varım!" Kitty dedi ki. " nasıl olduğunu anlatamam, ama niyet ettiğim hiçbir şeyi yapmadım! Freddy, bu şekilde devam etmemeliyiz! Senden böyle bir şey istemem çok yanlış! Yanlış ve o kadar aptalcaydı ki kendime hayret ediyorum! Bak ne oldu!"

Freddy biraz kırılgan bir ifadeyle, "Hadi oradan Kit, eğleniyorsun !" dedi.

Düşüncesizce ona doğru döndü. "Ah, bu başıma gelen en güzel şeydi!" dedi. "Bunu hayatım boyunca hatırlayacağım! Hiç bu kadar mutlu olmamıştım! Ama bitmek zorunda. Bu konuda kararlıyım! Yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeliyiz."

"Oxford'dan döndüğümde konuğuruz," dedi Freddy. "Belki

de," dedi Kitty, "kavga etmemiz daha doğru olur." "Hayır, kes

şunu! Seninle kavga etmek istemiyorum!"

"Ve seninle asla kavga etmeyeceğime eminim, Freddy!" dedi Kitty

içtenlikle. "İşte böyle! Bunun bir anlamı yok."

"Ben sadece kavga ediyormuş gibi yapmamızı kastetmiştim."

"Hiç cevap vermezdim," dedi Freddy. "Kavgacı olmadığımı herkes bilir. Bak ne diyeceğim Kit: Kuzenini Fransa'ya gönderene kadar bu konuda kendimizle dalga geçmesek iyi olur. Dolph'u da İrlanda'ya göndermeliyiz."

"Ama yapmamamı dilediğini söylemiştin!"

"Oh, pekala!" dedi Freddy, geçici bir ruh haliyle. "Benimle kavga etmektense bunu yapmanı ederim! Düşündüm de, o kadar da kötü bir fikir değil. Hazır konu açılmışken Dolph'tan da kurtulmuş oluruz. Zavallı adamdan nefret etmiyorum, ama tavan arasında tuhaf bir kuzenin kasabada dolaşmasını tercih etmezdim!"

"Hayır, gerçekten! Ah, canım, yarın Oxford'a gitmek zorunda olmamanızı dilemeden edemiyorum!"

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi Freddy nazikçe. "Orada bir geceden fazla kalamam, yolda da oyalanmak niyetinde değilim. Dört kişilik bir şezlong kiraladım. Kasabaya dönmem dört saatten fazla sürmez. Erken yola çıkın ve öğlene Londra'da olun. Burada hiçbir şeyin ters gitmesi için zaman yok. Ayrıca, bir şey olması için de bir neden yok. Olsaydı bile gitmezdim."

Bölüm XVII

Lord Buckhaven işinde gücünde bir adam olduğu için postanın şehirdeki evine erken ulaşması için para ödemişti. Sonuç olarak Kitty ertesi sabah kahvaltı masasında tabağının yanında Bayan Fishguard'ın örümcekli el yazısıyla kendisine yazılmış bir mektup buldu. Mektubu mühürleyen gofreti kırıp açtı, ama çok geçmeden kaşlarını çattı. Mektubun büyük bir telaş içinde yazıldığı belliydi, çünkü Bayan Fishguard'ın patronunun sağlığının iyi olduğunu ve kasabada kalışını hoş bulmaya devam edeceğini umduğunu ifade eden giriş satırları tamamen okunaklı olmasına rağmen, yazı kısa süre sonra bir karalamadan biraz daha iyi hale geldi. Bayan Fishguard, Kitty'yi ikinci bir kâğıt alma masrafından kurtarmak için vicdani bir kararlılıkla satırları birbirine iyice karıştırdığından, yazının tamamını deşifre etmek neredeyse imkânsızdı. Birkaç dakika inceledikten sonra Kitty haykırdı: "Fish'in nesi var bilmiyorum! "Ne oldu?"

General, çok düzgün bir el yazısıyla yazıyor ve burada bana ne olduğunu bir mektup gönderiyor! *Umarım* Matthew Amca onun aklını başından !"

Meg kahvesini yudumlarken, "Sanırım bu adam herkesin aklını başından alır," dedi. "Hayal edilebilecek en iğrenç insan olmalı!"

"Evet, ama Fish son mektubunda onun oldukça dostça davrandığını yazmıştı. Ayrıca, onun tuhaf davranışlarına o kadar alışmış ki, sırf sopasını ona fırlattı ya da buna benzer bir şey yaptı diye yaygara koparmaz. Ama bir şeylerin ters gittiğine hiç şüphe yok, çünkü bana ne olduğunu anlatabilmek için geri dönmemi rica ediyor."

"Ama yapamazsın!" dedi Meg, fincanını yere bırakarak.

"Hayır, bunu hissediyor gibi görünüyor, çünkü burada *seni bir günlüğüne ayırdığını* düşündüğüm bir şey var. Seni kastediyor olmalı, Meg. Oh, evet! Şimdi anladım! *Uğur Böceği* sandığım o kelime *Leydi Buckhaven* olmalı! Bir de okuyamadığım bir şey var, *horozböceği sanılıyorum*."

"Kim?" diye sordu Meg. "Eğer beni kastediyorsa, bence haksızlık etmenin yanı sıra aşırı derecede nezaketsizlik ediyor, çünkü onu hayatım boyunca bir kez bile görmedim!"

"Belki de cockatrice değildir. Yine de kesinlikle öyle görünüyor. Ancak, hemen bir sonraki satırda 8. Henry ile ilgili bir şey var, bu yüzden olabileceğini sanmıyorum."

"Sana 8. Henry hakkında yazıyor olamaz!" diye itiraz etti Meg.

Kitty ona çarşafı göstererek, "İnsan öyle düşünmüyor, ama kendin görebilirsin!" diye cevap verdi.

Açık renk baş ve koyu renk baş onun üzerine eğilmişti. Meg, "Söylemeliyim ki, 8. Henry'ye benziyor," diye itiraf etti. "Belki de Matthew Amca'yı ona benzetiyordur! O da çok huysuz biriydi, değil mi?"

"Evet, öyleydi! Öfkelendi ve insanların kafalarını kesti. Hiç şüphe yok ki öyleydi! Ama bu {Catherine kim olabilir?"

"Aragonlu Katherine!" dedi Meg zekice.

"Hayır, Aragon olmadığına eminim. Ayrıca, ne kadar saçma! Hizmetçilerden birini kovmak ve yeni bir hizmetçi tutmak zorunda kalmış olmalılar. Belki de Matthew Amca ondan hoşlanmamıştır. Genelde öyle yapar."

"Bayan Fishguard'ın sırf yeni bir hizmetçi tuttuğu için eve gitmeniz için size neden yalvardığını anlayamıyorum."

"Hayır, hiç de öyle görünmüyor, çünkü *yazamadığımı* ve biraz ileride cömertliğimle ilgili bir Çey olduğunu açıkça görebiliyorum. Sonra *ihanete* benzeyen bir kelime var, yani bu Katherine'le hiçbir ilgisi olamaz. Yine 8. Henry olmalı, ama biliyor musun Meg, sanırım Freddy kasabaya döndüğünde beni de götürme nezaketini gösterirse Arnside'a gitmek zorunda kalacağım, çünkü zavallı Fish'in büyük bir sıkıntı içinde olduğuna hiç şüphe yok!"

Meg isteksizce de olsa bunu kabul etti. Kitty'nin Arnside'da kalmaya ikna edilmesinden korktuğunu söyledi ve Kitty, Standen'ların sıcak ilgisinden bir kez daha etkilenerek, genç refakatçisini sonsuza dek kaybedeceği günün hızla yaklaştığını ona söylemekten kaçındı. Kitty'nin huzursuz vicdanına uygulayabileceği tek merhem, Meg'e gerçekten faydalı olduğunu bilmektir.

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra Meg, mavi kadife bir pardösü giyerek ve şapkalarından sadece bir tanesini takarak, maskeli balo gecesi birlikte yemek yeme niyetini yalan yere açıkladığı kocasının Maria Teyze'sini ziyaret etmek üzere yola çıktı. Kitty ona eşlik etmeyi teklif etti ama Meg, Maria Teyze'nin onu görmemesinin daha iyi olacağını düşündü. Freddy'nin nişanlısının çok ağırbaşlı, sıkı bir terbiyeye ve katı prensiplere sahip bir kız olduğu izlenimini, merhametli bir şekilde ciddiyetsizliği o kadar şiddetle onaylamayan ve nadiren sosyeteye giren bu çetin hanımefendiye aktarmayı başardıktan sonra, Fransız ipeğinden dokunmuş bir sabah elbisesi giymiş, saçlarını en son moda şekilde kestirmiş ve kıvrımış, gösterişli bir genç kadını ona sunmanın delilik olacağı açıktı. "Ayrıca, Maria Teyze senin hızlı olduğunu söyleyecektir, çünkü o bütün güzel kadınların öyle olması gerektiğini düşünür."

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldı Kitty. "*Güzel* mi?"

"Şimdi, Kitty, ıskalama! Öyle olduğunu biliyorsun! Babam daha geçen gün senin çok güzel bir yüzün olduğunu söylüyordu. Elbette, annemi özellikle memnun eden Gey senin mükemmel bir zevke sahip olman. Annem buna çok önem veriyor, biliyorsun ve mümkün olan en kısa zamanda seni yanına almaktan çok memnun olacağını söylüyor, çünkü hepimizi çok memnun edeceksin! Dışarı çıkacak mısınız? Eğer Bond Sokağı'ndaysanız, *The Pastor's Fireside*'ı Hookham's'a geri götürmenizi dilerim - tabii kendiniz okumak istemiyorsanız, ama hiç tavsiye etmiyorum!"

Sonra da konuğunu sabah gazetelerini incelemesi için bırakarak ayrıldı. Şapkasını ve pardösüsünü henüz giymiş, salona iniyordu ki, Lord Dolphinton zili şiddetle çekiştirip kapının tokmağına birkaç kez vurduktan sonra eve kabul edildi.

"Bayan Charing!" dedi lord hazretleri tedirgin bir ses tonuyla.

Skelton başını eğerek, "Sanırım lordum, hanımefendi şu anda dışarı çıktı, ama soracağım," dedi.

Dolphinton şapkasını ve bastonunu hafifçe ürkmüş uşağa doğru iterek, "Onu bekleyin!" dedi. "Onu görmeliyim! Önemli!"

"Aman Tanrım, Dolph, sorun ne?" diye bağırdı Kitty, aceleyle merdivenlerden inerken. Dolphinton onun elini tuttu ve soluk soluğa, "Seni görmeliyim!" dedi: "Seni görmeliyim!"

"Evet, evet, elbette!" dedi Kitty. "Kahvaltı salonuna gel ve bana her Geyi anlat!"

Kendisinin bu daireye götürülmesine izin verdi; ama kadın kapıyı kapatıp onu nazikçe ateşin yanındaki sandalyeye ittiğinde, tek bir kelime bile söylemekte büyük zorluk çekiyor gibiydi. Birkaç dakika boyunca ağzını açıp kapadı, yüzünde öyle bir acıklı ifadeyle ona baktı ki, kadın telaşlandı ve Bayan Plymstock'a kötü bir şey olup olmadığını söylemesi için ona yalvardı.

Sarsılarak yutkundu. "Hannah değil. Benim! Ne yapacağımı bilemiyorum. Senin için tekrar teklif etmek zorundayım!"

Gölmekten kendini alamadı. "Şimdi, Dolph, saçmalama! Annenin seninle alay ettiğini duydum." Başını salladı. "Senin ayaklarını yerden kesmem gerektiğini söylüyor. İstemiyorum. Kimsenin ayaklarını yerden kesmek istemiyorum. Hannah'nın bile. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ayrıca, Freddy bundan hoşlanmaz. Beni çağırabilir. Freddy ile düello yapmayacağım! Bunu yapmayacağım! Freddy'den hoşlanıyorum! Onu Hugh'dan daha çok seviyorum, ya da-

"Evet, evet, onu kuzenlerinin hepsinden daha çok seviyorsun!" dedi Kitty. "Seni çağırmayacak, söz veriyorum!"

"Annem evlenmeyeceğini söylüyor ama ben bilmiyorum. Annem onunla evlenmeyeceğini söylüyor. Başından beri bildiğini söylüyor. Eğer işi doğru yaparsam benimle evleneceğini söyledi. Diyor ki-

"Kontes olmak istediğimi söylüyor ve teklifini kabul etmem için seninle evlenirsem bana sağlayacağın avantajları anlatman yeterli!" diye araya girdi Kitty. "Ama bunların hepsi saçmalık Dolph ve seni bu duruma sokacak hiçbir Çey yok! Annene onun isteğini yerine getirdiğini ve benim seni dinlemeyi reddettiğimi söyleyebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Düşünmedim! Düşündüm. İnsanlar düşünemediğimi söyleyebilir ama düşünebiliyorum. Çoğu zaman saatlerce düşünürüm. Bunu düşündüm. Her şeyi gördüm. Beni reddediyorsun - artık buraya gelemiyorum - Hannah'yı göremiyorum - varlığıma bir nokta koyuyorsun! Tek şey, yüzebilmek! Kafama bir tabanca dayamak istemem. En azından," diye ekledi, "yapabileceğimi sanmıyorum. Bir keresinde dikkatsiz bir adam tarafından bacağımdan vurulmuştum. Yarısından fazlası hoşuma gitmedi."

Kitty oldukça korkmuş bir halde onun sandalyesinin yanına diz çöktü ve elini okşadı. "Hayır, hayır, Dolph! Lütfen böyle çılgınca konuşma! Anlıyorum! Çok iyi anlıyorum! Bunca zamandır sana yardım etmenin bir yolunu bulamamak benim hatam! Ama seni bu durumdan kurtaracağım!"

"Yapacak mısınız?" dedi lord hazretleri endişeyle.

"Yapacağım!" diye ilan etti. "Ah, canım, sanki her şey aynı anda başıma gelmiş gibi! Önce Camille, sonra Fish ve şimdi de-" Aklına bir fikir gelince sözünü kesti ve birden gözlerini lord hazretlerinin yüzüne dikerek sabit bir şekilde ona bakmaya başladı.

"Beni bundan kurtarabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi, gözlerinde bir umut ışıltısıyla.

"Bekle!" dedi Kitty. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, kaşları çatılmıştı ve bakışları duvara dikilmişti.

Lord Hazretleri itaatkâr bir tavırla bekledi ve onu bekleyen bir köpek edasıyla izledi. Birden yüzü gülmeye başladı ve ona dönerek iki elini birden tuttu ve düşüncesizce şöyle dedi "Buldum! Bunu daha önce düşünmeyecek kadar nasıl kaz olabiliyim? Benim zavallı, sevgili Fish'im! Hepsi onun ! Bayan Plymstock'la evleneceksin ve Freddy'nin bu konuda en ufak bir suçu olmamasını sağlayabilirim! Tek şey

- "Anneni kandırmaya itirazın mı var?" "Bunu

yapabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu dikkatle.

"Sana nasıl yapılabileceğini göstersem ve ona ne söylemen gerektiğini birkaç kez söylesem yapabilirsin."

"Evet, yapabilirim," diye onayladı lord hazretleri, güçlerinin farkına varılmasından memnun, "Yapmak isterdim!"

"Emin olmak için! Şimdi beni iyi dinle, Dolph! Arnside'a gitmek zorundayım ve sen de beni götüreceksin! Annene, sana söylediği gibi yaptığını ve Matthew Amca razı olursa seninle evlenmeye hazır olduğumu, ancak konuyu ona açıklamak için onu yüz yüze görmem gerektiğini söylediğimi anlatacaksın. Bunu anladın mı, Dolph? Çok iyi anladım! Ona yarın beni Arnside'a götürmek istediğini söyleyeceksin. Dolph, beni kendi arabamla götürmene izin verecek mi? Posta ücretlerinin çok yüksek olduğuna inanıyorum ve büyük miktarda para bulmakta benim kadar zorlanacağınızı tahmin ediyorum!"

"Seni kendi arabamla götüreceğim," diye tekrarladı, anladığını göstererek ve gözlerini acı verici bir konsantrasyon çabasıyla onun yüzünde sabit tutarak.

"Evet, bence hiç itiraz etmez," diye karar verdi Kitty. "Ve bizimle gelmesinden korkmamalı, çünkü Matthew Amca onun bir daha evine girmesine izin vermeyeceğine yemin etti ve bunu kastettiğini biliyor olmalı, çünkü son gelişinde Stobhill'e tüm kapıları sürgülettirdi ve soyunma odasının penceresinden ona gitmesi gerektiğini bağırdı. Zavallı Fish en kötü spazmlarından birini geçirdi ve itiraf etmeliyim ki şok ediciydi.

Matthew Amca'nın nezaketsizliği! O zaman Dolph, arabayı yarın sabah erkenden buraya getireceksin, unutma, çünkü özellikle öğleden önce kasabadan ayrılmak istiyorum! Hannah'nın da burada olmasını ayarlayacağım, sanki bana eçlik etmek için benimle gelmiğ gibi, biliyorsun ve üçümüz birlikte yola çıkacağız! Ve Arnside'a değil, Garsfield Rectory'ye gideceğiz!"

"Garsfield Rectory'ye git," diye onayladı Lord Hazretleri, şaşkın ama güven dolu bir ifadeyle.

Onu biraz salladı. "*Hugh*'a, Dolph! Onun rektör olduğunu biliyorsun! Seni Hannah'yla evlendirebilir, o zaman güvende olursun ve Hannah da annenin bir daha seninle alay etmesine izin vermez! Annen de yanına bir valiz almanın uygunluğunu sorgulamaz, çünkü gece Arnside'da kalmamızı bekler! Bu çok ünlü bir plan ve en iyisi de Freddy'nin bununla hiçbir ilgisi olmaması! Hepsi benim suçum olacak ve kimse onu zerre kadar suçlayamayacak!"

Lord Dolphinton'ın yavaş zihnine rolünü aşlamak zaman ve sabır aldı, ama komplonun dallarını iyice kavradıktan sonra o kadar heveslendi ki, Keppel Sokağı'na yaptığı bir ziyarette Kitty'ye eşlik etmekten güçlükle vazgeçirildi. Kitty onun kendisiyle gelmemesinin daha akıllıca olacağını düşündü, ama onun sağduyusuna pek güvenmiyordu ve varlığının Hannah'nın keskin gözlü baldızını tetikte tutacağından endişe ediyordu. Kendisinden ne beklendiğini gerçekten anladığından emin olduktan ve bir kaza Bayan Plymstock'un olaydaki rolünü oynamasını engellerse ona haber göndereceğine söz verdikten sonra onu binadan ve hemen Keppel Sokağı'na doğru yola çıktı.

Bayan Plymstock'u yalnız bulma şansına sahipti ve onun yararına neyin amaçlandığını anlamasını sağlamakta hiç zorlanmadı. Bayan Plymstock onu sakin, dikkatli bir sessizlik içinde dinledi, onunla çok acı verici bir şekilde el sıkıştı ve huysuzca şöyle dedi: "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, ama size ne söylemek istediğimi tahmin edebileceğinizi sanıyorum, Bayan Charing. Bana güvenebilirsiniz! Eğer hanımefendi yine Foster'ı korkutmaya başladıysa, kaybedecek bir dakikamız bile yok. Onu izin vermeyeceğim, bu kesin! Onunla evlendiğimde ne olacağını merak ederek kendinizle dalga geçmenize gerek yok: Ben hallederim! Sadece izin ver de

Parmağıma yüzük takarsan ne yapacağımı bilirim! Ne hanımefendiden ne de bir başkasından korkuyorum.

Zavallı Foster'ın yanına ya da yakınına gelmesine izin vermek istemiyorum. Parası ve diğer konularda tatsızlık demeye dilim varmıyor ama ben buna hazırım ve gözümün önünde akıllı bir avukat var, büyük olasılıkla her şeyi bir çırpıda halledecektir. Ve eğer o iğrenç doktoruna Foster'ın deli olduğunu söyletmeyi düşünürse, bakalım benim dürüst ve mantıklı bir adam olan doktorum buna ne diyecek! O deli değil! Deli olsaydı bile, ona bakmak yasal ve nikâhlı karısının görevidir ve leydim çok yaşlanmadan bunu anlayacaktır!" Kadın kararlı bir tavırla başını salladı, ama bir iki dakika düğünceli bir sessizlik içinde müstakbel kayınvalidesini tamamen Gağırtma ihtimali üzerinde durduktan sonra düğüncelerini tekrar Ğimdiki zamana döndürdü ve hızlıca Göyle dedi "Kardeşime tek kelime etmeyeceğim, Bayan Charing. Leydi Dolphinton olduğumda bana ne olacağını ona anlatmak için yeterince zaman var! Ama yarın buradan bir portmanto ya da benzeri bir şeyle çıkarken görülmem doğru olmaz. Rahibe geri dönmeden önce ihtiyacım olacak şeyleri hemen hazırlasam, Bayan Charing, bunları Berkeley Meydanı'na götürecek kadar nazik olabilir misiniz? Genellikle sabahları Rahibe için alışverişe gittiğimi biliyor olmalısınız, bu yüzden bu gece ihtiyacım olabilecek küçük bir şeyi yarın sepetime atabilirim ve bundan hiç haberim olmaz."

Kitty bu planı hemen kabul etti ve eşyalarını toplamasına yardım etmek için Bayan Plymstock'a üst kattaki yatak odasına kadar eşlik etti. Ancak çok geçmeden Bayan Plymstock'un yardıma ihtiyacı olmadığını anladı. Evin üst katındaki tavan arasından mütevazı bir valiz çıkaran Bayan Plymstock, bunu odasının zeminine bıraktı, gardırobunu hızlıca gözden geçirdi ve yanına alacağı giysileri anında ve pratik bir şekilde seçti. Bunlar hızla valize yerleştirildi; Bayan Plymstock valizi aşağıya kendisi taşıdı ve hizmetçilerin görüş alanında olmadığından emin olduktan sonra, kısaca şöyle diyerek Kitty ile kendisini evden çıkardı: "Bir at arabası bulana kadar ben taşırım, lütfen!"

Bayan Plymstock bir kez daha Kitty'nin elini sıktı ve hiddetle, "Keşke sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilseydim," dedi: "Keşke *sana* nasıl hizmet edebileceğimi bilseydim!" dedi ve Kitty cevap veremedi çekip gitti.

Meg'in, Kitty'nin Freddy kasabaya dönmeden önce Arnside'a gitmeye karar vermesini sorgulamadan kabul etmesi beklenemezdi, zaten öyle de olmadı. Kitty'nin uydurma açıklamasını hayretle dinledikten sonra, hayatında hiç bu kadar aldatıcı bir hikâye dinlemediğini söyleyerek gerçeğin söylenmesini istedi.

"Ama Meg, gerçekten de hemen Fish'e gitmem gerektiğini düşünüyorum! Freddy de Oxford'dan döndükten hemen sonra şehirden ayrılmayı pek istemeyecektir!"

"Kitty, bunun bir olduğunu *biliyorum*! Freddy'yi, dikkat etmezse Dolphinton'la kaçacağın konusunda uyarmıştım ama gerçekten kaçacağına inanmamıştım! Ama-"

Kitty güldü. "Umarım öyle değildir! Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun? Sana söz veriyorum, bunu asla yapmayacağım! Meg, rahat olabilirsin, çünkü arkadaşım Bayan Plymstock'a benimle gelip gelmeyeceğini sordum.

"Bir gün buraya gelen ve seni yürüyüşe çıkaran o tuhaf görünümlü yaratığı kastetmiyorsun değil mi?" diye soluk soluğa kaldı Meg. "Şey! Eminim seni kırmak istemem, ama söylemeliyim ki Kitty, çok tuhaf arkadaşların var! Ve bunu uygun hale getirmek için ona ihtiyaç duymana gelince, saçmalık! İnsan Arnside yerine İskoçya'ya bir yolculuğa çıkmak istediğini sanıyor! Keşke bana ne hakkında olduğunu söyleyen! Gitmene izin vermemem gerektiğine dair güçlü bir fikrim var. Freddy öyle diyecek, emin olun ve ben de onun yanında rezil olacağım."

"Hayır, öyle olmayacak, çünkü canı sıkılmayacak," diye güvence verdi Kitty ona. "Zaten kısmen biliyor, yarın seni görmeye geldiğinde ona verebileceğin, geri kalanını açıklayan bir mektup yazacağım. Sana söz veriyorum Meg, onun hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak niyetinde değilim. Yapamam!"

"Eğer itiraz etmeyeceğini düşünüyorsanız, neden bu kadar gizli olmak zorundasınız?" diye sordu Meg makul bir şekilde.

"Çünkü bu konuda hiçbir şey bilmemen senin için daha iyi olacak," diye açıkladı Kitty.

Meg bir protesto iniltisi çıkardı. "Tanrım, hayatımda hiç spazm geçirmedim, ama şimdi geçirirsem hiç şaşırمام! Korkunç bir şey yapacaksın!"

"Hayır, . En azından *bazıları* öyle diyebilir ama Freddy demez, eminim sen de demezsin. Bir düşün Meg! Bayan Plymstock benimle gelirken nasıl korkunç bir şey yapabilirim? Ve hemen ertesi gün buraya döneceğime söz veriyorum!"

Meg bundan biraz rahatlamıştı. Gün boyunca Kitty'den bu sırrı öğrenmek için birkaç girişimde bulundu, ama Kitty başını sallamaktan ve kıkırdamaktan başka bir şey yapmadı. Bu sinir bozucuydu, ama çaresiz bir eyleme kalkışmış olsaydı kıkırdayacak gibi görünmüyordu, bu yüzden Meg sonunda vazgeçti, omuzlarını silkti ve şöyle dedi: "Oh, pekâlâ, ama bence bu yaptığın hiç hoş değil ve yalvarırım başın derde girerse beni suçlama!"

"Hayır, bunu yapmayacağım!" Kitty, Freddy'ye bir mektup yazmanın sancıları içindeydi.

Bu mektup çok geçmeden Meg'in zarif, yaldızlı yazı kâğıdının birkaç sayfasını kapladı, çünkü Freddy'ye bütün hikâyeyi anlatmak doğal bir şey gibi görünüyordu, Leydi Dolphinton'ın şüphesiz kendi arabası olarak gördüğü arabada yolculuk için yaptığı akıllıca düzenleme ve zavallı Dolph'un, ayaklarını yerden kesmeye geldiğini söylediği zamanki kederli yüzü gibi, onun hoşuna gideceğinden emin olduğu hiçbir ayrıntıyı atlamadı.

Ertesi gün kendini biraz endişeli hissetmekten alamadı; Leydi Dolphinton'dan bir ziyaret gelseydi hiç şaşırmayacaktı. Düzenlemelerde bu kadar önemli bir payı Dolphinton'a emanet etmek gerçekten de tehlikeli bir şey gibi görünüyordu ve sonuçtan korkmasına neden oluyordu. Ancak Bayan Plymstock saat ondan kısa bir süre sonra Berkeley Meydanı'na vardığında ve bu endişeleri duyduğunda, kendinden emin bir tavırla her şeyin yoluna gireceğini söyledi. "Bazı şeyleri çabuk anlamaz Bayan Charing, ama bir şeyi kafasına bir kez yerleştirdiniz mi, ki bunu yaptığınızdan hiç kuşku yok, onu unutmaz. Tek sorun, heyecandan ve annesinin onu bulmasından korktuğu üzgün bir büzüşme içinde olabilir."

Her iki konuda da haklıydı. Yirmi dakika sonra evin önünde bir yolcu arabası durdu, Lord Dolphinton arabadan indi ve etrafına tazılar tarafından kovalanan bir tavşanı andıran bakışlar fırlattıktan sonra aceleyle merdivenlerden çıkıp ön kapıya yöneldi. Çok geçmeden Kitty ile Hannah'nın oturduğu salona alındı ve Skelton'ın gelmesini zar zor bekledi.

nefes almadan önce geri çekildi: "Başardım! Arabayı aldım. Bir sürü yalan söyledim. Söylediğin her şeyi hatırladım!"

Hannah anaç bir sesle, "Doğru," dedi. "Çok iyi iş çıkardın, Foster, tıpkı yapacağını bildiğim gibi ve şimdi rahat olabilirsin."

"Hayır, yapamam," dedi, buruşuk bir mendille solgun yüzünü silerken. "Peşimden gelmesinden korkuyorum!" "Öyle bir şey yapmayacak canım, çünkü yapması için hiçbir neden yok."

Lord Hazretleri gözlerinde dehşetle ona baktı. "Finglass yanımda!" bağırdı. "Bana casusluk yapıyor! Onu almayacağımı söylemeye cesaret edemedim. Şüphelenebileceğini düşündüm."

"Bu çok da iyi bir şey," dedi Bayan Plymstock sakince. "Benim gözetimim altında olmasını çok isterdim, çünkü onu yanımızda tutarsak hiçbir kötülük yapamaz."

Kitty cesaretle, "Evet, daha sonra evlendiğin haberini annene götürmesi için onu kullanabilirsin," diye araya girdi. "Ondan korkmamalısın Dolph, çünkü seni gözetleyebilse de hiçbir Gey yapamaz, biliyorsun. Senin emirlerine uymak zorunda; ve artık annenden kaçtığına göre ona ne haberler götürebileceği umurunda değil."

Adam kuşkulu görünüyordu ama Hannah ona Kitty'nin tamamen haklı olduğunu söyleyince adam bu güvenceyi kabul eder gibi oldu ve tedirginliği azaldı. Ama tam o sırada Meg'in sesi duyuldu ve Kitty ona aceleyle Meg'in sırrın içinde olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı, bu da onu yeniden düzensizliğe sürükledi. Neyse ki Meg onu her zaman o kadar tuhaf buluyordu ki, Kitty'nin umduğuna göre onun davranışlarında başka bir tuhaflık fark etmemişti.

Odaya girdi, Bayan Plymstock'la tokalaştı ve yolculuğa çıkmadan önce onu kibarca bir şeyler içmeye davet etti.

Dolphinton boğuk bir fısıltıyla, "Şimdi başlamak gibi!" dedi ve Kitty'nin kolunu çekti.

"Sevgili Dolph, bu kadar acele etmene gerek yok!" dedi Meg. "Arnside'a varmanızın iki saatten fazla sürmeyeceğini sanıyorum."

Bu onu o kadar kederli göstermişti ki, Kitty aceleyle Arnside'a zamanında varmayı özellikle istediğini söyledi. "Çünkü Matthew Amca bütün öğleden sonra kitap odasına kapanıyor ve böylece Fish'le rahat rahat konuşabileceğim," diye açıkladı.

"Matthew Amca'yı görmek zorunda kalmayacağım, değil mi?" dedi Dolphinton, yeni bir dehşet başını kaldırarak.

"Hayır, hayır, onu görmenize gerek yok! Bence Bayan Plymstock, belki de hemen gitmeliyiz."

"Razıyım," diye karşılık verdi Hannah, sepetini toplarken.

Meg sepete büyülenmiş gibi bakıyor ve içinde ne olabileceğini merak ediyordu ama yolcuları oyalamak için başka bir girişimde bulunmadı. Onlara ön kapıya kadar eşlik etti ve en üst basamakta durup el sallayarak veda etti, Dolphinton'a ertesi gün Kitty'yi zamanında getirmesini tembihledi. Tam arabaya binmek üzereyken bu emir onu duraklattı. Tedirgin tavırla omzunun üzerinden baktı ve tam Londra'ya dönmeyeceğini söyleyecekti ki, iki küçük ama kararlı çift el ceketini yakalayıp onu arabaya sürükledi. Kapı üzerine kapatıldı ve seyisi arabacının yanındaki kasaya bindi. "Hızlı sür!" dedi lord hazretleri, başını pencereden dışarı çıkararak. "Yaylan!"

Bölüm XVIII

Öğleden hemen sonra Berkeley Meydanı'na gelen Bay Standen, Skelton'ın paltosunu çıkarmasına yardım etmesine izin verdi, şapkasını ve eldivenlerini yan masaya bıraktı ve kravatını düzeltmek için büyük bir Venedik yaldızlı aynanın altında durdu. "Hanımlar evde mi Skelton?" diye sordu.

"Hanımefendi kahvaltı salonunda öğle yemeğini yiyor, efendim. Bayan Charing bu sabah şehir dışına çıktı ve anladığım kadarıyla yarına kadar dönmeyecek."

Freddy hafifçe şaşırılmış görünüyordu. "Öyle mi yaptı? Ona bunu yaptıran neydi?"

"Bilemiyorum, efendim."

"Tuhaf bir başlangıç!" dedi Freddy. "Beni anons etmenize gerek yok."

Skelton selam verdi ama evin arka tarafındaki salonun kapısını onun için açtı. Freddy odaya girdi ve kız kardeşine kardeşçe bir selam verdi. "Merhaba Meg! Skelton bana Kit hakkında ne söyledi? Nereye gitti?"

"Oh, Freddy, sen misin?" diye haykırdı Meg. "Ne kadar da hızlısın! Kitty de seni bekleyebilirdi! Bu hikâyenin tek kelimesine inandığımdan değil, umarım o kadar aptal değilimdir! Arnside'a gitti, ama yarın dönecek."

"Yaşlı beyefendi hasta falan mı oldu?" diye sordu Freddy, masaya oturdu ve ortadaki meyve tabağından bir elma seçti.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Dün Bayan Fishguard'dan 8. Henry'yle ilgili çok tuhaf bir mektup almış ve Arnside'da bir şeylerin yanlış gittiğinin açıkça belli olduğunu söylemiş."

"8. Henry hakkında her şey mi?" diye tekrarladı Freddy kuşkuyla. "Arnside'da ne yapıyor? Demek istediğim, hiçbir şey yapıyor olamaz! Adam öleli yüzyıllar oldu. Eğer düşündüğüm kişi oysa, bu iyi bir şey."

"ĐKte biz de bunu anlayamadık, çünkü o aptal yaratık o kadar çılgınca yazmıktı ki hiçbirimiz mektubunu okuyamadık. Bir cockatrice ve Kitty'nin yeni bir hizmetçi olduğunu düKündüğü Katherine adında bir kız hakkında bir Keyler vardı ve sonra, sayfanın biraz daha ilerisinde, ihanetle ilgili bir Keyler. Hiç anlayamadık!"

"Bir mızrak sapı kadar sade!" dedi Freddy, elmasını özenle soyarken. "Üst işlerine dokunmuş. Aşağıdayken ben de öyle düşünmüştüm."

"Evet, ama hepsi bu değil Freddy. Önce Kitty, sorunun ne olduğunu öğrenmek için onu eve götürmeni istedi. Ve sonra, aynı sabah, seni beklemeyeceğini, onun yerine Dolph'tan kendisini götürmesini isteyeceğini söyledi! Seni temin ederim, onu vazgeçirmeye çalıştım ama beni dinlemedi ve Dolph'la gitti!"

Bay Standen elmasını soyduktan sonra dörde böldü. "Bunu yapmamalıydım," dedi başını sallayarak. "Beni bekleseydin daha iyiydi! Dolph'u almanın faydası yok: üst işlerine de dokunmuş. Ne yapacağını bilemez."

Eğer o Balık şiddet yanlısı çıkarsa ne yaparım?" Çeyrekliklerden birini yedi ve düşünceli bir şekilde ekledi: "Düşündüm de, ben de ne yapacağımı bilemiyorum. Yine de, onun yapmayacağı bir şeyi yapmak için zorlayabilirim."

"Freddy, çok soğukkanlısın!" diye bağırdı Meg. "İşte Kitty, Dolph'la gizemli bir şekilde kaçıyor ve senin umurunda bile değil gibi görünüyor!"

Freddy, "Ben öyle ," diye cevap verdi. "Dolph'tan ona zarar gelmez."

"Bildiğin her şey için onunla kaçmış olabilir! Sen çok sıra dışı bir yaratıksın!"

"Onunla kaçmadığını çok iyi biliyorum ve eğer bu kadar kuş beyinli olmasaydın sen de bunu bilirdin."

"Evet, biliyorum, ama kabul etmelisiniz ki, onun etrafında dolanıp durduktan sonra bu hiç de şaşırtıcı olmazdı! Ama aslında o çok tuhaf arkadaşını da yanına aldı, Bayan Plymstock."

Freddy meyve tabağını dikkatle inceliyordu, Nit bu sözler üzerine gözlüğünü bıraktı ve şöyle dedi; "Öyle mi? O zaman bu her şeyi açıklıyor! En azından neden Arnside'a gittiğini tam olarak anlamıyorum, ama çok iyi bir nedeni olduğunu söyleyebilirim."

"Demek anlıyorsun!" dedi Meg. "Kitty anlayacağını söyledi, ama ben beni kandırdığını sandım. Freddy, o ne yapıyor? Bilmememin daha iyi olacağını söylemesi dışında bana tek bir kelime bile etmedi, bu da beni neredeyse histeri krizine sokuyordu!"

Freddy konuyu değerlendirirken, "Haklı olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Eğer düşündüğüm şeyi yapıyorsa, ki bundan emin değilim, ortalık toz duman olabilir."

"Sana yazdığı mektubu okusan iyi edersin," dedi Meg, birden Kitty'nin mektubunun varlığını hatırlayarak ve retikülünden çıkararak.

Freddy öfkeyle, "Ben de öyle sanıyordum!" dedi. "Onu bana hemen vermek yerine orada oturup sonsuza kadar beklemek sana yakışıyor mu Meg!"

"Bende unutmuşum," diyerek     r diledi Meg ve ona verdi.

Ona küçümseyen bir bakış fırlattı, gofreti kırdı ve sayfaları açtı. Kız kardeşi, o yavaşça bütün sayfaları incelerken giderek artan bir sabırsızlıkla oturdu, arada bir önceki sayfadaki bir cümleye bakmak için geri dönüyordu, aydınlanmayı talep etmek için duyduğ u ateşli arzuyu dizginleyerek, söylemeden önce sonuna gelmesini bekledi: "Eee?"

D  ğ  mlenmiş bir sorunla boğ uşuyor gibi görünen Bay Standen, bu söze en ufak bir aldırış göstermedi, ama Meg'in yoğ un kızg  nluğ ına rağ men mektubu baştan okumaya başladı. Sonra gizemli bir şekilde şöyle dedi: "Bana soracak olursanız, işi iyice abarttı!"

"Peki, sana soruyorum!" dedi Meg, affedilebilir bir şekilde öfkelenerek. "Bir sürü
Ne!"

Freddy ayağ a kalkarak, "Bunun bir anlam   yok," dedi. "Yine de bana yazması iyi oldu. Bunu görünce   ş  tebilirdim!"

"Freddy!" diye haykırdı Meg. "Bana olduğ unu anlatmadan beni terk etmek niyetinde değ ilsin, değ il mi?"

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı. "Sana her şeyi birazdan anlatırım! Bir kere şu anda vaktim yok: Yapmam gereken önemli bir iğ  var! Bir diğ eri, Kit anlatmam   istemiyor."

"Oh, bu en rezil şey!" Meg ağ ladı,

"Hayır, hayır, o kadar da kötü değ il!" dedi Freddy ciddiyetle. "Sakın toz kalkmayacak deme, çünkü kalkacak. *Ben* oflamaya dayanabilirim ama sen bundan hoşlanmazs  n."

Bu kışkırtıcı sözler üzerine odadan çıktı, sandalyesinin yanından geçerken kız kardeşinin omzuna nazikçe bir şaplak attı. şoför paltosunu yeniden omuz silkerek giydi, kıvırcık kenarlı kunduzunu aldı, özenle ve dikkatle başına geçirdi, eldivenlerini eline aldı ve kendini evden dışarı attı.

Niyeti en yakın caddeye kadar yürümek ve orada bir posta arabası bulmaktı; ama saatine bakmak için en üst basamakta duraklad  ğ ı sırada, bu yararlı araçlardan biri Meydan'ın köşesini döndü ve bir başka

Buckhaven evinin önünde durdu. Freddy, saatini cebine geri koyarak merdivenlerden indi, belli belirsiz bir şekilde kız kardeşini ziyarete kimin gelmiş olabileceğini merak ediyordu. Bu sorunun cevabı o anda gözlerinin önünde belirdi: Bayan Broughty neredeyse arabadan yuvarlanacaktı ve kutunun üzerinde oturan Jehu'nun taleplerini karşılamak için gereken tazminatı çantasında aramaya başladı. Görünüşe bakılırsa bu paralar onu aşırıyordu, çünkü alacaklılarıyla biraz heyecanlı bir tartışmaya girişti. Freddy, Bayan Broughty'nin hayranlarından biri değildi, ama içinden bir ses, nişanlısının, onun himayesindeki herhangi bir kızla arkadaş olmasını kesinlikle bekleyeceği konusunda onu uyardı, bu yüzden öne çıktı, şapkasını çıkardı ve kendine özgü zarafetiyle eğildi. "Yalvarırım bana izin verirsiniz!" diye mırıldandı.

"Ah!" diye irkildi Olivia ve elindeki retikülü düşürdü. "Bay Standen!"

Eşyalarını ona geri verdi. "Nasılsınız? Yardımcı olduğum için çok mutluyum! Şok edici soyguncular, bu jarveyler!"

Kasadaki beyefendi öfkeyle hackney araçlarının kiralanması için yasal ücretleri saymaya başladı, ancak on altı pelerinli kabadayının bunları kendisiyle tartışmak gibi en ufak bir niyeti olmadığını anlayınca, ses tonunu değiştirdi ve eğer istediği gibi davranabilirse, Quality üyelerinden başkasını asla kullanmayacağını söyledi. Sonra kendisine uzatılan yüklü miktarı cebine indirdi, anlamlı bir şekilde göz kırptı ve kırbacını sallayarak uzaklaştı.

"Ah, Bay Standen!" diye bocaladı Olivia. "Çok nazıksınız! Ne diyeceğimi bilemiyorum! Hiçbir fikrim yoktu-! Tek düğünüm sevgili Bayan Charing'e ulaşmaktı ve gördüğüm ilk arabayı selamlayıp içine atladım!"

Bay Standen'in rahatına nadiren katkıda bulunan iç sesi, şimdi onu önünde bir belanın belirdiği konusunda uyarıyordu. Dedi ki: "Bayan Charing'i mi görmek istiyorsunuz?"

"Ah, evet, çünkü çok büyük bir sıkıntı içindeyim ve bana yardım edeceğini söyledi!"

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm: şehir dışına çıktım!" dedi Freddy özür dileyerek.

Bayan Broughty bu kez pardösüsüyle birlikte retikülünü de bayrak yoluna bıraktı. "Şehir dışına gitti!" diye tekrarladı, son derece perişan görünüyordu, "Aman Tanrım, ne yapacağım ben?"

Freddy bir kez daha eşyalarını geri aldı. Bayan Broughty'nin ünlemini en gerçek anlamıyla kabul ederek büyük bir nezaketle cevap verdi: "Bunu söylemek benim için çok zor. Elimden gelen her şeyi seve seve yaparım ama gerçekleri bilemem. Bugün Bayan Charing'i sormanın faydası yok: yarın tekrar arayın!"

Bayan Broughty trajik bir ses tonuyla, "Çok geç!" dedi. "Kayboldum, çünkü Bay Westruther'dan başka başvurabileceğim kimse yok ve yapamam, yapamam!"

Bay Standen artık iç sesinin onu yanıltmadığını biliyordu. İçgüdüğü, onu titiz ruhunun nefret ettiği türden bir utanca sürüklemeye uygun olan bu durumdan, yardımına çağırabileceği her türlü maharetle kendini kurtarmaktı; ama doğuştan gelen bir şövalyelik ona yerinde durmasını söylüyordu. Küçümseyici bir öksürükle şöyle dedi: "Çok anlaşılır! Yerinizde olsam ona dönmezdim. Bana anlatsan daha iyi! Size yardımcı olmak için elimden geleni yaparım: Bayan Charing ile nişanlıyım, biliyorsunuz!"

Çılgınca onun yüzüne baktı. "Oh, evet, ama- Nasıl yapabilirim? Benim işlerimle dalga geçilmeyeceğine eminim! Ayrıca-ah, yapamam!"

"Hiç de değil!" dedi. "Memnun oldum! Bayan Charing'in kuzeniyle ilgili: çok hassas bir konu, ama benden bir şey saklamanıza gerek yok: her şeyi bilin!"

"Öyle mi?" diye bağırdı. "Ama bu onu ilgilendirmez! En azından, ne yapmalıyım?"

Bay Standen, ellerini sıkmaya başlarken bıraktığı manşonunu ustalıkla yakaladı, ona geri verdi ve çok anlamlı bir şekilde şöyle dedi: "Benimle meydanda bir tur atın. Burada duramayız: kasabadaki tüm aptallar ağzı açık bize bakıyor!"

Yumuşak huylu bir kız olan Bayan Broughty, adamın uzattığı kolun desteğini güçsüzce kabul etti ve kendisini bayrak yoluna doğru götürmesine izin verdi. İlk başta birbirinden kopuk ve anlaşılmaz söylemekten başka bir şey yapamadı, ama yatıştırıldı

Bay Standen'in anlaşılmaz ama teselli edici mırıltılarıyla çok geçmeden dertlerini onun kulağına dökmeye başladı.

Zekâsı birinci dereceden olmayan Freddy'nin bu son derece karışık ve laf kalabalığından ibaret hikâyenin özünü kavramasının imkânsız olduğu düşünülebilirdi, ama bir kez daha üç değişken ve heyecanlı kız kardeşe sahip olmak ona yardımcı oldu. Bayan Broughty'nin anlattığı hikâyeyi bulanıklıkla Ktiran bütün ilgisiz ayrıntıları bir bakıKta anladı ve aynı hızla bir kenara bırakarak, çok geçmeden temel gerçeği, yani Sir Henry Gosford'un annesinden kendisini evlendirmek için izin istediğini ve eğer bunu reddederse annesinin onu öldüreceğini anladı.

Heyecanlı kadınların abartılarına karşı akliselimin sesini yükseltmenin hem sonuçsuz hem de tehlikeli olduğunun farkında olan Freddy, akıllıca bir kararla bu konuyu geçiştirdi ve Bayan Broughty'nin Sör Plenty ile evlenmeye tercih ettiği çeşitli iğrenç kaderleri sempatik bir sessizlik içinde dinledi. Bayan Broughty'nin çarmıha gerilmeyi ya da yağda kaynatılmayı metanetle karşılayabilecek bir yapıya sahip olduğunu düşünmese de, onun çok büyük bir sıkıntı içinde olduğunu ve kötü bir kaderden kaçmak için içtenlikle çaba gösterdiğini fark etti. İlk fırsatta, Camille'den sık sık söz etmesinden cesaret alarak, ona Şövalye'nin bu felaketten haberi olup olmadığını sordu. Kirpiklerinin ucunda iki iri gözyaşı titredi ve cevap verdi: "Hayır, hayır, ne faydası olacak ki? Annem onunla evlenmeme asla ama asla razı olmaz ve bu onu büyük bir ıstıraba sürükler!"

İşte tam bu noktada Freddy'nin aklına parlak bir politika önerisi geldi. Bu fikir Freddy'nin gözlerini o kadar kamaştırmıştı ki, monologlarıyla dikkatini dağıtan Bayan Broughty'yi susturmak zorunda kaldı. "Konuşmaya devam edersen düşünemem," diye açıkladı. "Sanırım çok önemli: bir fikrim var!"

Kadın itaatkâr bir sessizlik içindeydi, arada bir başını kaldırıp adamın yüzüne bakıyor, ama onunla tekrar konuşmaya cesaret edemiyordu. Leydi Buckhaven'ın evinin görüş alanına bir kez daha girmişlerdi ki, adam dalgınlığından sıyrıldı ve aniden şöyle dedi "Seni kız kardeşime götüreceğim. Annen seni aramak için oraya gelecek mi?"

Titriyordu. "Ah, eğer tahmin ederse-! Ama kendisi de kasabada olduğu için beni hemen özlemeyecek ve dışarı çıkar çıkmaz amcamın evinden kaçtığımı bilmiyor. Ama-"

"Bunun bir anlamı yok," dedi Freddy. "Kızkardeşimin uşağına söyle, orada olmadığını söylesin. Çok güvenilir bir adamdır Skelton."

"Ama Leydi Buckhaven'ı nasıl rahatsız edebilirim?" diye itiraz etti Olivia. "O bana yardım edemez, zaten ben de ondan bunu istemem!"

Freddy, "Hayır, ama ben bu işi hallederken sizi bir yere bırakmak zorundayım," diye açıkladı.

İki eliyle onun koluna sarılmış, soluk soluğa ağlıyordu: "Halledin şunu! Oh, efendim, yapabilir misiniz?"

"Sana bir fikrim olduğunu söylemiştim," diye hatırlattı ona. "Bu şeyin doğru çıkacağından emin değilim ama denemekten zarar gelmez!"

Bay Standen'in her şeyi doğru yapabileceğinden kuşku duyanlar olabilirdi, ama Bayan Broughty onların değildi. Böylesine zarif bir beyefendiye, üstelik sevgili Bayan Charing ile nişanlı olan bir beyefendiye son derece güvenmekten başka bir şey yapamazdı. Daha fazla itiraz etmeye kalkışmadı, ama Leydi Buckhaven'ın evinin merdivenlerini çıkarken ona uysalca eşlik etti.

Skelton biraz şaşkın bir ifadeyle onları eve kabul etti ve hanımefendinin arabasını yeni sipariş ettiği bilgisini verdi.

"Boş ver onu!" dedi Freddy, şapkasını ve eldivenlerini uzatarak. "Nerede o?"

"Hanımefendinin giyinme odasında olduğunu sanıyorum efendim. Ona döndüğünüzü haber vereyim."

"Buna gerek yok. Bayan Broughty'yi salona götürün! Ve şuna dikkat et Skelton! Eğer biri gelip onunkini sorarsa burada değildir ve sen de onu görmemiştir!"

Skelton uzun ve başarılı kariyeri boyunca eksantrik genç beyefendilerle ilgili pek çok deneyim edinmişti. Daha önce Bay Standen'ı bu kardeşliğe dahil etmemiştir ve onu bu şekilde görünce hem üzüldü hem de şok oldu.

kararının bu kadar hatalı olduğunu düşündü. Ama duygularını gizledi ve Bay Standen'ın kız kardeşinin soyunma odasına doğru hafif adımlarla yürüdüğü sırada, çekingen Bayan Broughty'yi salona götürdü.

Meg onu görünce, "Aman Tanrım, Freddy!" diye haykırdı. "Şimdi ne olacak?" Gözlerinde bir umut ışıltısı parladı. Tam başına koymak üzere olduğu şapkasını bir kenara bıraktı ve hevesle şöyle dedi: "Oh, sonunda bana sırrını söyleyecek misin?"

"O değil," diye cevap verdi Freddy. "Onun yerine başka bir şey söyle!" Freddy, kızın küstahça baktığını fark etti ve ekledi: "Seninle dalga geçmiyorum! Keşke yapsaydım! Garip bir işim çıktı! Gerçek şu ki, yardımınıza ihtiyacım var."

Biraz yatışmış, ama yine de kuşkulu bir tavırla, bir soruşturmayla baktı.

"Broughty-girl'ü alt kata indirdim," dedi Freddy. "Onu salona koy."

"O zaman keşke onu tekrar götürseniz! Onu istemiyorum!" dedi Meg hiddetle.

"İşte bu : Ben de onu istemiyorum. Bir süredir ondan kurtulmam gerektiğini düşünüyordum. Sanırım bunu yapabilirim! Kit'in kuzeninin onunla arasını düzeltmeye çalıştığını biliyordun, değil mi?"

"Kitty'nin aralarında bir eşleşme yaratmaya çalıştığını biliyorum, ama bence bu hiç uygun değil!"

"Hayır, bana sorarsanız yapabileceği en iyi eşleşme bu değil!" "Kız! Peki ya Şövalye?"

"Şimdi, dinle, Meg! Sana tekrarlamamı istemediğim bir şey söyleyeceğim. Sana güvenmeliyim."

"Sanki bana sır olarak söylediğin hiçbir şeyi kimseye söylemeyeceğimi bilmiyormuşsun gibi!"

Freddy hiç etkilenmeden, "Gördüğün gibi değil, çünkü bu kasabada dolaşmasını isteyeceğim bir hikâye değil!" dedi. "Jack onu buraya getirmeden önce Şövalye hakkında ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Hayır," dedi Meg şaşkınlıkla.

"Evet, biliyorsun! Kit'e onun büyük olasılıkla kirli bir bulaşık olacağını söyledim." "Ah, o mu! Evet, neden?"

"Tam olarak ne olduğu ortaya çıktı," dedi Freddy. "Hiç de Şövalye değil, hatta tam bir serseri balık! Tam da düşündüğüm gibi: fildişi tornacısı!"

"Freddy, *hayır!*" diye bağırdı Meg, beti benzi atmıştı. "Ah, zavallı Kitty! O biliyor mu?"

"Aptal adam ona söylemiş. Sorun şu ki Meg, ondan da kurtulmalısın!"

"Aman Tanrım, evet! Biri gerçeği öğrenirse çıkacak skandalı bir düşünün!"

"Aynen öyle! Garip bir durum. Nasıl çözeceğimi şaşırdım, size söyleyebilirim. Şimdi aklıma bir fikir geldi. İkisinden de kurtulun!"

Meg ona baktı. "İkisi de mi? Bayan Broughty'yi de mi kastediyorsunuz?"

"İşte bu kadar. Zavallı kız çok zor durumda! Gosford ona teklifte bulundu ama onu kabul etmedi. Ona yardım etmesi için Kit'e yalvarmaya gitti. Onunla meydanda karşılaştık ve bana her şeyi anlattı. Çok şanslı bir durum, çünkü bana bir fikir verdi. İkisini de Fransa'ya götürün!"

"Delirmiş olmalısın!"

"Hayır, değilim. Birbirimize aşığız. En azından kız öyle: Camille'i hakkında konuşup duruyor, insanın midesi bulanıyor! Kit, d'Evron'un da öyle olduğunu söylüyor. Şaşırmamalı: Düşündüğünden daha züppe biri gibi görünüyor. Sorun şu ki, davasının umutsuz olduğunu biliyor."

"Bence de öyle, gerçekten! Eğer iğrenç, entrikacı bir kadın görseydim-"

"Onunla kaçmalıyım. Bunu ona söyleyeceğim," dedi Freddy.

"*Freddy!*" diye haykırdı skandala uğramış kız kardeşi.

"Çılgılık atmana gerek yok," dedi Freddy. "Güzel fikirler suya düştü!"

"Bu oldukça *şaşırtıcı!* Ve bana sürekli kuş beyinli olduğumu söylediğinizi düşündüğümde, sizi tokatlayabileceğimi ilan ediyorum! Sör Henry ile evlense çok daha iyi olur!"

"Hayır, evlenmedi," diye karşı çıktı Freddy açık yüreklilikle. "Bir kere, kimsenin evlenmek isteyeceği türden bir adam değil. Bir diğeri, biraz çatlak beyinli olmaya bağıladı - öyle olmasaydı bu küçük erdem parçasıyla evlenmeyi teklif etmezdi! Onunla evlenirse, on iki ay içinde kasabanın her yerinde tarla tekmeleyeceğinden , çünkü bu işi nasıl düzgünce yapacağını bilmesi beklenemez."

" olup olmaması seni ilgilendirmez!" diye karşı çıktı Meg.

"Beni ilgilendiren de bu!" dedi Freddy. "Kit'in bir arkadaşının Gehr'in *ileri gelenlerinden* biri olması ve büyük olasılıkla Kit'i *de* bu belaya bulaştırması ne güzel! Eğer Kit'in onu bu durumdan kurtarmaya çalışmayacağını düşünüyorsanız, Kit'i tanımıyorsunuz demektir!"

Bu son derece pratik bakış açısından etkilenen Meg kuşkuyla, "Evet, ama bir kaçamak: "Evet, ama-bir kaçış! Bundan hoşlanamam!"

"Umarım yapmazsın," dedi Freddy, biraz da sert bir tavırla. "Hadi oradan, sen bir Standen'sın! Mesele şu ki, Broughty kızı değil! Kit'in kuzeninin bunu nasıl karıştılayacağını henüz bilmediğim için kıza bir Gey söylemedim. Eğer o da istemezse, zor durumda kalacağım. Onu ziyarete gidiyorum. Bayan Broughty'yi burada bırak."

"Freddy, ben buna ortak olmayacağım! Buckhaven'ın kulağına giderse ne kadar hoşnutsuz olacağını bir düşünsene! Ayrıca, Bayan Broughty kızının böyle uygunsuz bir şey yapmasına yardım ettiğimi öğrenirse başıma neler gelir!"

Freddy, "Bunu bilemezsin: Skelton'a, biri onu sormaya gelirse burada olmadığını söylemesini söyledim," diye cevap verdi. "Daha fazla kalamam: yapacak çok işim var!"

Başka bir açıklama beklemeden soyunma odasından çıktı ve koşarak merdivenlerden indi. Sadece salona bakmak ve bir sandalyenin kenarında sinirli sinirli oturan Olivia'ya birazdan döneceğini söylemek için durakladıktan sonra tekrar evden çıktı ve Duke Caddesi'ne doğru yola koyuldu.

Şövalyeyi evde bulacak kadar şanslıydı. Aslında Şövalye geç bir saatte kalkmış, öğlen kahvaltısını yapmış ve beklenmedik misafirini muhteşem bir sabahlıkla karşılamış, bunun için de üzgün bir şekilde özür dilemişti.

"Beni *en dishabille* buldun! Dün gece sizin güzel bir parti olarak adlandırdığınız şeyi yedim!"

Konuşurken Freddy için bir sandalye hazırladı. Gülümsüyordu ama parlak gözleri ihtiyatlıydı ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Freddy'ye uzun paltosunu çıkarması için yardım edecekti ama Freddy başını sallayarak şöyle dedi: "Uzun süre kalmaya niyetim yok: yapacak çok işim var!"

Şövalye başıyla selam verdi ve dolaptan bir şişe ile iki bardak çıkarmak için arkasını döndü. "Yine de benimle bir bardak madeira alır mısınız?"

"Bunu zevkle yap," dedi Freddy. "Seni şeytani bir iş için görmeye geldim, d'Evron. Ne olduğunu biliyorsundur herhalde."

"Bir anlık sessizlikten sonra Şövalye, "Kuzenim size bazı şeyler söyledi, öyle mi?" diye sordu.

"Onları zaten biliyordum," diye yanıtladı Freddy. Özür dileyerek ekledi: "Bir süredir şehirdeydim, biliyorsun!"

Şövalye kızarak, "Ne?" diye sordu. "O zaman *tonumda*, *tenue*'mde beni ele veren bir şey mi var?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil!" Freddy ona güvence verdi. "Evcil hayvan almanıza gerek yok! Geçen gün babama da aynı şeyi söylüyordum: Bir apartman dairesini tanımayı öğrenmeden şehre inemezsin-" Bu anımsatmanın uygunsuz doğası aklına gelince hafif bir şaşkınlıkla sözünü kesti.

Şövalye bir kahkaha patlattı. "Ah, kelimeyi tedarik edebilirim! Deyimlerinize çok *aşınayım*. Sanırım siz 'bacaktan' derdiniz!"

"Ben olsam yapardım," diye sahiplendi Freddy. "Bu senin *tonun* değil. Ne olduğunu bilsem şaşardım! Sadece biraz dumanlı olduğunu düşünmüştüm."

"Umarım diğerleri bu kadar -nasıl desem?- zeki değildir! Yoksa beni ifşa olmakla mı tehdit ediyorsunuz?"

"Yapmadığımı biliyor olmalısın," diye cevap verdi Freddy. "Mantar beyinli bir şey ! Kuzeninle nişanlandım: onun rahatsız olmasını istemiyorum; skandal da istemiyorum. Dahası, sana zarar gelmesini de istemem."

Şövalye ona sahte bir selam verdi ve şarabı dökmeye başladı. "Teşekkür ederim! Ben de bir bacağı! Aslında yaşıyorum, *d'invention!* Risk alıyorum, evet, ama belki de bazılarının düşündüğü kadar büyük riskler değil. Size şunu söyleyeyim, M. Standen, eğer beni tehdit etmeye gelseydiniz, parmaklarımı suratınızda şaklatırdım! Tıpkı çok sevimli kuzeninizin yüzüne kapattığım gibi!"

"?" diye sordu Freddy. "Demek istediğim, bir sürü kuzenim var! Kuzenim Dolphinton'ın yüzüne parmağını şaklatmakta bir sakınca yok, ama kuzenim Jack'i kastediyorsan, ki öyle olduğunu sanıyorum, yaptığın aptalca bir şey! Karşı gelmek için tehlikeli bir adam."

"Rahat ol! Beni ifşa etmeyecek, çünkü buna cesaret edemez!"

"Bunu yapmayabilir," diye kabul etti Freddy. "Yine de sana bir kötülük yapma ihtimaline karşı bir groat bile koymazdım. Onu takım elbise giyerken çok nadiren gördüm. Yine de bu beni ilgilendirmez." Şarabını yudumlarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Aklıma gelmişken, Jack'e el altından bir iyilik yapmanın yolunu bulabilirsin," dedi.

Şövalye omuzlarını silkti. "*A quoi sort de le faire?* Eğer bunu yapmak isteseydim, İngiltere'de kalırdım. Ondan korkmuyorum, inanın bana! O bunu biliyor! Beni kendi ülkeme dönmeye ikna etmek için bu kadar zahmete girmesi biraz komik. Birkaç günden beri bunu yapmaya niyetliyim. Bu beni güldürdü! Beni çağırdığı için gittiğime mi sevinecek? Hayır, sanırım ama hiç önemi yok! Beni ziyarete gitmemi söylemek için mi geldiniz, efendim? *Cela n'en vaut pas la peine!*"

Freddy sakince, "Bayan Broughty'nin başının fena halde dertte olduğunu söylemeye geldim," dedi.

Şövalye pencereye doğru yürümüştü ama bunun üzerine hızla döndü. "Bayan Broughty'nin başının dertte olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"İşte bu," diye başını salladı Freddy. "Hans Crescent'tan kaçmak. O şey değil, ama onu suçlayamam. onun akrabaları kadar romantik bir dokunuş görmedim! Dahası," diye ekledi, konuyu soğukkanlılıkla değerlendirerek, "şehrin iyi bir bölgesi değil. Ben de orada yaşamak istemezdim."

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Şövalye sabırsızlıkla. "Ona ne oldu? Nerede o?"

"Onu kız kardeşime bıraktım," diye yanıtladı Freddy. "Kit'ten yardım istemeye geldi."

"Ah, bu Kitty'nin altın gibi bir kalbi var ve bunu yapacak!" diye Şövalye, alnı biraz aydınlanarak.

"Olabilir, ama orada değil," dedi Freddy sert bir sesle. "Orada değil! Nerede o zaman?"

"Büyük amcamın yanına gitti. Zavallı kız ne yapacağını bilemiyor! Gelip sana anlatsam iyi olur diye düşündüm. Mesele şu ki, Berkeley Meydanı'nda kalamaz. Broughty-woman'ın onu aramaya başladığında aklına gelecek ilk yer."

"Ama söyle bana, yalvarırım! Madam'ın keşfettiği şey -*Mon Dieu*- bu değil mi? Sebep olan ben değilim-?"

"Oh, hayır, öyle bir şey yok! Sör Henry Gosford'u tanıyor musunuz? Onun için teklif edildi."

"Şu ihtiyar!" dedi Şövalye küçümseyerek. "Madam Broughty'nin niyetini iyi biliyorum, ama Olivia *vieillard*'a gülecek!"

"Onu gördüğümde gülmüyordu. Dediğini yapmazsa annesinin onu öldüreceğini söyledi. Ben de öyle düşünmüyordum ama Bayan Broughty'ye bunu söylemenin bir yararı yok. Her tarafım titriyor."

"Ah, *la pauvre*! O bir *kadın ejderhası*, ama yine de o meleği sunağa zorlayamaz! Azarlayacak, tehdit edecek, ama kendi kızına zarar vermeyecek! Bu Sör Henry unutulacak, ben de unutulmalıyım! Ve bir gün, eminim, bir başkasıyla tanışacak - *cesur bir adamla*! Bunu düşünmek bile yüreğimi parçalıyor, ama onun iyiliği için bunu dilemeliyim, kendimi bu düşünceye alıştırmalıyım!"

"Kendini buna alıştırmamanın bir yararı yok," dedi Freddy, etkilenmemişti. "Böyle bir şey olmayacak."

"O *radıocuyla* evlenmeye razı olmayacak!"

"Hayır, büyük olasılıkla hayır. Bana öyle geliyor ki kuzenim Jack'ten açık çek almayı kabul edecek," dedi Freddy acımasızca.

"Hayır! Hayır!" diye bağırdı Şövalye, beti benzi atmıştı. "Böyle bir şey söyleyemezsiniz!"

"Söylemiştim. Yapılacak çok anlaşılır bir şey. Annesinden korkuyor: ona dönmeyecek. *Sen* Fransa'ya git, yapabileceği başka bir şey yok! Jack' ona çok iyi davranacağını biliyor olmalı: en azından onun koruması altında yaşadığı sürece. Sorun şu ki, bu küçük ilişkiler genelde uzun sürmez. Dikkat edin, Jack onu bir şilin bile almadan terk eder demiyorum, çünkü etmez. Yapılacak en kötü şey ve o da kötü biri değil. Ama _."

"Dur! Dur!" dedi Şövalye boğuk bir sesle. Kendini masanın yanındaki bir sandalyeye attı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Konuştuğunuz her kelime işkence! Ah, neden onun yolundan geçtim ki? Ona sefalet getirdim!"

"Hiç de öyle görünmüyor," diye itiraz etti Freddy. "İyi ki yolunu kesmişsin! Onu kurtarabildin."

Şövalyenin parlak kahverengi bukleleri arasında kıvranan parmakları, Bay Brummell'in moda haline getirdiği Brütüs'ün hayranlık uyandıran bir örneğini hızla mahvediyordu. Freddy bunu acı dolu bir onaylamazlıkla izledi. Bu ona yararlı bir amaca hizmet ediyormuş gibi görünmüyordu; aslında oldukça ahlaksız bir yıkım işiydi.

"Anlamıyorsunuz!" diye inledi Şövalye. "Hayatımı, her şeyimi verirdim ama çaresizim! Ona yardım edemem, en çok da ben! Diyebilirsiniz ki, ben *Latincemden de uzağım!*"

"Böyle bir şey söylememeliydim, çünkü Fransız dilinde hiç de kolay değilim ve ne anlama geldiğini biliyorsam kahrolurum. Babam olsa bilirdi herhalde: onun zamanında çok Fransızca konuşurlardı. İtalyanca da. Bütün kıtayı dolaştı, bilirsin. O Bonaparte denen adam buna bir son verdi, bu yüzden Büyük Tur'a hiç çıkamadım. Şikayet ettiğimden değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, hiç bu kadar seveceğimi düşünmemiştim."

Şövalye ona oldukça çılgınca baktı. "Ah. Ne diyorsunuz? Bu bir *hors de propos*! Bana beni öldüren haberler getiriyorsunuz ve bana Grand Tour'dan bahsediyorsunuz! Tamamen İngiliz işi, *en effet*!"

Freddy makul bir şekilde, "Ne olacak ki?" dedi. "Fransızca bilmediğimi söyledim ya!"

Şövalye bir kez daha başını ellerinin arasına aldı ve acı bir kahkaha atarak, "Ah, ne kadar duygusuzsun sen!" dedi.

"Duyarlı olmayabilirim, ama bir adam gelip Kit'in başının dertte olduğunu söylediğinde oturup saçımı başımı yolacaksam namerdim!" diye karşılık verdi Freddy. "Bu ona çok iyi gelirdi!"

Şövalye başını kaldırdı ve ellerini açtı. "Ama güçsüz olduğumu anlamıyor musunuz? O kadın Olivia'yla evlenmeme asla izin vermez! Ah, onu önemsemediğimi, bütün kalbimle ona sahip olmak istemediğimi, onu Fransa'ya, annesinden, Gosford'dan, kuzeniniz olan o *hayduttan* uzaklara götürmek istemediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Peki, neden yapmıyorsun?" diye sordu Freddy. "Konuşma yapmak için böyle bir adam görmedim!"

Şövalyenin elleri çözüldü. Sanki şimşek çakmış gibi Freddy'ye bakakaldı. "Yapmak mı?" diye tekrarladı. "Diyeceksiniz ki-un *enlèvement*!"

Freddy içini çekti. "Hayır, yapmazdım. Sana Fransızca bilmediğimi söyleyip duruyorum." "*Pardon*. A-a flight-a-bu kelimeyi bilmiyorum!"

Freddy yardımsever bir tavırla, "Herhalde kaçmaktan söz ediyorsunuz," dedi. "bu: taşı

"Annesi onu bulmadan önce Fransa'ya gitmeli."

Şövalyenin gözleri parladı. "Ah, benim tamamen alçak olduğuma inanıyorsunuz!" haykırdı.

"Sen oradasın, çünkü ben bilmiyorum. Bana öyle geliyor ki sen tamamen pastırma beyinlisin!"

"Ama bu bir rezillik olur! Sana söylüyorum, o meleğe karşı senin anlayamayacağın bir saygı, bir hayranlık duyuyorum! Onu bu şekilde çalmak -ben, bir oyunbaz, bir maceraperest- çok büyük bir alçaklıktır!"

"Ben buna kötülük demem," dedi Freddy. "Öyle bir şey değil elbette, öyle olduğunu söylemiyorum. Eğer onunla evlenmek istemiyorsan, bu hiç de iyi olmaz!"

"Mümkün olsaydı, onunla hemen evlenirdim!" dedi Şövalye aceleyle.

"Şey, bu mümkün değil. Fransa'ya gittiğinizde onunla evlenin."

Şövalye odanın içinde volta atmaya başladı. "Onu anneme götüreceğim. Madam Broughty gibi biri değil, emin olun!"

"Çok iyi bir fikir," diye onayladı Freddy.

"Babam-ah, ilk başta bana biraz kızmış olsa bile, gözleri meleğime takılınca yumuşamaz mıydı?"

"Öyle olmalı," diye kabul etti Freddy.

Şövalye onunla yüzleşti. "Söyleyin bana, siz ki en seçkin, en doğru bir aileden geliyorsunuz, bunu yapmalı mıyım?"

Freddy, "Tam da sana söylediğim gibi!" dedi. "Üstelik kaybedecek zamanımız da yok."

Şövalyeyi bir şüphe sarstı. "Bana güvenebilir mi? Çok genç, çok masum!"

"Neden olmasın ki? Demek istediğim, eğer masumsa, hiçbir neden yok. Bunu bilmeliydi!"

Şövalye derin bir nefes aldı ve kollarını açtı. "*La tête me tourne!* Ama yarım saat geçti, bak beni, *plongé dans le désespoir!* Sonra sen bana geldin, *comme ange tutelaire*, ve beni cennete götürdün!"

"Hizmet edebildiğim için çok mutluyum," diye mırıldandı Freddy, ayağa kalktı ve boş bardağını yere bıraktı.

Şövalye sarsılmış bir kahkaha attı. "Ah, söyleyecek sözüm yok! *Je n'en suis plus!*"

"Öyle mi?" dedi Freddy umutla. "İyi bir şey: konuşarak kaybedecek zaman yok! Aslında hiçbir zaman çok konuşan biri olmadım: zeki değilim, bilirsin!"

"Siz-!" dedi Şövalye, zonklayan *bir* ses tonuyla. "En azından size teşekkür etmeme izin verin!"

Freddy'nin gözleri dehşetle yerinden fırladı, çünkü korkunç bir an için Şövalye'nin onu kucaklamaya niyeti varmış gibi göründü. Ancak, heyecanlı Fransız onun iki elini tutmakla yetindi ve derin bir duygusallıkla haykırdı: "Benim !"

"Hayır, hayır, sizi temin ederim, öyle bir şey yok!" dedi Freddy. "En azından aklıma bir şey geldi! Hazıra nasıl konarsın bilmem! Yanımda büyük bir meblağ vardı: İhtiyacım olabileceğini düşündüm, ama ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Umarım şu anda körüğünü bırakman senin için pek uygun değilse bana söylemekten çekinmezsin!"

"Ah, siz cömertliğin ruhusunuz!" dedi Şövalye, ellerini hararetle sıkarak. "Ama hayır! Benim de üzerimde büyük miktarda para var!" Gözlerinden bir fesatlık fışkırdı. "Size söyleyeyim mi? Evet, çünkü senden bir sır saklayabilir miyim? Kuzeniniz beni *evine* davet ederek büyük bir onur verdi, bana söylediğine göre, piquet'teki yeteneğini benimkiyle yarıştırmak *istiyormuş*. *Eh bien!* Biraz yetenekli biri, ama belki biraz öfkelen dim -our *raison à moi connue!*- ve onun kazanmasını seçmedim. *C'est du genre comique, n'est-ce pas?*"

"Kartları karıştırdın, değil mi?" dedi Freddy. "Umarım onu at tırnaklarına çarpmamışsındır! Yine de beni ilgilendirmez. Kendini toparlayacağını sanıyorum: Şimdiye kadar yuvarlandığını hiç görmedim! Bir sezlong kiralamalısınız! Posta ile seyahat etmek istemeyecektir. Akşama kadar Genel Postaneden ayrılmıyormuş gibi bir fikrim var. Gece yolculuğu, rahatsız edici bir iş! Ayrıca, şehirden hemen ayrılmalıyım."

"*Soyez tranquil!* Hemen bir posta arabası kiralamaya gidiyorum! Bir gece Dover'da olmalıyız, çünkü bilmelisiniz ki paket sabah sekizi biraz geçe kalkıyor. Korkmayın! Meleğim bir kraliçe gibi olacak, ben de onun kölesi!"

Freddy kendi düşünceleriyle boğuştuğundan, bu şövalyece ifade ondan sadece soyut bir baş sallaması aldı. Şövalye, sonunda

Ellerini serbest bırakarak, kaçış planlarını formüle ederek odada dolaşmaya başladı. Freddy tören yapmadan onun sözünü kesti. "Bak ne diyeceğim!" dedi. "Onu sana getireceğim! Kız kardeşimin evinden yola çıkması onun için iyi olmaz. Burada da görülmese iyi olur. Golden Cross'u biliyor musun? Charing Cross'ta çok hoş bir evdir. Bir saat orada buluşuruz. Piccadilly'deki Bear'dan yola çıkarsan tanıdığımız birini görmeyeceğimizden emin olabilirsin. Şimdi Berkeley Meydanı'na dönüyorum. Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Kendi hesabıma halletmem gereken önemli bir iş var."

Sonra şapkasını ve abanoz bastonunu aldı ve Şövalye'nin teşekkürlerini ve itirazlarını kısa keserek oradan ayrıldı.

Berkeley Meydanı'na bir kez daha vardığında, kız kardeşini misafir odasında Bayan Broughty'yi pek hevesli olmasa da nazikçe ağırlarken buldu. Bir yüzdeki solgun ifadeden ve diğer yüzdeki uzun süredir acı çeken ifadeden, Meg'in ziyaretçisinin aklını başka yöne çevirme çabalarının başarıyla sonuçlanmadığı anlaşıyordu. Freddy'nin içeri girmesiyle Olivia ayağa kalktı, ellerini çarpan göğsünde kavuşturarak haykırdı: "Oh, ne yaptınız, efendim?"

"Her şey yolunda ve sıkı," diye cevap verdi Freddy. "Seni bir saat içinde Golden Cross'ta d'Evron'la buluşmaya götürüyorum: akşam yemeğine kadar Dover'da olursun, sanırım. Yarın sabah Calais'ye yola çıkıyoruz."

Bu kısa ve öz açıklama hanımları bir an için sersemletti. Konuşma gücünü ilk kazanan Meg haykırdı: "Kaçamak mı? Kaçmamalı! Freddy, çıldırdın mı sen?"

Ama Olivia, Freddy'ye birkaç dakika suskun bir şekilde baktıktan sonra, elini tutup öperek onu büyük bir utanca sürükledi. "Ah, Bay Standen, size nasıl teşekkür edebilirim?" diye kekeledi. "Oh, ne kadar nazıksınız! Oh, çok mutluyum!"

"Öyle olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı Freddy, elini geri çekerken. "D'Evron da çok mutlu. Sizi hemen annesine götürmek istiyor. Sizi temin etmem için yalvarıyor - ona son derece güvenebilirsiniz! Kraliçe olacakmış ya da öyle bir şey: pek katılmıyordum ama söylediklerinden öyle bir izlenim edindim."

"Ama Freddy, gerçeği biliyor mu?" diye sordu Meg. "Olduğuna inandığımız kişi olmadığını mı? O-"

"Elbette hanımefendi, *her şeyi* biliyorum!" Olivia ona güvence verdi. "Oh, lütfen Camille'ime gitmemem gerektiğini söylemeyin!"

"Ama-"

"Meg, sana bir çift sözüm var!" diye araya girdi Freddy, kızın kolundan tutup kapıya doğru itti. Odanın dışında onu serbest bıraktı, ama sert bir kınama tonuyla şöyle dedi: "Tam da göz kırpmaya başladığımız bir anda yolumuza taş koymaya çalışmak sana yakışıyor mu! şimdi dilini tut, yoksa hepimizi tekrar düzensizliğe sürükleyeceksin!"

"Evet, ama Freddy, düşünüyordum da-"

"Umarım yapmazsınız, çünkü siz düşünmeye başladığınızda bundan bir hayır geleceğini hiç bilmiyordum. Seni dinleyecek olsaydık, kendimizi garip üzengiler içinde bulmamız çok muhtemeldi."

Meg öfkeyle, "Sen yaşayan en iğrenç yaratıksın!" dedi. "O korkunç kadın kızının kaçmasına yardım ettiğimi öğrendiğinde ne duruma düşeceğimi hiç düşündün mü?"

"Bunu keşfetmeyeceğim. Bu konudan bahsetmemesi için onu uyarmak istedim. Skelton ona kızın buraya gelmediğini söylediğinde - ki bu bana hatırlattı: eline birkaç Sarı Çocuk tutuşturmayı unutmamalıyım! Onu kaldığı yerde bulamayacak. Parasını ödedi -en azından umarım öder- ve gitti! Bir mızrak sapı kadar sade! şimdi iyi bir kız ol Meg ve Tanrı aşkına düşünmeye çalışma! Yapılması gereken daha önemli bir şey var. Bayan Broughty'nin geceliği olmadan gitmesine izin veremem! Paris'e gidene kadar neye ihtiyacı olacaksa onu vermeliyiz."

"Ne yani, o sefil kıza kendi giysilerimi vermemi mi bekliyorsun?" diye sordu Meg.

"Geceliği kaırmaz, at onu! Ona bir de şal verseniz iyi olur."

"Eğer bunu yaparsam, anneme bu şok edici olay hakkında *en ufak bir* bilgim olduğunu söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Her şeye söz ver!" dedi Freddy umursamazca.

"Oh, çok iyi o zaman!" dedi Meg ve Olivia'yı kendisiyle birlikte üst kattaki yatak odasına davet etmek için salona geri döndü.

Kısa bir süre sonra Freddy, Bayan Broughty'yi bir faytona bindirdi, arabacıya Golden Cross'a gitmesini söyledi ve sorumlusu ile yan yana oturdu. Ayaklarının dibinde mütevazı bir valiz duruyordu ve Bayan Broughty bir kolunun üzerinde katlanmış bir şal taşıyordu. Yanakları nazikçe kızarmış, gözleri hafifçe parlıyordu ve keyifli bir rüyanın içinde yüzüyor gibiydi. Freddy'nin kendisine hitap eden sesiyle kendine geldi ve irkilerek ona doğru döndü. "Oh, özür dilerim! Ben gelmemiştim!"

"Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim," dedi Freddy. "Ablam sana sahip olman gereken her şeyi verdi mi?"

"Evet, çok nazikti ve çantayı kendi elleriyle hazırladı! Çok etkilendim!"

"Kendisi , değil mi? O zaman bir şey unuttuğuna girerim!"

"Hayır, eminim yapmamıştır! Sadece fantezi! Paris'e vardığımda giymek üzere yanıma çok güzel bir elbise almamı istiyor, çünkü üzerimdeki elbisenin yolculuk sırasında çok yıpranacağını söylüyor!"

Bay Standen'ın gözlerinde bir umut ışıltısı parladı. "Leylak rengi olan mı?" diye sordu. "Hayır, leylak değil, yeşil ve en iyi kumaştan!"

İç çekti. "Leylak rengi olanı vermeyeceğini sanıyordum," dedi kederle. Uzun bir yolculuğa çıkacak bir kadın için gerekli olduğunu düşündüğü eşyaları hızlıca zihninden geçirdi ve aniden şöyle dedi: "Saç fırçası ve tarak. Diş fırçası."

Bayan Broughty şaşkın bakışlarını ona çevirdi. "Ah, canım! Sanmıyorum- Ne yapmalıyım?"

Freddy kararlı bir ifadeyle, "Dur ve satın al," diye cevap verdi. "İyi ki kız kardeşimin çantayı hazırladığını söylemişsin. Böyle şeyleri genellikle nereden alırsınız?"

"Bilmiyorum," diye bocaladı Olivia. "Şehre geldiğimden beri onları almaya fırsatım olmadı. Leicester Meydanı'ndaki Newton'dan alınabileceğine eminim, ama cüzdanımda sadece bir iki şilin var ve annem oradadır diye Newton'a gitmeye cesaret edemiyorum!"

Freddy, arabacıya yeni yönü haykırmak için başını pencereden dışarı çıkararak, "Onları sana getireyim," dedi.

"Oh, Bay Standen, siz çok-! Hayır, hayır, !"

"Evet, almalıyım," dedi Freddy. "Diş fırçası olmadan Fransa'ya gidemem. Düğün hediyesi!"

Olivia bunda uyumsuz bir şey görmedi ama ona içtenlikle teşekkür etti. O Newton's Emporium'un tehlikelerine göğüs gererken, Olivia arabadaki köşesine sinmiş, her an annesinin yüzünün pencerede belirmesinden korkuyordu. Ama gözlerine böyle korkunç bir görüntü çarpmadı ve kısa bir süre sonra Bay Standen kucağına düzgün bir paket koyarak ona yeniden katıldı; ve araba Charing Cross'a doğru gümbür gümbür ilerledi.

Burada, Golden Cross'un avlusunda, elinde saati, yüzünde endişeli bir ifadeyle bir aşağı bir yukarı volta atan Şövalyeyi buldular. Olivia'nın arabanın penceresinden baktığını görünce, saatini tekrar cebine soktu ve kapıyı açmak için öne fırlayarak haykırdı: "*Mon ange, ma bien-aimée!*"

"Camille'im!" diye ciyakladı Olivia, neredeyse arabadan onun kollarına düşüyordu.

Tutkuyla kucaklaştılar. Yaşlı arabadan daha bir şekilde inen Bay Standen, bu hareketleri titizlikle izledi ve ilgili arabacıya bir açıklama yapması gerektiğini hissetti. "Fransız!" dedi kısaca. "Sakın gitme! Sana ihtiyacım olacak. Karışmak istemem, d'Evron, ama belki fark etmemişsinizdir: Perdenin arkasından size bakan birkaç garson! Şezlongunuz bu mu? Yerde olsam ona binerdim!"

"Ah, dostum!" dedi Şövalye ona dönerek. "Size ne söyleyebilirim? Size borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Freddy kararlı bir şekilde, "Hiçbir şey söylemenize gerek yok," diye cevap verdi. "Zamana sıkıştım! Kolayca ödeyebilirim! Londra'yı bir daha ziyaret etmezseniz size çok minnettar kalacağım!"

Şövalye bir kahkaha patlattı. "Ah, hiç korkmayın! Kuzenime saygılarımı sunun lütfen, üzülerek veda ediyorum!"

"Oh, evet, Bay Standen! Lütfen, sevgili Bayan Charing'e nasıl olduğunu anlatır ve onun iyiliğini asla ama asla unutmayacağımı söyler misiniz?" dedi Olivia. "Ve, ah, Bay Standen, her şey için size çok minnettarım-"

"Evet, evet!" dedi Freddy, onları bir posta arabasının beklediği yere götürürken. "Yalvarırım bunu hiç düşünmeyin! Zevkle!"

Sonra onu arabaya bindirdi, Şövalyeyle el sıkıştı ve atlar ilerlemeye başlarken el sallayarak vedalaştı. Daha sonra tekrar at arabasına döndü. "Doctors' Commons!" diye emretti. "Ve sakın oyalanmayın!"

Bölüm XIX

Londra'dan Rahip Hugh Rattray'in oturduğu Garsfield'e kadar çok uzun bir mesafe yoktu, ama yolda geçen zaman Lord Dolphinton'ın sinirlerini bozmaya ve Bayan Charing'in sabrını zorlamaya fazlasıyla yetmişti. Bayan Charing'in bütün konuşmaları Lord Dolphinton'ı annesinin peşinde olmadığına inandırmaya yetmedi; bozuk bir iz birkaç dakika beklemesini gerektirince, daha fazla kontrol etmek Lord Dolphinton'ın zayıf mantığını tamamen alt üst edecekmiş gibi göründü. Atlar değiştirilirken bir şeyler içmek için duraklamaya gelince, bunu bile istemiyordu. Ne Finglass ne de arabacı onun bu sabırsızlığı karşısında şaşırdıklarını belli etmediler. Kendisi de onu bu kadar endişeli bulmaya hazır değildi, ama onun eşliğinde sadece beş mil gittikten sonra Bayan Plymstock'un neden Gretna Green'e kadar bir yolculuğun onun için uygun olmayacağını hiç tereddüt etmeden söylediğini kolayca anlayabildi.

Bayan Plymstock, Kitty'nin büyük hayranlığı içinde, her zamanki soğukkanlılığını korudu, Lord Hazretleri'yle onu yatıştırıcakmış gibi görünen gerçekçi bir şekilde konuştu ve bir an bile kızgınlık belirtisi göstermedi. Gerçekten de Kitty onun hiçbir şey hissetmediğine inanmak istiyordu ve birkaç kez onunla sert bir şekilde konuşmak istediği için kendinden utanıyordu.

Oldukça saygın bir mahalle olan Garsfield, Arnside'a on milden daha az bir mesafede yer alıyordu ve köyün yanı sıra birkaç çiftlik, bir ya da iki güzel ev, belki bir düzine daha küçük ev, daha küçük eşraf tarafından işgal edilmiş ve bir dizi pitoresk kulübeden oluşuyordu. Bahçesi Kilise Bahçesine bitişik olan Papaz Evi, köy sokağının bir ucunda yer alan konforlu, kare şeklinde inşa edilmiş bir evdi. İki çift kanatlı pencerenin arasına tam olarak yerleştirilmiş ön kapısından, düzenli çiçek tarhlarına kadar her şey düzgün ve simetrikti. Bayan Plymstock bu evi çok beğenmiş ve arabadan inerken, tam da kendisinin yaşamak isteyeceği türden bir ev olduğunu söylemişti. Bu gözlem Lord Hazretleri'nin zihnini bir an için endişelerinden uzaklaştırdı ama aynı zamanda daha da endişelenmesine neden oldu. Kızın yüzüne ciddiyetle bakarak şöyle dedi: "Dolphinton Evi'ni daha çok seviyorum!"

"Evet, öyle olacağından eminim," diye cevap verdi.

"Böyle değil," dedi Lord Hazretleri, sözlerinin kız üzerindeki etkisini dikkatle izleyerek. "Daha büyük. Çok daha büyük. George'un evinden daha büyük. Arnside'dan daha büyük." Düşündü ve belli bir memnuniyetsizlikle ekledi: "Legerwood kadar büyük değil."

"Legerwood benim için çok büyük, Arnside ise çok küçük olur," dedi Bayan Plymstock, iki evi de hiç ziyaret etmemişti.

Bu cevaptan çok memnun oldu ve arabacıyı ahırlara götürmesi için yönlendirmek üzere kalan Kitty'ye, Hannah'nın Dolphinton'ı Legerwood ya da Arnside'a tercih ettiğini bildirmek için geri döndü. Fie o sırada arabasının uzaklaşmakta olduğunu fark etti ve hemen Finglass'ın aldatıldığından şüphelenerek bilmediği bir yolla Londra'ya dönüp haberi Leydi Dolphinton'a ileteceği korkusuna kapıldı. Finglass'ın Rektör'ün arabasına binip gitme küstahlığını göstermesinin imkânsız olmadığını düşünüyordu gibiydi ve adamı geri çağırmaya çok meyilliydi.

"Hayır, hayır, bu onu kuşkulandırır!" dedi Kitty. "Emin ol, YeĞil Adam'a gitmekten baĞka bir Ėey düĞünmüyor! Ona en az bir saat kalmamız gerektiğini söyledim."

"Gel, Foster!" dedi Bayan Plymstock, elini onun koluna sokarak. "Bayan Charing'in kuzenimize Leydi Buckhaven'dan bir mesaj getirdiğini sanıyor, biliyorsunuz! Arnside'a gitmeden önce buraya gelmemizde bir tuhaflık görmediğinden emin olabilirsiniz. Şimdi, geçmişte Peder'i ne kadar sık ziyaret bana söylemediniz mi?"

Bunu kabul etti ve eve doğru çekilmeye razı oldu. Ancak burada onları şaşırtıcı bir hayal kırıklığı bekliyordu. Ziyaretçilere kapıyı bizzat açan Hugh'un hizmetçisi, Peder'in evden uzakta olduğunu dehşet içinde haykırdı.

Lord Dolphinton'dan bir inilti koptu ve Bayan Plymstock ilk kez ne yapacağını şaşırdı. Kitty'ye baktı, gözleri dehşetle dönmüştü.

"Uzakta!" dedi Kitty. "Ah, canım, Arnside'da mı acaba, Bayan Armathwaite?"

"Hayır, hanımefendi. İki geceliğine Biddenden'e gitti," diye yanıtladı kahya. "Siz ve lord hazretleri onu ziyarete geldiğinizde uzakta olduğunu düşününce *çok kızacak!*"

"Onu çağırtamalıyız!" dedi Kitty kararlılıkla. "Onu görmem çok önemli. Birisi bir mektupla Biddenden'e gitmeli!"

Bayan Armathwaite çok şaşırmış görünüyordu ve ona, Biddenden Malikânesi Garsfield'den on beş mil uzakta olduğu için, Rektör'ün akşam karanlığı çökmeden önce evine ulaşmasının pek mümkün olmadığını söylemeye cesaret etti.

"Getirilmeli!" dedi Dolphinton aceleyle. "Önemli!"

Bayan Armathwaite kuşkuyla, "Elbette lordum, öyle diyorsanız," diye cevap verdi. "Sanırım koçanı Peter alabilir."

"Peter koçanı al," diye başını salladı lord hazretleri.

"Evet, lordum. Eğer salona gelerseniz, hemen ateşe bir çıra koyduracağım."

Partiyi ön kapının solundaki salona sokarken Bayan Plymstock'a biraz merakla baktı, bunu fark eden Kitty hemen Hannah'yı ona tanıttı ve yolculukta kendisine eşlik etme nezaketini gösteren bir arkadaşı olduğunu söyledi. Bu açıklama Bayan Armathwaite'i tamamen tatmin etmiş görünüyordu, o da reverans yaparak davetsiz misafirlere içecek bir şeyler tedarik etmeye gitti.

İki bayan daha sonra kısık sesle istişarede bulundular; bunun sonucunda Bayan Plymstock, Lord Dolphinton'dan kendisine Rektör'ün bahçesini daha fazla göstermesini rica etti ve Bayan Charing de kalem, mürekkep ve kâğıt bulmak için çalışma odasına gitti.

Hugh'a mektup yazarken kısa süre içinde bazı zorluklarla karşılaştı. *Sevgili Hugh'm* yazdıktan sonra bir süre oturup tüy kalemin ucuyla çenesini gıdıkladı ve ihtiyacını en iyi nasıl ifade edeceğini düşündü. Kuzeni Dolphinton'ın aşk macerasının hikâyesini ona ağızdan ağıza aktarmanın daha iyi olacağına ikna olması için biraz düşünmesi yeterli oldu, çünkü bu hikâyeyi Biddenden'den saklamasına güvenemezdi, Biddenden'in böyle bir ittifakı içtenlikle onaylamayacağından emindi. Sonunda, Hugh'nun adamı Peter'a efendisine bir an önce ulaştırması için verilen mektup son derece kısaydı ve sevgili Kitty'sinin Rectory'de olduğunu ve acilen yardımına ihtiyacı olduğunu bildirmekten başka bir şey içermiyordu. Bu haberin onu atının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde eve getirmesi muhtemel görünüyordu.

Bu arada Bayan Armathwaite çok meşguldü. Peter ayak işlerine gönderildiği sırada evin arka tarafındaki yemek salonunda soğuk bir sofraya kurulmuş, ön salonda da bir ateş yakılmıştı. Bayan Plymstock onun düğüncelerini bağıyla yönlendirince, Dolphinton bir sığır filetosundan arta kalanlara iğtahlı saldırıyordu. Kitty'yle birlikte doyurucu yemekler yediler; ne gariptir ki Bayan Plymstock kendisine sunulan hiçbir yemekten bir lokmadan fazlasını istemiyor gibiydi. İştahsızlığının nedenini ilk fırsatta Kitty'ye açıkladı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum, Bayan Charing," dedi, "çünkü genel olarak uçarı bir yaratık olmadığımı inanabilirsiniz, ama zihnimde rahat olamadığımı inkar edemem. Sadece kuzeninizi evden uzakta bulma talihsizliği değil, Foster bana meyve bahçesini gösterirken tüm o telaş ve heyecan içinde hiçbirimizin aklına en ufak bir şey gelmediğini fark ettim.

Aramızdaki düğüm çözüldükten sonra onun ve benim nereye gideceğimiz. Dahası, bu Rahip'in yarına kadar bizi evlendirmesinin mümkün olmayacağını söyleyebilirim."

Böyle sıradan bir düşünce Kitty'nin aklından geçmemiştir, ama bunun gücünü hemen anladı ve pratik öngörü eksikliği yüzünden kendini ciddi bir şekilde suçlama eğilimine girdi.

"Yine de bu gece için bir zorluk çıkmaz, çünkü bu ev çok ferah, biliyorsunuz ve Hugh'nun sizin için yatak hazırlamaktan memnun olacağından emin olabilirsiniz," dedi. "Elbette sizi Arnside'a götürebilirim, ama Matthew Amcam yabancılardan pek hoşlanmadığı için orada rahat edemeyeceğinizden korkuyorum. Ama sonra! Bunu düşünmediğimi itiraf etmeliyim. Ah canım, keşke Freddy'ye danışmam mümkün olsaydı, çünkü bize tam da bu konuda tavsiyede bulunabilirdi! Saygın bir pansiyonda kalmak istemez misiniz?"

"Tanrım, öyle değil!" dedi Bayan Plymstock. "Ama Foster'la annesinin arasını düzeltene kadar ikimizin arasında birkaç gineden fazlası olmayacak, çünkü onu Londra'ya geri götürmeye cesaret edemem, biliyorsun ve eğer bunu yapmazsam, bankasına nasıl ulaşacak?"

"Hugh'dan biraz borç para almalı," dedi Kitty. "Ah canım, dün ona yüklü bir miktar çekmesini söylememekle ne kadar aptallık ettim!"

"Cevap vermezdi. Size söyleyeyim, Bayan Charing," dedi Hannah suratsızca, "parayı çeken ve ona istediği gibi dağıtan annesi! Haddini aştığından Güphem yok, ama demek istediğim, içler bir anda olması gerektiği gibi yoluna girmeyecek. Ancak, bu tür konularla sizi kızdırmak istemem. Asıl önemli olan bir an önce evlenmemiz. Foster'ı şu anda içinde bulunduğu belirsizlikte tutmanın bir anlamı yok. Mutlu ve sessiz tutulursa yeterince mantıklıdır, ama tüm bu sıkıntı ve heyecan onun için iyi değil ve kuzeni dönene kadar onu meşgul etmek için nadir bir görevim olacağından şüphem yok."

Durumu hafife almamıştı. Takip eden saatler boyunca Dolphinton'ı meşgul etme görevi, zekâlarını en uç noktaya kadar zorladı. Garsfield köyü yoğun bir taşra yolu ile kesişiyordu ve öğleden sonra boyunca çok sayıda araç Rectory'den geçti. Her seferinde yaklaşan nal seslerinin sesi salonuna kadar ulaşüyordu,

Dolphinton, annesinin onun gizli niyetlerini öğrendiği ve bir an sonra üzerine çullanacağı düşüncesine kapıldı. Ne mutlu ki, salonda şöminenin bir tarafındaki girintiyi dolduran büyük bir dolap vardı. Lord Hazretleri, kapının dışında bir aracın durduğu duyulunca dolabın varlığını hatırladı ve nadir görülen bir soğukkanlılıkla içine daldı. Bir spor arabası olduğu anlaşılan araç, genç kilise görevlilerinden birine aitti ve Papaz Hugh'a bir not bırakmak için Papaz Evi'ne uğramıştı; ama hanımlar ziyaretçinin gittiğinden emin olana kadar hiçbir şey Dolphinton'ı saklandığı yerden çıkmaya ikna edemezdi. Bir tavla tahtası bulunca, oturup Bayan Plymstock'la bu hafif oyunu oynamaya ikna oldu. Bu oyun bir dereceye kadar zihninin dengesini düzeltmeye yaradı, ama evin dışındaki her beklenmedik gürültü onu hemen saklandığı yere sığınmaya yöneltti, ta ki Kitty'ye kutudaki bir krikodan başka bir şey hatırlatmamaya başlayana kadar. Bayan Plymstock onu dolaba kaçmaktan vazgeçirmek için hiçbir girişimde bulunmadı ve Kitty'ye, eğer bunu yapmak onu daha mutlu edecekse, kimseye zarar vermediğinden emin olduğunu söyledi.

Hugh geldiğinde saat beĞi geçiyordu ve ahırdan bahçeye doğru yürüyüp yan kapıdan eve girerek davetsiz misafirlerine sürpriz yaptı. Salona yaklaĞan sert ayak sesleri Dolphinton'u o kadar telaĞlandırdı ki, dolabın varlığını unutup masanın altına sığındı. Böylece eşikte donup kalan Rektör, diz çökmüş, saçaklı masa örtüsünün arkasından bir şeyi ya da birini çıkarmaya çalışan iki kadının sıra dışı görüntüsüyle karşı karşıya kaldı. Kadınlardan biri omzunun üzerinden ona doğru bakınca, büyük amcasının ağırbaşlı gözdesi Kitty Charing'i tanımakta güçlük çekmedi. Onu son gördüğünde üzerinde sade yeşil bir elbise vardı ve saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı. Şimdi onu, sadece pembenin anlamsız bir tonunda değil, aynı zamanda erkek apoletleriyle süslenmiş, ona çok fazla gösterişli görünen bir sürücü elbisesi içinde görüyordu. Daha önce düzgünlüğünü onayladığı koyu renk saçları, ne kadar yakışırsa yakışsın, ağırbaşlı denemeyecek bir tarzda kesilmiş, kıvrılmış ve düzenlenmişti.

Duvara dayalı bir sandalyenin üzerinde duran kıvrılmış devekuşu tüyü tüyler ve çok uzun saten ipler ona aitti.

"Sevgili Kitty!" dedi, sesinde şaşkınlık ve onaylamama birbirine karışmıştı.

"Tanrıya şükür sonunda geldin!" diye karşılık verdi. "Şimdi, Dolph, bu kadar aptal olma! Bu sadece Hugh!"

Rektör şimdi biraz zayıf olan kuzeninin masa örtüsünün altından kendisini dikizlediğini fark etti. Şaşkınlığı daha da arttı. "Dolphinton! Burada mısın? Umarım bana bunun ne anlama geldiğini açıklamak istiyorsundur, Kitty!"

"Tabii ki istiyorum!" diye cevap verdi. "Ama önce, dua et, Dolph'u dışarı çıkmaya ikna et!"

"Gel, Foster!" dedi Hugh, ciddi bir otoriteyle. "Masanın altına oturmamalısın, biliyorsun. Sen çocuk değilsin."

Lord Hazretleri gizlendiği yerden sürünerek çıktı ve utangaç bir tavırla ayağa kalktı. "Korktum," diye açıkladı. "Annemden korktum. Foulstone'u peşimden getirecek. Getireceğini biliyorum. Kapa çenemi."

Bayan Plymstock onun elini ve okşadı. "Hayır, , Foster. Kuzeninle güvende olacağını söylememiş miydin? Ayrıca, senin Arnside'da olduğuna inanıyor ve bundan çok memnun. Ona burada güvende olduğunu söyleyin efendim!"

Bayan Plymstock'a hayretle bakan ve pek de onaylamadığını belli eden Rektör soğuk bir tavırla konuştu: "Foster benim çatım altında korkacak bir Çey olmadığını biliyor, hanımefendi. Gel, Foster, şu sandalyeye otur ve boyunbağını düzelt! Böyle olmaz, sevgili dostum! Böyle aptalca davranışlar senin konumuna uygun değil, biliyorsun."

"Keşke bir Kont olmasaydım," dedi Lord Hazretleri hüznle. "Olmasaydım pek çok şey yapabilirdim. At yetiştirebilirdim. İstesem masanın altında oturabilirdim. Ama masanın altında oturmak istemiyorum. Dolapta saklanmak da istemiyorum."

"Kesinlikle hayır!" dedi kuzeni.

"Eğer bir Kont olmasaydım, bunu yapmak zorunda kalmazdım. Kitty'ye de teklif etmek zorunda kalmamalıydım."

Hugh onun omzunu nazıkçe sıvazladı, ama Kitty'ye biraz sert bir sesle "Zavallı adamı bu kadar üzecek ne yaptın bilmiyorum! Bu yaptığın çok yanlış ve düşüncesizceydi, sevgili Kitty."

"Onu üzen ben değilim, o kötü kalpli, zalim annesi!" diye bağırdı Kitty, bu haksız sitemle sarsılmıştı. "Bunu biliyor olman gerekirdi, çünkü onu nasıl kullandığını çok iyi biliyorsun!"

Daha da ağır bir kınama sesiyle: "Teyzemin hataları ne olursa olsun, bu tür bir dil oldukça uygunsuz ve gerçekten de yersiz," dedi.

"Kesinlikle öyle değil!" diye araya girdi Bayan Plymstock, dobra dobra. "Ağzı bozuk lafları hiç sevmem: inanmayın bunlara! Bayan Charing'in söyledikleri apaçık gerçektir: O kötü ve zalimdir ve leydisiyle karşılaştığımda ben de ona öyle söyleyeceğim!"

Rektör sertleşti. "Beni arkadaşına takdim etmeni rica edebilir miyim Kitty? Onunla tanışma zevkini tatmadığımı sanıyorum."

"Aman Tanrım, ne düşünüyor olabilirim ki?" diye haykırdı Kitty. "Lütfen beni affet, Hannah! Tahmin ettiğiniz gibi bu Bay Rattray. Ve Hugh, bu da Dolph'la nişanlı olan Bayan Plymstock!"

Eğildi ama şöyle dedi: "Gerçekten de! Nişanın çok yeni olduğunu sanıyorum, çünkü bana gelen ilk haber bu."

"Hayır, çok eski bir tarihe dayanıyor ama gizli."

"Gizli," diye tekrarladı Dolphinton, başını sallayarak ve endişeyle Rektör'e bakarak. "Hannah'yla evleneceğim. Kitty evleneceğimi söylüyor. Kitty annemi kandırmamı söyledi, ben de kandırdım. Arabayı da aldım. İyi yaptım, değil mi Hannah?"

"Eminim öyledir, canım," dedi , yanına oturarak.

Hugh sert bir sesle, "Bana teyzemin haberi olmadan bir nişan sözleşmesi yaptığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

Dolphinton korkmuş görünüyordu; Kitty sabırsızlıkla, dedi: "Tabii ki öyle! Nasıl bu kadar saçmalayabiliyorsun, Hugh? Sanki onun benimle evlenmesini istediğinin farkında değilmişsin gibi! Onun nasıl olduğunu biliyorsun! Nişanını bir sır olarak saklamak zorunda kaldı. İşte bu yüzden onu ve Bayan Plymstock'u sana getirdim, onlarla evlenebilesin diye!"

Çok şaşırmış görünüyordu. "Yani Kitty, bu yüzden mi buradasın ve bana o kadar acil bir mesaj gönderdin ki, Biddenden'den bu kadar aceleyle ayrılmamın kardeKimle karısını büyük sıkıntıya sokmasına rağmen, kendimi bu mesaja cevap vermek zorunda mı buldum? Biddenden'e önemli bir aile meselesi için gittim ve ben dönene kadar her şey durmak zorunda."

"Çok üzgünüm Hugh, ama buradaki görevini tamamlar tamamlamaz geri dönebilirsin, biliyorsun!" dedi Kitty makul bir sesle.

"Bunu yapmaya hiç niyetim yok!" dedi. Dolphinton'ın hangi koşullar altında söylendiğini bilmiyorum, ama teyzemin onaylayacağı bir sözleşme olmadığı açık. Yoksa burada olmazdınız! Gizli kapaklı hiçbir Geve kendimi teslim edemem."

"Hugh!" diye soluk soluğa kaldı Kitty. "Seni zavallı Dolph'un arkadaşı sanmıştım!" "Ben onun arkadaşayım, umarım biliyordur."

"Olamazsın, çünkü orada öyle kalpsiz bir şekilde durup konuşmazdın. eğer olsaydın! Dolph ve Bayan Plymstock birbirlerini seviyorlar!"

Rektöre kayıtsızca bakan Bayan Plymstock araya girerek açıkça şöyle dedi "Bana öyle geliyor ki, bütün bu güzel konuşmalara rağmen bizimle evlenmeyi reddetmek sizin elinizde değil, efendim. Foster'ın yaşı tutuyor, benim de öyle. Kuzeniniz için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsunuz sanırım. Olduğumdan daha iyi doğduğumu iddia etmiyorum, ama Foster'a unvan sahibi pek çok kişiden daha iyi bir eş olacağımı söyleyebilirim."

"Evet, sen benim için yeterince iyisin!" dedi Dolphinton. "Öyle olmadığını izin vermeyeceğim. Kimsenin bunu söylemesine izin vermeyeceğim!"

"Doğru, Dolph!" dedi Kitty onaylayarak.

Bu cesaretlendirmeden cesaret alan Lord Hazretleri daha da ileri gitti. "Freddy'nin bunu söylemesine izin vermeyeceğim ve Freddy'yi severim. Hugh'dan daha çok severim. Eğer Hugh söylerse, mantarını çekerim. Sence bunu yapmalı mıyım, Kitty?"

"Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum Dolph, ama bunun mükemmel bir şey olacağını söyleyebilirim."

Bayan Plymstock, "Tanrım, canım, benim için kimin ne dediği önemli değil!" dedi. "Bırak istediklerini söylesinler, çünkü bu bizi kızdırmaz. Sakın pederle tartışmaya kalkma! Sana yakışmayan bir evlilik yaptığını düşünecektir, çünkü gururlu bir adam olduğunu görebiliyorum; ama belki İrlanda'ya gelip bizi ziyaret etmek isterse yanıldığını anlayacaktır."

Dolphinton'ın yüzü aydınlandı. "Hugh'nun bizi ziyaret etmesini isterdim. Kitty'nin bizi ziyaret etmesini. Freddy'nin de bizi ziyaret etmesini isterim. Onlara atlarımı göstereceğim."

Kitty bu aradan yararlanarak Rektörü pencereye çekti ve ona ısrarlı bir sesle, "Hugh, sana söz veriyorum, Dolph' onu Hannah'yla evlendirmekten daha büyük bir iyilik yapamazsın! O çok nazik, çok pratik bir yaratık! Onu İrlanda'ya götürüp at yetiştirmesine izin verecek, böylece tamamen mutlu ve meşgul olabilecek. Bunun onun için çok iyi olacağını kabul etmelisiniz!"

"Elbette ben her zaman onun ülkede sessizce yaşamasını savundum. Ne zaman burada benimle kalsa son derece mantıklı davrandığı dikkatimi çekiyor. Zekasının güçlü olduğunu söyleyemem, ama hiçbir şekilde embesil değil."

"Gerçekten de öyle değil! Ama annesinin onu hapse attırmakla tehdit ettiğinin farkında mısın Hugh?"

Omzunun üzerinden hızlıca bir göz attı, ama Dolphinton, Bayan Plymstock'a İrlanda'daki evinin çeşitli güzelliklerini saymakla meşguldü. "Yanılıyor olmalısınız! O böyle bir Çey yapamaz. Buna hiç gerek yok."

"Ne yapacak kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama zavallı Dolph'u bu kadar korkutan şeyin bu olduğunu biliyorum. Doktoruna gelince, Dolph ne zaman onu düşünse bir depreme kapılıyor. Hatta hizmetçilerini bile

onu gözetlemek için! Bana kendisi söyledi, yaptığı her şeyi ve nereye gittiğini ona nasıl anlatıyorlarmış!"

"Beni çok şaşırttınız!" dedi. "Bunun mümkün olabileceğine inanmamıştım. Ama bu şekilde kaçıp gitmesi ve benim de onun bu uygunsuz davranışına yardım etmemi beklemesi-"

"Ne olduğunu anlıyorum!" diye araya girdi, gözlerinde bir parıltıyla. "Bunu yapmaktan korkuyorsun! Teyzenden ve insanların ne diyeceğinden korkuyorsun! Bence çok zavallısın Hugh, ama ortada hiçbir engel yokken iki kiĞiyle evlenmeyi reddetmek senin elinde değil!"

Dedi, biraz kızarak: "Böyle yakışksız bir hararetle konuşmanız için bir neden yok. Görevim olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaktan kesinlikle korkmuyorum. Ama bu olayda aile meseleleri söz konusu. _"

"Freddy bu tür konuları dikkate almıyorsa, eminim sizin de almanıza gerek !" diye araya girdi.

Oldukça şaşırmış görünüyordu. "Freddy'nin bu olaydan haberi var mı?"

"Evet, kesinlikle biliyor!"

"Sadece şaşırdığımı söyleyebilirim. Ancak Freddy'nin benim davranışlarımda bir rehber olmasına izin veremem."

Adamın üstünlük taslayan ses tonundan etkilenerek karşılık verdi: "Neden yapmamanız gerektiğini bilmiyorum, ne de olsa o bir Standen!"

Tam bu sırada Bayan Plymstock Kitty'nin koluna dokundu. "Affedersiniz, ama neye karar verdiğinizi öğrenmekten memnun olacağım," dedi. Sesini alçaltarak ekledi: "Foster'ı merakta bırakmak iyi olmaz, çünkü çok heyecanlı bir gün geçirdi ve bu onun için iyi değil." Hugh'nun sert yüzünden Kitty'nin öfkeli yüzüne baktı. "Sanırım bizi mecbur bırakmak istemiyorsunuz, efendim," dedi. "Pekâlâ, istemiyorsanız istemezsiniz, ama baĞınıza söyleyeyim, Foster'ın annesi tarafından delirtilmek üzere geri dönmesine izin vermeyeceğim. Eğer buna mecbur kalırsam -kısmen saygıdeğer biri olarak yetiştirildiğim için, kısmen de hanımefendiyle ilişkilerimde beni güçlü bir konuma getirmediği için hoşuma gitmese de- Foster'ı alıp götüreceğim ve bizi evlendirecek bir papaz bulana kadar onun metresi olarak yaşayacağım."

Rektör etkileyici boyundan aşağıya, kadının sade ama kararlı yüzüne baktı ve bir an duraksadıktan sonra sert bir sesle şöyle dedi "Bu durumda hanımefendi, başka seçeneğim kalmıyor. Bu saatte nikâhı kıyamam ama bana ruhsatı gösterme nezaketini gösterirseniz yarın sabah sizi kuzenimle evlendiririm."

Bu sözleri şaşkın bir sessizlik karşıladı. Her iki kadın da gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "E-lisans?" Kitty sonunda bocaladı.

Rektör, "Evlilik ilanı yapılmadan kişilerin evlenebilmelerini sağlayan özel ruhsat," diye açıkladı. "Sevgili Kitty, yapmamı önerdiğin şey için bunun gerekli olduğunu biliyordur herhalde?"

"Özel ruhsatları duymuştum," dedi. "Bilmiyordum, sanıyordum ki- Ah, ne yaptım ben? Hannah, çok özür dilerim! Freddy'ye sormalıydım! O bilirdi! Her şeyi mahvettim!"

"Bu benim suçum," dedi Bayan Plymstock huysuzca. "Mesele şu ki, ailemde hiçbir zaman evlenme yasağı dışında bir şey olmadı ve benim de aklımdan çıkmış."

Kitty döndü ve elini Rektör'ün koluna koydu. "Hugh, bunun bir anlamı olamaz! Böyle önemsiz bir şeye takılıp kalmazsın!"

"Eğer gerekli ruhsatı almadıysanız, töreni gerçekleştirmek benim gücümün tamamen dışında" dedi.

Bunu takip etmeye çalışan Lord Dolphinton şimdi pencerenin yanındaki gruba katıldı ve Bayan Plymstock'un kolunu çekiştirerek sordu "Bu da ne? Evlenemeyeceğimi mi söylüyor? Öyle mi diyor?"

"Üzgünüm Foster, ama yanınızda özel bir ruhsat olmadığı sürece sizinle evlenmem mümkün değil."

Lord Hazretleri çaresizlik içinde inledi. Bayan Plymstock onun elini kolunun arasından çekti. "Sakın telaşa kapılma canım!" dedi sakın bir sesle. "Bunu aşmanın bir yolunu bulacağız, korkmayın! Biz-"

Sözünü yarıda kesti, çünkü kapı açılmıştı ve bir lamba huzmesi kararan odayı aydınlatıyordu. Bayan Armathwaite elinde bir lambayla içeri girdi ve lambayı masanın üzerine koyarak şöyle dedi: "Lambayı getirdim efendim ve akşam yemeği için endişelenmenize gerek yok, çünkü bir akşam yemeğimiz var.

Fırına attığım güzel bir koyun omzu ve on dakika sonra şışte olacak bir çift bahar tavuğu. Aman Tanrım, lord hazretlerinin nesi var?"

Dolphinton, şöminenin yanındaki dolaba girip kaybolmak üzereyken durakladı ve acı dolu bir sesle, "Burada olmaz," dedi: "Burada değil! Beni görmedin!"

Bir aracın yaklaşma sesini de duymuş olan Kitty alacakaranlığa baktı. "Dolph, korkma! Bu annen değil! Sadece bir beyefendi, neden, neden, inanıyorum ki bu Jack! Yüce Tanrım, onu buraya ne getirmiş olabilir? Bize yardım edebileceğine eminim! Ne talihli bir durum! Çık dışarı, Dolph! Bu sadece Jack!"

Bölüm XX

Birkaç dakika içinde, Bayan Armathwaite tarafından eve kabul edilen Bay Westruther, Rektörün salonuna girdi ve keskin ama tuhaf bir şekilde tembel gözleri toplanan topluluğu incelerken eşikte bir dakika durdu. Önce odanın ortasına doğru ilerlemeye başlamış olan Bayan Charing'le karşılaştılar. Kaşları havaya kalktı. Rektörün yanından geçip Bayan Plymstock'un üzerine kondular. İki kaşları da havaya kalktı. Son olarak, dolaptan çıkan Lord Dolphinton'ı fark ettiler. "Aman Tanrım!" dedi Bay Westruther, bir elini dikkatsizce geriye doğru iterek kapıyı kapattı.

Rektörün salonu ama güzel değildi ve Bay Westruther'ın girişiyle küçülmüş gibi görünüyordu. Rektör iri yarı bir adamdı, ama ne odasının küçülmesine neden oldu, ne de içinde eğreti durdu. Ama on altı pelerinli bir ceket giymiyordu, bu akıl almaz giysi Bay Westruther'ın ezici varlığına önemli ölçüde katkıda bulunuyordu; benekli bir Belcher yaka örtüsü ya da çizgili bir yelekle gösteriş yapmıyordu; ve eğer fantezi onu bir ilik takmaya götürdüyse, bu bir hanımefendinin bir baloda taşıyabileceği kadar büyük bir burun çiçeği değil, tek bir çiçek şeklini alıyordu. Düzgün bir bacağı vardı ve tazılara binerken onu iyi oturan bir çizme içinde kılıflamaya özen gösterirdi; ama modanın beyaz üst kısımlarını küçümserdi ve hizmetçisinin deriyi, içinde kendi yansımasını görene kadar cilalamasına gerek yoktu.

Bay Westruther ilerledi, sürücü ceketinin büyük sedef düğmeleri lamba ışığında göz kırpiyordu. Elini uzattı ve uzun bir parmağıyla Kitty'nin çenesini yukarı kaldırdı. "Ne kadar güzel bir elbise, hayatım!" dedi. "Her zaman pembe giymelisin: Saygıdeğer Freddy sana böyle mi söyledi? Onun da bir bildiği vardır! Seni öpebilir miyim?"

"Hayır, !" dedi Kitty, adamın elini iterek.

Güldü. "Ah, aynen öyle! Çok fazla insan var, değil mi/ Tam da benim için burada olduğunuzu varsaymakta haksız mıyım? Dolphinton'ı mı getirdiniz? Bir hata olduğunu hissediyorum ama kendi isteğiyle gelecek kadar akıllı olduğuna inanamıyorum."

Adam alçak sesle konuGuyordu ama kadın onun alaycı havasının altında kızgın olduğu izlenimine kapıldı. Bu onu şaşırttı ve kendi sıkıntısını başka yöne çekmesine neden oldu. Yavaşça: "Hayır, buraya senin herhangi bir işin için gelmedim, Jack. Emin ol, işinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Görmedin mi? O zaman sana söyleyeceğim, aşkım!" Aniden Rektör'e doğru döndü. "Seni evde bulduğum için çok mutluyum kuzen! Lütfen beni bilgilendir! Arnside'da, o aziz burnunun dibinde olup bitenlerden haberin var mı, yoksa gözünden mi kaçtı?"

Rektör'ün gözleri parladı. "Davranışlarını çirkin bulduğumu sana bildirmeyi tercih ederim Jack!"

"mi? Bunu duyduğuma sevindim, aslında oldukça büyülendim! Neredeyse insana dönüşüyorsun. Genel olarak, biliyorsun, seni herhangi bir balmumu işi kadar sıkıcı buluyorum."

Rektör'ün elleri istemsizce sıkıldı ve sert ağzı gerildi. Bay Westruther bu gayri resmi öfke belirtilerini görünce güldü. "Benimle alay mı etmek istiyorsunuz? Bunu tavsiye etmem. Bir zamanlar birinci sınıf bir boksördünüz, ama kendinizi çok kötü bir duruma soktunuz sanırım."

"Sabrımı fazla zorlama!" dedi Rektör, nefes alış veriş biraz hızlanmıştı.

"Oh, canın cehennemel!" Bay Westruther sabırsızca konuştu. "Bana açık bir cevap ver! Arnside'da neler olup bittiğini biliyor musunuz, yoksa kum körü müsünüz?"

Gözleri kuzenlerinin birinden diğerine gidip gelen Lord Dolphinton, şimdi nişanlısına durumu açıklamak için elinden geleni yapıyordu. "Bu benim kuzenim Jack," diye bilgilendirdi onu. "Sana ondan bahsetmiştim. Hugh'a kızgın. Hugh da ona kızgın. Neden bilmiyorum ama keşke gelmeseydi. Ondan hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim."

"Duygularına sonuna kadar karşılık verildiğini bilmek seni teselli etsin, ahmak!" dedi Bay Westruther bir çırpıda.

Bayan Plymstock, Lord Hazretleri'ni savunmak için gözlerini kırpmadan listeye girerek, "Aklınızı başınıza topladığınız için size teşekkür ederim, efendim!" dedi. "Foster'ı kötülemek için söylemek istediğiniz bir şey varsa, söyleyin bana, tabii cesaretiniz varsa! Sizin hakkınızda çok şey duydum ve görebildiğim kadarıyla doğru olmayan tek bir kelime bile duymadım!"

Bu beklenmedik saldırı Bay Westruther'ın dikkatini çekmeyi başardı. Hareketli kaşları havalandı; gerçek bir eğlence gözlerini yeniden güldürdü; bilgi yarışması bardağını kaldırdı ve içinden Bayan Plymstock'u tepeden tırnağa inceledi. "Müthiş bir rakip!" dedi. "Küçük ama belkemiğine kadar cesur! Kim olduğunuzu öğrenme şerefine nail olabilir miyim?"

"Ah, Jack, lütfen bu iğrenç davranışını keser misin?" diye yalvardı Kitty. "Dolph'la evlenecek olan Bayan Plymstock ve biz çok zor durumdayız! Ama belki sen bu durumdan kurtulmamıza yardım edebilirsin diye düşünüyorum!"

"Yanıldığınıza eminim."

"Hayır, hayır, eğer istersen yapabileceğini biliyorum! Seni bu kadar kızdıran ne? Arnside'da neler oluyor?"

"Demek bilmiyorsun! O zaman sana haber vereyim, aşkım, sen kasabada kırk takla atarken, sevgili Fish büyük amcamı kandırarak ona elini ve hiç de azımsanmayacak servetini vermeyi teklif etti!"

"Ne?" diye neredeyse çığlık atıyordu Kitty. "Matthew Amca Fish'le mi evleniyor? Delirmiş olmalısın!"

"Başka kim deliyse, o kesinlikle ben değilim!" diye cevap verdi. Daralan gözlerle Rektör'e baktı. "Görüyorum ki, kuzen, bu haberler senin için sürpriz olmadı!"

Rektör soğuk bir tavırla, "Hayır, öyle bir şey yok," dedi. "Amcamın niyetinden birkaç haftadır haberdarım. Bayan Fishguard'ın güvenini kazandığımı da eklemeliyim."

"Gerçekten mi? Sanırım Kitty'yi ya da beni önümüzde beliren şey konusunda uyarmak aklına gelmedi?"

Rektör'ün dudaklarında hafif, küçümseyici bir gülümseme belirdi. "Varsayımında haklısın," dedi. "Bana öyle geliyor ki, amcamın planları seni hiç ilgilendirmiyor, sevgili kuzenim!"

"Ama, Tanrım, bu nasıl oldu?" diye bağırdı Kitty. "Matthew Amca ve benim zavallı Fish'im! Kız ondan ölesiye korkuyor, Matthew Amca'ya gelince, ne zaman gut hastalığına yakalansa odasına girmek onun için ölümcül oluyor! Kesinlikle yanılıyorsunuz!"

"Oh, hayır, yanılmıyorum!" diye cevap verdi suratsızca. "Amcam bana mektup yazarak amacını bildirme onurunu gösterdi. Arnside'dan yeni geldim. Benim tek hatam, aziz kuzenimin hayatında bir kez olsun sağduyusunu biraz olsun dizginleyebileceğini düşünmek oldu!"

Kuzeni hiç de aziz olmayan bir karşılık vermek zorunda kaldı. "Sanırım tek hatan bu değil!"

Bay Westruther bir an için ölümcül bir ifadeyle baktı; sonra kısa bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Dediğiniz gibi olsun!"

Ona boş bir şaşkınlıkla bakan Kitty birden haykırdı: "Fish'in dönmem için bana yalvarmasının nedeni bu olabilir mi? Ve yine de- Jack, bu nasıl mümkün olabilir!"

"Sen, sevgili Kitty, Arnside'ı akılsızca terk ettiğinde bunu mümkün kıldın. Anladığım kadarıyla Balık çok meşgulmüş! Onu her gece yenebilmek için satranç oynamayı öğrendi; gut hastalığının sancılarının havanın merhametinden çok, kendi bulduğu eski bir ilaçla hafiflediğine inanması için onu ikna etti; ve son olarak, onun hizmetlerinden vazgeçmek rahatına uygun olmayacağı için, onunla evlenmenin ona maaş ödemeye devam etmekten daha ucuza mal olacağı şeklindeki ünlü fikri onun aklına soktu!"

Kitty sessiz bir soruyla gözlerini Hugh'ya çevirdi. Hugh ciddiyetle: "Amcamın ekonomik nedenlerden etkilendiğine inandığımı inkâr edemem."

"Ama Fish-! Buna razı olabilir mi? Londra'yı ziyaret edeceğimi öğrendiğinde yaşadığı dehşeti hatırladıkça buna inanamıyorum!"

"Çok doğru, ama Bayan Fishguard'ın Arnside'dan ayrılırsa geleceğinin pek parlak olmayacağını da unutmamalısın, sevgili Kitty. Ayrıca, sen gittiğinden ve evdeki yerini doldurmak zorunda kaldığından beri, bir dereceye kadar kendini ona nasıl hoş göstereceğini keşfetti. Gerçekten de, onun daha sevimli bir ruh hali içinde olduğunu nadiren görmüşümdür!"

"Kendini nasıl hoş göstereceğini çok ustaca !" diye atıldı Bay Westruther. "Biz onu küçümsedik, sevgili Hugh, bunu kabul edelim! Gözyaşları, buğuları ve itirazlarıyla sizi kandırdı mı? Ne kadar ısıtıcı olmalısın!"

"O zaman ihanetten kastı bu olmalı!" diye haykırdı Kitty, aldırmadan. "Ne kadar aptalca! Sanki ben onun hakkında böyle bir şey düşünebilirmişim gibi! Eğer gerçekten Matthew Amca'yla evlenmek istiyorsa, bu mükemmel bir plan!"

Bay Westruther hiddetle, "Umarım amcamın vasiyetinden onun suretinde bir velet tarafından çıkarıldığınızı gördüğünüzde de böyle düşünürsünüz!" dedi.

"Olasılıksız bir durum!" dedi Rektör. "Tam tersine, bundan daha olası bir şey olamaz! Bildiğimiz kadarıyla amcam yaşlılık çağında değil; eğer Balık kırkının çok üzerindeyse, garip bir şekilde yanlış bilgilendirilmişim demektir!"

Kitty bir kıkırdamayı bastıramadı. "Ah, canım, ne kadar gülünç olurdu! Bir an önce Arnside'a gitmeliyim."

"Hemen olsun!" dedi Bay Westruther.

"Hemen olamaz, Jack! Sana burada hepimizin kargaşa içinde olduğunu söylemişim! Çok aptalca davrandım ve eğer zavallı Dolph'un planları bu yüzden altüst olursa kendimi asla ama asla affetmeyeceğim!"

"Öyle değil," diye sözünü kesti Bayan Plymstock, Lord Dolphinton'a takip edemeyeceği kadar hızlı geçen bir konuğmanın anlamını sessizce açıklamakla meğguldü. "Bu benim suçum Bayan Charing ve sakın bunu sizin üzerinize yıkmaya çalığacağımı sanmayın, çünkü bunu asla yapmayacağım!"

"Ah, Jack!" dedi Kitty sıkıntıyla. "Bir an için Matthew Amca'yı boş ver! Dolph ile Bayan Plymstock'u buraya Hugh onları evlendirsın diye getirdim, ama öyle bir kazdım ki unuttum, en azından hiç haberim olmadı ve bu her Ėeyden daha aptalca! Hugh özel bir ruhsat almaları gerektiğini söylüyor ama ruhsatları yok!"

"Bu durumda," dedi Bay Westruther, "zamanınızı boşa harcadınız. Daha fazla zaman kaybetmemenizi, bunun yerine aklınızı şu konulara vermenizi önerebilir ?
-"

"Jack, eğer ruhsat almaları gerekiyorsa, sen onlar için alamaz mısın? Böyle şeyler Londra'da temin edilebilir mi? Belki de çok pahalıya mal oluyordur?"

"Evet," dedi Bay Westruther, "öyle, sevgili Kitty! Ve eğer sen benim Londra'ya gidip gelmemin, iğlerine en ufak bir ilgi duymadığım Dolphinton'a evlilik izni vermekten başka bir amacı olmadığını düğünerek hayal gücüne kapılıyorsan, adamını çok yanıltıyorsun!"

Bir elini onun koluna koydu. "Hayır, hayır, Jack, bu kadar saygısız olamazsın!" dedi yalvarırcasına. "Bu Dolph'un mutluluğu için hayati önem taşıyor!"

Ona baktı, gözlerinde alaycı bir gülümseme vardı. "Hiç etkilenmedim, Kitty. Bana bunun mutluluğum için hayati önem taşıdığını göster, ben de seni memnun edeyim!"

Kaşlarını çatarak adamın yüzüne baktı. "Seninkine mi? Ne demek istiyorsun?"

Kızın elini kolundan çekip tuttu. "Sevgili Kitty, bırak da yapalım! Aramızda kalsın, amcamı fikrini değiştirmeye ikna edebiliriz."

Yanaklarında kızgın bir kızarıklık belirdi; elini çekti ve öfkeyle şöyle dedi: "Fikrini değiştirmesini istemiyorum! Fish'le evlenmesini çok istiyorum!"

Kaşları birbirine çarptı. "Hiç kuşkusuz bu duygu yüreğinizi okuyor, ama inan bana kafanıza pek bir şey ifade etmiyor!" Lord Dolphinton boğuk bir ses çıkararak neredeyse sandalyesinden sıçrayacağı sırada sözünü kesti. "Bu delinin nesi var böyle?" diye sordu sinirli bir tavırla.

"*Dinleyin!*" diye soluk soluğa bağırdı lord hazretleri, gözlerini pencereye dikerek.

Şirketin geri kalanı şimdi bir aracın Papaz Evi'nin önünde durduğunu fark etmişti. Kitty pencereye koştu ve dışarı baktı. O sırada herhangi bir nesneyi ayırt edemeyeceği kadar karanlıktı, ama çitin ötesindeki araba lambalarının parıltısını algılayabiliyor, atların kıpırdanışlarını ve üflemlerini belirgin bir şekilde duyabiliyordu. Huzursuzca şöyle dedi: "Sanki ikiden fazla at varmış gibi geliyor. Ama bu senin annen olamaz, Dolph!"

Lord Dolphinton böyle bir kesinlik hissetmeyerek dolaba doğru bir hamle yaptı, ama kolunu sıkıca kavrayan Rektör tarafından durduruldu ve otoriter bir sesle şöyle dedi "Foster, böyle saçma sapan davranmana izin vermeyeceğim! Şimdi sakın ol! Bu evde, beni ziyarete kim gelmiş olursa olsun, tamamen güvendesiniz. Yazıklar olsun! Miss-er-Plymstock'u tehlike olarak gördüğünüz şeyle yüzleşmesi için mi terk ediyorsunuz?"

"İkisi de dolaba girsin!" diye yalvarırcasına önerdi lord hazretleri.

"Kesinlikle olmaz! Bayan Plymstock'u koruyacaksınız," dedi Hugh.

Kitty'yi şaşırtan bu sert sözler Dolphinton'a ilham vermiş gibi görünüyordu. Cesaretle. Yutkundu ama sığınağına ulaşmak için başka bir girişimde bulunmadı. Ön kapıdaki tokmağın sesi onu gerçekten de sıçrattı ve ürpertti ama kararlı bir şekilde "Hannah'yı koru!" dedi ve olduğu yerde kaldı.

Bay Westruther cebinden enfiye kutusunu çıkardı ve bir fiske vurarak açtı. "Biri bana bir trajediye mi yoksa bir komediye mi yardım ettiğimi söyleme nezaketini gösterirse minnettar olurum," dedi alaycı bir tavırla.

Hizmetçinin hatasız adımları duyuldu ve ardından bir mandal duyuldu. Lord Dolphinton, Bayan Plymstock'un elini sıkıca kavradı ve sarsılarak yutkundu.

"Bay Westruther kutusundan bir tutam enfiye aldı ve parmağıyla başparmağı arasındaki bir iki tane hariç hepsini ustalıkla .

Salonun kapısı açıldı. Bayan Armathwaite sakin bir tavırla, "Bay Standen, efendim," diye seslendi.

Şaşkınlık belki de otuz saniye boyunca şirketin sessiz kalmasını sağladı. Bay Standen kılını bile kıpırdatmadan odaya girdi, beş çift gözün şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü ve özür dileyerek şöyle dedi "Bana ihtiyacınız olabileceğini düşündüm! Rahatsız etmek istemezdim!"

Kitty sesini buldu. "*Freddy!*" diye bağırdı minnetle, ona doğru koşarak. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim! Çok kötü durumdayız ve ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Büyük olasılıkla öyle olacağını düşünmüştüm," dedi Freddy. "Emin değilim, ama özel ruhsat almayı unuttuğuna dair güçlü bir fikrim var."

Kitty onun elini tuttu. "Freddy, bir tane *getirmedin* mi?" diye sordu inanamayarak.

"Evet, öyle," diye cevap verdi. "Bu yüzden geldim."

Bayan Charing hayatında ikinci kez elini yanağına götürdü. "Ah, Freddy, bizi kurtarmaya geleceğini *bilebilirdim!*" dedi boğuk bir sesle.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle onları izleyen Bay Westruther, enfiye kutusunu bir çırpıda kapattı. Bu keskin ses onu gözleri yuvalarından fırlayacak ve ağzı açık kalacak Çekilde ayakta tutan bir büyüden kurtarmıŒ gibi, Lord Dolphinton aniden Bayan Plymstock'u bıraktı ve biraz gereksiz de olsa sevinçle, "Freddy!" diyerek öne atıldı: "Bu Freddy! Hannah, bu Freddy! Kuzenim Freddy!" Sonra Freddy'nin elini tuttu ve aşağı yukarı salladı, ona gülümsedi ve boştaki eliyle omzunu mıcıkladı. "Geldiğine sevindim Freddy!" dedi içtenlikle, bir güven patlamasıyla: "Senden *hoşlandım*. Seni Hugh'dan daha çok seviyorum. Daha iyi-"

"İşte bu, ihtiyar!" dedi Freddy, akışı durdurarak. "Yine de beni okşamana gerek yok. Tanrı aşkına kes şunu Dolph!"

Kendini geri çekmeyi başardı ama Lord Dolphinton açıklamalarının sonuna gelmişti. "Jack geldiğinde hiç memnun olmadım," dedi. "Özür dilerim. Çünkü ondan hoşlanmıyorum. Sana bir şey söyleyeyim, Freddy: Hugh dolaba girmeme izin vermedi ve buna da sevindim."

Eksantrik akrabasının söylediği ya da yaptığı herhangi bir şey karşısında şaşkınlık duymayı çoktan bırakmış olan Bay Standen, onu nazıkçe bir sandalyeye oturttu ve dostça şöyle dedi "Elbette öylesiniz. Benim yüzümden dolapta oturmana gerek yok. Eğer annen için endişeleniyorsan, ona da gerek yok: buraya gelmeyecek."

"Bunu *biliyor* musun Freddy?" dedi lord hazretleri.

"Tanrım, evet! Bir partiye gitmişsin, Arnside'da olduğunu sanıyor!" dedi Freddy, zekice bir doğaçlama yaparak.

Bayan Charing ve Bayan Plymstock'un tekrar tekrar verdiği güvencelerin üzerinde hiçbir etki bırakmadığı Lord Dolphinton bunu kabul etmiş görünüyordu. Bu bilgiyi Bayan Plymstock'a iletmek üzere arkasını döndü; Freddy de dikkatini paltosunu çekiştiren nişanlısına yöneltmekte özgürdü.

"Oh, özür dilerim!" dedi Kitty. "Ama ruhsatı unuttuğumu nasıl tahmin ettiniz?"

Bay Standen düşünceli düşünceli burnunu ovuşturdu. "Meg bana mektubunuzu verdiğinde çok şaşırdım. Demek istediğim, bana diğer her şeyi anlattı ama ruhsat hakkında tek kelime etmedi. Dahası, onu satın alacak kadar paranız olmadığını çok iyi biliyordum ve Dolph'un da olmadığına dair güçlü bir fikrim vardı. Buraya daha önce gelmek isterdim ama alıkonuldum. Broughty-girl'e bir diş fırçası almak zorunda kaldım."

"Ne yapmak !" diye haykırdı Kitty.

"At onu Kit, Fransa'ya onsuz gitmesine izin veremezdim! Bunu görmeliyim!" dedi Freddy. "Hiç de öyle değil!

Ona bir saç fırçası ve tarak da aldım. Gerisini Meg halletti ama tavuk zekalı bir kadın varsa o da Meg'tir!"

"Freddy, bana Olivia'nın *Fransa*'ya gittiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Kitty şaşkınlıkla.

"Dover'a gitti," diye düzeltti Freddy. "Yarın gemiye biniyorum."

Bay Westruther, kısık gözlerle ona bakarak ipek gibi bir sesle konuştu: "Çok meşguldün, değil mi kuzen?"

Freddy, yaptıklarını hatırlayınca heyecanlanarak, "Sanırım öyle!" dedi.

"Yapmanız gereken küçük bir açıklama var, kabul edersiniz!"

"Senin için değil Jack!" dedi Freddy, gözlerini onun gözlerine dikerek.

Sessiz ve şaşkın bir denetçi olan Rektör bu noktada bir adım öne çıktı, ama araya giren Kitty oldu. "Yüce Tanrım! Freddy, Camille'le kaçmadı değil mi?"

"İşte bu," dedi Bay Standen, onu bu kadar anlayışlı bulduğu için memnun bir ifadeyle. "Yapabileceği en iyi şey. Bir anda anladım. Gosford onun için teklifte bulundu -zavallı kız umutsuzluğa kapıldı- seni bulmaya geldi- onun yerine beni buldu! Onu Meg'le bıraktım ve kuzeninin pansiyonuna gittim. Aptal adam yüksek iplerine uçtu: hayatımda hiç böyle bir gevezeyle karşılaşmadım! Sana söz veriyorum Kit, bana tam bir Cheltenham trajedisi canlandırdı! Yine de sonunda her şeyi yoluna koymayı başardı. Onları Golden Cross'tan uğurladım, arabacıya beni Doctors' Commons'a götürmesini söyledim, ruhsatı aldım ve olabildiğince çabuk buraya gönderdim. İşte, Hugh! Bunu alsan iyi olur!"

Bu sözlerle birlikte kuzenine katlanmış bir belge uzattı. Hugh belgeyi aldı, ama daha bir şey söyleyemeden Kitty haykırdı: "Ama Freddy, kaçarak evlenmek! Camille'in Katolik olması gerektiğini hiç düşündün mü -kendi adıma, bu düşünce yakın zamana kadar aklıma gelmemiÇti-?"

Bay Standen'in bu olasılığı düşünmediği açıktı. Bir kez daha burnunun ucunu ovuşturdu, ama bir an düşündükten sonra felsefi bir tavırla şöyle dedi "Oh, pekala, önemsiz bir şey için kendimizle alay etmenin anlamı yok! Eğer öyleyse, kızın değişmesi gerekecek! İtiraz edeceğini sanmam: çok nazlı bir kıza benziyor!"

Kitty derin bir nefes aldı. "O zaman her şey halloldu! En azından, Dolph ile Hannah evlendikleri zaman her Gey yoluna girecek ve sen onlara o aptal ruhsatı getirdiğine göre bu konuda hiçbir zorluk çıkmayacak! Oh, Freddy, hepsi senin suçun!"

"Hayır, hayır!" dedi Freddy, utanarak.

"Evet, gerçekten de öyle! Çünkü Olivia'nın Camille'le evlenmesini isteyen ben olmama rağmen, onu Fransa'ya götürmesini söylemek aklımın ucundan bile geçmezdi; zavallı Dolph'un kaçışını ne kadar üzücü bir hale getirdiğimi görüyorsunuz! Sana çok minnettarım! Oh, ve Jack, Matthew Amca'nın Fish'le evleneceğini söylüyor ve bu da çok iyi bir şey, ama emin olun, bizim elimizde olan bir şey değil!"

"Öyle mi?" dedi Freddy, hafifçe ilgilenererek. "Sanırım bunun bir önemi yok, çünkü kendisi de çok romantik biri, ama senin Fish'in tavan arasında bir tuhaf." "Freddy, değil!"

"Öyle olmalı. Öyle olmasaydı sana 8. Henry hakkında yazmazdı! Mantıklı." "Yanılıyorsun, kuzen," diye sözünü kesti Bay Westruther, kırılgan bir sesle. "Balık bildiğimizden daha zeki. Bir saat kadar önce kulağıma fısıldadıklarının üzerinde durmaya hiç niyetim yok, çünkü bunları mide bulandırıcı buldum, ama eğer bu konu seni kızdırıyorsa, kendini Katherine Parr'a benzettiğini de bilebilirsin - yaşlı ve huysuz bir hükümdara bakıyor!" diye alaycı bir tavırla ekledi.

"Demek *buydu*!" diye haykırdı Kitty. "Tabii ya! Bacağı da kötüydü! Gerçi onu rahatsız eden tam olarak gut hastalığı değildi, değil mi? Şimdi her şeyi anlıyorum! Fish ne kadar da saçmalıyor! Eğer Matthew Amca onunla evleneceğini söylemesi için onu zorlamadıysa, bunun ikisi için de mükemmel bir şey olduğunu düşündüğümü söylemeliyim, değil mi Freddy?"

"Ee, Freddy?" dedi Bay Westruther. "Bunun mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa aklında bir parça sağduyu var mı?"

"Benim meselem değil," dedi Freddy. "En azından -düşündüğümde, olmadığından emin değilim, bu durumda mükemmel bir şey olduğunu düşünüyorum. istediğim, o kadının bizimle yaÇamasını istemiyorum ve eğer büyük amcamla evlenirse, kesinlikle evlenemez!"

Bayan Charing'in yanaklarına renk geldi. "Ama, F-Freddy-!" diye bocaladı.

Bay Westruther güldü. "Aynen öyle, aşkım! O kadar yoğun bir Çekilde sadece isabetsiz diyebileceğim eĞleĞmeler yapmakla meĞguldün ki kendi geleceğini hesap dıĞı bıraktın, değil mi? Oh, bu kadar bilinçli bakma! Sanırım Hugh nasıl bir oyun oynadığınızı bilmeyecek kadar odun kafalı olamaz! Dolphinton'a bakmamıza gerek yok, eminim; Bayan Plymstock'a gelince, onu aileden biri olarak görüyorum! Eğlenceli bir oyundu küçüğüm ve oynadığın için seni suçladığımı sanma. O gün Arnside'a gelmemem çok yakışıklıydı, değil mi?"

Konuşurken ona doğru hareketlendi; gözleri yine gülüyordu ve ellerini uzattı. Rektör, Bay Standen'a bir bakış attı, ama Bay Standen ceketinin koluna yapışmış küçücük bir tüy zerresi keşfetmişti ve onu çıkarmakla meşguldü. Bütün dikkatini bu işe vermiş gibi görünüyordu.

Bayan Charing geriye doğru bir adım attı. "Lütfen Jack," dedi nefes nefese, "artık yok!"

"Oh, saçmalama, Kitty, saçmalama!" Bay Westruther sabırsızca konuştu. "Bu aptallık yeterince ileri gitti!"

Bayan Charing yutkundu ve söylemeyi başardı: "Bana evlenme teklif etmek istediğinizi anlıyorum, ama-ama yalvarırım yapmayın! Eğer gelseydiniz -o gün- teklifinizi kabul ederdim, ki bu çok büyük bir hata olurdu ve şimdi gelmediğiniz için o kadar müteşekkirim ki! Lütfen Jack, başka bir şey söyleme!"

Buna aldırış etmedi, ama şöyle dedi: "Güzel Olivia sana biraz fazla güvendi, değil mi? Öyle olmasından korkuyordum. Böyle önemsiz bir şey için o güzel kafanı yorma, Kitty! Onun senin girişimci kuzeninle birlikte Fransa'ya kaçtığı haberini hoşgörülle karşıladığımı kabul edersin."

"Hayır, hayır, öyle değil! Ne olduğunu söyleyemem, sadece belki değişmişimdir, ya da buna benzer bir şey!" dedi Kitty. "Ve gerçekten de Jack, sana aĞır derecede düĞkünüm ve her ne olursa olsun her zaman da öyle olacağım."

oldukça iğrenç bir şekilde bencil olduğunuzu biliyorum, ama eğer *çok*,
, seninle evlenmemeyi tercih ederim!"

Adam durmuş, kadının tedirgin yüzüne bakıyordu. Gözlerindeki kahkaha tamamen kaybolmuştu ve ağzının etrafında beyaz bir ifade vardı. Bayan Charing, Bay Westruther'in kuzenlerinin iyi tanıdığı bu öfkeyi daha önce hiç yaşamamıştı ve biraz korkmuştu.

"Demek öyle, öyle mi?" dedi, oldukça yumuşak bir sesle. "George her şeye rağmen haklıydı! Dolphinton senin için biraz fazla oldu, ama sen gerçekten de bir unvana ve büyük bir mevkiye gönül vermiştin ve bu yüzden Freddy'ye şimdiye kadar görme ayrıcalığına sahip olduğum en akıllıca tuzağı kurdun! Seni kurnaz küçük yeşim taşı!"

İşte tam bu noktada, Pinks'in en seçkini olan Bay Standen, onu yere sererek kendisi de dahil olmak üzere tüm topluluğu hayrete düşürdü.

Bundan büyük ölçüde iki durum sorumluydu. Bay Westruther'ı tamamen gafıl avladı ve Bay Westruther darbeden geri çekilirken ayağı küçük bir tabureye takıldı, dengesini kaybetti ve ağır bir şekilde düştü.

"Aman Tanrım!" dedi Rektör, giysisini unutarak. "Aferin Freddy! Güzel bir vuruş!"

Kitty'yle kuzeni arasındaki konuşmayı kavrayış gücünün ötesinde bulan ve dikkatinin dağılmasına izin veren Lord Dolphinton, şimdi gayet iyi anlayabildiği bir değirmenin dönmekte olduğunu fark etti. Büyük bir sevinç içinde Bayan Plymstock'a seslenerek Freddy'nin Jack'i yere serdiğini söyledi ve Freddy'den bunu tekrar yapmasını rica etti.

Freddy'nin beti benzi atmış bir halde, kuzeni kendini toparlarken yumruklarını sıkmış bekliyordu. Bay Westruther'ın gözlerinde çok çirkin bir ifade vardı, bu da onun ayağa kalkmasına yardım eden Hugh'un kolunu tutmasına ve Kitty'nin telaşla şöyle demesine neden oldu: "Oh, Freddy, bu yaptığın harikaydı ve sana çok minnettarım, ama *lütfen* bunu bir daha yapma!"

"Hayır, hayır!" dedi Freddy, vicdan azabıyla.

Çirkin bakışlar kayboldu. "En azından kabul edin!" dedi Bay Westruther.

"Hayır, yapamayacağımı biliyorum," diye yanıtladı Freddy, "ama denemekten de çekinmem!"

Bay Westruther gülmeye başladı. "Freddy, seni köpek, beni gafil avladın ve dengemi bozdun ve seni o pencereden aşağı atmayı aklımdan geçiriyorum! Oh, elini kolumdan çek, Hugh! Freddy'yle eğlenmek istediğimi düşünecek kadar aptal olamazsın!" Konuşurken Rektörü silkeledi ve boyun örtüsünü düzeltti. Bunu yaptıktan sonra Kitty'ye ısrarla elini uzattı. "Gel, benimle arkadaşça ağla!" dedi. "Her şey için özür dileyeceğim, artık benim için son derece açık olan bir durumu tamamen yanlış değerlendirdiğimi itiraf edeceğim ve kendimi hemen huzurunuzdan uzaklaştıracağım." Bir an kadının elini tuttu, ona acıyarak sırtıttı; sonra hafifçe yanağından öptü ve şöyle dedi "Mutluluğun için en iyi dileklerimi kabul et canım ve inan ki Matthew Amca'yla aranı bozmak için elimden geleni yapacağım! Tebrik ederim Freddy. Bugünlerde sana o düzleştirici için bir numara ve kravat sunacağım. Hayır, lütfen bana eşlik etme, Hugh! Gerçekten, bir gün için ailemden yeterince çektim!"

Bayan Plymstock'a bir selam verdi, bir el salladı ve gitti. Ön kapı arkasından çarpıldı; bahçe yolundan aşağı inen adımlarını, kapı kilidinin tıkırtısını ve bir iki dakika sonra da atının toynaklarının sesini duydular. Bayan Plymstock ayağa kalktı ve eteğini silkeledi. "Onun sonunu gördüğüme hiç üzülmediğimi söylemek zorundayım," dedi. "Size daha söylemedim Bay Standen, o ruhsatı getirdiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu."

Ama Bay Standen gelmemişti. Rektör'e seslendi. "Bunu yapmamalıydın, Hugh. O şey değil! Bunu beklemiyordu."

"Çok doğru," diye kabul etti Rektör. "Bir bakıma uygunsuz bir davranıştı ama korkarım başka koşullar altında ona en küçük bir yumruk bile indiremeyeceğiniz için, bundan pişmanlık duyamam. Hak ettiğini buldu. İşin en içler acısı yanı ise böyle bir sahnenin bu odada, iki hanımefendinin gözleri önünde yaşanmış olması."

Lord Dolphinton, "Bahçeye gitseydim daha iyiydi," diye başını salladı. "İyi bir değirmeni seyretmek gibi."

"İzleyeceğiniz şey, sevgili Foster, bir değirmen değil, bir cinayet olurdu!" dedi Rektör alaycı bir tavırla.

"Neden, Hugh!" diye haykırdı Kitty. "Sanırım onu sen değil de Freddy yere serdiği için çok kırgınsın!"

Rektör sert bir tavırla, "Sana hatırlatmak isterim ki Kitty, ben kutsal bir görevdeyim," dedi. "Ve sana şunu söyleyeyim, eğer Jack'le yumruk yumruğa gelmeyi seçmiş olsaydım -Neyse, bu konuda yeterince konuştuk! Freddy'nin bana verdiği ruhsat gerçekten de seni Bayan Plymstock'la evlendirmemi sağlıyor, Foster, ama bunu yapmaktaki isteksizliğimi hiçbir şekilde değiştirmiyor. Lütfen beni yanlış anlamayın, hanımefendi! Evliliğe karşı çıkmak istemiyorum. Gözlemlediğim kadarıyla Foster'ın bu evlilikten büyük yarar sağlayacağını düşünüyorum."

"Tanrı aşkına, Hugh, saçmalamayı kes!" diye önerdi Freddy. "Kit'in Fransız kuzeni kadar kötü değilsen ne olayım!"

Rektör ona sert bir bakış fırlattı. "Sözümü kesme nezaketini göster, Freddy! Foster'ın Bayan Plymstock'la evlenme kararını desteklemeye hazır olsam da, bu işi gizlice yürütmesini onaylayamam."

"Demek istediğin, eski dostum," dedi zapt edilemez Bay Standen, "bu işe karışmak istemediğin. Dolphinton Teyze'den korkuyorsun."

"Dolphinton Teyze'den zerre kadar korkmuyorum!"

"Eğer ondan korkmuyorsan, diğerlerinin ne diyeceğinden korkuyorsun demektir. Seni suçlamıyorum: Kit'e de söyledim, bu işle kendim ilgilenmek istemezdim. Ancak aile doğru şeyi yaptığınızı düşünürse şaşırmamalısınız. Düşünecek birini söyleyebilirim, o da annem. Dahası, bu işte ikimiz de varız. Çekip gitmeyeceğim."

Rektör tereddüt etti. "Hepsi çok iyi, ama-"

"Sana ne olduğunu söyleyeyim, Hugh: reddetmenin bir anlamı yok! Yapacak bir şey yok, çünkü eğer bu işin üstesinden gelemersen, yarın sabah ilk işim onları yan mahalleye götürüp oradaki papaza teslim etmek olacak."

Bayan Plymstock onun elini tutarak sıcak bir sesle: "Çok sağduyulusunuz Bay Standen ve bu yüzden sizi seviyorum!" dedi.

"Sen de mi Freddy'yi seviyorsun?" dedi Lord Dolphinton memnun bir ifadeyle. "Freddy'den hoşlanıyorum! Ondan hoşlanıyorum!"

Freddy sitemkâr bir sesle, "Şimdi onu yine kızdırdın!" dedi.

"Bu kadar yeter, Foster!" dedi Rektör. "Eğer bu yolda kararlıysanız, töreni ben yapacağım."

Freddy, "O zaman her şey yolunda ve sıkı bir şekilde halledildi," dedi. "Düğüm atılana kadar burada kalmaları gerekecek ama buna aldırmazsın. Kit'i Arnside'a götüreceğim ama sabah gelip onları kiliseye götüreceğiz."

Bayan Charing bu yetkin planlar karşısında gözlerini kırıştıtararak, "Evet, ama Freddy evlendiklerinde nereye gidecekler?" dedi: "Evet, ama Freddy, evlendiklerinde nereye gidecekler? Hannah'nın avukatının Dolph'un annesiyle her Geyi halletmesi biraz zaman alacak ve her Gey yoluna girene kadar Leydi Dolphinton'ın Dolph'u görmesini istemiyor, ayrıca hiç paraları olmayacak, bu da onlar için özellikle zor bir durum."

"Burada kalmak istediğiniz sürece size evimin konukseverliğini sunmaktan mutluluk duyarım, Bayan Plymstock," dedi Rektör, dürüst olmayan şekilde, ama çok Hıristiyan bir ruhla.

Freddy konuyu düşünerek, "Hayır, bu ,," dedi.

"Dolphinton Teyze peşlerinden gelecektir. Onu nasıl uzak tutabilirsin anlamıyorum. Arnside'a gitmek zorunda kalacaklar."

"Arnside mı?" diye tekrarladı Kitty boş boş. "Freddy, !"

"Evet, olabilir. Balayımı geçirmek için orayı seçeceğimi söyleyemem, ama bunun için başka bir yer yok. Mesele şu ki, teyzemin giremeyeceği tek yer orası. Yaşlı beyefendinin tüm kapıları ona karşı kapattığını bana kendin söyledin!"

"Evet, ama yanında misafir kalmasından ne kadar hoşlanmadığını biliyorsun! Onların böyle bir şey yapmasına asla izin vermez!"

"Öyle olacağına dair güçlü bir fikrim var," dedi Freddy karanlık bir sesle. "Bunu yaparsa Dolphinton Teyze'yi deli edeceğini söyleyeceğim ona. O kartın numarayı yutacağına bahse girerim! Dahası, onu fena halde hırpalarsa buna hiç şaşmamalı."

"Freddy, çok haklısın!" dedi Bayan Charing, hayretle. "Hiçbir Gey onu Dolph'un annesini rahatsız etmek kadar keyiflendiremez! Ona böyle bir hizmette bulunduğumuz için bize çok minnettar olacak!"

"Ben de tam bunu düşünüyordum," diye başını salladı Freddy. "Onlara atları hemen yola koymalarını söyleyeceğim. Burada daha fazla oyalanmanın anlamı yok: Geç kalırsak yaşlı beyefendiyi kızdırabiliriz."

Rektör onlara kendisiyle birlikte yemek yemeleri için yalvardı ama onlar daveti reddetmekte kararlıydılar. Kitty şapkasını ve pelerinini giydi, araba ön kapıya getirildi ve yarınki düğün töreninde gelin ve damada destek olmak için zamanında döneceklerine dair sadakatle söz verdikten sonra Bay Standen ve nişanlısı Rectory'den ayrıldılar.

"Ah, Freddy, ne gündü ama!" diye iç geçirdi Bayan Charing, koltuğun koltuğuna yaslanarak.

"Şeytani!" diye kabul etti. "Yine de oldukça iyi atlattık. Şimdi tek yapmamız gereken onların sağ salim evlendiğini görmek, sonra rahat edebiliriz. Gerçi bu iş biraz canımızı sıkabilir ama yapacak bir şey yok."

"Biliyorum ve seni bu işe bulaştırmamayı o kadar çok istedim ki!" dedi Kitty pişmanlıkla. "Bu konuda hiçbir Gey bilmeseydin, nişanımıza son vermen için bir neden olurdu diye düğündüm!"

"Evet, öyle olduğunu biliyorum. Bana yazdığın o mektupta öyle demiştin. Mantar beyinli bir düşünce! Sen bu işin içindeysen ben de olmalıyım."

"Hayır, Freddy, öyle değil," dedi Kitty, daralan bir ses tonuyla. "Nişanlanmamızın bir aldatmaca olduğunu biliyorsun. Bunu bitirmeye kararlıyım. Böyle bir Geyi asla ama asla düğünmemeliydim!"

"Kit, kavga etmemiz gerektiğini söyleme, çünkü bunu yapmayacağım!" diye yalvardı Freddy.

"Hayır, seninle nasıl tartışabilirim ki? Bence herkese uygun olmadığımızı söylemeliyiz."

"Hayır, yapmamalıyız," dedi Freddy. "Söylenecek aptalca bir şey, çünkü herkes bunun doğru olmadığını biliyor olmalı. Daha iyi bir fikrim var. Hoşunuza gitmeyebilir ama

ne istediğimi."

"Ne oldu?" diye sordu Bayan Charing boğuk bir sesle.

Freddy, "O kesik ilan *gazeteye* gönder ve evlen," diye cevap verdi.

Bayan Charing'den hıçkırığa benzer bir ses yükseldi. "Oh, hayır, hayır! Freddy, lütfen ! Bunların hepsinin benim olduğunu biliyorsun! Benimle nişanlanmayı hiç istemedin!"

"Hayır, yapmadım," diye kabul etti. "Fikrimi değiştirdim! Hiçbir şey söylemedim, çünkü doğruyu söylemek gerekirse Jack'in haklı olduğunu düşündüm: Onu kıskandırmak için benimle nişanlandı."

Bayan Charing burnunu sümküdü. "Ben yaptım. Tamamen kötü, utanmaz ve *aptaldım!*"

"Hayır, hayır! Yapılacak çok anlaşılır bir şey. Şeytan gibi bir adam, Jack! Sorun şu ki, senden iyi bir koca olmaz Kit. Uzun zamandır beni endişelendiriyordu. Ona aşık olduğunu sanıyordum. Bu gece sana evlenme teklif ettiğinde dilimi tutamadığımı söylemekte sakınca görmüyorum. Demek istediğim, istediğin her şeye sahip olmanı isterdim. Keşke Jack değil de ben olsaydım, hepsi bu."

Bayan Charing yüzünü mendilinden kaldırdı. "Jack'e hayatım boyunca hiç aÇık olmadım!" dedi. "Aşık olduğumu sanmıştım, ama şimdi öyle olmadığını biliyorum. Tıpkı kitaplardaki kahramanlar gibi , ama çok geçmeden onlar gibi olmadığını anladım."

"Hayır," diye onayladı Freddy. "Korkarım ben de değilim, Kit."

"Tabii ki değilsin! Hiç kimse değil! Ve eğer biri öyleyse, onun oldukça iğrenç olduğunu düşünürüm!"

"Öyle mi?" dedi Freddy umutla. "Söylemeliyim ki Kit, bence sen de yapardın. Demek istediğim, Fish'in bahsettiği adam gibi biriyle karĞılaĞırsan -bir partinin ortasında bir kadını kapıp atına atan adam- utanırsın, biliyorsun! Bundan hiç hoşlanmazdım!"

"Hayır, kesinlikle yapmamalıyım!"

"Onun yerine benimle evlenebileceğini düşünmüyor musun? Aklım yok elbette, Jack gibi yakışıklı da değilim ama seni seviyorum. Başka birini sevebileceğimi sanmıyorum. Bunu sana söylemenin bir yararı yok, ama !"

"Oh, Freddy, *Freddy*!" diye hıçkırdı Bayan Charing.

"Hayır, hayır, Kit, ağlama!" diye yalvardı Freddy, kolunu ona dolayarak. "Mutlu olmama dayanamam! Tek kelime daha etmeyeceğim. Benim için bir umut olduğunu hiç düşünmedim. Sadece sana söylemek istedim."

"Freddy, seni bütün kalbimle seviyorum!" Kitty onun koluna girdi ve iki elini de boynuna doladı. "Senin beni sevebileceğinden çok, çok daha fazla!"

"Öyle mi?" diye haykırdı Freddy, elini daha da sıkarak. "Vay canına! Al, çıkar şu kesik boneyi! Yüzümde bir sürü tüy varken seni nasıl öpebilirim ki?" İpleri buldu, acımasızca çekiştirdi ve rahatsız edici boneyi bir kenara fırlattı. "Böylesi daha iyi! Haftalardır seni öpmek istiyordum!"

Bayan Charing, onun bu emeline ulaşmasına yardımcı olurken, birkaç dakika boyunca herhangi bir yorum yapamadı. Ama şapkasına yapılan kaba muamele onu azarlamaya itmiş gibiydi ve biraz sonra başını onun omzuna koyarak mırıldandı: "Sanırım bonem tamamen mahvoldu."

Bay Standen, "Eğer iş o noktaya gelirse, boyunbağımın da öyle olacağından eminim," dedi. "Bone konusunda bir şey ifade etmiyor. Yarısından fazlasını beğenmedim. Sana yeni bir tane alırım."

"Hayır. Sadece bir dizi lal taşı!" dedi Kitty küçük bir homurtu çıkararak.

"Lal taşı mı?" dedi Freddy küçümseyerek. "Sana böyle saçma sapan şeyler alacağımı sanmıyorsun, değil mi? Gözüme güzel yakutlar kestirdim. Tam aradığım şey!"

"Oh, *hayır*, Freddy!"

"Sakın 'Oh, hayır!' deme, çünkü artık gerçekten nişanlı olduğumuza göre, sana istediğim her şeyi verebilirim!"

"Evet, Freddy," dedi Bayan Charing uysalca.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

